

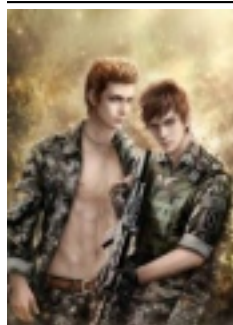
Sách Dạn Tinh Anh

Contents

Sách Dạn Tinh Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	75
23. Chương 23	79
24. Chương 24	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	89
27. Chương 27	93
28. Chương 28	96
29. Chương 29	100
30. Chương 30	103
31. Chương 31	107
32. Chương 32	110
33. Chương 33	113
34. Chương 34	116
35. Chương 35	120
36. Chương 36	123
37. Chương 37	127
38. Chương 38	128
39. Chương 39	131
40. Chương 40	135
41. Chương 41	138

42. Chương 42	141
43. Chương 43	144
44. Chương 44	147
45. Chương 45	151
46. Chương 46	154
47. Chương 47	157
48. Chương 48	161
49. Chương 49	164
50. Chương 50	167
51. Chương 51	170
52. Chương 52	174
53. Chương 53	177
54. Chương 54	180
55. Chương 55	183
56. Chương 56	187
57. Chương 57	190
58. Chương 58	193
59. Chương 59	197
60. Chương 60	200
61. Chương 61	203
62. Chương 62	206
63. Chương 63	210
64. Chương 64	213
65. Chương 65	216
66. Chương 66	220
67. Chương 67	223
68. Chương 68	227
69. Chương 69	230

Sách Đan Tinh Anh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, quân ngũ, trọng sinh, thiên chi kiêu tử, tình hữu độc chung, cường cường, 1vs1, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sach-dan-tinh-anh>

1. Chương 1

Baghdad đúng giữa trưa, quân Mỹ trú đóng tại đây cố gắng sơ tán đám đông dân bản địa vây xem hiện trường, đuổi họ ly khai.

Một bà mẹ mang theo đứa con nhỏ chạy trốn, chiếc ô tô bị vút lại ở ven đường nhoáng lên một cái đã chạy xa khỏi nơi hỗn loạn.

Binh lính chìa súng nhắm vào mấy người dân vẫn ngoan cố đứng lại vây xem thì thầm bàn tán, ý bảo bọn họ lập tức rời đi.

Một chiếc Hummer ngược dòng người đi vào khu vực cách ly, khi dừng xe, ba lính Mỹ quân phục sẫm màu mang theo mũ giáp nhảy xuống xe. Người đầu tiên bán ngồi xổm trên mặt đất tinh tế quan sát dòng người cùng hoàn cảnh bốn phía, người thứ hai cùng người thứ ba ghì súng đi theo sau, hình thành hình tam giác phòng thủ.

Người đi ở phía trước là “Sử nội phổ” (âm gần của “sniper”) là một lính tình nguyện đến từ CIA, nhiệm vụ của anh ta là quan sát đám đông, bằng mọi cách tìm ra phần tử phản loạn còn ở trong đám người này và kẻ che giấu phần tử phản loạn. (* tay súng bắn tỉa)

Vincent Mann mang theo thiết bị liên lạc đi theo phía sau anh ta. Vincent năm nay 28 tuổi, được phái đến từ một căn cứ không quân, người này đã có hai bằng thạc sĩ, anh là kỹ thuật binh duy nhất tại tiểu tổ này, nếu không phải được tuyển dụng đến Iraq, có lẽ anh đang ở trường Đại học Yale mà chiến đấu hăng hái trong phòng thí nghiệm cho học vị Tiến sĩ của mình. Đương nhiên, Iraq so với Đại học Yale là một chiến trường hoàn toàn bất đồng, bất luận nơi nào cũng đều làm cho người ta thần kinh khẩn trương cao độ. Anh ghì súng, cũng thật cẩn thận quan sát bốn phía. Khi phát hiện tạm thời không có khả nghi, đội trưởng của tiểu tổ cũng ôm súng tiến đến.

Đội trưởng của bọn họ trên mặt có một vết sẹo rất dài, nghe nói là khi chấp hành nhiệm vụ ở Phi Châu bị mảnh bom cắt trúng, trở thành huy chương anh dũng. Hắn cười rộng miệng, vỗ vỗ bả vai Vincent nói, “Cậu bé, đừng khẩn trương, chúng ta còn chưa tiến vào 25 thước tử vong*, kẻ điên này không ấn bom nhanh như vậy.” (* phạm vi sát thương khi bom nổ)

Vincent bạch liễu tha nhất nhĩ*, dù sao người đi phá bom cũng không phải anh. (* lờ mờ, liếc coi thường)

Dò xét vị trí của bom, phát hiện không thể dùng robot mini để kíp nổ, đội trưởng quyết định tự mình ra trận. Mặc vào trang phục phòng hộ nặng trĩu, hắn chậm rì rì đi về phía đám đất đá có chôn bom.

Vừa đi, hắn vừa nói chuyện phiếm với hai đồng đội.

“Chúc mừng tôi đi, người anh em, đây là quả bom thứ 99 tôi gặp được ở Iraq.”

“Chúc mừng.” Vincent thản nhiên nói một câu, đội trưởng cần nói gì đó để giảm bớt tâm trạng khẩn trương, mà Vincent lại cần tập trung tinh thần quan sát thái độ cùng cử động của mỗi một người dân đứng vây xem. Những người dân đứng trên ban công xem náo nhiệt, những người bán hàng rong đứng canh giữ sạp của mình... mỗi người trong số họ thoát nhìn đều thực bình thường, nhưng mỗi người trong số họ dù là cúi đầu hoặc nâng tay đều khiến Vincent cùng Sniper căng thẳng thần kinh.

“Các anh em, có bao giờ các cậu nghĩ tới nếu mình còn sống rời khỏi chiến trường, chuyện thứ nhất muốn làm là gì không?” Đội trưởng hô hấp trầm trọng, cũng không hẳn vì bên trong trang phục phòng hộ thực nóng bức, càng nhiều hơn là sự sợ hãi tới gần tử vong.

“Nói đi các đồng đội, cho dù tổng thống tự mình viết cho các cậu bao nhiêu lá thư, các cậu cũng nhất quyết không đồng ý ra chiến trường.” Giọng nói của Sniper mang theo ý cười, nhưng Vincent biết anh ta chỉ muốn pha loãng bầu không khí khẩn trương này, bởi lẽ tâm trạng căng thẳng của Sniper cũng không thua gì đội trưởng đang đi phá bom.

Súng của Vincent chỉ vào một người đàn bà khoác khăn choàng đen, cô ta cúi đầu, rất có thể là đang đọc tin nhắn trên điện thoại, nhưng rất nhanh sau đó cô ta đã bế đứa trẻ chạy vào phòng. Hồ hấp nện ở trong cổ Vincent rút cuộc được nhả ra.

“Còn cậu thì sao hả Vincent bé bỏng?”

Vincent so với các đồng đội của mình có vẻ thanh mảnh hơn một chút, tuy rằng mỗi tuần anh có mặt tại phòng tập thể thao ít nhất hai lần, trên người cũng có những đường cong cơ bắp hết sức gợi cảm, nhưng nếu so với lính lục quân, lính đặc chủng hoặc các đội viên tiền trạm khác, anh vẫn rất “nhỏ xinh”. Mới đầu,

có đội viên ở EOD (Cơ quan xử lý chất nổ) có ý đồ “động chân tay” với anh, mà anh quả thật cũng không phải đối thủ của bọn họ, lúc anh bị đánh thê thảm nằm trên mặt đất, đội trưởng của anh đi tới, chỉ khoanh tay nói một câu: “Nếu là ta, ta sẽ không ẩu đả với chiến hữu của mình. Phải biết rằng trên chiến trường, kỹ thuật binh là người canh gác sau lưng của chúng ta.”

Không biết là vì những lời này hay là vì anh là tay già đời ở EOD, hoặc là đạo lý này thật sự thuyết phục mấy anh chàng lỗ mãng kia, sau lần đó không có ai dám động đến Vincent. Sau đó, vào những lúc không có nhiệm vụ, đội trưởng cũng sẽ chỉ giáo Vincent một chút, ngẫu nhiên cũng sẽ đem anh “huấn luyện” đến thực thê thảm. Sự thật là thân hình xinh đẹp của Vincent cũng nhờ ơn đội trưởng mà cường tráng lên không ít, ngũ quan cũng ngày càng trở nên rắn rỏi.

“Tôi sao, khi trở về điều đầu tiên tôi muốn làm là phải cùng Emily làm tình thực cuồng nhiệt.” Vincent nheo mắt ngắm qua kính tọa độ nhằm vào một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Về mặt của cậu bé này không giống với những người khác, không có tò mò, không xem náo nhiệt, cũng không lo lắng, mà bình tĩnh tựa hồ đã biết sắp sửa phát sinh chuyện gì.

“Baby, tin tôi đi, chờ cậu trở lại nước Mỹ đáng yêu, trong mắt cậu sẽ không chỉ có Emily mới là đàn bà!”

Emily là vị hôn thê của Vincent, hai người đã yêu nhau từ đại học năm nhất đến nay. Sau khi tốt nghiệp, Vincent gia nhập một viện nghiên cứu không quân, thời gian hai người gặp nhau càng ngày càng ít, sau đó khi Vincent lại nhìn thấy Emily, cô đã mang thai, đứa bé chắc chắn không phải là của anh, chia tay trở thành chuyện tất nhiên. Nhưng Vincent thật sự thực đau lòng, anh say rượu, vùi mình ở trong phòng không tham gia thực nghiệm, cuối cùng vị giáo sư kia, cũng là một quân nhân có học vị, nắm lấy cổ áo anh mà nói, “Ta thà nhìn thấy cậu giống như những kỹ thuật binh khác, chết ở trên chiến trường, cũng không muốn nhìn thấy cậu say ngã trong ký túc xá.”

Sau đó Vincent liền làm một cái báo cáo, tiếp nhận ba tháng huấn luyện, bị đưa tới EOD ở Baghdad.

“Hắc, các baby, đường như ta đã tiến vào 25 thước tử vong.” Hô hấp của đội trưởng càng thêm trầm trọng.

“Tối nay ở A có tiệc bia hên hò, đội chúng ta nhất định phải đi.” Sniper nói.

Họng súng của Vincent tiếp tục nhắm vào thiếu niên kia, tay cậu ta đặt trong túi quần màu vàng sậm, Vincent cẩn thận phân biệt, cậu ta lấy ra một cái điện thoại di động.

“Buông điện thoại xuống!” Vincent vọt đến, hô lớn, “Sniper, trên tay thằng bé kia có di động!”

“Bắn!” Sniper đáp lại, ở góc độ của anh ta không thể bắn trúng thiếu niên.

Những người đứng quanh thiếu niên nhìn thấy có lính Mỹ nâng súng bước lại đây, đều tản ra, chỉ có thiếu niên kia vẫn chăm chú lia ngón tay trên bàn phím, tựa hồ nhập vào máy thứ gì.

Vincent không chút do dự bóp cò, phanh ——một tiếng, chiếc di động kia bị bắn vỡ.

Đồng thời, bên tai Vincent cũng là một trận tiếng vang, có thứ gì đó xuyên qua bên cổ anh, chất lỏng sền sệt chảy xuống.

Anh ngã về phía sau, bầu trời quay tròn trước mắt.

Sniper bắn liên tục bốn, năm phát về phía một ô cửa sổ, sau đó chạy tới bên cạnh anh.

Vincent biết mình trúng đạn rồi, ngay khi anh bắn trúng chiếc di động trên tay cậu thiếu niên, anh cũng bị kẻ tập kích đánh trúng.

Về mặt của Sniper thực làm cho người ta sợ hãi, anh ta tựa hồ đang la lên câu gì, cởi bỏ mũ giáp của Vincent, bàn tay đè lấy mạch trên cổ anh.

Vincent nuốt một chút nước miếng, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Nhắm mắt lại, khuôn mặt của Sniper, đội trưởng, còn có Emily... nhất nhất hiện lên trong óc anh, và rồi hết thấy bao phủ ở trong bóng tối.

Tuy rằng anh từng vô số lần ảo tưởng giờ khắc này, nhưng trong lòng anh giờ đây vẫn tràn ngập sợ hãi.

Anh chưa từng khát vọng đường khí tràn vào khoang phổi mình như thế bao giờ, anh cố gắng mở to mắt muốn thấy rõ ràng thế giới này, như thế nếu làm vậy anh có thể lưu lại.

Khi Vincent tỉnh lại lần thứ hai, thấy trần nhà có ánh sáng chói lọi, bên tai là tiếng vang tíc tíc có quy luật.

Tầm mắt tan rã dần dần lấy lại tiêu cự, đây là một căn phòng trong bệnh viện, Vincent mạnh mẽ hít một hơi, cảm giác khoang phổi căng đầy, sau đó ý thức được — anh còn chưa chết!

Anh đưa tay sờ cổ, xoa bóp nửa ngày lại phát giác nơi đó không có băng gạc cũng không có miệng vết thương, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ nơi anh bị bắn trúng không phải cổ? Anh sờ những nơi khác trên thân thể, thậm chí giặt giặt cũng không thấy có chỗ nào đau đớn, trừ bỏ. Đầu.

Rốt cục, anh đã tìm được nơi quần đầy băng gạc. Nhưng nếu đầu bị bắn trúng, sao anh còn có thể tỉnh lại? Cho dù không chết cũng phải biến thành người sống đời sống thực vật hoặc là thần kinh có vấn đề hẳn sẽ hợp lý hơn?

Anh giãy dụa cố gắng ngồi dậy, lúc này một hộ sĩ mở cửa phòng, chạy nhanh tới đỡ lấy anh, “Trung sĩ! Anh không thể đứng lên!”

Vincent chỉ cảm thấy chân động, đầu choáng váng, vì thế nằm trở về giường bệnh.

Rất nhanh, một bác sĩ đến, làm một ít kiểm tra, sau đó thật vui vẻ mà nói, “Trung sĩ Elvis, tôi nghĩ anh đã qua cơn nguy hiểm, một lát nữa anh sẽ chụp X não để xác nhận một chút.”

Vincent ngẩn người, vội vã túm lấy một góc áo ông ta, “Trung sĩ Elvis?”

Quân hàm của anh quả thật là trung sĩ, nhưng họ của anh là “Mann” .

Bác sĩ nhìn nhìn bản ghi chép, “Đúng vậy, trung sĩ Sean Elvis.”

Nhìn theo bóng bác sĩ rời khỏi phòng bệnh, Vincent chỉ thấy kỳ quái, anh bị thương không phải ở cổ mà là đầu, anh bị người ta gọi là Sean Elvis mà không phải Vincent Mann? Liệu có phải là bác sĩ nhìn lầm bản ghi chép hay không?

Lúc này, một người mặc chế phục lục quân đi đến, thấy Vincent liền kích động ôm lấy.

“Sean, cậu quả thực không sao! Cậu đã ngủ hơn 48 tiếng, nếu không tỉnh lại tôi sẽ áy náy chết mất!”

Sean? Người này cũng gọi anh là Sean?

“Anh là ai?”

“Tôi là ai?” Người ôm lấy anh lộ vẻ kinh ngạc, “Chúng ta chiến hữu trong cùng một tiểu đội! Jack Alvin! Hai ngày trước chúng ta tập huấn leo cao, tôi ngã xuống dưới, cậu vì đón lấy tôi mà chấn thương não.”

“Anh cũng là EOD?”

“Cái gì EOD? Tôi là ET!”

“Ý tôi muốn hỏi. Chúng ta thuộc đơn vị nào?” Sao lại thế này? Người này không phải EOD?

“Cậu nghe cho kỹ, chúng ta là lục quân đặc chủng hậu bị.”

“Không phải cơ quan xử lý chất nổ cũng không phải căn cứ không quân T25?” Vincent cảm thấy mình đang nằm mơ, hoặc là hình ảnh bị bắn trúng tại Baghdad mới là một giấc mộng?

“Sean, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Tôi nghĩ tôi nên gọi bác sĩ đến xem!”

“Không cần!” Vincent giữ chặt lấy anh ta, “Tôi muốn đi WC, đi ngay bây giờ!”

“Ok! Ok! Cậu đừng kích động, tôi đưa cậu đi!”

Vincent đi vào toilet, không đi tiểu mà là đứng ở trước gương, anh ngây dại. Người trong gương căn bản không phải là “Vincent Mann” trong trí nhớ của anh!

2. Chương 2

Người đàn ông ở trong gương thoát nhìn thực anh tuấn, đường nét góc cạnh khuôn mặt rõ ràng nhưng cũng không quá khô cứng, đôi mắt màu xanh nước biển khiến cho khuôn mặt thêm vài phần ôn nhu.

Jack đứng phía sau vỗ lấy vai anh, “Tốt lắm! Trong số chúng ta, cậu là gã dễ nhìn nhất! Geogre Clooney cũng không mê người bằng cậu!”

” Geogre Clooney là ai?” Bộ não Vincent vận động tìm kiếm người có cái tên này, và anh phát hiện ra trong số các chiến hữu anh quen không ai có cái tên này cả.

Jack vuốt vuốt mái tóc mình, ra vẻ muốn phát tác nhưng lại không thể nhằm vào đâu được: “Người anh em, hoặc là cậu đang giả ngu để trả thù tôi, hoặc là cậu nên đi chụp lại não một lần nữa! Geogre Clooney là minh tinh điện ảnh mà bạn gái cũ của cậu mê nhất, nghe nói hiện tại cô ta lại mê Johnny Depp.”

Vincent không hề nghe hết lời Jack nói. Người trong gương không phải là anh! Anh thần thờ mở cửa ra, ngồi trên nắp bồn cầu, Vincent khẽ nuốt nước miếng. Tất cả những chuyện này là như thế nào? Chẳng lẽ những gì trải qua ở Baghdad hơn bốn tháng qua cũng chỉ là một bộ phim?

Một hình xăm nhỏ lộ ra trên cánh tay anh, Vincent sờ sờ, trong trí nhớ của mình, anh chưa từng xăm bất cứ thứ gì lên cơ thể, và còn chiều cao... Vincent chỉ cao 1m78, mà thân thể này ít nhất cũng cao 1m82.

Rốt cuộc anh là Vincent Mann hay là Sean Elvis?

Anh đi ra khỏi toilet, Jack vẫn đang đứng đợi, “Cuối cùng thì cậu cũng đi ra!”

“Jack, anh nói tôi vì bảo vệ anh mới bị chấn thương ở đầu?”

“Đúng vậy.”

“Anh có thể giúp tôi một việc?”

“Nói đi, chỉ cần không phải cướp ngân hàng hoặc là đem bạn gái tặng cho cậu.”

“Tôi muốn nhờ anh điều tra giúp tôi một người, Vincent Mann. Quân hàm trung sĩ, từng là lính của căn cứ không quân T25, bốn tháng trước được điều đến bộ phận EOD ở Baghdad. Nếu điều tra được hãy cho tôi biết hiện tại anh ta như thế nào.” Vincent nằm trở lại giường bệnh, nhìn về phía Jack lúc đó đang đẩy về kính ngạo, anh bổ sung, “Mặt khác. Tôi nói có rất nhiều chuyện tôi không nhớ rõ, là nói thật.”

Miệng của Jack mở to đến mức có thể nhét vào một cái bóng đèn.

.....

Buổi chiều, bác sĩ đến làm kiểm tra cho anh, kết quả là anh đã hoàn toàn bình thường. Ngay sau đó là một loạt trắc nghiệm, kết quả cho thấy IQ cùng phương thức tư duy của anh đều không có gì bất thường.

Vài ngày sau, Vincent về tới bộ đội đặc chủng hậu bị.

Trong một đám chiến hữu đi tới bày tỏ sự quan tâm với anh, anh lại không nhận biết dù chỉ một người.

Đội trưởng gọi anh vào văn phòng, hỏi thăm một chút tình hình sức khỏe của anh. Một chuyên gia đánh giá của riêng quân đội hỏi anh rất nhiều vấn đề, hơn nữa còn yêu cầu anh điền một phần câu hỏi ngay tại chỗ.

Chuyên gia đánh giá là Sean Elvis thực sự đã quên tất cả mọi chuyện về công tác của mình trước đó, nhưng vẫn có trí nhớ về kỷ luật quân đội cùng các thao tác xử lý thường ngày, do đó đề nghị Sean tiếp tục ở lại trợ giúp đội trưởng. Ba tháng sau chuyên gia sẽ lại đến đánh giá một lần nữa, nếu tình huống không có chuyển biến tốt đẹp hoặc anh không thể thích ứng bộ đội đặc chủng, ông ta sẽ giúp anh xin xuất ngũ.

Trở lại ký túc xá, ngay cả cách bài trí phòng cũng không phải là sở thích của anh. Vincent ngã lên giường, thoáng nhìn thông tin cá nhân của “mình”, không khỏi cười nhạo một tiếng. Sean Elvis cùng Vincent Mann lại có cùng một ngày sinh nhật.

Vincent, không. . . . Phải nói là Sean, hôm nay không cần tham gia luyện tập. Lúc chiều tối, Jack đến thăm anh.

“Hi, Sean. Người mà lần trước cậu nhắc đến... tôi đã hỏi thăm được.”

“Thế nào?” Sean lập tức ngồi dậy.

“Hai tuần trước, khi chấp hành nhiệm vụ phá bom ở Baghdad, người này bị quân phản loạn bắn trúng động mạch cổ, cho nên. . . . Quang vinh*!” Jack thực tự nhiên mà ngồi lên giường Sean, “Hình như hôm nay là tang lễ của anh ta, có vẻ như có cả diễn tấu quốc ca, đưa tặng quốc kỳ linh tinh gì đó. . . .” (* chết vì tổ quốc)

Quả nhiên là đã chết? Nhưng vì sao anh lại trở thành Sean?

“Anh ta chết cùng ngày với ngày cậu bị chấn thương.” Jack bổ sung.

Bởi vì bọn họ có cùng ngày sinh, lại cùng ngày một người hi sinh một người chấn thương đầu, cho nên linh hồn Vincent nhập vào thân thể của Sean. . . . Hay là Sean có được trí nhớ của Vincent? Không, nếu là như thế thì vì sao anh không hề có lấy dù chỉ là một chút trí nhớ của Sean?

Anh lại thở dài.

Jack vỗ vỗ vai anh, “Hắc, người anh em. . . . Cho dù Vincent có quan hệ gì với cậu hay là hắn đoạt bạn gái của cậu cũng được, bây giờ hắn đã chết. Điều đó cũng có nghĩa là anh ta đã không còn tồn tại trên đời này, vì thế tôi hi vọng cậu có thể vui vẻ tham gia tập luyện. . . . Không chừng ngày nào đó chúng ta chấp hành nhiệm vụ, tôi không mong cậu cũng giống như anh chàng Vincent kia được diễn tấu quốc ca đưa tặng quốc kỳ linh tinh. . . .”

Sean hơi sững sốt, đúng vậy. . . . Vincent đã chết, đây là chuyện thiên chân vạn xác. Cho dù anh có muốn trở thành Vincent Mann đến mấy đi chăng nữa, nhưng hiện tại anh đã không có lựa chọn. Có cơ hội được sống thêm một lần nữa là đáng quý đến thế nào!

Ba ngày sau, Sean bắt đầu nhận huấn luyện của bộ đội đặc chủng.

Ngày đầu tiên cùng mọi người tham gia chạy đường dài, Sean nghĩ mình căn bản không chịu nổi, nhưng anh lại đã quên, thân thể này không phải là của Vincent, mà thuộc về một bộ đội đặc chủng đã trải qua vài năm huấn luyện.

Tháo dỡ súng ống cùng lắp ráp khiến anh đau đầu, bởi không được dùng mắt nhìn, hết thấy đều chỉ có thể thực hiện bằng cảm giác. Ngay cả bắn anh cũng không thể bắn thực chuẩn xác, cả tiểu đội thường xuyên vì anh mà bị phạt, lại phải chạy đường dài.

Anh rất áy náy, nhưng không hề có một chiến hữu nào tỏ ra oán giận, họ chỉ nói hi vọng anh có thể sớm thích ứng.

Trên đường chạy dài, một liên đội chạy sát qua bên họ. Sean cảm thấy được một ánh mắt chăm chú nhìn vào anh không thôi, nhưng khi anh nghiêng đầu đi tìm lại không thu hoạch được gì.

Chạy phạt xong, Sean thở hổn hển nhìn các chiến hữu trong đội. Lần đầu tiên anh cảm nhận được thân thể này thực sự bất đồng với thân thể trước kia của anh. Nếu là trước kia, cho dù không chạy dài đến như vậy anh cũng đã ói ra, mà không phải chỉ là chống đầu gối mà thở.

“Hắc,” Jack lại gần vỗ vai anh, “Buổi chiều chúng ta phải luyện tập cận chiến cùng Liên đội C, cậu đánh được không?”

Cận chiến? đương nhiên là không được! Lấy năng lực hiện tại chẳng phải chỉ cần anh đi lên cũng đã bị giết tươi?

Sean dùng năm tay nắm nhẹ vào ngực Jack, “Nhớ rõ vác tôi trở về.”

Sean quả thật bị đánh thực thảm. Đối thủ của anh là Andrew Fisher của Liên C, động tác của hắn nhanh chóng, tàn nhẫn, ngay cả thấy anh cũng thấy không rõ.

Khi ăn cơm chiều, miệng của Sean cơ hồ không há ra được.

Andrew đi tới, “Nghe nói cậu không nhớ rõ bất cứ chuyện gì?”

“Phải, không nhớ rõ.” Sean nhìn hắn một cái. Diện mạo của Andrew cùng Vincent lúc trước thực giống nhau, anh tuấn mà nho nhã, chỉ có trong chớp mắt khi ai đó trở thành đối thủ của hắn, để hắn phải bẻ gãy cổ của người đó, người đó mới có thể nhận thấy sát khí tỏa ra từ hắn.

Andrew huyết một tiếng sáo môi thật vang, “Cậu phải biết rằng trước đây ở Liên đội C, thậm chí ngay cả Liên đội D, chỉ có hai chúng ta có thể coi là đối thủ.”

“Thật ngại, tôi bị chấn thương ở đầu. Nếu chân thương tay hay chân gì đó, nói không chừng liền trực tiếp xuất ngũ.” Sean thở dài, nếu thật sự xuất ngũ, anh muốn tiếp tục đọc đại học, dù sao trong đầu anh có trí tuệ của Vincent.

“Nếu cậu xuất ngũ, tôi đây sẽ thực cô đơn.” Andrew liếc nhìn Sean, bên trong có rất nhiều tình cảm phức tạp khiến Sean không biết phản ứng như thế nào cho đúng.

“Ngay bây giờ anh cũng đã thực cô đơn, vì tôi đã không thể làm đối thủ của anh được nữa rồi.”

.....

Đến mỗi một lần tập luyện cận chiến, Andrew sẽ kéo lấy tay Sean, bắt đầu diễn thuyết, ví dụ phải ra quyền như thế nào, đánh vào vị trí nào, góc độ ra sao sẽ có hiệu quả ra sao...

Mới đầu Sean nghĩ mình chỉ cần tiếp chuyện hắn trong chốc lát, nhưng rồi càng nghe càng hứng thú. Hai người còn rất hào hứng mà diễn luyện.

Động tác của Andrew không mạnh bạo như khi huấn luyện, di chuyển cũng rất chậm, mục đích của hắn là để cho Sean hiểu được các động tác.

“Cứ như vậy mà bẻ xuống, kẻ địch đã bị cậu đè trên mặt đất.”

Cánh tay của Sean bị Andrew đè ở phía sau một cách thuần thực, anh nghĩ Andrew sẽ dừng tay, nhưng không ngờ hắn thật sự đè anh lại trên mặt đất, dùng đầu gối ghì lấy lưng anh.

Cầm Sean đập lên mặt đất phát đau, “Hey! Người anh em, buông tôi ra!”

Andrew lại cười khê một tiếng, tiếng cười khàn khàn giống như gần ở bên tai Sean. Bàn tay còn lại của hắn vuốt ve dọc theo bên sườn anh xuống phía dưới, xoa nắn lên gò mông anh, “Cậu nhận thua tôi sẽ để cậu đứng lên!”

Trong quân đội thường xuyên có những trò đùa trên thân thể như vậy, thậm chí còn thực sự “động chân tay”. Khi Sean còn là Vincent cũng từng cùng chiến hữu “chơi súng bằng tay”, nhưng anh không thích bị người khác đè xuống dưới làm ra mấy động tác kiểu như thế này.

“Andrew! Để tôi đứng lên!” Anh quát.

“Honey, cậu còn chưa nhận thua!” Bàn tay Andrew càng ngày càng dâm dăng, mấy chiến hữu mặc quân phục đi qua bên cạnh họ, tựa hồ nhìn những trò đùa giỡn như vậy đã thành thói quen, chỉ nhắc lên ngón giữa rồi cười đi qua.

Nhưng Sean đã đỏ bừng từ cổ đến tai.

Không biết sức lực từ đâu tới, Sean mạnh mẽ lật người một cái, vươn tay tóm lấy đầu vai Andrew, đầu gối thúc mạnh lên, hàng loạt động tác lưu loát mà nhanh chóng. Khi Sean phục hồi lại tinh thần, Andrew đang bị anh đè trên sàn, trên miệng mang theo một nụ cười nghiền ngẫm.

“Sean, tôi thấy thực ra cậu vẫn còn nhớ phải làm như thế nào để đánh thắng được tôi.”

“Xin lỗi.” Sean đứng lên, nhìn Andrew nhanh nhẹn đứng dậy, “Hi vọng từ nay về sau anh sẽ không đùa giỡn kiểu này nữa.”

Andrew lại cười cười, đường cong trên khóe môi cùng nếp nhăn nhỏ trên khóe mắt khi cười khiến cho hắn thành thực mà tràn đầy mị lực, ngón tay hắn xẹt qua cằm Sean, bị Sean né tránh, “Lần sau khi cậu đánh thắng tôi, tôi sẽ không đùa giỡn loại này với cậu.”

Sean vừa muốn nói gì, Andrew lại uốn uốn thắt lưng, rời khỏi.

Cơ thể hắn vươn thành một hình cung duyên dáng, giống như một con hắc báo vận sức chờ phát động.

Sean thở dài, về ký túc xá.

Trước lúc tắt đèn, Jack tìm đến anh, đây là việc mỗi tối trước khi đi ngủ anh ta đều làm để xác nhận xem người anh em thân thiết của mình hôm nay tâm tình như thế nào, có thích hợp để trợ giúp đội trưởng hay không.

“Andrew Fisher là loại người nào?”

3. Chương 3

“Hmm. . . . Anh ta là tinh anh trong quân chủng hậu bị. Đánh cận chiến, bắn, ẩn núp, dã ngoại sinh tồn... anh ta cơ hồ không có điểm yếu. Khi cậu mới tới, anh ta là đội trưởng của cậu. Chúng tôi đều rất hâm mộ, anh ta đã dạy cậu rất nhiều thứ. Sau đó cậu lại được điều đến dưới tay đội trưởng hiện nay của chúng ta, từ đó mỗi lần luyện tập, anh ta liền chỉ dẫn tập với một mình cậu.”

“Tôi đã từng thắng anh ta lần nào chưa?”

“Cậu, ha ha... có thắng, nhưng thua mười lần may ra thắng được một lần, mà đến lần sau cậu luôn bị “dập” cho thê thảm hơn.” Jack goác miệng cười.

Nói như vậy mình cũng không phải là một tay rất lợi hại, vì sao Andrew lại nói nếu mình xuất ngũ hắn sẽ rất cô đơn?

Một tuần sau, Sean nghênh đón đợt huấn luyện dã ngoại sinh tồn. Máy bay quân dụng đưa bọn họ đến một khu rừng nhiệt đới. Liên D của Sean có nhiệm vụ là ngắm bắn Liên A, bảo đảm cho Liên C nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

Sean cùng Jack bị điều tới cùng một cứ điểm, bọn họ phải ẩn núp tại nơi này, một khi có người của Liên A đi qua, họ cần ngắm bắn bách phát bách trúng.

Nhiệm vụ này rất đơn giản, chỉ là mai phục rồi bắn mà thôi, căn bản không khoa trương giống như trong phim Hollywood.

Nhưng nhiệm vụ này cũng sẽ không đơn giản, nếu bắt đầu từ ngày đầu tiên của kỳ huấn luyện đến ngày cuối cùng, Liên A không hề đi qua đây, như vậy Jack cùng Sean phải không nhúc nhích khứ thủ ở nơi này đến khi cuộc huấn luyện chấm dứt.

Jack đắp một đồng đất trên mặt đất phủ kín lá rụng, lấy cỏ dại phủ ở trên người.

Súng cũng đã được che giấu tốt, trừ khi có người đến thật gần, nếu không sẽ không thể phát giác ra hòng súng. Sean ẩn thân ở trong một góc khuất.

“Tôi cảm thấy có con kiến chui vào trong quần.” Jack nhỏ giọng nói vào thiết bị liên lạc.

“Chẳng phải tôi đã sớm nhắc cậu phải buộc chặt thắt lưng và ống quần hay sao?” Sean vẫn nhìn chằm chằm vào kính ngắm.

“Không xong. Dường như chúng nó bò lên “hòn hòn” của tôi.” Thanh âm của Jack nghe như đang nhăn nải rất khó chịu.

“Vậy thì cậu phun thuốc sát trùng cho “hòn hòn” của cậu.” Sean vẫn duy trì tư thế, một mảnh lá rụng chậm rãi rơi xuống, dừng ở trên chóp mũi anh, anh nhẹ nhàng thổi, lá cây rơi lên mặt đất.

Jack cắn môi, “Tôi có cảm giác dường như không phải kiến. . . . Có thể là cái gì nhện độc hay không?”

“Tôi chỉ biết thứ đó tuyệt đối sẽ không phải là bàn tay tôi.” Mắt Sean bắt đầu mờ, “Jack, đổi người.”

Jack ngấm phía trước, Sean gối lên mu bàn tay nghỉ ngơi.

Hai người thay phiên nghỉ ngơi, rốt cục kiên trì chịu đựng tới chiều ngày thứ ba.

Sean nâng tay nhìn đồng hồ, cuộc huấn luyện đã chấm dứt, bọn họ không hề thấy người của Liên A.

Jack chui ra từ sau đồng đất, việc đầu tiên chính là cởi quần ra xem “tiểu huynh đệ”.

Sean thở dài, “Trở về đi bệnh xá đi.”

Khi tập hợp chờ lên phi cơ, Sean nhìn thấy Andrew. Hắn ta nhìn anh, cười, sau đó cũng xếp hàng lên phi cơ.

“Liên C có hoàn thành nhiệm vụ không?” Sean dựa vào Jack, nhỏ giọng hỏi.

“Hoàn thành, so với thời gian dự định còn sớm 7 phút.” Jack bĩu môi, “Nhưng này Sean, cậu cũng thật là có kiên nhẫn, có thể ngồi tại chỗ không nhúc nhích.”

“Tôi không kiên nhẫn bằng cậu, “hòn hòn” bị kiến cắn còn có thể nhịn được ba ngày.” Sean cũng cười khê một tiếng, chờ đợi là tố chất cần có của mỗi một bộ đội đặc chủng hậu bị, cho dù là chờ đợi mười ngày, bọn họ cũng phải kiên trì tại chỗ.

“Ý tôi là cho dù không có ai cùng cậu làm nhiệm vụ, cậu vẫn có thể một mình mai phục tại vị trí, im lặng hưởng thụ sự trầm mặc.” Jack huých vai Sean, trừng mắt nhìn, “Nhân tiện nói một câu, chỗ đó của tôi đã kết vảy, qua vài ngày nữa sẽ khỏe như gấu, chúng ta có thể cùng nhau xem video.”

Sean không khỏi bật cười, anh cũng không hy vọng nhìn thấy Jack ngồi trên giường anh vừa xem phim cấp 3 vừa “tự chơi súng”.

Trở lại căn cứ lại là huấn luyện liên tiếp. Sean vẫn không ngừng cảm nhận được có ánh mắt chăm chú dõi theo mình, nhưng bây giờ, anh đã tìm được chủ nhân của ánh mắt.

Cuối cùng Sean cũng đã đạt tư cách ở môn lắp ráp súng ống, đội của anh rốt cục không cần “nhờ ơn” anh mà bị phạt chạy đường trường.

Xuyên qua các đội hữu vây quanh, anh nhìn thấy Liên C tiến vào. Bọn họ sắp xếp đội ngũ, đứng ở sau Liên D, hai tay giao nắm đặt sau lưng, uốn ngược đứng ngay ngắn.

Andrew đứng ở chếch phía sau lưng Sean, không cần quay đầu lại, Sean cũng biết tên kia đang nhìn mình.

Tầm mắt của hắn miêu tả nửa bên khuôn mặt của Sean, dọc theo cổ trượt đến lưng, đến hông, đến cặp chân thon dài hữu lực bị đồng phục sẫm màu bao bọc lấy.

Tầm mắt của Andrew chất chứa tính áp bách, điều này làm cho Sean thấy căng thẳng, để quên đi cảm giác căng thẳng này, anh đành phải hết sức chăm chú vào súng ống, tốc độ lắp ráp trở nên nhanh chóng thuần thục, dường như ăn khớp theo một thứ tiết tấu nào đó trong lồng ngực, anh nâng súng, bắn.

Nhịp tim đập ngoài ý muốn phối hợp ăn ý với tốc độ bóp cò, mấy phát bắn ra, kết quả tốt đến nỗi làm cho người khác kinh ngạc.

Không có thời gian vui sướng, Sean nhanh chóng tháo súng, xoay người về đơn vị. Ngay tại một phút ấy, anh chạm phải tầm mắt của Andrew.

Trong lúc huấn luyện, tất cả mọi người đều không có biểu tình dư thừa, Sean lại trông thấy ở trong sự lạnh lùng của Andrew xen lẫn sự tán thưởng.

Giống như tìm lại được cảm hứng đã mất, thành tích lắp ráp súng ống cùng bắn súng của Sean nhao lên một cái đã lên đến vị trí số 1 của Liên D.

Những lúc nhàn hạ, Andrew cũng tới tìm Sean, hai người lại diễn luyện cận chiến, tuy rằng phần lớn đều chấm dứt với sự thảm bại của Sean, nhưng Andrew tựa hồ rất tinh tế và tận lực để Sean ít bị thương. Phải biết rằng bộ đội đặc chủng đánh cận chiến đều là trí mạng, mỗi một đòn xuất ra không phải chỉ vì đánh bại đối phương mà là nhằm khiến đối phương mất hẳn năng lực chiến đấu. Ở thể công như vậy, Andrew còn có thể không chế lực đạo và chiêu thức, thu phóng tự nhiên, Sean chỉ còn biết khâm phục.

Lại là một lần diễn tập, tất cả binh lính của Liên D phải leo lên một tòa nhà hình tháp trong vòng hai mươi giây.

Sean làm được, nhưng chờ đợi anh ở trên cao là Andrew. Đầu anh trúng một quyền, thiếu chút nữa rơi xuống. Sean nắm chặt dây thừng, xoay người muốn nhảy lên, Andrew bám chặt lấy thắt lưng anh, khuỷu tay nện xuống.

Trong chớp mắt, Sean có ảo giác sắp mất mạng, không biết là do tuyến yên bị kích thích hay vì đại não vẫn lưu lại tế bào vận động của “Sean”, anh bất ngờ đón được khuỷu tay của Andrew, nghiêng người áp đảo hẳn lên mặt đất. Hai người quyền cước kịch liệt, trong đầu Sean không ngừng hiện lên những trận diễn luyện của mình cùng Andrew trước đó, đại não của anh thiết kế một phương án đón đỡ và phản công hoàn mỹ, và thân thể anh như bị trực tiếp cưỡng chế theo phác đồ trong não, sau khi anh tung cước đá văng Andrew, Sean chạy về phía đích, so với quy anh đã chậm 15 giây, kết quả lại là phạt chạy đường dài, khác một điều là lúc này cả liên đội cùng chạy với anh.

Liên đội không ai trách cứ anh, thậm chí còn có người nói, “Sean, làm không tồi! Gặp Andrew chỉ đến muộn 15 giây, đây là tận kỹ lực!”

Sean ngơ ngác.

Jack giải thích, “Trước kia những người gặp phải Andrew ít nhất cũng bị muộn hơn 20 giây, thậm chí một chút thì diễn tập xong rồi còn không đứng dậy được!”

“Thật sao.” Sean cười cười.

Trở lại trong phòng, Sean ngửa đầu nhìn trần nhà.

Anh biết mình đã thành công chuyển biến từ “Vincent” thành “Sean”, thích ứng với cơ thể trải qua huấn luyện của bộ đội đặc chủng.

Nhưng anh vẫn có cảm giác mình thiếu cái gì đó, vô luận anh có trở thành một bộ đội đặc chủng vĩ đại xuất sắc cỡ nào, có một thứ vẫn đè nặng trong tâm hồn anh không thể bị tiêu tan. Đó là hình ảnh anh đeo thiết bị liên lạc ghim súng đi ở giữa ngã tư đường tại Baghdad, phía trước chính là các chiến hữu đem sinh mệnh của mình giao cho anh.

Thân thể anh là Sean Elvis, nhưng tâm trí của anh vĩnh viễn thuộc về Vincent Mann.

Tựa như ngày đó khi tham gia huấn luyện dã ngoại, thiết bị liên lạc xảy ra vấn đề, Sean theo bản năng tiếp nhận nó, sửa chữa nó để đồng đội bắt đầu tiếp được sóng điện truyền đến.

.....

Một tuần sau đó, chuyên gia đánh giá của quân đội lại đã đến.

Jack tựa hồ biết Sean căng thẳng, vỗ vai anh, nói, “Người anh em, cậu đã trở nên rất lợi hại! Không có loại đánh giá nào cậu không qua được!”

Sean chỉ cười cười, điều anh đang suy nghĩ không phải là làm thế nào để thông qua sát hạch.

Trước lúc sát hạch khoảng một tiếng đồng hồ, Sean ngồi ở cửa ký túc xá, trên sân thể dục, các đồng đội của anh đang đánh bóng rổ, bên ngoài sân một vài chiến hữu khác đang ngồi hút thuốc, quân phục khoác trên vai, trò chuyện lại thỉnh thoảng hò hét lên mấy câu vọng vào sân.

Có người ngồi xuống bên cạnh Sean, không cần quay đầu lại, Sean cũng biết là Andrew.

“Suy nghĩ cái gì? Trước đây cậu là một tay chơi bóng rổ rất cừ, sao không ra thử xem?” Giọng nói của Andrew thực ôn hòa, có chút làm cho người ta không thể tưởng được khí thế của hắn khi dồn địch thủ vào chỗ chết.

“Bởi vì tôi không phải Sean Elvis, cho nên tôi không am hiểu đánh bóng rổ.”

“Vậy cậu là ai?” Andrew cười cười, đưa một điều thuốc tới trước mặt Sean.

“Tôi cũng không biết. Tôi là ai.” Sean nở nụ cười, có vẻ bất đắc dĩ.

Andrew thấy anh không có ý định nhận lấy điều thuốc, vì thế rút tay về, tự mình đốt một điều. Hắn hút thuốc tư thái có chút hương vị tang thương, con mắt khẽ híp nhìn tàn thuốc, “Hắc, Sean. Tôi nghĩ có nhiều lúc mấu chốt của vấn đề không phải chúng ta là ai. Mà là chúng ta muốn làm gì. Nói cách khác, hiện giờ cậu ở bộ đội đặc chủng hậu bị không có nghĩa là tương lai cậu sẽ vẫn ở lại nơi đây.”

Sean nhìn về phía hắn, “Liệu đã có ai nói khi nhìn khuôn mặt anh ở góc 45° anh rất giống George Clooney?”

“Có.” Ngón tay của Andrew đập đập trên thân điều thuốc, “Bạn gái cũ của cậu trước khi đá cậu đã nói với tôi câu đó.”

.....

Đi vào văn phòng Đội trưởng, tâm tình vốn căng thẳng của Sean dần bình phục trở lại.

Chuyên gia đánh giá của quân đội nhìn thành tích của Sean trong ba tháng huấn luyện, sau đó nói, “Trung sĩ Elvis, tôi cảm thấy anh sẽ nhanh chóng khôi phục được phong độ tác chiến trước đây. Tất nhiên, quân đội cũng là nơi có tính nhân đạo, nếu anh muốn có một khoảng thời gian nghỉ ngơi để tự điều chỉnh bản thân, tôi nghĩ cấp trên cũng sẽ phê chuẩn.”

“Báo cáo cấp trên, ” Sean hành lễ, “Tôi muốn xin được điều đến bộ phận EOD của Baghdad - Iraq!”

“EOD? Bộ phận xử lý chất nổ?” Chuyên gia đánh giá ngẩn ngơ, đội trưởng của Sean cũng biểu hiện như thể đại não bị gài bom và quả bom đó vừa mới phát nổ!

4. Chương 4

“Đây là đơn xin được điều chuyển của tôi, tôi biết nơi đó đang mộ binh.”

“Anh là một người lính đặc chủng, chỉ dù bị điều đến Baghdad cũng là đi theo Liên đội của mình mà đến!” Đội trưởng uất giận, bồi dưỡng được một đặc chủng quân binh cần hao phí nhiều nhân lực vật lực so với quân binh bình thường gấp bao nhiêu lần! Huống hồ ba tháng qua, biểu hiện của Sean khiến đội trưởng cảm thấy rất mỹ mãn.

“EOD quả thật thiếu nhân thủ, thương vong của bọn họ là 22,3%, thậm chí đây vẫn còn là con số chưa chính xác. Nhưng trong EOD đều là tinh anh, có rất nhiều lính tình nguyện CIA, hoặc là các kỹ thuật binh vĩ đại.”

“Tôi có tự tin mình sẽ thông qua được tất cả các cuộc khảo hạch của EOD!”

“Anh đang đem bản lĩnh mà chúng tôi dạy cho anh đi chịu chết!” Đội trưởng nhào người về phía trước, Sean có thể tưởng tượng ánh mắt của ông ta lúc này có thể đốt thủng hai cái lỗ trên người mình.

“Sir! Tôi cần đi Baghdad để tìm lại chính mình.” Sean biết lời anh nói không ai có thể hiểu nổi, ngay chính anh cũng không hiểu vì sao mình phải trở lại EOD. Ở đó có biết bao nhiêu người hy vọng thời gian luân phiên sớm chấm dứt để còn sống về đến nhà.

“Tôi cảm thấy anh nên đi bệnh viện để tìm về chính anh!” Đội trưởng đẩy cửa ban công, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Chuyên gia sát hạch nhìn về phía Sean, “Anh đã thực sự quyết tâm? Nếu anh đã suy nghĩ kỹ về quyết định của mình, tôi sẽ đệ trình lá đơn này.”

“Đúng vậy, tôi khẳng định.”

Sean hành lễ, về tới ký túc xá, ở cửa, Jack liền một quyền đánh lại đây. Không biết có phải vì anh thường xuyên gặp được Andrew trong các buổi huấn luyện hay không mà năng lực cận chiến của anh đã tăng vọt, nắm tay của Jack bị ngăn lại, chỉ kém một chút là anh ta bị bẻ trật khớp bả vai.

“Jack! Sao lại là cậu!”

“Vì sao không phải là tôi? Chúng ta là bạn bè tốt nhất, nhưng cậu muốn đi EOD gì gì đó cũng không cho tôi biết!” Đường như chợt nhớ ra cái gì, Jack ôm lấy đầu, “Ôi, EOD! Ở bệnh viện cậu đã nhắc tới! Cậu thực sự là ngã hỏng đầu rồi! Chúng ta là bộ đội đặc chủng, trong tương lai cần đi chấp hành nhiệm vụ đặc thù, không phải đi làm lính gác cho mấy chuyên gia phá bom!”

“Jack, cậu không hiểu. Vào thời khắc sinh tử tới gần, nếu cậu biết có một đồng đội đáng tin cậy đang ở phía sau, cậu sẽ cảm thấy tử vong không đáng sợ như vậy.”

“Đúng! Tôi không hiểu!” Jack thở dài nhìn về phía khác, “Cậu thật sự không giống Sean mà tôi đã biết.”

Sean cũng quay mặt đi, bởi vì anh không biết nên giải thích như thế nào để Jack hiểu mình quả thật không phải “Sean”.

“Cậu đừng cho rằng cậu làm tốt ở đây thì EOD gì gì đó sẽ muốn cậu! Cho dù đánh cận chiến và trình sát khảo hạch cậu có thể qua, nhưng còn những cuộc thi khác thì sao!”

Nhìn Jack, Sean biết anh ta đang hạ hỏa.

Vài ngày sau, bài thi viết của EOD được Sean hoàn thành ngay tại văn phòng, sĩ quan giám sát gửi đáp án của anh đi không bao lâu liền nhận được kết quả: Sean sắp sửa rời khỏi vị trí trợ lý đội trưởng để gia nhập ba tháng huấn luyện đặc biệt của EOD.

Khi rời khỏi văn phòng, Sean lại gặp đội trưởng, thần sắc của ông ta lạnh như băng.

Cho đến khi Sean sắp đi xa, đội trưởng mới quay đầu nói một câu, “Nhất định phải sống sót quay trở về!”

Những lời này, vô luận làm Sean hay là Vincent, đều có người đã từng nói với anh.

Sean trở lại ký túc xá, Jack cùng mấy chiến hữu đã chuẩn bị sẵn bia chờ anh. Mọi người rất ăn ý không nói tới đi EOD có bao nhiêu nguy hiểm, bởi vì trên thực tế nếu một ngày nào đó bọn họ đi làm nhiệm vụ, mức độ nguy hiểm cũng sẽ không nhỏ hơn là bao nhiêu.

Ngày hôm sau còn có huấn luyện, bọn họ chỉ uống hai tiếng đồng hồ thì giải tán, đều tự mang theo bia rượu rời khỏi phòng của Sean, trước khi đi, Jack vỗ vỗ bờ vai anh, “Tôi thật không ngờ cậu thực sự có thể thông qua cuộc thi.”

Sean gật đầu, anh cũng không nghĩ đến đề thi có quá nửa số câu hỏi giống hệt như lần trước anh thi vào EOD.

Ngay khi Sean dọn dẹp phòng ở, Andrew đẩy cánh cửa khép hờ, đi vào.

Sean nâng tay nhìn đồng hồ, cười nói, “Trung sĩ, còn 14 phút nữa là tắt đèn.”

“Tôi biết.” Andrew ngồi xuống giường của Sean, nhìn bóng dáng anh loay hoay dọn dẹp mặt bàn, “Sean, cuối tuần này tôi sẽ được điều đến bộ phận quân tiền trạm, có thể sẽ bị phái hướng Áp-ga-ni-xtan.”

“Cũng có thể gần Baghdad phải không?” Sean quay đầu cười một cái, theo như năng lực của Andrew tất nhiên cấp trên không thể nào để hấn vẫn ở lại quân hậu bị.

“Có lẽ.” Âm thanh rơi ngay sát bên Sean, cơ hồ là theo bản năng, Sean dùng khuỷu tay công kích, nhưng đầu Andrew lại dán bên tai anh, “Thả lỏng, Sean, thả lỏng.”

Mùi thuốc lá trên người Andrew lan tỏa tràn ngập khứu giác anh, thần kinh căng thẳng của Sean chậm rãi thả lỏng, “Anh không nên tiếp cận một tay lính đặc chủng từ phía sau lưng.”

“Nhưng đàn ông lại ưa ôm người anh ta thích từ phía sau, hưởng thụ vẻ mặt kinh ngạc cùng sự rung động của thân thể người đó.” Giọng nói của Andrew ngân nga, thực thích hợp đi làm giáo viên văn học sử.

Những lời này khiến cho trái tim Sean không khỏi gia tốc, “Tôi thực sự xin lỗi, Andrew.”

“Xin lỗi cái gì? Bởi vì cậu không có tâm tư giống như tôi?” Andrew cười, xoay mặt Sean lại, đặt một nụ hôn nhẹ trên mi anh, nụ hôn không hề có tình dục, lại làm cho người ta thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, Sean hít một hơi.

Anh thích Sean Elvis, đáng tiếc tôi không phải...

Vài ngày sau, Sean sửa sang lại hành lý đi đến căn cứ huấn luyện của EOD. Ở trong này, thành tích huấn luyện của anh ra ngoài dự đoán của mọi người, liền ngay cả huấn luyện viên cũng thường nói đùa “Trung sĩ Elvis, tôi có cảm giác anh đã rất quen thuộc chức vụ của mình.”

Ba tháng sau, anh leo lên phi cơ quân dụng đến Baghdad.

Khi cửa máy bay mở ra, không khí khô nóng của Baghdad ồ ạt phả vào.

Binh lính theo trình tự xuống phi cơ, một chiếc Hummer đứng sẵn ở bên cạnh đó, trong xe, một sĩ quan hô to: “Hey, các anh em! Trong số các cậu ai là Sean Elvis?”

Giọng nói kia làm cho trái tim Sean run lên, là Sniper! Cho đến bây giờ anh còn nhớ rõ Sniper nằm ở trước mặt anh, đè lại động mạch cổ đang phun máu như trút của anh mà hô to, và lúc này, anh đã hiểu được khi đó Sniper hét câu gì.

Hey! Cố chịu đựng! Buổi tối chúng ta còn phải cùng đi uống bia!

Mắt anh cứ như vậy mà nóng ran lên và ẩm ướt.

Sean viết tên lên cuốn sổ của người sĩ quan phụ trách phần đăng ký, sau đó liền đi về phía chiếc Hummer.

“Tôi là Sean Elvis.”

“Hoan nghênh cậu đi vào trại tập trung tử vong của Baghdad.” Sniper cười, mở cửa xe cho anh ngồi vào, “Tôi đến đón cậu đến doanh địa, hôm nay chỉ có tiểu tổ của chúng tôi tạm thời không có nhiệm vụ.”

Sean kiềm chế nhịp đập của trái tim mình, “Xin hỏi, tôi và anh ở cùng một tiểu tổ sao?”

“Không. Vài ngày trước, tiểu đội của Hopkins có một tay bọc hậu bị bom nổ chết, cậu sẽ được thế vào vị trí của cậu ta.” Tiếng cười của Sniper sang sảng như trước, xe đi qua nội thành Baghdad, nơi đó vẫn hỗn loạn, xe tuần tra canh gác chạy qua bên cạnh bọn họ.

Bọn trẻ con không biết cái gì gọi là nguy hiểm, vẫn tụ tập ở ven đường chơi đùa, những người phụ nữ mặc áo đen, khoác khăn sa đen che mặt đi dưới ánh mặt trời, những người đàn ông buôn bán, có một vài người dựa vào tường không biết đang bàn luận chuyện gì.

Dưới bầu không khí huyền ảo, không ai phát hiện ra nguy hiểm đang tiềm ẩn.

Hoặc là ở đây, tất cả mọi người vốn đã quen với vong chột đến.

Xa xa vọng đến tiếng súng nổ, ngẫu nhiên có tiếng thứ gì đó bị phá tan vang lên, tất cả đều là bình thường.

“Nghe nói cậu xin được điều từ đặc chủng bộ binh đến đây.” Sniper nói với Sean, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi đường chạy, “Vì sao muốn tới EOD? Đặc chủng bộ binh cũng khó có thể bị phái tới nơi này chịu chết, cho nên cậu vốn không cần.”

“Tôi tới đây để tìm một vài thứ.”

“A, tôi tin rằng cậu và những cậu bé mới tốt nghiệp đại học đến đây làm lính tình nguyện không giống nhau, cậu sẽ không tới đây để thể hiện lý tưởng tận lực vì kiến thiết hòa bình và mấy thứ linh tinh tương tự như thế... Phải biết rằng ‘phanh ——’ một tiếng, mấy người trẻ tuổi này, ngay cả thi thể đều tìm không thấy.”

“Anh gặp qua rất nhiều chuyện như vậy?” Hỏi ra rồi, Sean lại có chút hối hận.

“Rất nhiều, nhưng so ra vẫn kém khi gặp được đồng đội của mình chết trước mặt.” Sniper nghiêng đầu liếc nhìn Sean một cái, phác một động tác tay qua cổ, “Cậu ta bị bắn trúng động mạch, ngay sau khi cậu ta tìm được kẻ không chế bom.”

“Ít nhất anh ta đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

“Nói thật nhé, tôi vốn thực không thích cậu ta chút nào. 28 tuổi cũng đã có hai bằng thạc sĩ, nghe nói chỉ cần cậu ta còn sống trở về, ít nhất cũng là thiếu úy, ở căn cứ không quân học cái Tiến sĩ, làm cái gì nghiên cứu, về sau sẽ là thượng giáo tướng quân gì gì đó ... đều có có thể.”

“Hiện tại anh vẫn không thích cậu ta sao?” Sean bỗng nhiên tìm được cảm giác Vincent vẫn còn tồn tại ở trên người Sniper, anh bỗng nhiên muốn biết càng nhiều xem mình ở trong mắt người khác là cái dạng gì.

“Không, tôi nghĩ tôi khá là có cảm tình với cậu ta. Rất nhiều kỹ thuật binh, đặc biệt mấy cậu nhóc mới tốt nghiệp đại học, đi vào Baghdad, lý tưởng vừa tan vỡ liền kích động phải chết, nhưng. . . . Vincent không giống vậy, cậu ta thừa nhận tất cả. Cậu ta phát hiện mình không có sẵn hiểu biết gì đó hoặc là không làm được gì đó, liền cố gắng học. Cậu ta là một người đàn ông quật cường!” Sniper nhìn về phía Sean, dừng một chút, dùng nắm tay đập vào ngực mình, “Cậu ta là người anh em của tôi!”

Sean hít một hơi, “Anh cũng là người anh em của cậu ta.”

Sniper nở nụ cười, xe đứng ở trước cửa căn cứ Mỹ, “Hey, cậu có biết gì về Hawkins không?”

Sean mang theo hành lý đi xuống, “Không thực hiểu biết, nhưng tôi có nghe qua đại danh của anh ta, nghe nói anh ta là chuyên gia phá bom có tỉ lệ thành công cao nhất tại Baghdad.”

“Mặt khác cũng là một đội trưởng tôi không dễ ở chung.” Sniper tỏ vẻ dè dặt, “Vĩnh viễn nghiêm mặt, khiến cậu cảm nhận được cái gọi là 0° ở Baghdad! Đương nhiên, cũng không phải là hấn vĩnh viễn sẽ không cười, nếu hấn nở nụ cười, cậu phải cẩn thận mạng nhỏ của chính mình. Còn nữa, hấn nói chuyện không thể nào dễ nghe, cậu không cần quá để ý —— ở nơi này, bảo vệ được tính mạng nhỏ bé của mình so với bất cứ cái gì khác đều trọng yếu.”

“Cảm ơn đã cho tôi biết.” Sean vỗ vỗ thùng xe xoay người rời đi.

Đi vào một loạt những công trình kiến trúc rời rạc tẻ nhạt, Sean đến được ký túc xá của đội trưởng Howard Hawkins. Anh hít một hơi, sau đó gõ cửa phòng.

“Báo cáo! Trung sĩ Sean Elvis.”

“Vào đi.” Phía bên trong cửa truyền đến thanh âm ngắn gọn mà lạnh như băng, chỉ nghe thanh âm cũng đoán được đối phương là một người thực có bản lĩnh.

Sean mở cửa, trong phòng âm âm uu, chỉ có ánh mặt trời theo sau lưng anh rọi vào.

Trên giường có một người không nhanh không chậm ngồi dậy, tựa vào đầu giường. Tư thế của y thực tùy ý, hai bắp chân trần thon dài mà giàu có sức co giãn lộ ra dưới chăn, bàn tay chống xuống đệm, nghiêng đầu, dùng một loại tư thế rất thần nhiên nhìn về phía Sean.

5. Chương 5

“Vô cùng xin lỗi, Thiếu úy! Tôi đã quấy rầy ngài nghỉ ngơi! ” Sean đoán thăm không biết có phải người này có ca trực đêm, hiện giờ đang tranh thủ bổ giấc?

Sau khi nhìn về phía Sean, Hawkins xốc chăn đứng lên. Lúc này Sean mới chợt nhận ra trên người y hoàn toàn trần trụi, không hề có lấy một mảnh vải, thậm chí ngay cả cái quần lót cũng không mặc! Thói quen này cùng Sean hoàn toàn tương phản, ngoại trừ áo khoác, y phục của Sean dường như luôn chuẩn bị tốt, một khi có nhiệm vụ, anh có thể lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới địa điểm tập hợp.

Sean không biết liệu có nên dời mắt đi đâu đó hay không. Thân thể của Hawkins có thể dùng từ “tuyệt mỹ” để hình dung. Mỗi một khối cơ bắp đều săn chắc không chút dư thừa, đường cong thực tiêu chuẩn, không khoa trương đến như Schwarzenegger, lại tiềm ẩn một sự dẻo dai vô tận. Đặc biệt là lưng, mỗi một người đàn bà khi tựa vào đó hẳn sẽ thấy vô cùng an tâm.

Rất nhanh, Hawkins đã mặc xong quân phục, kéo chiếc bàn nhỏ lại gần, mở đèn bàn.

Một phút đó, Sean thấy rõ ràng khuôn mặt y.

Lạnh lùng mà sắc bén, tràn ngập lý trí cùng nội liễm đè nặng lên thần kinh của Sean khiến anh căng thẳng. Y nâng cằm, khoe miệng nhích cao lên một chút, khiến cho người ta nhìn vào thấy có một loại tự phụ cùng trào phúng, “Anh được điều đến đây từ bộ đội đặc chủng?”

“Yes, sir!”

“Cho dù là từ bộ đội đặc chủng điều tới, anh cũng vẫn có thể là rác rưởi!” Cằm Hawkins cũng hơi nhếch lên, lộ ra yểu hèn cùng một nửa quai hàm, đầy gợi cảm. Người đàn ông này đối với đàn bà hẳn là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

“Yes, sir!”

“A, như vậy anh đã thừa nhận mình là rác rưởi?” Thanh âm của Hawkins dường như khuyết thiếu cảm xúc, giống như khi hai thanh kim loại chạm vào nhau phát ra tiếng, mà ngay cả không khí cùng trái tim người nghe đều chấn động theo mỗi tiếng phát ra.

“Ngài nói ‘Có thể’, sir!”

Hawkins phát ra một tiếng hừ nhẹ đằng mũi, Sean phát giác hình dáng đôi mắt của y rất được, không có vẻ quyền rũ như cặp mắt đẹp của đàn bà, nhưng lại rất hấp dẫn, “Vậy nói cho tôi biết, chức trách của anh là gì?”

“Cùng ngài tới hiện trường, bắt đầu đề phòng từ ngoài một trăm mét, ở trong đám đông tìm kiếm người có thể thuộc phần tử phản loạn, bảo vệ ngài an toàn, đương nhiên không bao gồm cả trường hợp nếu ngài gỡ bom thất bại bị tạc lên trời.”

“Dựa vào cái gì tôi phải tin tưởng anh?” Hai chân của Hawkins dang rộng hai bên sườn ghế, tùy tiện mà tràn đầy khí thế vận sức chờ phát động.

“Bởi vì chúng ta là chiến hữu phó thác sau lưng cho nhau.” Sean nhìn vào mắt y, nói.

Khuôn mặt của Hawkins vẫn không có biểu tình, phía sau Sean tựa hồ có người đến đây.

“Sếp, anh gọi tôi sao?” Một viên binh lính trẻ tuổi có mái đầu đỉnh thò đầu vào trong phòng dò xét.

“Rick, đây là thành viên mới của tiểu tổ chúng ta, Sean Elvis.” Hawkins dùng cằm chỉ chỉ anh chàng trẻ tuổi đứng ngoài cửa, “Kỹ thuật binh Rick Parson.”

“Hi! Tôi là Rick, tôi gọi anh là Sean được không?” Rick có vẻ hưng phấn.

“Dem gã này đi cho khuất mắt tôi.” Ngón tay của Hawkins vẽ một vòng ở trong không khí, Rick liền lùi Sean đi ra, không quên đóng cửa cho Hawkins.

Sean cùng Rick sống vai đi trên đường.

“Rick. . . . Thiếu úy Hawkins là người như thế nào?” Làm quân nhân, Sean không quá thiện cảm đối với Hawkins, thế nhưng họ còn phải cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, cho nên cũng không thể nói là anh chán ghét.

“Một người có thể cho anh sống sót nơi địa ngục này khi giấc mộng vĩ đại của anh tan vỡ.” Rick thở hắt ra, ánh mắt sáng láng bỗng nhiên ảm đạm một chút.

“Khi mới đến đây cậu đã rất tuyệt vọng hay sao?” Sean hỏi cậu ta một câu.

Rick đưa anh đến trước cửa ký túc xá, ném cho anh cái chìa khóa, “Một gã trai trẻ khờ dại nghĩ mình sẽ trở thành một người anh hùng của nước Mỹ giống như trong phim vậy, sau đó lại phát hiện mình tựa như con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tạc lên trời. Quả thật rất tuyệt vọng.”

“Hawkins đã nói gì đó với cậu?” Sean mở cửa, đem hành lý quăng lên giường, bắt đầu sửa sang lại.

“Anh ta nói ‘Tôi bảo cậu làm cái gì thì cậu làm cái đó, cậu sẽ còn sống trở lại nước Mỹ.’” Rick đi vào, đem mấy thứ vớ vẩn trong ngăn tủ lôi ra.

“Có lẽ ở Mỹ, thiếu úy Hawkins chỉ là một quân nhân tồi, nhưng tới Baghdad, anh ta lại có thể trở thành ‘thần.’” Sean cười, tự trải giường cho mình.

“Hắc, Sean. Hawkins quả thật không cách nào khiến người ta thích được, nhưng tôi tin tưởng anh ta. Nếu anh cũng tin tưởng, chúng ta mới có thể cùng nhau sống sót trở về.” Thanh âm của Rick trầm xuống, cậu ta đang vô cùng nghiêm túc.

“Tôi phải tin tưởng anh ta, Rick. Bởi vì chức trách của tôi chính là bảo vệ sự an toàn của anh ta.”

.....

Tại doanh địa, tuy rằng sau khi vào đêm binh lính không thể tùy ý đi ra ngoài, nhưng ở bên trong, cuộc sống về đêm lại không quá nhàm chán.

Có người đánh bài brit, có người uống chút bia, đùa giỡn.

Theo như lời Rick, Hawkins là một mẫu điển hình cho việc thích im lặng và độc hưởng không gian, cho nên các hoạt động giải trí của anh em, y cũng không bao giờ tham gia.

Rick mang bia đến chỗ ở của Sean, “Hắc, Sean, cùng nhau uống mấy chén đi.”

Người ta đều nói rằng tình hữu nghị của đàn ông đều là từ trong bia rượu và đánh lộn mà hình thành, đương nhiên Sean thích trường hợp phía trước hơn.

Trong radio phát ra âm nhạc đang thịnh hành tại Mỹ, ngẫu nhiên có vài đoạn RAP của những người da đen, có thể nghe thấy từ cách đó mấy ký túc xá.

“Thời gian luân phiên chuyển đổi của chúng ta còn lại bao nhiêu ngày?” Sean hỏi.

“Ha hã, còn những một trăm ngày, anh tới thật đúng thời điểm!”

Tiếng nhạc trong radio của họ bỗng nhiên ngừng lại, nhưng họ vẫn nghe thấy âm thanh của radio vọng tới từ ký túc xá bên cạnh vắng lại.

“A ha, ” Rick nhún vai, “Cái radio đã nát quá rồi, hẳn là phải làm cái báo cáo lên cấp trên xin một cái mới.”

“Để tôi xem thử.” Sean đi qua, gõ bỏ lớp vỏ bên ngoài của cái đài, ” Rick, cho tôi mượn cái chìa khóa.”

Sean dùng cái chìa khóa thay thế cái đinh ốc vặn vẹo một chút, cái radio kia liền lại bắt đầu thu sóng.

“Anh làm thế nào được vậy?” Rick có chút hiếu kỳ, “Ồ bộ đội đặc chủng cũng dạy cả cái này sao?”

“Không, tôi tự học.” Sean cười, ngồi trở lại, đó là một trong những thứ anh am hiểu khi còn là Vincent.

Bất quá bia còn chưa uống được mấy chai, bọn họ lại có nhiệm vụ .

Khi hai người ăn mặc chỉnh tề đi đến trước chiếc Hummer, Hawkins dường như đã ngồi ở ghế sau thật lâu .

“Uống bia.” Thanh âm của y lạnh như băng, nghe không ra cảm xúc.

“Đúng vậy, bởi vì Sean vừa tới đây, tôi muốn hoan nghênh một chút.” Rick ngồi trên ghế lái, phát động động cơ.

“Có lẽ tối nay anh ta sẽ chỉ còn lại mỗi cái mũ.” Biểu tình của Hawkins bị bóng tối trong xe che lấp. Đêm nay là lần đầu tiên “Sean” nhận nhiệm vụ ở Baghdad, kỳ thật mặc kệ anh có phải là lần đầu tiên hay không, anh đều có thể bị tạc mất xác, đương nhiên. nhìn chung, mũ của anh chính là di vật còn nguyên vẹn nhất trong số những gì còn lại. (Vì nó bằng sắt, có bị bom tạc cũng chỉ bị méo thôi a.)

“Tình huống thế nào?” Rick tự động xem nhẹ câu trả lời của Hawkins, bắt đầu hỏi tình hình cụ thể của nhiệm vụ.

“Trong quán bar có một lính Mỹ tỉnh lại ở toilet, phát hiện trên người mình được gắn một quả bom hẹn giờ.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, sau khi vào đêm chúng ta không thể rời khỏi doanh địa?” Rick thuận miệng hỏi một câu, nhưng tất cả mọi người đều biết ở nơi dị quốc tha hương đầy ngập nguy cơ này, vừa đến ban đêm con người ta sẽ càng muốn điên cuồng một chút để quên hết thấy.

Trong xe nhất thời yên lặng lại, cho đến khi bọn họ đi qua chợ đêm Baghdad đến trước cửa một quán bar nhỏ.

Sean xuống xe trước, quan sát bốn phía, dường như nơi đây đã bị thanh trừng*, nhưng xa xa có vài người vẫn đứng trên những ngôi nhà cao xung quanh nhìn lại đây. (* “quét dọn chướng ngại vật”, bao gồm cả những người khả nghi hoặc không có phận sự đều bị đuổi đi.)

Hawkins xuống xe, hỏi một lính Mỹ bên cạnh, “Cái tên ngu ngốc gọi điện xin giúp đỡ đâu?”

Đối phương hiển nhiên bất mãn với cách xưng hô này, nhưng rồi lại không thể phát hỏa, “Còn ở trong toilet.”

Hawkins nghiêng đầu, “Hắn là chiến hữu của anh?”

“. Đúng vậy.” Đối phương do dự một chút, gật gật đầu.

“Trong lòng anh đang hy vọng tôi bị nổ chết.”

Tay lính Mỹ kia ngẩn người, tựa hồ không nghĩ tới Hawkins lại trắng trợn nói ra suy nghĩ trong lòng anh ta như vậy. Khi anh ta khôi phục tinh thần lại, Hawkins đã đi vào trong.

“Nếu tôi bị bom tạc tử, điều đó nói lên rằng cái tay chiến hữu ngu ngốc của anh cũng đã chết.” Âm điệu của y vẫn vậy, mê hoặc lại lạnh như băng.

Sean nhìn thấy y cứ như vậy mà đi vào trong quán bar, không khỏi đuổi theo kêu to, “Hawkins —— anh còn chưa mặc trang phục bảo hộ!”

Hawkins đứng ở cửa quán bar, quay đầu lại, “Thứ đồ chơi kia có tác dụng gì sao?”

Sean nhíu mày, Rick đến bên vỗ vỗ vai anh, “Quên đi, cho dù mặc thứ đồ biểu diễn kia, nếu bom thật sự nổ anh ta cũng vẫn chết.”

Sean trực tiếp lên đạn, bắt đầu lưu ý mỗi người có ở xung quanh đó.

“Hawkins luôn một câu cũng không nói mà bắt đầu nhiệm vụ như vậy sao?” Sean hỏi qua thiết bị liên lạc, đi về phía Rick.

Rất nhiều chuyên gia phá bom khi tiếp cận bom thường cùng đồng đội của mình nói chuyện phiếm, điều này có thể giúp bọn họ thả lỏng, hơn nữa về mặt tâm lý cũng sẽ cảm thấy có người nào đó đáng tin cậy luôn ở bên cạnh mình.

“Đúng vậy, thường thì ngay khi anh còn đang lo lắng vì sao anh ta không hề có phản ứng gì đối với tử thần thì anh ta đã có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Thanh âm của Rick mang theo ý cười.

Lúc này, có người đến sau lưng Sean, theo phản xạ, anh lập tức xoay người lại, hòng súng nhắm ngay vào ngực người nọ, là Hawkins, “Anh đã gỡ xong quả bom kia?”

Hawkins nghiêng đầu sang một bên, nhìn về phía những binh lính canh ngoài cửa, “Đi tìm cái kìm, trên bom có khóa sắt.”

Nói xong, y liền tựa vào bên cạnh xe.

“Anh đang làm cái gì?” Tay lính kia đi tới, “Chiến hữu của tôi cũng sắp nổ chết ở bên trong! Anh cũng không đi giúp anh ta! Công việc của anh không phải là gỡ bom sao?”

Ngay trong nháy mắt khi tay của người này chạm đến Hawkins, cánh tay anh ta đã bị vụn đi, thanh âm trật khớp phá lệ vang dội.

“Nhiệm vụ của tao là gỡ bỏ bom dưới tình huống cam đoan chính mình được an toàn.” Hawkins cúi đầu nhìn về phía hắn, “Còn nữa, tất cả mọi người đều biết, tao không thích nói lần thứ hai.”

Sean có chút sững sờ, thân thủ của Hawkins nhanh vô cùng, như thể đã từng được huấn luyện qua ở đặc chủng bộ binh, “Đi tìm cái kìm ——” Sean đỡ cái gã bất hạnh nằm trên mặt đất kia lên, anh ta còn đang hung tợn nhìn chằm chằm vào Hawkins. Y chỉ cười lạnh.

“Anh định đem tính mạng của chiến hữu đến phân cao thấp với Hawkins hay sao?” Sean buông anh ta ra, xoay người sang chỗ khác tiếp tục quan sát xung quanh.

Tay lính Mỹ kia đứng lên, đến phía sau thùng xe tìm một cái kìm ném cho Hawkins, lúc này y mới mang theo cái kìm lại đi vào trong quán bar.

Cũng vào lúc này, người đứng trong căn phòng ở lầu hai trong con phố đối diện bỗng nhiên biến mất. Sean chăm chú quan sát căn phòng kia, không có đèn, tầng cao nhất bị vỡ nát quá nửa, căn phòng này theo lý mà nói hẳn là không người ở, người kia nửa đêm chạy đến một nơi như vậy, chỉ sợ.

“Rick —— cẩn thận đề phòng!”

Sean chạy vọt về phía ngôi nhà kia.

6. Chương 6

Sean đi vào dưới mái hiên, nghe thấy tiếng chân người bình bịch chạy từ trên tầng xuống dưới qua cầu thang sắt. Một người mặc chiếc áo T-shirt tối màu chạy vào chỗ tối.

Ghim súng, Sean theo người đó vào trong ngõ nhỏ.

Bóng tối bao trùm, mọi vật đều chỉ còn bóng dáng mơ hồ. Có người đang đứng dựa vào tường, đốm lửa chấp chờn cho thấy người kia đang hút thuốc.

Sean xẹt qua bên cạnh hắn, mà người mặc áo tối màu kia đã chạy xa. Nhưng vào lúc này, Sean quay phắt người lại, khuỷu tay thúc về phía sau, mẫu thuốc lá rời khỏi tay người đàn ông kia, yết hầu hắn bị khuỷu tay Sean nện đoạn, này hết thấy cơ hồ chỉ phát sinh trong vòng một giây.

Người kia không kịp phát ra âm thanh liền trượt xuống dọc theo vách tường, mắt tròn tròn, không còn hô hấp, bàn tay kia thả lỏng trên mặt đất, trong lòng bàn tay là một con dao găm sáng ngời.

Nếu không phải lúc ấy Sean phản ứng nhanh, chỉ sợ anh đã bị đối phương đâm trúng .

Nhưng là Sean cũng không cho vậy là xong.

Anh nghiêng mặt, lắng nghe tiếng vang phát ra từ ngõ nhỏ, sau đó quả quyết chạy về phía bên phải, đi qua những kiến trúc thấp bé lụp xụp. Khi anh dừng lại, trước mặt anh đã là người đàn ông mặc áo sơ mi tối màu, đối phương thở hổn hển, vẻ mặt không thể tin nổi.

Sean chỉ súng vào hắn, trong tay người này tựa hồ nắm cái gì. Không giống những lính Mỹ khác lớn tiếng la “Giơ tay lên” linh tinh, Sean trực tiếp siết cò, viên đạn đánh trúng giữa trán người kia, một phát trí mạng.

Thứ ở trong tay hắn rơi trên mặt đất, Sean luồn tay vào trong tóc, khê siết lại, lại là một cái điện thoại di động, màn hình hiện lên một dãy số còn đang nhấp nháy, nếu không có gì ngoài ý muốn, khi dãy số này gửi đi thành công, quán bar kia sẽ bị nổ tung lên trời. Sean kéo lấy sau áo hắn, quăng hắn lên vai, một tay nhặt lấy điện thoại di động, quay trở về quán bar.

Lúc này, ở cửa quán bar, Hawkins mang theo một vòng bom trong tay đi ra, cơ hồ mọi người - trừ Rick - đều lui về phía sau, tình cảnh rất tốt cười, giống như Hawkins là một phần tử khủng bố đang muốn tự sát.

“Elvis đâu?” Hawkins nghiêng mặt, khuôn mặt y ở dưới ngọn đèn mờ nhạt của quán bar có vẻ buồn bã lạ lùng.

“Anh ta đuổi theo người nào tới phía đối diện.” Rick nhú mồm, có chút lo lắng.

Lúc này, trong bóng đêm, Sean chậm rãi đi tới, đem thi thể thả lên mặt đất, thấy khối bom trong tay Hawkins, liền biết y đã thành công.

“Đi đâu vậy?” Thanh âm của Hawkins hờ hững.

Sean ném điện thoại di động sang cho y, “Tôi tìm được kẻ phụ trách theo dõi bom. Trong ngõ nhỏ còn có một đồng bọn.”

Hawkins gật đầu, đem khối bom đã tháo ra bỏ vào trong một cái thùng đặc biệt.

“Chiến hữu của tôi đâu?” Anh chàng lính Mỹ đáng thương lúc này đi đến trước mặt Hawkins, nếu bom đã được dỡ bỏ, vì sao còn không thấy người ở trong WC đi ra?

Hawkins không thèm liếc lại lấy một cái, đi mở cửa chiếc Hummer, “Gã đó ồn quá, tao cho hắn một đám!”

“Cái gì!” Anh chàng kia còn muốn nói gì nữa, lúc này Sean cùng Rick đều đã lên xe, động cơ khởi động, xe lao vọt đi.

Trên băng ghế sau, Hawkins vẫn im lặng như trước.

Rick vừa lái xe vừa hơi hưng phấn mà nói, “Sean, anh thật lợi hại! Chỉ có vài phút ngắn ngủi, vậy mà anh cũng có thể tìm ra kẻ không chế bom! Sao anh biết bọn họ ở phụ cận?”

“Gắn bom cho một lính Mỹ, lại ở nơi chúng ta thường xuyên tụ tập uống rượu, mục đích của đối phương không chỉ là muốn giết chết một người mà thôi, mà còn muốn tạo ra kinh động. Nếu có thể nhân tiện giết chết thêm một vài lính Mỹ ở gần đó, hoặc là... chuyên gia gỡ bom lành tính..., sẽ khiến cho hành vi của bọn họ càng thêm tính uy hiếp mạnh mẽ. Cho nên nhất định sẽ có người ở phụ cận theo dõi, bảo đảm bom hoạt động như ý muốn.” Sean cười cười, một tay tì lên cửa xe, bàn tay đỡ lấy đầu.

“Dù thế nào, chúng ta lại sống qua một ngày.” Ánh mắt Rick thoáng ảm đạm lại, bởi vì chuyện của ngày mai không ai biết được.

Trở lại quân doanh, Sean tắm rửa xong, rất nhanh liền ngã lên giường và ngủ mê mết.

Sáng sớm, anh tỉnh lại vì Rick đập cửa.

“Hi Sean, hôm nay chúng ta phải đi gặp một nhân vật đặc biệt.”

“Ai?” Sean nhanh chóng đánh răng rửa mặt, mặc quân phục đi ra.

“Tiến sĩ Grey, một tên quái thai đến từ đại học Yale.” Rick nhún vai.

“Ông ta kỳ quái như thế nào?”

“Ông ta thích nghe anh kể ra nỗi tuyệt vọng trong lòng anh, cổ vũ anh nói ra tất cả các ý nghĩ điên cuồng trong đầu.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như nói thay vì làm một lính Mỹ ngu ngốc, anh càng muốn làm một thủ lĩnh của một nhóm vũ trang phản loạn Iraq. Lại ví dụ như anh muốn khóa thân chạy trên đường ở Baghdad, nhìn xem có thể đạp trúng bom hay không.”

“Ông ta là một cái bác sĩ tâm lý?”

“Đúng vậy,” Rick quay mặt về phía Sean, chân lại hồn nhiên lui về phía sau, thao thao bất tuyệt, “Ông ta sẽ tiến hành đánh giá tâm lý cho anh, kia kỳ thật là cứt chó, nếu anh có ý định vờ như bị kích động quá độ hoặc là một kẻ có tâm lý biến thái để bị đuổi về Mỹ, đó là nằm mơ.”

“Rick!” Sean muốn vươn tay lôi cậu ta lại, nhưng Rick đã va phải một người phía sau.

“A, thực xin lỗi!” Rick được đối phương giúp đứng vững.

Người trẻ tuổi kia ngại ngừng cười, tuy rằng mặc quân trang nhưng lại có một loại khí chất đặc biệt của sinh viên, nhất là cặp kính gọng đen, có vẻ nghiêm cẩn lại vài phần khờ dại.

“Không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Rick cười cười, vỗ vai người kia, “Nhìn cậu không giống lính, cậu ở đội nào?”

Đối phương đẩy kính lên một chút, “Tôi là phiên dịch, lính tình nguyện Tôi là Eric Kul.”

“Hi Kul, tôi là Rick, anh ta là Sean. Chúng tôi đều là EOD.”

Sean có chút hâm mộ Rick, có thể nói không một thành viên nào của tiểu tổ tháo gỡ bom là không chịu áp lực nặng nề, nhưng Rick lại cho người ta có một loại cảm giác sáng sủa dễ gần.

“Các anh đến gặp Tiến sĩ Grey?” Kul hỏi.

“Đúng vậy, sao anh biết?”

“Bởi vì tôi vừa ở chỗ đó. Tôi mới đến nơi đây hơn ba tuần, hết thấy cùng tưởng tượng kém quá xa , tôi cần..... thích ứng.” Kul cười cười, khoe miệng có chút bất đắc dĩ.

“Chúng tôi sẽ đến đó bây giờ!” Rick vỗ vỗ vai anh ta, có ý cổ vũ.

Rick cùng Sean đi đến một căn phòng thấp, còn chưa đẩy cửa tiến vào, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng chửi bậy, vang dội, tràn ngập về căn phát tiết, có thể tưởng tượng vị bác sĩ tâm lý kia giờ phút này nhất định ngứa đầu làm bộ nghe thực nghiêm túc, nhưng đối mặt với thanh âm khủng bố như vậy ông ta càng muốn tìm bông đến nhét vào tai.

“Hắn đã chết! Con mẹ nó, hắn cứ như vậy mà chết ở trước mặt tôi! Mỗi lần tôi đều nghĩ nếu người xông lên chính là tôi thì sẽ thế nào! Mẹ nó —— hắn là kỹ thuật binh! Kỹ thuật binh! Không phải tay súng bắn tỉa! Tôi mẹ nó điên rồi —— nước Mỹ điên rồi —— tổng thống con mẹ nó thế nào không biết đến Iraq!”

Sean ngẩn người, thanh âm này là của Sniper.

Mà bên cạnh anh, Rick lại nhỏ giọng nói thầm, “Nói cái gì ‘Những lời anh nói với tôi sẽ không có người thứ ba được biết’, cái hiệu quả cách âm này rõ ràng cả quân doanh đều có thể nghe thấy.”

Rất nhanh, trong phòng truyền đến tiếng khóc rống. Sniper tựa hồ thật lâu không đỡ xuống lớp nguy trang cứng rắn của một người đàn ông, Sean có thể tưởng tượng giờ phút này anh ta nhất định đang nắm chặt lấy đầu mình mà khóc.

Mỗi một lần chứng kiến chiến hữu bỏ mình ngay bên cạnh đều là vô tận tra tấn đối với họ.

Sean trầm mặc. Nói thực ra anh từng vô số lần ảo tưởng chiến hữu lúc trước sẽ đối mặt với cái chết của anh như thế nào, hoặc là nói ở nơi sinh mệnh không có giá trị gì như nơi này, những quân nhân già đời như Sniper hẳn là sớm đã chết lặng trước những cái chết kiểu như của Vincent.

Nghe tiếng Sniper khóc rống, trong đầu Sean không ngừng quay lúc mình còn là Vincent, phút cuối cùng còn ý thức, thứ anh thấy chính là khuôn mặt thống khổ, khẩn trương của Sniper.

Cảm ơn người anh em, Sniper..... Cảm ơn.....

Nếu thời gian quay lại lần nữa, tôi vẫn sẽ liều lĩnh xông lên trước, bởi vì tôi là người bảo vệ phía sau lưng của các anh.

Qua thật lâu, Rick cũng dựa vách tường sắp ngủ, cửa mở, Sniper đi ra.

Mất anh ta còn có chút hồng, nhưng vẻ mặt đã khôi phục trấn tĩnh, lúc thấy Sean còn phát phát tay.

“Sean, anh có chuyện muốn khóc không?” Rick hỏi.

“Có.”

“Như vậy anh có cần khóc thật lâu, hoặc là rống to thật lâu không?”

“Hắn là không cần.”

“VẬY anh vào trước đi, ” Rick cười nhạo một tiếng, “Bởi vì tôi có thể cần thời gian thật lâu.”

Sean gật gật đầu, đẩy cửa đi vào văn phòng, căn phòng thu thập thực phẩm tẻ. Trên bàn công tác chỉ có một máy tính, mặt bàn thoạt nhìn không nhiễm một hạt bụi. Đàn ông đều là lính thôi thúc, Sean nghĩ thầm rằng văn phòng này nói không chừng là nơi sạch sẽ nhất cả quân doanh.

“Xin chào, tôi là Trung sĩ Sean Elvis.” Sean hành lễ.

Đối diện với bàn công tác giản dị là một người đàn ông đang ngồi, mái tóc ngắn màu vàng sậm gọn ghẽ, chải ngược phía sau đầu, để lộ vẻ thông minh mà nhẹ nhàng khoan khoái của khuôn mặt. Phía sau cặp kính mắt không có khung kính là một đôi con ngươi đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, mà hình dạng của con mắt lại hơi xệch lên, cho dù như vậy vẫn không che giấu được khí chất tinh anh toát ra từ người này.

Nói tóm lại, người này là một người đàn ông rất tốt nhìn, nhưng ở trong quân doanh, xinh đẹp cũng đồng nghĩa với nguy hiểm, mà quân nhân thường thường càng thích những người có vẻ ngoài rắn rỏi hơn là kiểu người giống Tiến sĩ Grey Sinh viên gương mẫu!

“Xin chào, ” Tiến sĩ Grey lấy ra một tập hồ sơ trên mặt bàn, nhìn thoáng qua hàng tên, “Sean. Anh không cần căng thẳng, hôm nay chúng ta chỉ trò chuyện một chút mà thôi. Ở EOD có gì đó ... anh không thích ứng?”

“Tạm thời còn không có, tiến sĩ.” Sean ngồi ở phía đối diện, ánh mắt dò xét của đối phương làm anh có chút không thoải mái.

“Nghe nói lần đầu tiên làm nhiệm vụ anh đã lập tức bắt được phần tử phản loạn.” Tiến sĩ Grey cúi đầu về phía trước, những sợi tóc phía sau tai rủ xuống, tâm thần của Sean nhoáng lên một cái, lưng không khỏi tựa vào trên lưng ghế dựa.

“May mắn mà thôi.”

“Nói chuyện với tôi không cần câu nệ như vậy, bởi vì mỗi lời anh nói với tôi, tôi sẽ không nói cho người khác biết—— nguyên tắc giữ bí mật của nghề y.”

Con mắt màu xanh nước biển của đối phương nhìn vào Sean, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua thân thể này để thấy được Vincent.

“Tiến sĩ, tôi vừa mới đến không lâu. Khi tôi cảm thấy có nhu cầu, nhất định sẽ tìm đến ngài.” Sean nuốt nước miếng, nhìn về phía đồng hồ trên bàn, tránh ánh mắt của Tiến sĩ Grey.

“Được rồi, ” Cây bút trên tay Grey vòng vo hai vòng, lúc này Sean mới phát giác ngón tay ông ta thon dài tuyệt đẹp, “Trung sĩ Elvis, anh có thể đi trước. Bất quá mỗi tuần đều có một lần nói chuyện, tôi hy vọng anh có thể chủ động tới tìm tôi mà không phải để tôi chạy mất quân doanh tìm kiếm anh.”

“Tôi sẽ nhớ kỹ, gặp lại sau, Tiến sĩ.” Lúc Sean đẩy cửa đi ra ngoài, anh không khỏi hít sâu một hơi.

Người này được điều tới đây từ lúc nào? Anh nhớ rõ khi mình vẫn là Vincent, bác sĩ tâm lý trong doanh trại vẫn là Smith, một người thoạt nhìn gầy yếu nhưng lại làm cho người ta thấy tín nhiệm, mà hiện tại người kia..... Lại làm cho người ta cảm thấy cho dù mình không nói gì cả, nhưng ở trước mặt ông ta cũng không có gì là riêng tư.

Rick đang dựa vào tường, quay đầu lại thấy Sean, lộ ra vẻ mặt thoáng kinh ngạc, “Nhanh như vậy?”

“A, đúng vậy.” Sean cười cười, “Muốn tôi chờ cậu không?”

“Không cần, khi tôi nổi điên, thanh âm rất lớn.” Rick cười khổ một chút, đẩy cửa ra đi vào.

7. Chương 7

Trở lại quân doanh, trên sân thể dục có mấy binh lính đang chơi bóng rổ.

Sniper cùng Sẹo đội trưởng cũng có trong số đó.

Sean cười cười, ngồi xuống một bên nhìn vào sân.

Sniper bắt người một cái, vịn được cả thành rổ, bóng vào, thoáng nhìn thấy Sean liền giơ tay lên vẫy, vẻ sáng khoái của hắn làm anh an tâm, “Hey! Người anh em, biết chơi bóng rổ không?”

Sean bỗng nhiên nhớ tới khi mình còn là Vincent, Sniper thường xuyên mang anh vào sân bóng, còn nói cái gì đàn ông thì phải ra đấu trường rèn luyện rèn luyện, không nên rảnh rỗi liền nằm ở trong phòng đọc mấy cuốn sách vô dụng như đàn bà.

“Biết.”

“Tốt, vậy cậu gia nhập đội của chúng tôi đi! Kỹ thuật bóng của chúng tôi mới bị thương mất cá chân ngày hôm qua!”

Sean cười, đứng lên, “Được thôi!”

“Giới thiệu một chút, ” Sniper chỉ chỉ Sẹo đội trưởng, “Đây là Đội trưởng của chúng ta, ngoại hiệu Sẹo, đương nhiên là bởi vì vết sẹo trên mặt hắn, bất quá thực đáng tiếc.... ”

“Kia không phải dao chém, mà là bị mảnh bom cắt trúng.” Sean cười nói tiếp, đoạn giới thiệu này khi Vincent vừa gia nhập tiểu đội, Sniper cũng đã nói không sai một chữ.

“Làm thế quái nào mà cậu biết được?!”

“Uy, chúng ta là tiểu tổ phá bom, gặp phải bom so với gặp phải dao còn nhiều.” Sean buồn cười, nhận lấy quả bóng rổ từ tay Sniper, “Đối thủ là ai?”

“‘Tử thần quần cộc.’” Bộ đội phá bom thường thích chọn cho tiểu đội của mình một cái ngoại hiệu, ví dụ như trước đây tiểu tổ của Sẹo có ngoại hiệu là “Cần tiền không cần mạng”, tuy rằng đối với ngoại hiệu này Vincent tuyệt đối khinh bỉ, nhưng Sniper cùng Sẹo thích, anh cũng không có quyền say “NO”.

“A, ‘Tử thần quần cộc’ là tiểu đội C phải không?”

Lúc này Sẹo cũng đã có chút quen mặt, tiến lên nói chuyện, “Nghe nói cậu mới đến không lâu, làm thế nào biết rõ ràng ngoại hiệu của các tiểu đội như vậy?”

“Cũng không hẳn, ” Sean có chút buồn cười, đại não của anh là Vincent, đương nhiên ngoại hiệu của tất cả tiểu đội anh đều biết rõ, “Tôi không biết tiểu đội của mình có ngoại hiệu là gì.”

“Cái gã Hawkins kia sẽ không làm loại chuyện nhàm chán này.” Sniper bả vai Sean đi về phía một ký túc xá khác, “Hắn chỉ biết lạnh như băng mà nói với cậu ‘Có nhiệm vụ’, ‘Tôi bảo anh làm cái gì anh thì làm cái đó’.”

“Còn nữa, ” Sean hưởng ứng, “Tôi chính là thần.”

Ba người cùng nhau cười ha ha.

Đi sang một đầu khác của ký túc xá, bọn họ gặp “Tử thần quần cộc”, bắt đầu bóng rổ ba người.

Sean tự nhiên rất quen thuộc cách chơi của Sẹo cùng Sniper, ba người phối hợp rất ăn ý, liên tục giành được bóng.

“Sean! Chuyển bóng!”

“Sean! Ném rất tốt!”

Nhưng ngay khi không ai để ý, có một chút gì đó đã thay đổi.

“Vincent! Ném qua đây!”

“Vincent, a ——bad luck!”

“Vincent..... Không sao chứ!” Khi Sean bị đẩy ngã, Sniper đi tới kéo anh dậy.

“Tôi không sao!” Sean lau mồ hôi.

Phía sau, Sẹo tựa hồ ý thức đến chuyện gì, “Sniper, cậu gọi cậu ta là gì?”

“Vincent.... ” Sniper ngẩn người, mà Sean cũng ngẩn ngẩn cả người.

“Hey —— còn chơi nữa hay không!” Đối phương hô to.

“Chơi!” Sniper kêu một câu, sau đó nhỏ giọng nói với Sean, “Xin lỗi, gọi sai tên của cậu, cậu thật là sao không nói ra.”

Ánh mắt Sẹo tối sầm, có một chút bi thương, “Ai bảo thằng nhóc này lại ăn ý với chúng ta như thế? Vừa rồi tôi cũng vẫn Vincent, Vincent mà gọi cậu ta.”

“Không sao cả, chúng ta tiếp tục!” Sean nuốt nuốt nước miếng, vừa rồi anh..... Cũng nghĩ mình là Vincent.

Mồ hôi ướt đầm áo sơ mi bên trong, mấy anh chàng bèn thả thần cởi bỏ áo sơ mi, để vai và tay trần tiếp tục ở dưới rổ bóng mà đổ mồ hôi.

Sean bật người nắm lấy thành rổ, ngay cả cái khung cũng rung lên càn cạch. Sniper đi tới cùng anh vỗ tay hoan nghênh, ngay tại một giây đó, Sean cảm thấy tựa hồ có ai đang nhìn mình.

Theo bản năng anh nhìn quanh bốn phía, quanh sân có mấy người đang ngồi xem bọn họ chơi bóng, có người hút thuốc, có người mang theo bia, sau đó Sean nhớ tới, bên cạnh tựa hồ chính là ký túc xá của Hawkins.

Khi anh nhìn về phía ô cửa sổ kia, quả nhiên Hawkins đã đứng đó từ bao giờ.

Tuy rằng anh không thấy rõ vẻ mặt của y, nhưng Sean lại có thể tưởng tượng ra đôi mắt thâm thúy không thể đọc hiểu của y cùng đôi môi khẽ cười châm chọc.

“Còn chơi nữa sao? Tôi đói bụng !” Trong đội của đối phương có người nói.

“Cái thùng cơm!” Sniper cười nhạo, sau đó vỗ vỗ lên lưng Sean nói, “Đi, mặc xong quần áo đi ăn cơm!”

Ngay khi Sean cúi người nhặt áo sơ mi, anh lại cảm giác được tầm mắt của người kia, một tắc một tắc lướt qua thân thể anh, làm cho cơ thể anh không hiểu sao lại nóng lên.

Ảo giác, tất cả đều là ảo giác.

Cái gã Hawkins kia nhàm chán, đang nhìn bọn họ chơi bóng rổ mà thôi.

Sean đi tắm, thay quần áo sạch sẽ, đi ngang qua phòng Rick, vốn định gọi cậu ta cùng đi ăn cơm, nhìn qua cửa sổ thấy cậu ta đang ngồi yên ở trước bàn.

Sean gõ gõ vào cánh cửa sổ, Rick phục hồi tinh thần, “Hi, Sean.”

“Không đi ăn cơm sao? Theo lý sau khi kể ra những ý tưởng điên cuồng, cậu hẳn là phải thấy thoải mái. sao tôi lại có cảm giác cậu càng ngày càng không ổn?” Trong lòng Sean tuy thầm nói với mình không nên đi can thiệp chuyện riêng của Rick, nhưng anh lại không làm được. Bởi vì có rất nhiều lúc, chỉ là một giây lơ đãng, anh sẽ mất đi một chiến hữu, địa điểm rất có thể không phải ở trên chiến trường.

Rick cười cười.

“Có thể nói với tôi không?” Sean tựa vào cửa sổ, “Tuy tôi không phải là bác sĩ tâm lý, nhưng tôi là người cùng cậu kề vai chiến đấu.”

Rick vẫn ngồi ở bên cạnh bàn, liếm liếm môi, “Khi tôi vừa tới nơi này Có một kỹ thuật binh bằng tuổi tôi, lúc đó còn có rất nhiều người trẻ tuổi giống tôi, cho mình là đến đây để giữ gìn hòa bình thế giới.”

“A a...” Sean cúi đầu, cười khổ một chút.

“Chúng tôi đi trên đường lớn của Baghdad, một cô gái làm rơi thứ gì đó xuống đường, người kỹ thuật binh kia nhặt lên, muốn trả về.”

“Đó là một quả bom.”

Rick trầm mặc gật đầu, “Sau đó mỗi ngày tôi đều nằm mơ, mơ thấy tôi là người cầm quả bom kia đuổi theo sau lưng cô gái ấy, sau đó..... Nổ mạnh”

Sean đưa tay vói qua cửa sổ, đầu ngón tay chạm đến gáy Rick.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Rick xoay người bắt lấy ngón tay Sean, Sean nghĩ đến cậu ta cần an ủi cho nên không né tránh.

Rick đi qua cái bàn, cùng Sean chỉ cách mấy chân song.

“Sean, khi nào thì tôi mới có thể chết?”

“Được rồi, Rick.” Sean nâng đầu dậy, “Khi đi vào EOD tôi thường xuyên nằm mơ, mơ mình là một kỹ thuật binh, đeo bộ đàm đuổi theo một thiếu niên cầm di động. Sau đó tôi bóp cò, bắn vỡ điện thoại của cậu ta, cứu được nhưng rồi từ đâu đó có một viên đạn bay đến, bắn thủng cổ tôi.”

“Sean?” Rick nhú nhú mày, “Anh đang tưởng tượng mình thành tôi sao?”

Đúng vậy, hiện tại Rick là kỹ thuật binh, đảm đương vị trí trước đây Vincent từng làm.

“Không phải, tôi chỉ sợ hãi cảnh tượng kia biến thành sự thật.” Sean nắm bàn tay lại, khẽ dưng vào ngực Rick, “Đi ăn cơm đi. Tôi cam đoan lúc ăn cơm hai chúng ta đều là người sống.”

.....

Giờ phút này, Tiến sĩ Grey đang ngồi trước bàn công tác của mình, quay bút máy.

Áp khí có chút thấp, liền ngay cả bản thân bác sĩ đều theo bản năng mà rung mình.

Trước mặt ông ta là Hawkins.

Tiến sĩ Grey nghiêng mặt, mắt nhìn vào hai mắt y. Mà Hawkins lại hơi nâng cằm, ánh mắt bày ra một loại không sao cả, hai người quỵ dị mà đối diện nhau.

“Thiếu úy Hawkins, tôi biết mỗi lần anh đến đây, cái gì cũng sẽ không nói, có điều..... ” Tiến sĩ Grey cầm tờ giấy trống không trên bàn ghi chép hướng về phía y, “Tôi phải điền một ít gì đó lên đây, cho nên tôi xin anh, nói một chút gì đi, dù là cái gì đều được.”

“Ví dụ như nói cái gì?” Trong gian phòng chỉ có hai người, thanh âm của Hawkins dần dần lạnh xuống, tỷ lệ thuận với nhiệt độ của Baghdad lúc hoàng hôn.

Tiến sĩ Grey nhắm mắt lại thở dài, dùng ngón tay xinh đẹp của mình day day huyết thái dương. Ông ta dám đánh cược, tất cả binh lính Mỹ ở đây đều trải qua sự tra tấn về mặt tinh thần mà người bình thường khó có thể vượt qua nổi, nhưng có một người tuyệt đối không, thì phải là Howard Hawkins. Người này luôn lạnh lùng thản nhiên, ông ta không nhìn thấy một chút xao động nào trong mắt y, y cũng không chán ghét xã hội này, tuy rằng phần lớn lính Mỹ đi vào nơi này một thời gian đều bắt đầu chán đời. Đối với chuyện giết người cùng bị người giết y cũng không có cảm tưởng gì, trong khi đại đa số lính Mỹ đều sợ mình không thể sống rời đi, hoặc là ở trong đầu không ngừng nhớ đến lúc mình nổ súng giết người hoặc lúc đồng đội của mình chết đi... Tất cả những thứ này, Hawkins đều không có.

Tiến sĩ Grey từng điều tra thành tích phá bom của y, mỗi một quả bom đều được tháo dỡ thành công hoặc kíp nổ thích đáng, bản ghi chép là thực hoàn mỹ. Cho nên, y khiến cho Tiến sĩ Grey vô cùng tò mò.

Howard Hawkins là một kẻ điên cuồng, cũng là một cái đầm lầy im lặng.

“Nếu tôi nói, ông có thể cam đoan trước kỳ đánh giá tâm lý cuối tháng sẽ không lại gọi tôi đến cái văn phòng chết tiệt này nữa?” Ngón tay Hawkins gõ gõ lên tay vịn ghế, miệng khê nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, Tiến sĩ Grey bỗng nhiên cảm thấy đối phương có thể trong nháy mắt nhìn xem được nội tâm của ông ta.

“Tốt, nhưng tôi hy vọng anh nói thật.” Tiến sĩ Grey lại giơ giơ cái bảng trống rỗng kia lên.

Hawkins ngửa đầu về phía sau, Tiến sĩ Grey chỉ có thể nhìn thấy mũi, cằm cùng yết hầu của y.

“Nhiệm vụ gần nhất của tôi diễn ra đêm qua, một tay lính Mỹ ngu ngốc bị phản quân trói vào bom ném vào toilet quán bar. Tôi vừa đi vào, tên ngu ngốc kia liền hướng tôi hô to muốn tôi cứu hắn, tôi nhìn về mặt của hắn liền mất hứng thú tháo bom. Ngay khi tôi muốn rời khỏi, tên kia túm lấy tôi, lực tay rất lớn. Cho nên tôi chỉ đành phải chém cho hắn một quyền vào sau gáy, khiến hắn bất tỉnh đi!”

“Sau đó?”

“Sau đó tôi phát hiện đó là một quả bom hẹn giờ, bên trên có một đồng hồ điện tử, thời gian biểu hiện còn có 6 phút 27 giây. Cái vòng bom kia có cách cấu tạo rất thú vị, cho nên tôi quyết định dỡ bỏ nó, bắt quá trước hết phải giải quyết mấy cái khóa kim loại trên người hắn, cho nên tôi tạm rời khỏi quán bar làm cho bọn họ tìm cái kim đến rồi nói sau.”

“Anh khẳng định quả bom kia sẽ không nổ mạnh trước lúc anh tìm được kim?”

“Quả bom kia đương nhiên có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào, bởi vì người sắp đặt quả bom nhất định ở bên ngoài quán bar theo dõi, nếu tình huống không ổn hắn sẽ kịp nổ bom trước khi hết giờ.”

“Như vậy anh còn quyết định đi dỡ bỏ nó? Thiếu úy Hawkins.....” Tiến sĩ Grey khoanh tay trước ngực, đánh giá Hawkins, đáng tiếc y vẫn ngửa đầu về phía sau, không thể thấy được ánh mắt y, “Anh không sợ hãi mình sẽ chết sao?”

8. Chương 8

“Trên thực tế, tôi cũng muốn thử một chút xem lần này tôi có chết được hay không.” Trong giọng nói của Hawkins mang theo ý cười như có như không, “Cái gã tân binh vừa mới tiến vào tiểu tổ của tôi khoe khoang rằng hắn muốn trở thành người bảo vệ phía sau lưng của tôi, cho nên tôi cho hắn cơ hội đi chứng minh.”

“Cái gã tân binh...?” Tiến sĩ Grey buồn cười, vì sao Hawkins không nói rõ tên của “cái gã tân binh” kia là gì?

“Đây là một canh bạc cùng lúc có thể đặt cược hai thứ. Tôi cá cược xem liệu tôi có thể gỡ bỏ quả bom trước khi kẻ không chế bom ở bên ngoài kích nổ nó hay không, và cũng cá xem cái gã tân binh kia có thể tìm được kẻ không chế bom trước khi quả bom phát nổ hay không.”

“Hawkins, anh lấy tính mạng đi thí nghiệm xem “gã tân binh” kia có thể thực hiện được hứa hẹn của mình hay không sao?”

“Khi đồng hồ hẹn giờ của quả bom dừng lại ở giây thứ 26 của phút thứ 2, tôi mang nó đi ra, gã tân binh kia quả thực đã tìm được phần tử phản loạn. Khi tôi dựa vào chính mình gỡ được bom, tôi rất đắc ý. Thế nhưng khi cái gã kia ném chiếc điện thoại di động của tay phản loạn đến trước mặt tôi, tôi nhìn thấy dòng chữ ‘Gửi tin nhắn/ Yes - No’ trên màn hình.”

“Cho nên nếu không có cái ‘gã tân binh’ kia, kỳ thật anh đã bị bom nổ chết. Tuy rằng anh còn sống, nhưng anh vẫn để tâm đến chuyện cái ‘gã tân binh’ kia đã thắng anh trong ván cược này?”

“Không, chuyện này nói nên rằng so với những đội viên trước đây có giá trị sử dụng, mà tôi càng có thể mặc sức hưởng thụ khoái cảm khi phá bom.” Hawkins nâng cái gáy lên khỏi lưng ghế dựa, nhìn thẳng về phía Tiến sĩ Grey.

Y đứng lên, đẩy ghế dựa ra, đi về phía cửa.

Tiến sĩ Grey gọi y lại, “Anh có muốn biết đánh giá của tôi về anh không?”

“Điên cuồng, lạnh lùng, lấy mình làm trung tâm, không am hiểu giao tiếp, kẻ dẫn đầu vô trách nhiệm, trừ cái đó ra còn có thêm cái gì?” Hawkins nhìn về phía ông ta.

“Cái anh cần không phải là một người có thể giúp anh được mặc sức hưởng thụ khoái cảm đùa giỡn với tử thần, mà là một người biết giữ chặt lấy anh khi anh muốn nhảy xuống vực thẳm.”

“Không ai có thể giữ chặt tôi, bác sĩ.” Hawkins nở nụ cười, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo tàn khốc. Cửa đóng lại, Tiến sĩ Grey khẽ nhướng mày.

“Ai nha, quên hỏi anh ta ‘gã tân binh’ kia là ai.” Tiến sĩ Grey tùy tay lật lật chồng tư liệu, thấy tên Sean, cười khẽ một tiếng.

.....

Ngày hôm sau, mãi cho đến giữa trưa, khi Rick đang cùng Sean ngồi ở cửa phòng uống bia ăn vặt, mới thấy Hawkins từ xa xa đi tới.

Sean không khỏi lại một lần nữa thừa nhận thân thể của Hawkins cân xứng mà tao nhã, quân phục chỉ càng tăng thêm dã tính cùng vẻ cường đại cho y. Khi bọn họ có thể thấy rõ y, Rick kêu lên, “Nga, còn tưởng rằng ngày hôm nay có thể bình an trôi qua, vì cái gì lại có nhiệm vụ?”

“Bởi vì món ăn mà phần tử phản loạn yêu nhất chính là bom.” Sean nhét nốt mẩu bánh mì vào miệng, chạy chậm về phía Hawkins.

Ba người nhanh chóng ngồi vào chiếc Hummer quân dụng, Hawkins vẫn ngồi ở băng sau, Rick phụ trách súng máy gắn trên nóc xe, và Sean phụ trách lái xe.

Xe chạy ở trên ngã tư đường chen chúc, cho dù trên biển số xe có dùng cả chữ Ả Rập, Đức và Anh viết rõ ràng: “Tới gần trong vòng một trăm mét liền nổ súng”, nhưng là trên thực tế trước sau người cách xe còn không đến nửa mét!

Rick cười cười, “Nếu hiện tại bất cứ chiếc xe nào xung quanh có chứa bom, chúng ta liền đều lên thiên đường.”

Hawkins chắc chắn sẽ không nói gì, chỉ có Sean tiếp lời, “Lấy tốc độ của chúng ta bây giờ, nói không chừng đợi đến khi tìm đến nơi, bom đã muốn nổ, chúng ta liền bớt việc.”

Xe thật vất vả chạy đến ngã tư đường, lúc này một chiếc xe màu vàng từ phía bên phải vòng lại đây, nhằm thẳng về phía chiếc Hummer. Theo bản năng Sean ấn chặt tay lái, rút ra súng lục bên hông, “Dừng lại! Lặp tức!”

Ở trên nóc xe không chế súng máy Rick cũng hét lớn: “Dừng lại! Nếu không tôi bắn!”

Lái xe giống như cái gì cũng không nghe thấy, vẫn vọt tới chỉ còn cách đầu chiếc Hummer ba mét.

Trong nháy mắt Sean đưa tay súng vươn ra ngoài cửa sổ, một viên đạn đánh trúng kính chiếu hậu bên trái của chiếc xe, mà xe cũng đứng lúc ngừng lại.

Trên đỉnh đầu Rick cũng quát, “Lui ra phía sau! Tôi nói anh lui ra phía sau, không nghe thấy sao!”

Sean cẩn thận quan sát vẻ mặt của lái xe, xung quanh vang lên tiếng còi ô tô thúc giục.

Lái xe lui xe về phía sau mấy mét, thẳng đến khi đụng vào chiếc xe phía sau mới ngừng lại được.

Bốn phía một mảnh tranh cãi âm ỉ, người Iraq tựa hồ đối với việc lính Mỹ tham gia “đóng góp” vào làm ách tắc tuyến đường vốn không lấy gì làm thông thoáng của Bangdad mà bất mãn.

Nghe thấy cửa xe mở ra, Sean quay đầu lại, thấy Hawkins xuống xe, trong tay còn cầm một khẩu súng lục nòng 15 viên.

Y muốn làm gì?

Chỉ thấy y đưa tay lên không trung, liên tiếp bắn ra năm, sáu phát, trong nháy mắt khi tất cả mọi người nhìn vào hắn, thế giới biến thành im lặng vô cùng, trừ bỏ tiếng vọng của khẩu súng.

Sau đó, y dùng giọng Ả Rập cực kỳ lạnh lùng mà lưu loát lớn tiếng nói: “Giữ im lặng hoặc là đi gặp Đấng tối cao của các người!”

Sean đề lên trán mình, hành vi của Hawkins không thể nghi ngờ là vô cùng đủ khiêu khích, nếu trong số những người này thật sự có một bom cuồng, bọn họ nhất định phải chết hết! Chỉ cần có một phần tử phản loạn mang theo súng, bọn họ cũng chết định rồi! Nếu có một người dân Iraq nào cũng giống họ, bị vây trong áp lực trường kỳ và quyết định không cần tiếp tục nhẫn nại, bọn họ cũng có thể chết chắc rồi!

May mắn là, tất cả những chuyện này đều không phát sinh.

Hawkins giắt súng trở lại bên hông, lững thững đi tới trước mũi xe.

Tất cả xe đều ngừng động cơ, tựa hồ cả thế giới bởi vì y mà ngừng lại.

Cửa chiếc xe ô tô màu vàng mở ra, một người dân bản xứ đặt hai tay ở sau đầu, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi, miệng hàm hàm hồ hồ nói những lời Sean nghe không hiểu.

Hawkins muốn đi đến, Sean xuống xe túm lấy y, “Đừng đến đó!”

“Lý do?”

“Nhìn bánh sau xe hử, áp lực phải chịu nặng hơn so với lốp xe bình thường nhiều lắm, trong xe hử nhất định có cái gì!”

Hawkins nghiêng đầu về phía sau nhìn Sean, “Đúng vậy, vừa rồi hử nói có người bắt cóc con hử, buộc hử phải đánh xe đến gần trở chúng ta.”

“Cho nên trên xe kia có bom?” Trái tim Sean căng thẳng, khoảng cách thật sự quá gần, nếu bom thực sự phát nổ, nơi này đều là xe, bán kính hai trăm mét chỉ sợ sẽ bị tạc bay!

“Có lẽ.” Hawkins đẩy bàn tay của Sean ra, “Cho nên hiện tại tôi đi thăm dò.”

“Hey, hey! Anh bạn, muốn chạy đi đâu!” Trên nóc xe Hummer, Rick kêu to, Hawkins nhìn lại, chỉ thấy lái xe hốt hoảng chạy xa.

Sean mắng thầm một câu Khốn kiếp, ngẩng đầu nhìn Rick nói, “Mang theo súng của cậu đi, lên tầng thường của tòa nhà kia đề phòng!”

“Vì sao muốn tôi đi xa như vậy?” Rick rời khỏi đỉnh xe, ôm súng đi ra.

“Bởi vì tôi không muốn tiểu đội của chúng ta đến cuối cùng chịu cảnh ‘toàn quân bị diệt’!” Sean ghì súng, tầm mắt đảo qua xung quanh chiếc xe, cùng với ban công của những ngôi nhà ở hai bên ngã tư đường đang chật ních người vây xem. Có lẽ theo một góc độ nào đó mà nói, người Mỹ hử là nên hãm mộ những người này, bởi vì không có người Mỹ nào dùng một thái độ “tích cực” như vậy đi xem lính Mỹ gỡ bom.

Hawkins đi tới phía sau thùng xe, y cũng không vội vã mở nó ra, mà lấy ra một vật cứng dài nhỏ gì đó, dọc theo khe hở chậm rãi tìm một vòng, thử xem cánh cửa cùng thùng xe có gắn dây dẫn nổ hay không.

Xác nhận xong, Hawkins mới mở cửa thùng xe ra.

Sean ghì súng, thân thể thông thả quay tròn, một vài lái xe đã đi ra khỏi xe, phía bên phải đường xe chạy có một chiếc cổ lách mình đi, rồi đến chiếc thứ hai, chiếc thứ ba... giao thông lại bắt đầu lưu động, dường như đã không ai để ý đến chiếc xe đứng ở giữa ngã tư này chứa cái gì, thậm chí có thể là bom.

“Hawkins, trong xe chứa cái gì?” Sean thăm khấn cầu Thượng Đế, đáng tiếc nơi này cách Thiên đường thật sự rất xa.

“Bom.” Hawkins trả lời thực ngắn gọn, y đi về phía chiếc Hummer, chuẩn bị lấy công cụ.

“Có thể kíp nổ không?”

Hawkins hướng về phía Sean nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt y không có bất cứ cảm xúc gì, y dùng cảm ý bảo anh đến gần thùng xe, “Cậu cảm thấy có thể kíp nổ không?”

“Chúng ta đến nơi an toàn trước, chờ quân doanh phái người đến ‘rửa sạch’ hiện trường rồi gỡ bom không được sao?”

“Nếu chỗ bom này phát nổ, nơi đây sẽ trở thành phim Hollywood.” Những lời này nghe không ra Hawkins đang nói thật hay là đang nói giỡn.

“Anh lại không mặc trang phục phòng hộ?” Họng súng của Sean chỉ về phía một người đàn ông trung niên đang nhìn về phía họ qua cửa kính phía bên kia đường.

Từ trong bộ đàm chỉ nghe thấy Hawkins khẽ hừ một tiếng, Sean hiểu được ý tứ của y, nếu bom phát nổ, cho dù mặc trang phục phòng hộ họ cũng khó có thể thoát khỏi vòng tay âm áp của Thượng Đế.

Nhưng không biết vì sao, trái tim Sean bỗng trầm xuống, cho dù mỗi lần gặp nhiệm vụ thần kinh anh đều thực khẩn trương.

“Rick, có phát hiện kẻ khả nghi hay không?”

“Không.” Rick dừng một chút, “Sean, anh đang thực căng thẳng?”

“Sao lại nói vậy?” Sean cùng Rick nói chuyện, nhưng tầm mắt vẫn không có rời đi gian cửa hàng phía bên kia đường.

“Hô hấp của anh rất nặng, lần trước khi anh ở sau quán bar bắt được kẻ phản loạn cũng căng thẳng như vậy sao?”

“Không, bởi vì lần đó tôi biết bọn họ ở ngay quanh đây.” Nhưng lúc này anh không biết bọn họ có đây hay không, hoặc là bọn họ ẩn nấp ở đâu.

Trong ống nghe truyền đến thanh âm lời kéo gò đó, hẳn là Hawkins đang kiểm tra bom.

“Lại đây nhìn xem, Trung sĩ Elvis.” Thanh âm của Hawkins truyền đến qua bộ đàm, Sean có chút kinh ngạc, anh nghĩ đến kiếp sau anh cũng không có cơ hội cùng Hawkins trò chuyện qua bộ đàm.

“Thực xin lỗi, nhiệm vụ của tôi là đề phòng an toàn cho anh.”

“Nếu kẻ phản loạn ở gần đây, chỉ cần nã một phát súng vào thùng xe, di vật của chúng ta sẽ được đặt ở trong rừng vận về Mỹ, cộng thêm một lá quốc kỳ.” Ngữ điệu của Hawkins thực vững vàng, bình tĩnh đến nỗi làm cho dây thần kinh của người ta đều phát đau.

Sean biết anh hẳn là phải tuân thủ nghiêm ngặt cương vị, “Một khi đã như vậy, hiện tại chúng ta liền rút lui.”

“Tôi đếm đến ba, nếu cậu không lại đây, tôi lập tức kíp nổ.”

Sean cắn răng, trong ống nghe truyền đến thanh âm của Rick, “Làm theo lời anh ta đi, bằng không anh ta sẽ kíp nổ bom thật sự!”

9. Chương 9

“Fuck!” Sean đem súng đeo lên trên lưng, đi về phía Hawkins, “Tốt nhất anh nên có một cái lý do hoàn mỹ, nếu không tôi sẽ bắn vỡ đầu của anh mặc kệ anh là đội trưởng hay chuyên gia phá bom sừng sỏ cỡ nào!”

Hawkins chỉ cầm hai tay trong túi quần, cúi đầu nhìn chăm chú vào trong thùng xe, khi Sean nhìn thấy bom tràn đầy một thùng xe, anh ngây ngẩn cả người. Sau đó anh túm chặt lấy Hawkins, “Chúng ta lập tức rời đi! Ngay hiện tại!”

Hawkins lại cầm lấy cổ tay anh, lực đạo kinh người, “Không, chúng ta phải dỡ bỏ mấy thứ này.”

Sean hất tay Hawkins ra, trong xe đầy dày đặc những cái hộp thiếc, xung quanh quần vô số dây dẫn, không cần nghĩ cũng biết đây là bom điện tử, hơn nữa uy lực kinh người.

“Thiếu úy Hawkins, tôi mặc kệ anh suy nghĩ cái gì, anh là đội trưởng của chúng tôi, nhiệm vụ của anh không chỉ là phá bom, nó còn là đưa ra quyết định chính xác để tôi cùng Rick còn sống trở lại quân doanh!” Sean thề, anh rất muốn hung hăng nện cho Hawkins một trận.

Ánh mắt sắc bén của đối phương nhìn thẳng lại anh, “Hiện tại cậu rất muốn đánh tôi.”

“Đúng vậy!”

“Hey hey! Các anh em! Đừng bắt đầu nội chiến!” Giọng Rick truyền đến qua bộ đàm.

Hawkins làm như không nghe thấy gì cả, “Cậu rất muốn lập tức rời xa khỏi tôi, đứng ở một nơi an toàn xem tôi bị bom tạc bay lên trời.”

“Đúng vậy!” Sean cắn răng, anh không rõ cái gã mặt mũi không chút biểu tình này vì sao có thể đoán trúng ý nghĩ của mình, đương nhiên ý tưởng của anh ở trong tình huống này quả thật cũng không khó đoán trúng.

“Cậu đang nghĩ vì sao tôi lại biết cậu nghĩ gì.” Hawkins nghiêng nghiêng đầu, nửa khuôn mặt bị bóng râm của xe che khuất, tối tăm tựa hồ có thứ gì đó sắp phá tan u ám mà nhảy ra.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi từng tham gia khóa huấn luyện phán đoán tâm lý qua nét mặt của CIA, suy nghĩ của cậu hết thấy đều viết trên mặt của cậu.”

Sean hít một hơi.

“Hiện tại cậu tỉnh táo lại, quyết định cùng tôi cùng nhau dỡ bỏ chúng nó.” (Ta cảm thấy ta cũng muốn hung hăng đập Hawkins một trận! .=.)

“Đúng vậy.” Sean quả thực phần nộ, loại phần nộ này không ngừng sâu sắc theo thời gian anh ở chung đội với Hawkins. Nhưng anh hiểu rất rõ, nếu anh không thể áp chế loại phần nộ này, anh sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình. Anh hiểu rất rõ, anh không thể thay đổi Hawkins, điều duy nhất anh có thể làm chính là phục tùng cái kẻ điên kia. Như thể nhận mệnh, Sean thở dài một hơi, cũng ngó đầu vào, ngón tay thuần thục cùng cẩn thận lần tìm phương hướng tiếp nối của các dây dẫn, sau đó lôi ra một sợi khá mỏng mảnh, nói, “Tôi đoán đây là dây kíp nổ chính, chúng ta cần tìm trang bị kíp nổ.”

Hawkins đứng một bên, lúc này Sean mới phát giác thứ y nhìn không phải bom trong xe, mà là khuôn mặt nghiêng của anh.

“Có vấn đề gì không, Thiếu úy Hawkins?” Sean không thích ánh mắt y, thứ ánh mắt không thêm che giấu khí phách xâm lược, như thể y đang thử thăm dò xem giới hạn của anh ở nơi nào, anh có bao nhiêu năng lực, thậm chí Sean còn cảm thấy được Hawkins đang tra tấn anh, nhìn xem khi nào thì anh mới có thể hỏng mắt.

“Như vậy dẫn đường trang bị có thể ở đâu?” Hawkins vẫn giữ nguyên bộ dáng không hề có tính toán động thủ.

Sean đi đến trước mặt y, thô bạo lôi kéo cái túi của y, tính toán lấy xuống toàn bộ công cụ.

Bởi vì động tác mạnh bạo, gò má Sean cọ qua chóp mũi Hawkins, nháy mắt ấy cả hai người đều có cảm giác thực vi diệu, giống như hô hấp đều ngưng kết lại. Bỗng nhiên vào lúc đó bàn tay đối phương đề lên thất lưng anh, Sean mất kiên nhẫn, “Anh lại làm sao vậy, Thiếu úy Hawkins!”

“Cậu chưa cởi khuy túi.” Hawkins nhìn Sean đang dần mất đi kiên nhẫn, không nhanh không chậm nói.

“Fuck!” Sean mở khuy túi, đem công cụ lấy xuống, sau đó ngó đầu vào trong buồng lái của xe, trong chốc lát xoay người dùng sức mở cửa xe, chui vào.

“Làm sao vậy? Sean?” Thanh âm của Rick truyền đến.

“Rời khỏi vị trí của chúng tôi càng xa càng tốt! Lúc bị bom tạc bay lên trời tôi không muốn kéo cậu theo cùng.” Sean cảnh cáo Rick tiếp tục đợi ở nơi an toàn.

Sean có thể cảm thấy Hawkins đi tới cạnh cửa, nhìn anh. Sean lấy dao găm, roạt một tiếng cắt tung tất cả ghế ngồi, thô bạo xé mở lớp da bọc ngoài, lõi đám đệm bông bên trong ra, đáng tiếc cái gì đều không có.

“Damn it! Không ở nơi này!” Sean từ sau xe tòa đi đi ra, Ngay sau đó không lưu tình chút nào đạp rớt ra tiền xe tòa, loảng xoảng đạp ngồi vào đi giống như ước gì xúc động bom hảo đưa bọn họ hai cái cùng nhau tạc lên trời.

“Sean? Anh làm sao vậy?” Tiếng Rick lại truyền đến.

“Câm miệng!” Sean lấy công cụ, đem tay lái gỡ xuống, bên trong vẫn không có dây dẫn.

“Sean, cậu đã mất tỉnh táo.” Hawkins đi đến, ngón tay gõ gõ lên cửa kính xe,.

Giống như Sean mới là đứa trẻ cố tình gây sự, mà Hawkins ngược lại trở thành người tỉnh táo nhất.

“Tỉnh táo! Anh còn dám ở đây bàn luận chuyện tỉnh táo với tôi! Chẳng phải anh muốn tôi cùng chết với anh hay sao? Vì cái cảm giác hưng phấn chết tiệt của anh!” Sean rít gào, tiếng rên rỉ của Rick truyền đến qua ống nghe, dường như lỗ tai cậu ta sắp điếc, may mà Hawkins đã sớm kéo ống nghe xuống khỏi tai mình.

“A? Là loại cảm giác hưng phấn nào?” Hawkins hơi hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Sean, khóe môi khẽ cong lên lại làm cho người ta liên tưởng đến một loạt từ ngữ tiêu cực, ví dụ như khinh miệt, ngạo mạn, trào phúng, lạnh lùng.....

Sean đi ra khỏi xe, loảng xoảng đóng lại cánh cửa, cả chiếc xe phát ra tiếng rung, “Anh thích cảm nhận khoái cảm vô tận được đến gần tử thần, nhưng tôi không thích! Anh có thể không đeo dây an toàn mà nhảy xuống từ sân thượng building! Vô luận như thế nào cũng được... chỉ cần không liên lụy đến người khác!”

“Cậu đang nổi điên, Sean.” Thanh âm của Hawkins thực bình tĩnh, thế giới đang đảo ngược lại, đây là Hawkins đang bao dung Sean, mà không phải là Sean buộc chặt thần kinh đến chịu Hawkins.

“Đúng, tôi điên rồi, bởi vì đội trưởng của tôi cũng là một thằng điên!” Rất xa, Rick rời khỏi mái nhà, chạy về phía bọn họ.

Hawkins mang ống nghe lên tai, lạnh lùng nói, “Rick, trở lại vị trí.”

Rick ngẩn người, nhưng cậu ta thực nghe lời Hawkins, cuối cùng vẫn ghì súng chạy về chỗ cũ.

Sean nhắc tay đề lấy hai mắt, khi lại mở ra, Hawkins thế nhưng đang dùng hai tay nâng mặt anh lên, lấy một loại khí lực khó có thể kháng bắt buộc Sean nhìn vào trong mắt y.

“Tỉnh táo lại, Trung sĩ Sean Elvis.” Ánh mắt Hawkins thực bình tĩnh, có một loại làm cho người ta sa vào trong đó, vô luận có bao nhiêu lửa giận cùng oán hận, tựa hồ tiến nhập vào trong mắt y liền biến mất vô tung .

Tim đập khôi phục tiết tấu, Sean điều chỉnh hô hấp của mình.

“Tôi thực chán ghét anh!”

“Tôi biết, Trung sĩ Elvis. Khi anh đến trước mặt tôi báo danh, điều đó cũng đã biểu hiện ra ngoài.” Mặt Hawkins cách Sean rất gần, gần đến nỗi hô hấp của y cùng hơi thở của Sean cứ như vậy giao triền cùng một chỗ.

“Tôi không nghĩ bởi vì người như anh mà biến thành kẻ điên.”

“Trên thực tế thân là một bộ đội đặc chủng tự nguyện thỉnh điều đến EOD, Trung sĩ Elvis, anh đã cách kẻ điên không xa.” Lần đầu tiên Hawkins nói với Sean một câu dài như vậy.

“Buông.”

“Tôi có thể, Sean.” Hawkins nghiêng mặt, chớp mũi y cùng Sean hình thành một góc độ nhất định, một giây đó Sean có một loại ảo giác mình sẽ bị y hôn, “Tôi sẽ không đi gỡ những quả bom tôi không nắm chắc.”

Sean hít một hơi, hất bàn tay Hawkins xuống, “Tiếp theo anh định làm như thế nào.” Hắn đem túi công cụ đáp trả lại cho Hawkins.

“Cậu cảm thấy kíp nổ có thể dẫn đến đâu. Động cơ?” Hawkins hỏi, thanh âm của y cứng nhắc, tâm tình của Sean theo ngữ điệu của y chuyển dần bình tĩnh, giống như một cục đá nhỏ vừa rơi vào trong hồ nước, khẽ vang lên một tiếng rồi từ từ chìm ngấm.

“Không có khả năng, nếu nói với động cơ, gã kia khi lái xe đã bị tạc chết.”

“Cần gạt nước?”

Sean thử đem cần gạt nước lôi ra, nhưng vẫn không có tìm được sợi dây dẫn, “Không phải cần gạt nước.”

“Ồ CD.”

Sean nở nụ cười, tựa hồ nghe thấy chuyện gì vớ vẩn, “Trên xe không ổ CD.”

Anh ngẩng đầu, phát hiện Hawkins đang nhìn mình, cái loại ánh mắt này rất đặc thù, chỉ khi y gỡ bom anh mới gặp ánh mắt y như vậy, theo bản năng, Sean nháy mắt tắt đi nụ cười.

“Vì sao không cười. Cậu cười lên rất tốt xem.” Lời khích lệ từ miệng Hawkins thốt ra như thế nào đều làm cho người ta không thích ứng được.

“Người anh em, chúng ta gỡ bom.” Sean hít một hơi, tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, “Bọn họ có thể nghe đài radio.....”

Vì thế anh cầm lấy công cụ, thật cẩn thận mở bộ phận radio ra.

“Chậm một chút, Sean.” Hawkins dựa cửa xe nhẹ giọng nói.

Mồ hôi theo trán Sean chảy xuống, bàn tay Hawkins tiến vào, ngón tay xẹt qua những giọt mồ hôi ấy.

“Tìm được rồi!” Sean theo một đồng đường dây lòi ra một cái thiết bị kẹp nổ, “Đổi anh tới!”

Hawkins tiếp nhận công cụ, ngồi xuống. Sean đứng ở bên cạnh xe, dùng mũ quạt mát, trái tim anh lúc này nhả thực mạnh, giống như phải nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Thẳng đến khi Hawkins nắm kẹp nổ đi ra, Sean cảm thấy hôm nay điên cuồng đến buồn cười.

“It’s done.” Ngữ khí của Hawkins tựa hồ muốn nói Sean không đủ bình tĩnh, hết thấy đều chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi.

Bom được gỡ bỏ thành công, Rick báo về tổng bộ, sẽ có tiểu đội phụ trách lại đây đem bom vận chuyển đến vùng ngoại ô xử lý. Mà nhiệm vụ trước đó của bọn họ cũng đã được giao cho một tiểu đội khác, bọn họ có thể trực tiếp lái xe quay về quân doanh.

Trong xe thực im lặng, Rick lái xe, Sean ngồi ở phó lái không nói lời nào, không khí nặng nề đến làm cho người ta khó chịu.

“Hey, chúng ta lại sống qua nửa ngày, có lẽ buổi chiều cũng sẽ không có nhiệm vụ.”

“Àn.” Sean nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lên tiếng.

Rick còn nói gì đó nữa, sau đó tự mình cười, phát hiện không ai đáp lại, cậu ta cũng chỉ đành an tĩnh lại.

Trở lại quân doanh, Sean mở cửa xe bước ra ngoài.

“Sean! Anh quay về ký túc xá sao?”

“Không —— Tôi đi gặp bác sĩ tâm lý!”

Nhưng trên thực tế, Sean đi đến trước cửa phòng Tiến sĩ Grey, hít một hơi, cuối cùng vẫn quyết định trở lại phòng mình, theo ngăn kéo lấy ra giấy bút, bắt đầu viết báo cáo.

Viết được mấy hàng, anh lại vo giấy thành một cục, ném xuống đất. Không lâu sau, lại tiếp tục viết, ước chừng được hơn một ngàn chữ, anh buông bút, thở hắt ra một hơi.

Đúng vậy, anh đến EOD là tự nguyện, nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc anh muốn chết.

Cầm tờ giấy kia, Sean mở cửa, không ngờ nhìn thấy Hawkins dựa vào tường, tựa hồ chờ anh đã lâu.

Sean cũng không muốn nói chuyện với y, làm như không phát hiện, đang muốn đi qua, đối phương vươn tay muốn bắt lấy anh. Sean vốn đã nghẹn thở một bụng tức giận, lúc này một tay nắm lấy cổ tay Hawkins, một tay kia áp lên bờ vai y, nhưng anh vẫn lần không ngờ, thân thủ của Hawkins tuyệt đối không dưới Andrew, phản ứng nhanh chóng, động tác tàn nhẫn.

Y gấp lưng, tránh thoát Sean tập kích, tay kia thì nắm cứng lấy động mạch cổ tay Sean, buộc anh buông tay, sau đó mạnh mẽ chế ngự bả vai Sean, đè anh lại trên tường.

“Sean.” Hawkins gọi tên anh, đấm bực nhưng độ ảm đã tăng lên.

Khi còn ở đội đặc công, Sean cũng trải qua không ít thất bại, cho nên đối với việc mình không phải là đối thủ của Hawkins cũng không phải thực tức giận, “Anh hẳn nên gọi tôi là Trung sĩ Elvis, giống trước đây.”

“Sean.” Hawkins dè dặt giọng nói, tựa hồ cho Sean biết y quyết định chỉ gọi tên của anh mà không phải họ, “Cậu muốn gửi báo cáo xin chuyển khỏi tiểu đội của tôi phải không?”

“Chẳng phải anh có thể nhận ra mọi ý nghĩ của tôi từ trên mặt hay sao?” Sean không e dè, nhìn thẳng vào hai mắt Hawkins.

“Tôi có thể trả lời cậu, không - thể - nào!”

10. Chương 10

“Cái gì không thể nào?” Sean giãy dụa, nghiêng người đá về phía Hawkins, đối phương thể nhưng buông lỏng vai anh, một tay ôm lấy chân anh, đưa anh đứng lên, tư thế này tựa như nam diễn viên ôm lấy nữ diễn viên trong phim tình cảm, chỉ còn kém anh ngẩng đầu lên đón hôn.

Điều này làm cho Sean càng thêm uất giận, anh biết nếu mình tỉnh táo lại, Hawkins không có khả năng dễ dàng không chế được anh như thế.

“Bởi vì tôi muốn có cậu.”

“Ý của anh là cho dù tôi có gửi đơn đề nghị cho thủ trưởng cũ của tôi ở đơn vị đặc nhiệm cũng không thể được triệu hồi?” Sean cảm thấy được hành động lúc này của Hawkins chẳng những quá tự phụ mà còn thực khó hiểu. Hôm nay anh đã thể hiện sự chống đối mệnh lệnh của Hawkins, theo đạo lý Hawkins hẳn phải “quét rác” anh ra khỏi tiểu đội.

“Vĩnh viễn không thể nào.” Khóe miệng của Hawkins có một chút tươi cười, không phải lạnh như băng nhưng người khác tuyệt đối khó có thể phát hiện.

Sean cười lạnh, từ từ nâng tay tiếp tục đánh lên mặt Hawkins, y không tránh, nhưng rút cục buông lỏng tay ra.

“Trừ khi tôi chết, đúng không?” Lấy lại được tự do, Sean vói vào túi áo lấy ra lá thư xin chuyển, bàn tay nắm chặt căng.

“Không, là trừ khi tôi chết.” Hawkins không đếm xỉa gì đến gò má bị đâm trúng của mình, “Cậu có thể thử đệ trình nó lên cấp trên, vô luận cậu viết bao nhiêu đơn, cậu sẽ vẫn phải ở lại tiểu đội của tôi!”

Sean nhìn theo bóng Hawkins rời đi, bỗng nhiên có chút dở khóc dở cười.

Hawkins rốt cuộc thích thú điểm nào nhất ở anh để phải bằng mọi cách buộc anh ở lại? Bởi vì anh đến từ đơn vị đặc nhiệm, thân thủ rất cao? Thôi đi, thân thủ của y cũng không phải thấp, hơn nữa trong doanh trại người được chịu qua huấn luyện không phải là ít đi? Bởi vì hôm nay anh đã chống đối y? Vậy được rồi, về sau Sean Elvis phỏng chừng không có ngày lành qua.

Sean buồn bực trở lại trong phòng mình, nằm ở trên giường nhìn trần nhà mà ngẩn người.

Rick mang theo bia, mở cửa, cửa vốn không khóa, “Hey, Sean. Nghe đội kíp nổ nói hôm nay khi xe bom kia phát nổ thậm chí không để lại cả bụi cát!”

“Vậy sao?” Sean nhợt nhạt đáp.

“Còn tức giận chuyện Hawkins sao?” Rick đặt bia lên bàn, nhìn thấy báo cáo xin chuyển của anh, sau đó trầm mặc.

Sean nghĩ cậu ta sẽ nói gì đó, nhưng Rick lại chỉ lẳng lặng uống bia một mình.

“Sao không nói lời nào?” Sean liếc nhìn cậu ta.

“Nói gì? Nếu anh có thể được triệu hồi về đơn vị đặc nhiệm cũng tốt lắm a, nơi này là địa ngục.”

Sean vươn tay, “Đem bia cho tôi đi, Hawkins nói tôi không thể nào bị thuyết chuyển khỏi tiểu đội của anh ta.”

Rick cười khê một tiếng, đem bia đưa qua, “Nếu anh ta nói như vậy, vậy anh quả thật không đi được.”

“Vì sao?”

“Nghe nói thôi.” Rick giơ chai bia lên, “Cha của Hawkins là trung tướng không quân, ông nội là quan chức quan trọng của Bộ quốc phòng, về phần mẹ của anh ta..... Nghe nói đến từ một đại thế gia buôn bán quân hỏa*. Nói cách khác, tuy rằng anh ta không làm quan to, nhưng ở quân doanh những gì anh ta muốn cấp trên đều phải thỏa mãn. Anh ta không muốn, cấp trên sẽ làm cho người kia cút thật xa.” (* Vũ khí cho quân đội)

“Quả thật là ‘ nghe nói ’, nếu anh ta có bối cảnh như vậy đã sớm ở trong quân như cá gặp nước, sao còn có thể đến Baghdad, lại là EOD ‘Trại tập trung tử vong ’?” Sean cảm thấy được những gì Rick vừa nói quả thực vô căn cứ.

“Sean, không phải mỗi người đều thích ở nhà hưởng thụ an nhàn, hưởng chi như là một kẻ điên như Hawkins?”

Tuy rằng Sean không cho lời Rick nói là đúng, nhưng câu “Kẻ điên” vẫn là thực đúng ý anh.

.....

Lúc này, Hawkins ngồi ở trước bàn làm việc, lấy ra di động gọi đến một dãy số, “Tôi là Howard Hawkins, cho tôi gặp Trung tướng Hawkins.”

Ba mươi giây sau, đầu bên kia điện thoại có thanh âm vang lên, “Howard, anh gọi điện thoại cho cha chứng tỏ cuối cùng cũng đã biết cần phải trở về hay sao? Nói đi, muốn đến đơn vị nào, cha giúp anh sắp xếp.” (Ông bố này đúng là trực tiếp!=.=)

Khóe miệng của Hawkins lộ ra một nụ cười trào phúng, y mân mê thưởng thức bộ phận kíp nổ vừa mới tháo xuống khỏi xe bom, “Montero James ở Baghdad.”

“Anh nói cái gì ——”

“Con nói Montero James ở Baghdad, hơn nữa còn giúp quân phản loạn chế tạo bom, hôm nay khi con gỡ kíp nổ, bên trên có chữ ký của hắn.” Hawkins gác chân lên, nhàn nhã chờ đợi phản ứng của đầu bên kia điện thoại.

“Anh lập tức trở về cho tôi! Cút về Mỹ ngay lập tức!!!”

“Chúng ta đã có thỏa thuận, nếu con không mở miệng nói muốn trở về, cha cũng không thể buộc con trở về, bố già!”

“Khốn kiếp! Cái tên điên rồ James kia căn bản không cần gia nhập trận doanh của phe nào, hắn chỉ thích ngồi xem bom nổ mạnh mà thôi!”

“Cha có thể phái đến cho hắn một bác sĩ tâm lý, chẳng hạn như là Tiến sĩ Grey. Con sẽ không trở về, cha cũng không muốn con đem căn cứ không quân của cha đến thí nghiệm bom của con đúng không?”

“Howard!”

“Nga, quên nói, không chỉ có James là kẻ điên, con cũng là người điên.” Hawkins cúp điện thoại, rõ ràng tắt nguồn điện thoại di động, sau đó nằm trên giường, tay sờ loạn khắp trong ngăn tủ đầu giường mới phát hiện thuốc lá đã hết sạch.

Y rời khỏi ký túc xá, muốn mua một gói thuốc lá. Cách đó không xa, trên sân bóng rổ, vài người đang chơi bóng.

Rick cùng Sean ngồi ở bên sân, hút thuốc, mỗi khi cầu chưa đi đến đích, sẽ phát ra âm thanh tiếc nuối.

Trên sân, anh chàng Sniper cao to hướng về phía Sean ra hiệu, muốn anh cầm miệng. Sean cũng đáp lễ bằng một động tác đầy khinh bỉ cho anh ta, sau đó ha hả nở nụ cười, phần lưng rắn chắc chấn động.

Khi Sean đang cười đến hăng say, Rick lấy khuỷu tay huých anh.

“Làm gì?” Sean nghiêng đầu nhìn theo tâm mắt của Rick, mới phát giác ra Hawkins đã ngồi yên ổn bên cạnh mình từ lúc nào.

Rick nhường nhường đuôi lông mày, ý là không nghĩ tới Hawkins sẽ tới ngồi ở bên cạnh bọn họ. Sean đang muốn đứng dậy, lại bị Hawkins giữ tay kéo lại.

“Đem bao thuốc của cậu cho tôi.” (Cướp bóc trắng trợn!)

Sean hừ mũi, đem bao thuốc trong túi áo ném vào trong lòng Hawkins. Anh lại đứng dậy, Hawkins lại kéo anh lại.

“Chuyện gì, Sir?”

“Không có lửa.”

Trên trán Sean, gân xanh đều nhảy thành thịch, nhưng anh cố gắng nhẫn nhịn, dùng âm thanh vô cùng nhẹ nhàng mà nói, “Ngài có thể lấy một cái kính lúp lại đây, nhắm ngay mặt trời để lấy lửa.”

“Tôi không có kính lúp.” Cậu trả lời của Hawkins làm cho Rick ở một bên quan sát “chiến sự” không nín được bật cười khẽ.

Sean trừng mắt liếc cậu ta một cái, lấy bật lửa trong túi cũng ném cho Hawkins, “Sir, ngài còn cần gì nữa không?”

Nhìn vẻ mặt của anh ai cũng đều biết anh đang bắt măn đối với Hawkins.

“Đốt lửa.” Hawkins kẹp một điếu thuốc giữa hai ngón tay, đưa tới trước mặt Sean.

Sean nhắm mắt lại, anh biết mình có tức giận đến bốc cháy cũng không có tác dụng gì, bởi vì Hawkins căn bản không đem anh để vào mắt. Cho y châm thuốc xong, Sean liền xoay người ly khai.

“Sean.” Hawkins hút một ngụm, lúc ban đầu, Hawkins gọi anh là “Elvis” hoặc là “Trung sĩ Elvis”, tựa hồ bắt đầu từ lúc dỡ bỏ xe ô tô bom, y gọi anh là “Sean”.

“Chuyện gì?”

“Tôi nghĩ cần phải nhắc nhở cậu, chúng ta là một tiểu tổ, nếu trong lòng cậu vẫn mang tâm lý phản nghịch đối với tôi, người chết có thể không cứ là ai trong hai chúng ta, còn có có thể là Rick.” (Cha mẹ cãi nhau, cha đem con ra dọa! =.=)

Trái tim Sean trầm xuống. Anh biết tâm tình của mình lúc này không ổn định, nếu lại có nhiệm vụ, anh sẽ đem cả tiểu tổ đặt vào cửa tử. Tuy rằng anh không hài lòng Hawkins, nhưng anh sẽ không quên mình vẫn là một người quân nhân.

“Tôi biết.”

“Biết vô ích, quan trọng là cậu có thể làm được hay không.”

“Tôi có thể làm được.”

“Như vậy là tốt nhất.” Hawkins nói xong, liền đứng dậy, “Cậu theo tôi đi một chút.”

Sean đi theo y, Rick hướng về phía anh cười cười, “Đi thôi, Sean, tôi sẽ nói cho anh đội của Sniper thắng hay không.”

Đi theo sau Hawkins, Sean có chút tò mò, bởi vì anh cùng Hawkins căn bản là người ở hai thế giới khác nhau, anh tưởng tượng không ra Hawkins có chuyện gì cần nói với anh.

Đẩy cửa vào, Hawkins tùy ý chỉ chỉ chiếc ghế dựa đối diện bàn làm việc, Sean lúi ghế ra, ngồi lên.

Hawkins lôi ra một cái hộp từ dưới gầm giường, đem nó loảng xoảng đặt lên bàn, sau đó mang theo điếu thuốc hút một ngụm, khói thuốc lướt qua khuôn mặt y, thần bí mà nội liêm.

“Anh thu thập thiết bị kíp nổ?” Sean thấy thứ nằm trong hộp, trong lòng không khỏi càng xác định Hawkins là một kẻ điên. Có gã phá bom nào lại cất chứa một đồng linh kiện bom đã phá, còn đặt ở dưới giường, y có thể ngủ được sao?

“Tôi vẫn ngủ.” Khóe miệng Hawkins hơi cong lên, lúc này Sean mới nhớ tới người này có thói quen xem về mặt người khác đoán người khác ý tưởng, “Cậu nhìn kỹ mấy cái linh kiện này xem.”

Sean cầm lấy chúng, từng bước từng bước kiểm tra, “Montero?” Ở trên mỗi một linh kiện, có khi là dao khắc, có khi là dùng bút ký tên viết, “Montero” cái tên này thoát nhìn tựa như nhãn hiệu của những quả bom.

“Đúng, chính là Montero, kẻ chế tạo ra những quả bom này. Là “người quen” cũ của tôi ở Áp-ga-ni-xtan.”

“Hắn chế tạo bom, sau đó anh gỡ bom?” Sean hừ một tiếng.

“Đúng vậy.”

“Hiện tại hắn theo Áp-ga-ni-xtan đến Iraq.... đừng nói cho tôi.... là vì anh?”

“Tôi không biết.”

“Hai người thật sự là trời sinh một đôi ‘kẻ điên’?” Sean bóp bóp trán mình, “Anh cho tôi xem mấy thứ này để làm gì?”

“Ngay từ lần đầu tiên cậu gặp tôi, cậu đã nói rằng cậu sẽ trở thành phía sau lưng của tôi. Hứa hẹn của cậu có thể làm được hay không?”

Sean nhìn y, muốn từ trong mắt y thấy càng nhiều.

Nhưng mọi cảm xúc của Hawkins đều đã được phong tỏa.

“Tôi có thể.” Sean gật đầu, đây là một lời hứa của một người lính đối với chiến hữu, “Nhưng liệu anh có thể đem lý trí ra để quyết định trước khi làm việc?”

Hawkins nở nụ cười, mắt cũng cong thành một đường cong dài và hẹp, “Sean, cậu muốn thắng được một kẻ điên, cậu sẽ phải càng điên cuồng hơn so với hắn.”

“Ý anh là, muốn thắng được Montero, anh nhất định phải so với hắn càng giống một kẻ điên.” Sean nhìn về phía y, “Anh vì dục vọng chiến thắng của mình sẵn sàng lấy tính mạng của tôi và Rick làm vũ khí?”

“Sean, dường như cậu vẫn chưa hiểu được... Sự thắng bại giữa tôi và Montero, chính là việc sống hoặc chết của cậu và Rick. Cho nên cậu phải giúp tôi thắng.” Hawkins đem đơn xin chuyển đưa tới trước mặt anh, “Hiện tại tôi cho cậu một cơ hội, rời khỏi tiểu tổ này. Nhưng là chỉ cần cậu còn ở bộ phận EOD, cậu sẽ gặp phải bom do Montero chế tạo. Thậm chí có thể một ngày nào đó khi cậu chấp hành nhiệm vụ ở đơn vị đặc nhiệm của cậu, khiến cậu cùng đồng đội của cậu bị nổ tan xác cũng có thể là bom do Montero chế tạo.”

11. Chương 11

“Đây là phép khích tướng. Anh muốn tôi cảm thấy rằng nếu tôi khỏi tiểu tổ này có nghĩa là tôi đang trốn tránh cái gã bom khủng kia?” Sean cười nhạo một tiếng.

“Hiện tại cậu phân tích rất có lý trí, tôi quả thật đang muốn khiêu khích cậu.” Hawkins vắt chéo hai chân, hai bàn tay đan vào nhau, đặt trong lòng, dáng vẻ tao nhã mà nguy hiểm, “Tôi không cần một gã có ý nghĩ căm thù mình ở trong tiểu tổ của tôi, bởi vì tôi cần tập trung tất cả ý chí để tháo bom.”

Sean đứng lên, gấp tờ giấy lại nghiêm chỉnh, nhét vào trong túi rồi đi ra ngoài.

“Câu trả lời của cậu đâu?” Giọng Hawkins vang lên phía sau lưng anh.

“Tôi không có cách nào trả lời anh được, vì chính tôi cũng không biết.” Sean đi. Trời đất tựa như đột nhiên hoán chuyển, trở về cái ngày anh cùng Sniper và Sẹo đi làm nhiệm vụ, chính anh ghim súng nhắm về phía người thiếu niên kia.

Ta chết, ta vẫn còn sống.

Ta chết, ta vẫn còn sống.

Có lẽ đi theo Hawkins cũng đồng nghĩa với việc anh vừa mới chết thêm một lần nữa.

Có lẽ đi theo Hawkins..... Anh có thể tìm được câu trả lời cho việc anh trở lại EOD.

Đi ngang qua sân thể dục, Sean thấy Sẹo đang ném bóng vào trong giỏ.

Anh ngồi trở lại bên cạnh Rick, lấy tay khuỷu tay đỡ cằm ta một cái.

“Nhanh như vậy đã trở lại rồi?”

“Àn, ” Sean sờ sờ đầu, bỗng nhiên anh hối hận vì lúc nãy lẽ ra anh nên điền vào tờ báo cáo xin điều chuyển kia ngay tại chỗ, như vậy không chừng có thể làm cho Hawkins buồn bực một chút, hơn nữa anh còn có thể rời khỏi kẻ điên này, “Cho thuốc đi, của tôi bị Hawkins lấy đi hết rồi.”

Rick đem bao thuốc của mình đưa cả cho Sean, “Lần sau đi làm nhiệm vụ tôi còn có thể sống trở về hay không, phải dựa vào anh.”

Hawkins nhìn căn phòng vắng lặng, cùng với cái gương linh kiện bom, hai tay chống xuống hai bên cái hòm, cúi đầu, nở nụ cười.

Có người gõ cửa phòng y.

Người tới dĩ nhiên là Tiến sĩ Grey.

“Là ông.” Hawkins trở lại trước bàn ngồi xuống.

Tiến sĩ Grey lấy kính mắt xuống, đi thẳng vào trong phòng, “Anh cùng với cha anh đã nói gì?”

“Không có gì, chẳng qua tôi biết là bố già phái ông tới trông nom tôi, bác sĩ vất vả rồi.” Hawkins ngồi ở trên bàn, biểu tình hồ hững.

“Anh rất rõ ràng chính mình tựa như một quả bom bất cứ lúc nào cũng có thể bị tháo chốt, ông ấy chỉ muốn có ai đó đọc được suy nghĩ trong lòng anh mà thôi.” Tiến sĩ Grey không cười, ông ta thừa nhận Hawkins đối với ông mà nói là một sự khiêu chiến lớn.

“Vậy bây giờ tôi nói cho ông biết tôi suy nghĩ cái gì, ông sẽ nói lại cho cha tôi biết sao?”

“A, nói thử xem.” Nếu Hawkins đã biết ông được quân bộ đặc biệt phái tới, như vậy ông cũng không trông cậy y sẽ nói thật .

“Hôm nay tôi nhìn thấy một sĩ binh, hấn cười với tôi qua một lớp kính xe.”

“Hmm...” Tiến sĩ Grey giơ tay lên, ý bảo y tiếp tục, “Anh sẽ không cảm thấy hấn cười thực chương mắt cho nên muốn dùng bom nổ chết hấn đi?”

“Tôi muốn ghi hấn vào trong lòng, tôi muốn hôn hấn.”

Tiến sĩ Grey ngăn người, “Anh đang sống trong môi trường toàn là nam tính nên anh sinh ra dự vọng với chiến hữu là do cơ thể sinh ra khẩn cấp phản ứng vì thiếu vắng phụ nữ.”

“Giải thích rất tuyệt.” Hawkins khoác tay lên vai bác sĩ, từng chút từng chút một đẩy ông ta ra khỏi phòng, thanh âm không chút phấp phồng: “Đừng nói cho trung tướng Hawkins biết, bằng không sau này tôi sẽ không chia sẻ với ông những bí mật nhỏ nhỏ của mình nữa đâu.”

Trong nháy mắt khi cánh cửa sập lại, Tiến sĩ Grey ngăn người, lập tức bí hiểm cười cười xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, buổi chiều, 2h, một chiếc Hummer dừng lại dưới ánh mặt trời gay gắt.

Rick dựa vào thân xe, với lấy bình nước khoáng mới phát hiện chỉ còn lại có nửa bình .

Sean vừa dùng mũ phe phẩy quạt, vừa tức cười nói, “Muốn uống liền uống, cho dù thật sự không ai tới đón chúng ta, đi thêm năm, sáu giờ cũng vẫn có thể trở lại nội thành.”

Tiểu đội của họ buổi sáng nhận được nhiệm vụ đem một ít bom ra hoang mạc ở ngoại ô thành phố kíp nổ, nhưng vận khí không tốt, trên đường trở về, hai cái lớp xe bên trái cùng nhau xịt, lớp xe đã dùng cũng chỉ có một cái, bọn họ chỉ có thể liên hệ quân doanh tới đón.

Sean thật lòng thâm kính nể Hawkins một chút. Không vì cái gì khác, chỉ vì anh cùng Rick nóng gần chết, phải ra khỏi Hummer, chỉ có Hawkins vẫn mặc chỉnh tề ngồi ở băng sau. (“0° ở Bangdad” mờ lì, lạnh khí quần thân, biết nóng là gì!.=)

Sean đem bình nước khoáng của mình uống một hơi cạn sạch, đem mũ gối xuống dưới đầu, chuẩn bị ngủ một giấc.

Lại một giờ qua đi, Rick đem nửa bình nước kia cũng uống xong rồi, nhỏ giọng nói một câu, “Chúng ta hẳn sẽ không phải quốc bộ trở về đây chứ..... ”

Lúc này, Sean cũng bắt đầu bốc thành hơi nước, anh đứng lên, “Đã mấy tiếng rồi, quân doanh trả lời như thế nào?”

“Fuck! Bọn họ nói đã sớm phái người đến tiếp chúng ta, đã muốn bốn tiếng, còn chưa tới, chúng ta đều nhanh bị phơi nắng thành thịt djerrie!”

Sean ngẩng đầu liếc mắt về phía thùng xe, chỉ có thể thoáng nhìn thấy đỉnh đầu Hawkins, người này thực sự rất có sức chịu đựng, ngồi ở chỗ kia bốn giờ ngay cả tư thế đều không thay đổi quá.

Nhưng vào lúc này, một lọ nước chanh theo cửa sổ đưa xuống dưới, Hawkins lãnh đạm nói, “Uống hay không?”

Sean liếm liếm môi, cầm bình nước chanh đưa cho Rick.

“Hắc, anh không cần sao?”

“Không cần, tôi không uống nước chanh.” Sean cười cười.

“Vì sao?” Rick hỏi.

“Không lâu trước đây tôi uống nước chanh rồi bị ngộ độc thực phẩm, cho nên mỗi lần uống nước chanh chỉ mới vào đến đây...” Sean chỉ yết hầu, “Liền nuốt không nổi nữa.”

Rick chép miệng, “Nếu nơi này thực sự là sa mạc, cho dù là nước chanh bị biến chất cũng đều thực quý giá.”

Mười phút sau, ầm ầm nghe thấy tiếng Hummer chạy đến.

“Hắc! Hắc!” Rick hưng phấn mà phát tay, “Các cậu rốt cục đến đây a!”

Ngay trong một cái chớp mắt đó, Sean ấn vội Rick nằm gục xuống, chỉ nghe thấy một trận “Bùm bùm” bắn phá.

“Mẹ nó! Rốt cuộc sao thế này!”

Chiếc xe kia rõ ràng là xe của quân Mỹ a!

Súng của Sean và Rick được ném ra từ cửa sổ, Hawkins hạ thấp thân mình mở cửa xe chui ra, “Là phân tử phản loạn.”

Phỏng chừng bọn họ phục kích tiểu đội tiến đến cứu viện, hiện tại lại mở ra xe quân dụng của lính Mỹ đột kích bọn họ.

Chiếc xe kia càng ngày càng gần, Sean nhanh chóng lên nòng, thân thể vừa mới ngó ra thám thính một chút, mấy phát liên bùm bùm đánh vào thân xe, Hawkins một tay lái anh trở về.

“Mẹ nó, hỏa lực của bọn họ thực mạnh!” Sean hô một hơi, lúc này mới phát giác bả vai của mình bị Hawkins đè nặng, nửa người anh ở ngay trong lòng đối phương, “Cảm ơn.”

“Bắn lớp xe.” Không thể để cho bọn họ tới gần thêm nữa .

Nói xong, Rick liền đem ba lô trên lưng cởi xuống, chui vào dưới gầm Hummer.

Bang bang hai phát, Rick nhanh chóng chui trở về, mà xe của quân phản loạn cũng dừng lại.

Sean dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Rick, đối phương nhướn nhướn mi, “Người anh em, đừng ca ngợi tôi quá sớm, chúng ta có thể sống trở về rồi nói sau!”

Sau đó, Sean mới biết được, khi còn ở trong trường huấn luyện, Rick là quán quân môn bắn súng.

Có lẽ bởi vì xe không thể đi tới, quân phản loạn có chút tức giận, súng máy lại liên tục bắn phá.

“Còn đạn không?” Rick hỏi.

“Tranh thủ lúc này!” Hawkins bỗng nhiên đứng dậy đem súng đặt lên thành xe, phanh một phát bắn ra ngoài, chưa cho đối phương thời gian phản ứng.

Ngay sau đó lại là mấy phát bắn lại đây, Sean sao còn kịp đi kéo Hawkins, y phản ứng rất nhanh đã thụp người ngồi xuống, nhưng khẩu súng đặt tại cửa xe bị đạn của đối phương bắn nứt nòng.

“Anh chỉ bắn một phát?”

“Nhưng tôi xác định tôi bắn trúng một người.” Hawkins móc súng lục ra, lên đạn.

Rick đang dùng thiết bị liên lạc thỉnh cầu trợ giúp, bên kia muốn họ báo cáo lại phương vị một lần nữa.

Sean nhú nhú mày, lấy ra một quả bom khói, “Cậu xem thứ này thế nào?”

“Thử xem.”

Rick ngừng nói, thấy Hawkins đem quả bom khói kia lột chốt bảo hiểm ném đi ra, nghênh đón đối phương bắn phá.

Sương khói tỏa ra, càng ngày càng đậm đặc.

Rick hỏi, “Chúng ta cần phải rời khỏi đây?”

“Đi ra ngoài làm bia ngắm?” Sean cười cười, “Tôi cũng không tin bọn họ có nhiều đạn như vậy.” Nói xong, liền hướng về phía đối phương nã một phát súng, sau đó lại lùi về.

Quả nhiên, đối phương nghĩ bọn họ muốn thừa dịp sương khói mà chạy ra, cho nên liền không hề cố kỵ nổ súng náo loạn. Nghe tiếng súng, Sean tin tưởng vừa rồi Hawkins quả thật bắn hạ một người.

Sean chậm rãi nâng người lên, ngay khi sương khói tản dần có thể nhìn thấy sự vật lơ mờ, anh lại nã một phát súng, thanh âm nghe ra như là bắn vào kim loại, hơn 50% có thể tính là đánh trúng.

Ba người dựa vào Hummer ồ ồ thở.

“Đoán xem còn mấy người?” Sean nuốt nước bọt.

“Nếu cậu bắn trúng, còn lại một người.” Hawkins bỗng nhiên ghì súng lặn đi, Sean bị dọa đến trái tim đều nhanh dừng lại.

Đối phương bắn phát thứ nhất, Sean nâng tay bắn, trúng đầu đối phương, mà Hawkins trên mặt đất xoay người một cái, viên đạn bay sát qua má y, lưu lại một vết máu.

Hết thấy im lặng.

Hawkins chậm rãi đi về phía chiếc Hummer kia.

“Trở về!”

Trước khi xác định chắc chắn toàn bộ địch nhân đã bị hạ, sao tên ngu ngốc này dám cứ như vậy đi qua bên đó?

Hawkins mở cửa xe, lôi người ở bên trong ra.

Sean thở dài một hơi, ghì súng đi ra ngoài, để Rick ở lại vị trí.

“Không cần đề phòng, bọn họ toàn bộ đã chết.” Hawkins dùng một loại thái độ không sao cả mà nói.

Sean đi đến bên cạnh y, không hề nói trước, một quyền đánh đến, Hawkins nâng tay, cổ tay vừa chuyển bắt lấy Sean, một cái nghiêng người định đè anh lên cửa chiếc Hummer. Nhưng y thật không ngờ, Sean thể nhưng xoay người làm một cú quăng qua vai, ném y ngã lên mặt đất, dùng đầu gối đè lên bụng y, mắt trừng lớn đến quả thực phải rơi ra đến.

“Con mẹ nó! Anh vừa rồi phát thần kinh cái gì!”

“Chẳng phải cậu đã bắn trúng hắn?” Hawkins nằm trên mặt đất, nhìn Sean, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Răng nanh của Sean cắn sít lại, “Nếu tôi bắn không trúng thì sao! Nếu lúc tôi bắn trúng hắn cũng đã muốn bắn vỡ đầu của anh thì sao!”

Hawkins lại dùng hai tay quàng lấy thắt lưng Sean, “Vậy chẳng phải vừa ý cậu, tôi chết, người ta sẽ đổi người dẫn đầu mới đến đây.” (Sống chết chuyện nhỏ, tán tỉnh mới là đại sự! =.=)

Rick thấy bọn họ căng thẳng, vội vã chạy đến. (Gia môn bất hạnh! =.=)

12. Chương 12

“Hey! Hai người các anh thế nào lại đánh lộn nữa!” Rick kéo Sean lên, “Thật vất vả mới được an toàn !”

Sean thở ra một hơi, nhắm mắt lại, “Tôi sẽ bị anh bức thành bệnh thần kinh.”

“Vậy điền vào đơn xin chuyển.” Hawkins đứng lên, kiểm tra chiếc Hummer kia, bên trong không có bom, y nhìn về phía Rick, “Lái xe.”

Rick ngồi lên ghế lái, ra hiệu cho Sean lên xe.

Hawkins vẫn ngồi ở ghế sau.

Rick liếc mắt nhìn Sean một cái, thấy anh đang chống tay lên đầu, nhắm mắt lại.

Xe chạy được hơn mười phút liền gặp hai chiếc xe từ quân doanh phái đến cứu viện.

“Hey —— các cậu ổn chứ!”

“Không có việc gì! Các anh tới cũng quá chậm đi!” Rick hướng bọn họ quát.

Trở lại quân doanh, chuyện đầu tiên Sean muốn làm chính là đi tắm một cái, đem tất cả mồ hôi cùng sợ hãi lúc ban trưa tẩy sạch.

Đi vào phòng tắm tập thể của ký túc xá, ngay cả quần áo đều chưa thoát, Sean liền đứng vào dưới vòi phun. Thế nhưng mặc dù đã mở lớn hết cỡ, vòi phun vẫn không xuất hiện một tia nước.

Sean ngửa đầu, đập vào ống dẫn nước một đập, đi sang gian bên cạnh, vẫn đều không có một giọt nước chảy ra.

“Mẹ nó!”

Rèm bị vén lên, một binh sĩ thò đầu vào, “Hey, người anh em, ký túc xá của chúng ta ngừng cấp nước đến sáng mai, đến khu ký túc xá khác tắm đi.”

Sean dừng lại một chút, suy sụp đi ra ngoài.

Anh ngồi ở cửa ký túc xá, nhìn lên không trung xanh xanh trong vắt, hút một điếu thuốc. Sau đó, anh đột ngột đứng lên, đi qua từng khu, từng khu ký túc xá, đi đến trước cửa phòng Hawkins. Hắn mới vừa nhấc tay, cửa liền mở.

Hawkins đã tắm rửa thay áo sạch sẽ, “Vào đi.”

Mùi vị bạc hà thoang thoảng lướt qua khứu giác Sean.

Hawkins ngồi trở lại giường, hai chân vắt chéo, lưng dựa vào thành giường.

“Tôi đến là có lời muốn nói.”

Hawkins dùng cằm chỉ về phía ghế dựa bên cạnh bàn, nhưng Sean cũng không đi ngồi, chỉ đứng ở chỗ cũ: “Hôm nay anh làm như vậy là mạo hiểm một cách vô nghĩa.”

“Đối với cậu mà nói là ‘ vô nghĩa ’, đối với tôi mà nói, chỉ cần đạt tới mục đích là được.”

Ngữ khí đó, thái độ đó... khiến Sean phát hiện anh vĩnh viễn không thể cùng Hawkins trao đổi.

Anh xoay người đi ra phía cửa, lại dừng một chút, “Từng có một kỹ thuật bình, hắc ghim súng nhắm về phía một thiếu niên cầm di động, hắc thành công bắn trúng cái di động kia, đồng thời một phần tử phản loạn khác đang ẩn núp cũng thành công bắn thủng cổ họng hắc. Trước khi chết, hắc nhìn thấy chiến hữu của hắc chạy về phía mình, đề lấy động mạch cổ đã bị bắn đứt của hắc, hi vọng hắc có thể sống.”

Sean có thể cảm giác được Hawkins đang nhìn vào anh.

“Hawkins, tôi đã từng nói, tôi hi vọng mình có thể trở thành phía sau của anh. Cho nên tôi cũng hi vọng anh nhớ rõ, tôi là phía sau của anh.” Ngay khi anh gơ tay đẩy cửa, đối phương gọi anh lại.

“Sean.”

“Ân.” Sean đứng lại.

“Cậu thực bản.”

“Cái gì?” Sean cau mày, xoay người lại.

Hawkins đứng dậy, túm lấy tay anh đi vào phòng tắm của ký túc xá, đẩy mạnh anh vào trong, sau đó kéo màn che lại, “Tắm đi!”

Sean mờ mịt nhìn gian phòng tắm nhỏ hẹp và vòi phun, thần kinh của Hawkins rốt cuộc có cấu tạo như thế nào?

“Đưa chìa khóa phòng của cậu đây!”

“A?” Sean xốc mình lên, thấy Hawkins dựa vào tường nhìn mình.

“Cậu muốn tắm rửa xong lại mặc quần áo bẩn đi ra ngoài?”

Sean lấy chìa khóa trong túi áo đưa cho Hawkins, y cầm lấy liền xoay người đi.

Vào lúc đó, Sean ý thức được gì đó, anh nở nụ cười.

Ở trong mắt anh, đây là cách mà Hawkins dùng để nói lời xin lỗi.

Anh xoay cần gạt sang bên nước ấm, dòng nước từ đỉnh đầu lao xuống, Sean bỗng nhiên cảm thấy sáng khoái hẳn lên.

Mặc kệ nói như thế nào, bọn họ lại sống quá một ngày.

Vài phút sau, màn bị vén lên một góc, sữa tắm và khăn tắm được đưa dần vào, là bàn tay của Hawkins. (“Vén lên một góc”, kính nhờ, hai người đều là đàn ông được không! =.+)

“Cảm ơn.”

Hương vị giống như trên người Hawkins tỏa ra, mùi bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái.

Lau khô nước trên người, Sean đem cánh tay vươn ra, kêu một tiếng, “Có thể đưa giúp tôi quần áo không?”

Phòng tắm thực im lặng, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng mấy binh lính chửi bậy. Vài giây sau, Hawkins mới đưa sơ mi quần dài và cả nội y tiến dần đến. (“Nội y”, nha, nha... =.+)

Sean lưu loát mặc y phục, sau đó vén màn đi ra, vừa muốn nói tiếng cảm ơn đã thấy Hawkins đi ra ngoài mất rồi.

Đối mặt với sự lạnh lùng của y, Sean đã sớm chuẩn bị đầy đủ tâm lý, anh nhún vai, bụng có chút đói, vẫn là đi tìm gì đó an ủi dạ dày đi.

Hawkins bước nhanh trở về phòng mình, trên đường đụng phải Sẹo, đối phương muốn chào hỏi thể hiện một chút lễ phép, nhưng y lại nhanh chóng mở cửa phòng đi vào.

Trong phòng tối ám, Hawkins dựa vào cửa, nhẹ nhàng thở hỗn hển.

Y nhắm mắt lại, giải khai khóa quần, nơi đó đã nổi lên một cái lều cao cao. Hai tay y mạnh mẽ vuốt ve, hơi thở trầm trọng, thẳng đến khi súng đến cực hạn, dục vọng tuôn trào ra, y đột nhiên mở to mắt, thấp giọng mắng, “Fuck!” (Thiện tai! A Di Đà Phật...!)

Vài ngày sau, họ thực hiện nhiệm vụ khá là êm ái, vốn yêu thích cùng bom tiếp xúc thân mật, Hawkins thể nhưng đã chịu dùng người máy để kíp nổ.

Điều này làm cho Sean cùng Rick an tâm không ít.

Ngẫu nhiên xuyên qua kính chiếu hậu, Sean có thể nhìn thấy khuôn mặt Hawkins. Biểu tình của đối phương vẫn như cũ, nhưng anh lại cảm thấy có gì đó không hoàn toàn giống.

Xuống xe, Rick khẽ đụng vào vai Sean, nói, “Nếu có thể tiếp tục như thế này, nói không chừng chúng ta có thể sống đến khi đợt luân phiên chấm dứt.”

Sean nhìn thoáng qua Hawkins đang đi thẳng về phía ký túc xá, có cảm giác như sợi dây vốn đang căng đột nhiên bị chùng lại, không sao thích ứng được, “Kẻ điên Hawkins không nổi điên, cảm tạ Thượng Đế.”

Rất cục cựa có ngày yên bình, hôm nay bọn họ không cần làm nhiệm vụ.

Sean cùng Sniper và Sẹo chơi bóng, Rick ở một bên làm khán giả.

“Sean! Ném rất tốt!”

“Sean —— đột phá bọn họ! Đúng! Chính là như vậy!”

Hawkins nằm ở trong phòng, giấc ngủ của y thường dài hơn của những người khác, mà gỡ bom cũng là một công việc hao tổn tâm trí, cho nên chỉ cần có thời gian rảnh y sẽ ngủ.

Sean, Sean, Sean, cái tên này càng không ngừng xuyên qua cửa sổ rơi vào trong tai y.

Y chậm chậm ngồi dậy, dừng hai giây, sau đó đứng lên, mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài.

Đi đến nơi đậu xe, y cầm lấy xô nước cùng khăn lau, bắt đầu cọ rửa xe quân dụng của bọn họ...

Lau một lần lại một lần, y mở cửa xe, ngồi vào vị trí phó lái, bắt đầu chà lau cửa kính xe. (Phó lái là vị trí của Sean à nha, nha, nha... =.=+)

Bỗng nhiên như nghĩ đến gì đó, y tùy tay đem khăn lau ném ra ngoài cửa sổ, chiếc khăn rơi vào trong xô nước.

“Thật khó gặp a, Thiếu úy Hawkins cũng sẽ ở đây lau xe.” Đó là giọng của Tiến sĩ Grey.

Hawkins nhắm mắt lại, thông thả hô hấp, “Thời gian một tháng còn chưa tới đi.”

Ý tứ là Tiến sĩ Grey không cần đến phiên y.

“Vừa rồi tôi nhìn anh lau xe thật lâu, anh đang thực phiên lòng.” Ngón tay thon dài của Tiến sĩ Grey gõ lên cửa kính, “Không bằng trò chuyện với tôi một chút, tôi cam đoan sẽ không viết vào báo cáo cũng sẽ không nói cho cha của anh.”

Miệng Hawkins chậm rãi vẽ lên một đường cong rất thiện, Tiến sĩ Grey biết khi y cười, cũng là khi y tối có tính công kích.

“Nếu tôi nói tôi muốn fuck một người, nhưng đến bây giờ còn chưa xuống tay, Tiến sĩ Grey sẽ cho tôi ý kiến như thế nào?” Y hơi nghiêng nghiêng mặt lại, mắt hé mở nhìn Tiến sĩ Grey.

“Đừng nói với tôi anh muốn... ngủ cái gã binh lính đã cười với anh hôm trước.”

“Đúng vậy.”

“Đừng nói với tôi anh nghĩ cường bạo hần.”

“Nếu hai bên đều tình nguyện thì phải là ‘làm tình’.”

“Vậy nếu hần không đồng ý?”

“Tôi cũng chỉ đành thật sự cường bạo.” Thanh âm của Hawkins thực lạnh nhạt, tựa hồ đang nói đến một chuyện chẳng sao cả.

“Anh muốn ra toà án quân sự hay là muốn được thẩm tra nội bộ?” Tiến sĩ Grey tháo kính mắt xuống, ông ta không thể phân rõ Hawkins đang nói thật hay giả.

“Bác sĩ, tôi nghĩ đến hần sẽ tự thủ dâm.”

“Đó là một phương thức tự thỏa mãn rất tốt!”

“Vấn đề là tôi không thỏa mãn được chính mình. Mỗi một lần phóng thích xong, tôi sẽ càng muốn phải fuck hần.”

Tiến sĩ Grey nhướng mi, “Có lẽ hần là anh nên xem một ít DVD bán tại cửa quân doanh, chúng có thể đời đi lực chú ý của anh.”

Hawkins giống như không nghe thấy Grey nói, y tiếp tục lầm bầm lâu bầu, “Ngay từ đầu tôi chỉ rất muốn thấy hần. Sau đó tôi rất muốn ôm hần, sau đó nữa tôi rất muốn hôn hần.”

“Anh đang nói giỡn đi?”

“Cho dù chỉ nghe thấy người khác gọi tên hần cũng làm cho tôi không cẩn thận nhớ tới thân thể hần, tôi sẽ cứng.”

“Chờ một chút, anh từ nơi này nhìn thấy thân thể hần?” Cái anh chàng Hawkins này sẽ không đã đem người ta... thể nào đi?

“Hần thích chơi bóng rổ.”

Tiến sĩ Grey khẽ thở ra một hơi, may mắn..... Quân doanh có rất nhiều người khi chơi bóng rổ đều ăn mặc ‘mát mẻ’.

“Bất quá nghe anh nói như vậy, bỗng nhiên tôi cảm thấy anh cũng không phải là dục cầu bất mãn, mà là dường như anh đã phải lòng hần, không phải đấy chứ....?”

Đôi mắt khép hờ của Hawkins hoàn toàn mở, ngay cả cái thái độ ‘không sao cả’ cũng bay biến.

Y cau mày tựa hồ tự hỏi cái gì.

Tiến sĩ Grey bỗng nhiên có chút hối hận, mặc kệ nói như thế nào, cái tay binh sĩ trở thành đối tượng chú ý của Hawkins đều có một chút đáng thương. Hawkins là một kẻ điên, không chỉ là ở lúc làm nhiệm vụ mà thôi.

Không khí trở nên nặng nề, Tiến sĩ Grey cười cười, “Đừng vội kết luận, tôi sẽ chọn vài cuộn phim tặng anh, anh xem xem có thể tự điều chỉnh tâm tình hay không.”

Hawkins không trả lời, Tiến sĩ Grey đi.

Chơi bóng rổ xong, Sean mang theo áo sơ mi trở về ký túc xá, có một lá thư đặt ở khe cửa, Sean mở ra thì thấy đó là Jack gửi tới. Anh chàng này nói linh tinh một chút, cuối cùng mục đích là nói đến em họ của mình - David - cũng đến Iraq, ở đội xe tăng.

Sean lắc lắc đầu, người này viết thư chẳng phải muốn anh chiếu cố một chút cho em họ của hần ta sao? Sean nhìn nhìn sắc trời dần tối, đội xe tăng đi ra ngoài tuần tra cũng có thể đã trở lại, Sean đi đến ký túc xá của họ, hỏi thăm phòng của David, nhưng trước khi kịp gõ cửa, tay anh đã chết lạng ở giữa không trung.

Cách một cánh cửa, anh có thể nghe thấy tiếng thở dốc trầm trọng, cùng với thanh âm cầu xin.

Giường đang chậm chậm kéo kẹt, tiếng người trẻ tuổi khóc nức nở .

“Sir..... Sir..... Tôi không Sir.....”

“Câm miệng! Hay cậu muốn đứng đầu hàng binh*?!” (* Người đi đầu trong hàng binh tuần tra, vị trí rất nguy hiểm, dễ bị tử vong.)

Sự xô đẩy thô lỗ làm cho người trẻ tuổi khóc lên.

Chuyện như vậy ở trong quân doanh cũng không tính là hiếm thấy, hàng năm đều có người vì loại chuyện này mà chịu thẩm tra nội bộ, nhưng cuối cùng vẫn đầu lại vào đấy. Sean nhớ tới khi mình là Vincent, vừa tới Baghdad, nếu không phải có Sẹo, anh đã bị các đại binh chịu áp lực lâu lắm này khi dễ không biết bao nhiêu lần.

13. Chương 13

Sean nắm chặt nắm tay, rất muốn đá cửa xông vào đem gã sĩ quan kia lôi xuống giường mà đập cho thê thảm, nhưng anh không thể, bởi vì người trẻ tuổi kia là thủ hạ của hắn, nếu anh làm hắn xấu mặt bây giờ, sau này người trẻ tuổi kia cũng đừng mong ngẩng đầu lên được.

Sean lui về phía sau vài bước, đi đến khu đất trống trước ký túc xá, lớn giọng hét lên: “David! David Alvin, cậu ở đâu? Tôi là bạn của Jack Alvin, đến thăm cậu!”

Giọng Sean rất lớn, đủ để cho cả khu ký túc xá đều nghe thấy.

Lúc này, từ một cái cửa sổ có người nhô đầu ra, “Hey, David ở 206! Người anh em, anh ở đơn vị nào thế?”

Sean cười lạnh, “Tôi sao? Tổ phá bom!”

Lúc này, cửa phòng 206 mở, một người đàn ông chừng hơn bốn mươi tuổi tùy tay khoác quần phục lên người bước nhanh ra ngoài.

Sean hướng về phía ô cửa sổ kia phát phát tay, “Cảm ơn, tôi tìm được rồi!”

Sean gõ cửa, nhưng không ai lên tiếng trả lời, xem ra nếu không phải David bị gã khốn kiếp kia làm ngất đi thì là lòng tự trọng bị làm nhục, cảm thấy thực mất mặt không dám mở cửa.

Sean thở dài, nhẹ giọng nói, “Mở cửa, David. Tôi là bạn của Jack. Tôi biết cậu đã gặp chuyện gì, nếu cậu không ra, tôi sẽ đá cửa tiến vào.”

Trên mặt đất có tiếng người đi lại, cánh cửa hé ra một khe hở.

Sean trực tiếp đẩy cửa ra, chen vào, sau đó nhanh chóng giữ cửa khép lại.

Một thanh niên trẻ tuổi đang run rẩy, người bọc trong chăn đơn đè phòng mà nhìn Sean.

Làn da lộ ra ngoài chăn của cậu ta đầy những vết xanh tím, xem ra vị sĩ quan kia đã thực sự “tận hứng”. Cánh tay Sean luồn qua nách cậu thanh niên, ôm lấy cậu ta, đặt lại lên giường.

“Anh đến để thay mặt Jack bọc lộ sự thương hại với tôi?” Người trẻ tuổi vùi mặt vào gối đầu.

Sean không có trả lời, anh đưa tay ra kéo chiếc chăn đơn, nhưng David túm chặt lấy cương quyết không buông tay.

“Đây là lần đầu tiên sao?” Sean vẫn dùng sức xả chăn đơn xuống, nếu nói về thể diện của David trước mặt Sean thì ngay từ lúc anh đứng ở ngoài cửa phát hiện chuyện xảy ra trong phòng, David đã không có gì để che giấu nữa!

“Nếu như tôi nói chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần, anh sẽ khinh bỉ tôi sao?” Trong giọng nói của David mang theo vẻ tự giễu.

“Hắn lấy cái gì để uy hiếp cậu? Vị trí đứng đầu hàng binh*?” Sean nhẹ nhàng tách hai gò má của David, chất lỏng theo bắp đùi cậu ta chảy tràn xuống. (* Vị trí “đứng mũi chịu sào”, khả năng tử vong rất lớn. Có thể nói đã là lính không ai không sợ vị trí này.)

“Đúng vậy. Một chiến hữu đến cùng đột với tôi..... khi đảm đương vị trí đứng đầu hàng binh đã bị địa lôi nổ..... ngay cả một mảnh thi thể nguyên vẹn cũng không còn!”

Sean biết vết thương ở vị trí này, David tuyệt đối sẽ không đi gặp bác sĩ. Anh đành phải tìm khăn ướt đến, thấm nước khoáng giúp cậu ta làm sạch miệng vết thương, “Cho nên cậu sợ hãi.”

“Đúng vậy, không muốn bị bom nổ chết là sai hay sao? Muốn sống trở lại Mĩ là sai hay sao?” David kích động, ngón tay ghì chặt lấy chấn đơn, “Tôi chính là một kẻ nhu nhược.....”

“Cậu không phải là người nhu nhược. Tất cả những người đã tới Baghdad đều không phải là người nhu nhược.”

“Anh nói anh là bạn của Jack, anh cũng là bộ đội đặc chủng?”

“Đúng vậy, nhưng hiện tại tôi ở EOD.”

“Tiểu tổ phá bom?” Khuôn mặt David nâng lên khỏi gối đầu.

“Đúng vậy, có điều tôi chỉ phụ trách đề phòng, phá bom là nhiệm vụ dành cho một gã khá khó ưa. Hắn rất lợi hại, nhưng cũng thực tự phụ. Tính mạng so với tháo bom, hắn lựa chọn cái thứ hai.”

David nở nụ cười, “So với loại người vì sợ chết mà cùng thủ trưởng lên giường như tôi, hắn thực làm cho người ta kính nể.”

“Nhưng tính mạng của tôi cùng một kỹ thuật binh khác không được hắn để vào mắt.” Sean kéo chấn đơn lên đắp cho cậu ta, nhìn kỹ David, Sean cảm thấy cậu ta có chút giống Jack, nhưng khuôn mặt so với Jack vẫn thanh tú hơn, hơn nữa David là tân binh, ở quân doanh quả thật thuộc loại rất dễ dàng bị thương tổn.

“Nếu cứ theo luân phiên, mấy ngày cậu sẽ đứng đầu hàng một lần?”

“Bảy ngày một lần.” David kéo kéo khoe miệng, “Bất quá hiện tại là sáu ngày, bởi vì đã chết một người.”

“Nếu cậu cự tuyệt thủ trưởng của cậu?”

“Ha hã, thì phải là mỗi ngày đều đứng đầu hàng, thẳng cho đến khi tôi chủ động đi vào phòng của hắn ta hoặc là bị bom nổ tan xác.”

“Tên của hắn là gì?”

David nhìn về phía Sean, cười khổ một chút, “Anh sẽ không muốn tố giác hắn đấy chứ? Tôi cam đoan với anh số tân binh bị hắn lôi lên giường không chỉ có một mình tôi, nhưng sẽ không có lấy một người đứng ra làm chứng!”

“Tên của hắn.” Sean lặp lại, ánh mắt của anh sắc bén hẳn lên. David bị ánh mắt đó rơi vào thì nuốt nước miếng, tự nhiên ngoan ngoãn đọc ra tên của tên cầm thú kia.

“Muốn tố cáo sĩ quan cần phải đưa tên thật! Hơn nữa sẽ không ai dám đứng ra làm chứng!”

“Nhưng sẽ có người đến điều tra, hắn sẽ thu liễm một chút, không phải sao?” Sean đứng lên, “Nghỉ ngơi cho tốt đi David, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, hi vọng cậu sẽ nói cho tôi biết.”

David nín anh lại, “Anh..... đã từng gặp phải chuyện này sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi may mắn hơn cậu, tôi được người khác giúp trước khi.....” Sean đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Buổi chiều, Sean cùng tiểu tổ hoàn thành phiên trực trở về.

Rick nói một đồng lớn, nhưng Sean một câu đều không đáp, “Sean, anh làm sao vậy? Vừa rồi lúc kíp nổ bom thiếu chút nữa anh đã dẫm lên dây dẫn.”

“Thực xin lỗi.”

“Không sao cả, may là hôm nay chỉ có nhiệm vụ kíp nổ, dẫm thì dẫm thôi, bắt quá tôi thấy tâm trạng anh thực sự không tốt.”

“Rick, nếu Hawkins nói chỉ cần cậu lên giường với anh ta, anh ta sẽ không mang cậu đi theo làm nhiệm vụ, cậu có đồng ý không?”

Tay Rick run lên, chiếc Hummer chạy thành hình chữ S. Rick nuốt nước miếng, nhìn qua gương chiếu hậu về phía Hawkins đang ngồi phía sau, “Như vậy..... tình huống như vậy hẳn là sẽ không phát sinh đi?”

“Vì sao?” Sean theo bản năng hỏi lại, nhưng trên thực tế chính anh cũng biết tình huống như vậy không thể xảy ra. (Hờ hờ, còn xem là với ai... =.=+)

“Bởi vì.....” Rick khó xử sờ sờ đầu, phía sau, Hawkins vẫn không có phản ứng, “Tôi không hợp khẩu vị của anh ta.”

“A...” Sean gật gật đầu, tiếp tục đi vào cõi thần tiên của mình.

Hai ngày sau, Sean bị yêu cầu đi đến văn phòng điều tra.

Khi anh bị gọi đi, Rick ngăn lại, “Sean, làm sao vậy? Tại sao bọn họ lại tiến hành điều tra với anh?”

“Bởi vì tôi viết báo cáo tố giác một tên sĩ quan khốn kiếp xâm phạm tình dục cấp dưới của mình.” Nói xong, Sean liền đi theo người truyền lệnh.

Tiến vào phòng điều tra, Sean hành lễ, sau đó hai tay nắm lại đặt sau lưng, lấy tư thái chuẩn chờ lệnh đứng trước mặt ba điều tra viên.

“Anh chính là Trung sĩ Sean Elvis?”

“Yes, Sir.”

“Anh tố cáo Thượng úy Johnny Ogilvy của đội xe bọc thép xâm phạm tình dục cấp dưới của mình?”

“Yes, Sir.”

“Trung sĩ Elvis, tôi hy vọng anh hiểu được rằng quân đội đối với những bản tố cáo như vậy từ trước đến nay vô cùng coi trọng. Cho nên xin hỏi, là bản nhân anh bị xâm phạm phải không?”

“Không phải, trong báo cáo tôi đã viết rất rõ ràng, đó là cấp dưới của Thượng úy Johnny Ogilvy.”

“Như vậy người thụ hại bởi Thượng úy Ogilvy là ai?”

“Tôi không thể nói ra, Sir.”

“Trung sĩ Elvis, nói cách khác là anh tố cáo Thượng úy Ogilvy mà không hề có chứng cứ, như vậy chính là vu cáo. Quân đội đối với tội vu cáo cũng rất coi trọng.” Người sĩ quan ngồi ở giữa nhìn Sean, ánh mắt sắc lẹm.

Nhưng vào lúc này, cửa lại bị mở ra .

“Vì lý do gì các người mang cấp dưới của tôi đi nhưng không hề nói với tôi một tiếng?” Thanh âm lãnh đạm mà cường lực vang lên.

Trái tim Sean run lên, anh quay đầu lại, thấy Hawkins đi vào.

Sĩ quan thẩm vấn nhíu mày, “Xin hỏi anh là ai?”

“EOD, tiểu đội F, đội trưởng, Thiếu úy Howard Hawkins.” Hawkins chỉ đứng trước mặt ba người bọn họ, ngay cả hành lễ đều không thực hiện.

Người sĩ quan ngồi giữa đã muốn phát hỏa, dù sao hành vi của Hawkins tỏ rõ không hề đem các sĩ quan thẩm tra để vào mắt, “Đây là thẩm tra nội bộ, Thiếu úy! Trung sĩ Elvis tố giác đội trưởng đội xe bọc thép - Thượng úy Ogilvy - xâm phạm tình dục cấp dưới, nhưng bản thân anh ta không đưa ra được chứng cứ.”

Hopkins hừ lạnh một tiếng, “Như vậy nếu Trung tướng Hawkins của đơn vị không quân 725 cưỡng dâm ngài, ngài sẽ đem cái gì ra để làm chứng cứ lên án ông ta? Vác cái mông của ngài ra sao?” (*Cười sắc máu* Hopkins a, anh đúng là người con có hiếu!!!)

“Anh ——” Vị sĩ quan kia vừa muốn đứng lên, người bên cạnh liền kéo anh ta lại, nhỏ giọng nói gì đó.

Không đến hai phút, sắc mặt anh ta liền thay đổi, “Thật có lỗi, Thiếu úy Hawkins, tôi thật không biết Trung sĩ Elvis là cấp dưới của anh.”

Ước chừng bọn họ bắt đầu kiêng kỵ thân thể của Hawkins, mà cứ xem thái độ khách khí của bọn họ đối với Hawkins thì hẳn là những lời Rick nghe đồn về gia thế của y có thể hoàn toàn là sự thật.

“Đúng vậy, cậu ta là cấp dưới của tôi, còn nữa, cậu ta không nói dối.” Hawkins nhún vai, túm lấy cổ tay Sean liền hướng ra phía cửa đi, “Nếu cậu ta đã tố cáo Ogilvy, vậy thì các người nhìn mà tra xét cho tốt.” (Cái gì gọi là Ông trời con? Chính là thế này!)

Sean vốn định rút tay ra khỏi bàn tay Hawkins, nhưng ngón tay y tựa như kim sắt bóp chặt lấy không tha. Thẳng đến khi rời khỏi căn phòng kia hơn mười mét, Sean mới được khôi phục tự do.

“Sao anh lại đến đây?” Anh khẽ xoay xoay cổ tay.

“Rick nói cho tôi biết.” Hawkins lấy ra bao thuốc hôm trước Sean ném cho mình, dựa vào tường, đốt thuốc.

Sean vẫn nghĩ là ngón tay của Tiến sĩ Grey đã thực dễ nhìn, nhưng mà ngón tay của Hawkins chẳng những thon dài, xương ngón tay lại rất tinh tế, cứng cáp.

“Đây là chuyện riêng của tôi, anh không cần phải xen vào.”

Hawkins dùng đầu ngón tay đập tàn thuốc, khói thuốc và tro tàn lung lay uốn lượn trong ánh nắng.

“Nếu cậu sớm nói cho tôi biết, cậu đã không cần phải phiền toái viết báo cáo.”

“A?”

Hawkins xoay người đi về phía trước, để lại cho Sean phía sau lưng.

“Tôi có thể làm một quả bom, nổ chết hẳn không phải càng đơn giản?”

Sean cười nhạo một tiếng, anh như thế nào đã quên, Hawkins là người điên.

Cuộc thẩm tra này cũng cứ như vậy không giải quyết được gì, nhưng Sean cũng đã tính sẵn, chỉ cần tên khốn Ogilvy kia lại làm cái gì, anh liền tiếp tục viết báo cáo.

Buổi chiều, giờ ăn cơm, Sean lại đi đến ký túc xá của đội xe bọc thép.

Ở cửa doanh trại, Ogilvy ngồi trên xe quân dụng tiến vào.

Sean khinh bỉ gã đến tận xương tủy, cho dù quân hàm của gã cao hơn anh, nhưng anh vẫn xem như nhìn không thấy tiếp tục đi về phía trước, ngược lại, chiếc xe kia bỗng dừng bên cạnh anh, cửa kính xe hạ xuống...

14. Chương 14

“Trung sĩ Elvis,” Ogilvy hướng về phía Sean nở một nụ cười tự cho là mê người, “Cậu cho tôi thêm không ít phiền toái a.”

Sean hành lễ với tràn đầy ý châm chọc, “Thượng úy, nếu có thể làm ngài bận bịu thêm một ít sẽ cứu giúp được rất nhiều người.”

“Bất quá có lẽ cậu không biết, cái chồi non này cũng không phải là khẩu vị của tôi. Cũng là như cậu... mới có vẻ phù hợp với thực đơn của tôi.” Ogilvy chớp mắt vài cái, ám chỉ rõ ràng mười phần.

Sean nhú mày, anh thấy buồn nôn.

.....

Khi đi vào phòng của David, anh thấy tinh thần của cậu ta đã tốt hơn nhiều.

“Hiện tại tên khốn kiếp kia không đến tìm cậu, điều đó cũng có nghĩa là sáu ngày một lần, cậu sẽ phải đứng ở đầu hàng.” Sean cười nhìn David.

“Dù vậy cũng so với mỗi ngày bị hấn ta xem như đàn bà mà sử dụng tốt hơn nhiều.” David hừ lạnh, “Bất quá, Sean, anh phải cẩn thận, tên khốn đó là kẻ bệnh hoạn, hẳn nhất định sẽ tìm anh trả thù.”

“Bệnh hoạn hơn thế tôi cũng đã gặp qua, Ogilvy đã là gì.”

“A? Còn có kẻ còn bệnh hoạn hơn Ogilvy? ” David dùng nắm tay đâm nhẹ vào anh.

“Howard Hawkins.” Sean dùng một loại ngữ điệu thần nhiên “tiết lộ” tên y.

“Tôi đã nghe qua tên của anh ta!” Mắt David sáng rực lên, “Nghe nói thành tích dỡ bỏ bom của anh ta là hạng nhất!”

“Đừng đem hấn trở thành anh hùng.” Sean buồn cười, lắc lắc đầu.

Bất quá David nói không sai, Ogilvy quả thật sẽ không dễ dàng buông tha Sean.

Ngay khi anh trên đường trở về chính doanh trại của mình, năm, sáu binh sĩ đáng người cao lớn vây quanh lại.

“Hey, người anh em, cho xin chút lửa đi!”

Xem tư thế của bọn họ, Sean đương nhiên sẽ không khờ dại nghĩ bọn họ là tới mượn bật lửa thật sự. Anh gấp cánh tay lại, đưa về phía túi áo, nhưng khi rút tay ra, khuỷu tay lập tức đánh mạnh về phía ngực người đứng phía sau. Ngay sau đó, cả nhóm người bắt đầu đánh đấm túi bụi lên.

Sean hạ được hai gã, rất nhanh đã có người từ phía sau ôm chặt lấy cổ anh, khiến anh không thể động đậy, chỉ có thể dùng chân đá.

Hai người còn lại cũng sắp đến, bọn họ đem Sean đè lên mặt đất, tựa hồ muốn trói anh lại.

“Nếu tôi là các người, tôi sẽ không ngốc đến nỗi đối đầu với EOD.” Một giọng nói không nhanh không chậm vang lên, mấy binh lính kia ngẩng đầu nhìn về phía người đứng cách đó không xa.

Đối phương cũng không cao, còn mang theo kính mắt, vừa thấy sẽ biết không phải là tác chiến quân nhân.

Sean nhú nhú mày, người thanh niên này thoát nhìn thực quen mắt, anh bỗng nhiên nhớ tới tháng trước anh cùng Rick đến văn phòng của Tiến sĩ Grey đã gặp người này, anh ta là sĩ quan phiên dịch Eric Kul.

“Không phải chuyện của anh, đừng chõ mõm vào!”

Eric nhún vai, “Các người là lính của đội xe bọc thép phải không? Về sau khi đi tuần tra gặp phải bom, cũng đừng trông mong vào bất cứ một tiểu tổ EOD nào chịu nhích người hành động. Các người biết, động vào một tiểu tổ EOD là đắc tội tất cả quân EOD!”

Mấy binh lính này thoáng do dự, tựa hồ cũng hiểu được động vào lính của một binh chủng khác thực dễ dàng gây ra xích mích với cả binh chủng đó, nhưng mệnh lệnh của Ogilvy bọn họ lại không thể không phục tùng.

Eric hừ một tiếng, “Việc các người làm tôi đều đã thấy, chẳng lẽ các người muốn tôi báo cáo lên trên để họ điều tra thủ trưởng của các người sao?”

Vài tên lính nghe thế, đều đứng dậy buông Sean ra, kéo anh lên, vỗ vỗ vai anh nói, “Ha ha, người anh em..... Chúng tôi cũng không có cách nào...”

“Cậu thực có thể đánh, vài người chúng tôi đều không áp đảo được cậu!” (Chân chó a chân chó, mã thí a mã thí!=.=)

Sean đưa tay quệt qua khóe môi bị đánh bầm tím, cảm kích nhìn về phía Eric.

“Không cần khách sáo, tôi nghe nói anh viết thư tố giác Ogilvy?” Eric so với khi vừa tới Baghdad đen đi rất nhiều, tuy rằng dáng người mảnh khảnh như trước, nhưng cũng đã có vài phần khí khái đàn ông.

“Đúng vậy, anh cũng biết Ogilvy?”

“Lúc con lợn kia vừa nhìn thấy tôi liền muốn làm gì đó... nhưng sau khi hắn biết cậu của tôi là bộ trưởng quân nhu thì liền an phận.”

“Lần này mặc kệ nói thế nào, đều phải cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí, nếu lần sau con lợn kia còn phiền toái anh, anh phải nói cho tôi biết, đến lượt tôi viết đơn yêu cầu điều tra.”

.....

Trên đường trở về phòng, Sean vừa lúc đi ngang qua phòng của Hawkins.

Anh nghĩ đến lúc này gã điên kia hẳn là đang ngủ, dù sao tên kia không ngủ trên mười tiếng một ngày thì xác suất y nổi điên sẽ rất cao.

Khi anh đi qua trước cửa sổ của y, không nghĩ tới lại nghe thấy y gọi tên mình.

“Sean.”

Sean đứng lại tại chỗ, không muốn quay đầu lại, bởi vì anh không muốn Hawkins nhìn thấy khóe miệng bị đánh sưng của mình.

Ngay tại khi anh quyết định làm bộ không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước, giọng nói lạnh lẽo kia càng phát ra rõ ràng.

“Sean, tôi biết cậu nghe thấy.”

Bĩu môi, Sean quay đầu lại.

Hawkins tự nhiên nhận thấy vết thương của anh, y ra hiệu cho anh tiến vào.

Cửa mở, Sean đi vào.

“Cậu cùng ai đó đánh nhau.”

“Một chút hiểu lầm nho nhỏ, cãi nhau.” Sean không muốn Hawkins biết là Ogilvy cho người đến gây sự với anh, anh không muốn mình trở nên giống như đứa trẻ con bị người khác ăn hiếp liền chạy về tìm cha mẹ khóc lóc kể lể. (Sai! Là tìm chồng!=.=+)

Hawkins lưu loát lấy ra hòm thuốc, đem thuốc mỡ thoa lên khóe môi Sean. Khuôn mặt y nghiêng đi một cái góc độ hoàn hảo, khiến cho cả khuôn mặt lạnh như băng bỗng nhiên nhu hòa hẳn lại.

Sean há miệng thở dốc, có chút đau. Anh không nghĩ Hawkins sẽ thoa thuốc cho mình.

“Có thể đánh cậu bị thương..., đối phương có bao nhiêu người?” Hawkins hỏi nghe thực tùy ý, y đóng hòm thuốc lại, nhìn về phía Sean.

“Năm.”

“Cãi nhau vì chuyện gì?”

“Tôi không nhớ rõ, hết thấy phát sinh thực kỳ quái.”

“Vậy sao.” Tuy rằng ngữ điệu có vẻ thần nhiên, nhưng Sean biết Hawkins không tin lời anh.

“Nếu không có việc gì khác, tôi trở về được rồi chứ?” Sean vừa định đứng dậy, Hawkins đã kéo lấy anh, anh hỏi “Chuyện gì?”

“Cậu nói cậu tự học về mạch điện?” Hawkins hơi nghiêng nghiêng đầu.

“Đúng vậy.” Sean không rõ Hawkins hỏi anh chuyện này làm gì. Phải biết rằng trí nhớ của Sean cũng là của Vincent, nói về mạch học với anh quả thực là đơn giản như vặn nắp một chai nước khoáng.

“Vậy ở lại đây thêm một lát đi, tôi có một vài thứ muốn cậu xem.” Hawkins một bản vẽ mở ra, đặt lên bàn.

Sean vươn đầu ra nhìn, đó là một số mạch điện của bom điện tử.

“Tất cả đều là bom do Montero chế tạo, nhưng chúng không hề được tháo dỡ thành công, tất cả đều được hấn sử dụng tại Áp-ga-ni-xtan.”

Sean nhận lấy xem, anh không thể không thừa nhận Montero tuy rằng là kẻ điên, nhưng tuyệt đối là một gã điên thực thông minh. (Anh Hốp nhà em cũng y vậy đó!.=)

Những quả bom điện tử này được thiết kế thực tình vì, cắt nhằm bất cứ sợi dây nào đều sẽ gây bạo tạc. Cho dù có dựa theo đúng phương pháp mà cắt, cuối cùng vẫn không tránh khỏi đụng đến nhân bom.

Sean lấy bút, phân tích hướng mạch điện, lại hí hoáy viết ra một vài công thức điện, cũng liệt ra một vài phương pháp tháo dỡ mà bình thường các kỹ thuật viên tháo bom sẽ không sử dụng.

Sean nghiêng mặt nhìn, phát hiện Hawkins lắng nghe rất chăm chú.

Nét mặt y có một loại mị lực cực thuần túy, có thể nói là bẩm sinh trời phú.

Khi Hawkins lấy cây bút khỏi tay Sean, ngón út của y ngoắc lấy ngón tay anh, thân thể Sean mất tự nhiên, run rẩy, Hawkins nghiêng đầu nhìn anh.

“Sean.”

“Trời tối rồi, tôi còn chưa ăn bữa tối.”

“Được rồi, tôi còn muốn xem xét thêm một chút.” Hawkins cầm bút trên giấy tiếp tục vẽ.

Sean nhìn bóng dáng y, buồn cười, đẩy cửa đi.

Ở nhà ăn, Sean gọi một phần sandwich, vừa cắn được hai miếng, lúc này một trong số những gã binh lính của đội xe bọc giáp gây sự với anh lúc chiều đi tối, đặt xuống trước mặt anh một chai bia.

“Chào!” Gã chính là người lúc đó đã ôm chặt lấy anh từ phía sau.

“Chào.....” Sean có chút không xác định được ý đồ của đối phương là gì.

“Chuyện đó, cậu cũng biết đấy..... Chúng tôi cũng không cố ý muốn làm gì, chính là Og.....” Nói đến tên của con lợn nào đó, tiếng gã cũng hàm hồ cho qua, “Hy vọng cậu đừng để ý.”

Sean gật đầu, anh hiểu bọn họ làm như vậy là vì Ogilvy ra lệnh.

“Mời cậu uống chai bia, xem như xin lỗi.” Đối phương chỉ chỉ khóe môi, ý tứ là rất xin lỗi đã làm anh bị thương.

Kỳ thật Sean cũng không muốn uống, đối phương tựa hồ cũng đã nhìn ra, vì thế đem chai bia cầm lại, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Hay là thôi cũng được...”

“Được rồi, bia tôi uống, nhưng hy vọng các anh đừng bao giờ làm loại chuyện nàu nữa.” Mọi người đều là quân nhân, rất nhiều xích mích có thể quên đi, huống hồ Sean cũng biết đối phương có được một thủ trưởng “độc đáo” như vậy kỳ thật rất khó xử.

Mở nắp, uống cạn nửa chai, Sean nhìn về phía đối phương, phát hiện ánh mắt gã khác thường, miệng khẽ khép mở, tựa hồ đang nói “Thực xin lỗi!”

Sean cả kinh, đứng lên, đầu vụng huyễn, phải lấy tay chống mặt bàn mới miễn cưỡng không ngã xuống.

Lúc này, chỗ ngồi bên cạnh tiến lại hai người nữa, một tả một hữu dìu lấy anh.

Sean nhận ra, bọn họ đều là lính ở đội bọc thép.

“Xin lỗi, nhưng chúng tôi sẽ tìm người đến cứu cậu.”

Sau đó bên tai anh là tiếng cười của bọn họ.

“Tửu lượng của cậu cũng quá kém đi!”

“Đưa cậu ta về phòng, ngày mai đi làm nhiệm vụ có thể sẽ đau đầu.”

Sean cứ như vậy bị bọn họ mang đi .

Anh cố gắng không nhắm mắt lại, nhưng là chỉ nhìn thấy mặt đất chao đảo. Đầu nặng trĩu, nặng đến không sao tỉnh táo được.

Không biết đi bao lâu, Sean nghe thấy âm thanh cửa cuốn được kéo lên.

Sau đó anh bị đặt ở trên mặt đất, có thứ gì đó xuyên ở hai tay cùng hai chân của anh.

“Được rồi, các cậu có thể đi.”

Bên tai là tiếng bước chân rời đi, cửa cuốn lại bị buông.

Sean ngửi thấy được hương vị khô khan, còn có cửa cuốn..... Nơi này hẳn là là kho vật tư. Ngọn đèn màu vàng chợt sáng lên, Sean chậm rãi quay đầu đi, ánh mắt bị rọi có chút khó chịu.

Một bóng người xuất hiện trên đỉnh đầu anh, khiến cho ngọn đèn bớt chói. Sean dùng sức mở mắt, đôi phương nâng đầu anh lên, cho anh uống một chút nước khoáng.

Nước không ngừng chảy vào trong miệng, cũng tràn ở trên mặt. Điều này làm cho Sean thanh tỉnh một chút, nhưng đầu vẫn rất nặng.

“Trung sĩ Elvis,” có bàn tay đang chậm rãi vuốt ve khuôn mặt anh, “Kỳ thật ngày đó từ cửa sổ phòng David nhìn ra, thấy cậu đứng ở sân trước ký túc xá, tôi đã lập tức nghĩ rằng ‘Hắn thoát nhìn thật sự quá tuyệt vời!’”

15. Chương 15

Sean thở dồn, lòng muốn hất bàn tay kia ra khỏi mặt mình nhưng chân tay anh không hoạt động theo ý muốn. Anh không thể nhúc nhích.

Sean cảm giác có thứ dính ứ gì đó lướt qua vành tai, giọng nói của người đàn ông quanh quẩn, hơi thở nóng hổi phả ra chập chờn thổi vào trong tai anh, “Cưng ơi, ta thích nhìn dáng vẻ của cưng lúc này..... Rõ ràng là một kẻ rất cường ngạnh, giờ đây cũng chỉ có thể vô lực nằm ở nơi này, mà ta —— muốn thế nào đều có thể.”

Sean nhắm mắt cau mày, nuốt nước miếng. Trong người anh bỗng trỗi dậy một cảm giác khô nóng bất thường, lan theo từng mạch máu mà tràn ra khắp toàn thân.

“Cảm thấy rất nóng?” Thanh âm kia nghe vào tai thực dâm loạn, Sean có chút không kiên nhẫn khẽ động dậy cánh tay.

Ogilvy nở nụ cười, vén cao mép áo sơ mi của Sean lên phía trước, để lộ ra đường cong giàu sức co giãn của cơ bụng, hần cúi đầu , áo sơ mi được lột ra khỏi đầu anh, quần quanh hai cổ tay anh.

Hai núm vú tinh tế run run đứng thẳng trong không khí, Ogilvy thật muốn lập tức phác lên ngẫu nhiên chúng.

..... , Ogilvy ngẩng đầu lên, nhìn về phía khuôn mặt Sean.

Hai tay hắn chà vuốt qua ngực Sean, kéo thành một đường thẳng đầy khao khát, đi đến hai má anh, “Cưng ơi, cưng thật xinh đẹp.....”

Những lời này làm cho Sean muốn nôn mửa. Tuy thần trí anh không thể hoàn toàn tỉnh táo, nhưng anh vẫn biết rõ Ogilvy đang làm gì với mình.

“Cực căng của ta.....” Ogilvy hôn lên hai mắt Sean, “Thứ ta cho căng uống sẽ làm cho chúng ta có một đêm thực điên cuồng!”

Sean mơ hồ, lại thầm cười lạnh, đúng vậy, qua đêm nay anh sẽ bẻ gãy chân của con lợn này, sau đó trói hẳn sau xe tăng đem lát đường cái!

Ogilvy muốn hôn môi Sean , Sean mím chặt môi, nhưng nếu Ogilvy dám đưa lưỡi vào đến, anh sẽ cắn đứt nó.

Bàn tay Ogilvy càng ngày càng kịch liệt, nó chậm rãi di chuyển xuống phía dưới vói vào trong quần dài của Sean,

“Elvis, ta vẫn luôn muốn ném thử hương vị của bộ đội đặc chủng một lần. Phải biết rằng những người trường kỳ thụ huấn luyện..... nơi đó nhất định cũng sẽ bóp thực chặt, nhìn xem mông của cưng, chỉ cần sờ thôi cũng đã thấy so với những người khác thật mê hồn.....”

Hạ thân của Sean lạnh toát đi,

Thật sự mau ói ra!

Ogilvy, tên khốn kiếp này chỉ là một con lợn ngu ngốc, anh đổi ý! Anh muốn cho xe tăng cán qua đầu hẳn!

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng chân người đá ầm ầm, ngay sau đó là tiếng đạn bắn vào kim loại.

“Mẹ nó —— Ogilvy mày chết chắc rồi!” Tiếng gầm của Sniper khiến ngay cả quân nhu phía trong kho hàng dường như cũng rung cả lên!

“Fuck you —— lập tức mở cửa ra cho tao!!!” Tiếng Sẹo hét lớn cũng vượt qua cả hiệu ứng âm thanh của cinema.

Ogilvy đang ghé vào giữa hai chân Sean cũng run lên cầm cập, ngã ngồi vào bên cạnh Sean, “Như thế nào có thể..... Bọn họ sao có thể đến đây!”

Sean thầm cười lạnh, gã khốn kiếp này đúng là một con lợn không có gan!

Đúng vậy, kho quân nhu thường có rất ít người lui tới, nhưng nếu làm “mật thất” cho Ogilvy làm mấy thứ chuyện thú vật này, thật sự là sự sỉ nhục cho danh dự của quân đội!

Ogilvy đứng lên, đi tới đi lui trong kho hàng.

Đương nhiên Sean chỉ có thể cảm giác thân ảnh của hắn ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Lại loảng xoảng một tiếng, cửa cuốn bị kéo lên.

Có người đi đến, số người còn không ít.

.....

“A —— Trời ạ, —— Sean ——” Đây là giọng của Rick, cậu ta chạy tới giúp Sean cởi bỏ dây thừng trói chân tay anh.

Ogilvy nuốt nuốt nước miếng, lui về phía sau hai bước.

“Dẫn cậu ta đi.” Giọng Hawkins lạnh như băng quanh quẩn trong kho hàng, sau đó y nâng cổ tay lên, trong tay là một khẩu súng ngắn, lên đạn rất nhanh nhẹn lưu loát, sau đó y giơ súng lên nhắm ngay Ogilvy.

“Hey! Vô luận tôi làm chuyện gì..... Đều có điều tra nội bộ hoặc là toà án quân sự..... Các người..... Các người không thể làm như vậy.....” Ogilvy xua xua hai tay, không ngừng lui về phía sau, thẳng đến khi lưng đập vào một thùng quân nhu.

” Hawkins.....” Rick khiêng Sean lên lưng, có chút lo lắng bọn họ xúc động sẽ làm ra chuyện gì không nên.

Sẹo cùng Sniper đẩy nhẹ Rick, “Kỹ thuật binh, nơi này không có chuyện của cậu, mang Sean đi thôi.”

“Nhưng mà.....”

“Đưa cậu ta đến chỗ Bác sĩ Lewis.” Hawkins không quay đầu lại, họng súng vẫn đang chỉ vào Ogilvy.

Rick mang theo Sean đi ra ngoài, đi chưa quá xa chợt nghe thấy tiếng súng ba ba ba không gián đoạn, và cả tiếng vỏ đạn rơi trên mặt đất giòn vang, Rick cắn răng một cái, không quay đầu lại, khiêng Sean tiếp tục đi.

Trong kho hàng, Ogilvy dính sát vào trên hòm quân nhu phía sau lưng, mùi khói súng tràn ngập. Hắn run rẩy hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt, tất cả những viên đạn vừa rồi cơ hồ bay sát sạt qua bên thân hắn, găm vào trong thùng quân nhu phía sau.

Hắn nghĩ mình sẽ chết!

Ngước mắt lên, hắn nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh hờ hững của Hawkins, góc miệng của y hơi hướng về phía trước, cuồng bạo mà lợi hại.....

Ogilvy ý thức được, có lẽ lúc này đây hắn thật sự sẽ chết!

“Xem a, xem a, người này run cũng dữ thật!” Sniper lấy thuốc lá ra, âm thanh lạch cạch của bật lửa làm cho Ogilvy cơ hồ phải hồng mắt.

“Ha, nhìn xem thượng úy Ogilvy thân mến của chúng ta thế nhưng tè ra quần !” Sẹo cũng cười lạnh, đi lên.

Hawkins từng bước một tiến về phía hắn, Ogilvy hoảng sợ ngửa đầu, mắt thấy y đem họng súng kê lên trán mình.

“Không..... Không.....”

Sniper muốn tiến lên, nhưng Sẹo ngăn anh ta lại.

Cò súng được siết lại....., nhưng chỉ có xoạch một tiếng giòn vang.

Ogilvy giương miệng, tuyệt vọng nhìn Hawkins, thật lâu sau mới phản ứng lại, khẩu súng kia không còn đạn.

Thanh âm khinh miệt của Hawkins vang lên, “Mày còn không xứng được tao giết.” Nói xong, y thả súng trở lại bên hông, đi ra phía cửa.

Bên ngoài có lính tuần tra đi đến, đều là người của đội bọc thép.

“Hey, các người đang làm gì!” Bọn họ ghì súng tiến vào, chỉ về phía Sniper cùng Sẹo.

“Người này đánh thuốc mê lính của EOD, muốn làm chuyện thú vật gì đâu!” Sẹo chỉ chỉ Ogilvy ngồi xuội lơ trên mặt đất.

Hai gã binh lính nhận ra Ogilvy, điều này làm cho Ogilvy như được cứu vớt, thiếu chút nữa không có nhào lên ôm chầm lấy họ, “Mau dẫn ta đi! Bọn họ muốn giết ta!”

Hai người lính nhìn nhìn nhau, “Cậu biết hắn không?”

“Không biết, nhìn không ra là ai!”

“Ta là Ogilvy! Thượng úy Johny Ogilvy a!” Ogilvy vừa định đi đến, đã bị Sẹo giơ chân ngăn cản.

Hai người lính cười khê một tiếng, “Thượng úy Ogilvy của chúng tôi bình thường mặc chỉnh tề, hơn nữa nho nhã lễ độ, ông làm sao giống được ông ta! Nếu không ông chờ một chút, tôi đi gọi thêm người quen biết Thượng úy Ogilvy tới để cho bọn họ nhận người!”

Kỳ thật sau khi Sean gửi đơn tố giác, trong đội bọc thép tuy rằng rất ít nghị luận về Ogilvy, nhưng rất nhiều người đã thầm khinh bỉ hắn. Hơn nữa Ogilvy quả thật ra tay với cấp dưới của mình, đây là một bí mật công khai trong khắp đội bọc thép.

Bọn họ đã sớm muốn dạy dỗ hắn, đáng tiếc tìm không thấy cơ hội. Hiện tại có người khác ra sức, bọn họ cảm ơn còn không hết.

Hai gã binh lính chậm chậm rời đi.

Sẹo cùng Sniper hoạt động cổ tay, nở nụ cười.

“Ha, ba người chúng ta cùng nhau thích thú một chút đi ——” (*3P* a, ka ka ka ka ka ^^....)

Từ trong kho hàng truyền đến tiếng Ogilvy kêu thảm thiết cùng van xin.

.....

Rick mang Sean đi vào phòng quân y, đẩy cửa ra liền lớn giọng kêu, “Xin hỏi Bác sĩ Lewis có ở đây không! Bác sĩ Lewis!”

Một người đàn ông miệng phập phù điều thuốc, mặt đầy râu lởm chởm, mặc áo sơ mi với quần quân phục, áo dài trắng nhàu nhĩ khoác trên vai đi ra, “Bạn gọi quý hay sao ——”

“Hawkins..... Thiếu úy Hawkins.....” Rick cảm thấy người Sean nóng hầm hập, cho nên vừa đi vừa chạy đến đây, bây giờ còn đang thở hổn hển.

Dáng vẻ cà lơ phất phơ của người đàn ông được thu liễm, “Hawkins làm sao vậy?”

“Anh ta muốn anh xem bệnh cho Sean..... Là chiến hữu trong đội của chúng tôi.....” Rick đặt Sean lên giường, sau đó bắt đầu tận tình mà thở, “Anh là Bác sĩ Lewis?”

“Phải.” Người đàn ông lấy điều thuốc ra, thở ra một ngụm khói trắng rồi dập thuốc, ném vào thùng rác, “Chiến hữu của các người làm sao vậy?” Bác sĩ Lewis xoay mặt Sean về phía mình, lấy trong túi áo ra một cái đèn pin nhỏ xem xét đồng tử của anh.

“Tôi không biết.....” Rick lắc lắc đầu, “Hình như là bị ‘thuốc’”

Bác sĩ Lewis nhú mày, thấp giọng mắng một tiếng “Shit!”

“Làm sao vậy? Bác sĩ?” Rick lo lắng muốn chết.

“Ai làm? Vừa thuốc mê vừa thuốc kích dục?” Lewis đem ống nghe đặt lên ngực Sean.

“Vậy..... Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ?” Lewis đặt mông ngồi lên ghế, “Tôi là bác sĩ ngoại khoa, phụ trách mổ ra, khâu lại miệng vết thương, cũng không phải là chuyên gia xử lý mê dược với kích dục!”

“Bác sĩ! Nhưng Hawkins yêu cầu tôi tới tìm anh”

“Đúng đúng đúng, tôi rất cảm kích sự tín nhiệm của gã ta dành cho tôi. Nhưng tôi đề nghị cậu trước hết hãy mang một chậu nước đến giúp cậu ta tỉnh táo tỉnh táo, sau đó, đi tìm cho cậu ta..... mấy người đàn bà” Lewis tựa hồ nghĩ tới cái gì lại bật cười nhạo, “Phải a, hiện tại là buổi tối, không thể ra khỏi quân doanh, cho dù có đi ra ngoài, ở Baghdad cậu cũng không tìm thấy gái điếm.”

Rick bị thái độ không sao cả của anh ta làm cho sắp muốn điên, “Bác sĩ, anh giúp cho anh ta đi, còn có cách gì nữa không?”

“Có a..... Cậu giúp cậu ta cởi quần áo, hiện giờ cậu ta hẳn phải nóng muốn chết!” Nói xong, Lewis liền cầm lấy hộp thuốc lá đi ra ngoài.

“Từ từ, bác sĩ, anh không thể đi a!”

“Tôi không đi còn có thể làm cái gì? Cậu muốn tôi ghéech mông cho bạn cậu fuck, hoặc là cậu cởi quần cậu ta ra cho tôi fuck cậu ta?” Lewis nhún vai liền đi ra, mà Rick lộ vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Rick đem áo cùng quần ướt đầm mồ hôi của Sean cởi ra, thấy nơi... đó... nổi lên một cái lều cao cao, chỉ biết cảm thấy thực bất đắc dĩ. Cậu ta không phải chưa từng cùng Sean xem DVD sau đó tại chỗ “nghịch súng”, nhưng tình huống hiện tại khiến cậu ta suy tư không biết mình có nên đi ra ngoài tìm một thùng nước đến tạt Sean?

16. Chương 16

Lewis đang ngồi ở trên bậc thang hút thuốc thì một đôi giày quân trang xuất hiện trước mặt anh ta.

“Hi, Hawkins.” Lewis ngẩng đầu, đưa bao thuốc lá ra, “Làm một điều không?”

“Hắn thế nào?” Hawkins không đưa tay ra đón.

“Cậu cũng biết đây, nếu trúng thuốc mê thì ngủ một giấc, nôn ra vài lần sẽ không có chuyện gì. Còn về thuốc kích dục... thì phiền toái rồi, cậu hẳn phải tìm một bạn tình cho cậu ta.” Nụ cười của Lewis có vài phần trêu đùa.

Hawkins mặt vô biểu tình đi vào trong, thấy Rick đứng ở bên giường, bộ dáng đầy tự hỏi.

“Rick.”

“Hawkins.....” Rick buông tay ý bảo không biết nên phải làm gì với Sean bây giờ.

Chỉ thấy Sean tựa vào bên giường, hai tay vói vào trong quần lót... không cần nghĩ cũng biết đang làm gì.

“Đi ra ngoài.” Hawkins nhìn thoáng qua Rick.

“Vây Vây Sean liền giao cho anh!” Rick nói xong liền bước nhanh ra ngoài, nói thật, không khí trong phòng thật sự rất xấu hổ, mà bộ dáng mê say của Sean cũng quả thật thực gọi cảm, trong trường hợp này mà không đi nhanh, đến “anh bạn nhỏ” của cậu ta cũng phải đứng thẳng lên!

“Sean.” Hawkins ngồi bên giường, một chân gấp khúc, vươn dài cánh tay đến vuốt mặt Sean.

Cặp mắt màu thủy lam hiện tại không rõ tiêu cự, sợi tóc ướt mồ hôi hãn dán trên trán, đôi môi khê hé mở, thở gấp gấp.

“Sean.” Thanh âm của Hawkins rất nhẹ, lại mang theo vài phần đau tiếc.

Sean nuốt nuốt nước miếng, lắc lắc đầu nhìn về phía Hawkins, hình ảnh trước mắt anh rất cực rõ ràng lên.

Hawkins nghiêng mặt, khuôn mặt tuần mỹ, vẻ mặt vốn lạnh lùng lúc này bị đôi lông mày hơi nhăn lại mà tăng thêm vài phần cảm dục.

Tim Sean đập rất nhanh, Hawkins trong mắt anh bỗng nhiên trở nên vô cùng gọi cảm. Anh rút tay ra khỏi quần, ôm lấy hai bên má Hawkins, ghì trán họ lại với nhau.

Hô hấp thô ách tựa như mồi lửa, anh lập tức cháy lên.

Sean nghiêng đầu muốn hôn Hawkins, đối phương lại khê ngửa đầu ra phía sau, Sean thay đổi góc độ, vẫn muốn hôn, đối phương nghiêng mặt đi, khiến môi anh lại thất bại.

Sean có chút tức giận, túm lấy áo Hawkins kéo lại gần, ấn y lên giường, sau đó chồm lên phía trên người y.

“Sean.” Hawkins nhìn Sean.

Sean hít một hơi, bỗng nhiên ý thức được cái gì.

“Fuck! Tôi mẹ nó đang làm cái gì! Tôi đang làm cái gì!” Sean có chút không khống chế được cảm xúc, rời giường ngồi bệt lên đất, Hawkins chậm rãi đứng dậy, nhìn Sean.

“Sean.” Bắt đầu từ lúc tiến vào, Hawkins cũng chỉ gọi tên anh, những lời dư thừa chưa hề nói.

“Con mẹ nó! Nếu không muốn bị tôi fuck chết thì anh đừng có gọi tên tôi nữa!!!” Sean cuộn mình trên mặt đất, hai tay....., anh cảm thấy bức bối, buồn phiền mà bối rối, tự mình... như thế nào đều không đến được sản khoái.

Hawkins đi đến phía sau anh, bỗng nhiên kéo anh vào lòng, ôm chặt anh.

“Buông!!!” Sean cảm thấy mình là một kẻ vô liêm sỉ, vừa rồi, trong một nháy mắt, anh thật sự muốn bắt chấp tất cả đê Hawkins ra mà làm..., nhưng cho dù Hawkins là một gã điên, chính anh cũng thường xuyên ước gì y sớm một chút bị bom nổ banh xác, nhưng y vẫn là chiến hữu của anh!

“Cậu tin tôi không?”

Ngón tay Hawkins nhẹ nhàng xẹt qua làn da Sean, điều này khiến anh càng thêm khó chịu đựng được.

“Đi mẹ cái tin tưởng anh! Tin tưởng anh một ngày nào đó sẽ bị nổ mất xác! Tin tưởng đi theo anh rồi có một ngày nào đó tối sẽ hối hận! Tin tưởng anh sẽ làm tôi hối hận vì sao lại gia nhập EOD!” Sean dùng sức muốn hất cánh tay Hawkins ra, nhưng đối phương lại càng dùng sức ghì chặt anh vào lòng.

Sean tuy thực hỗn loạn, nhưng đồng thời anh cũng rất thanh tỉnh.

Khi lưng anh kề sát vào lồng ngực Hawkins, anh có thể cảm nhận được nhịp hô hấp phập phồng trầm trọng của Hawkins, tựa hồ cũng có một cỗ dục niệm bị đè nén lại ở trong đó, mà đè nén càng chặt, khi bùng nổ càng dữ dội.

“Cậu tin tôi không? Sean!” Hawkins lặp lại câu nói kia bên tai anh, quả thực tựa như ma chú.

Sean nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Tôi tin tưởng anh..... Ngoại trừ tin tưởng anh tôi còn có thể tin tưởng ai.....”

Môi của Hawkins ngậm lấy vành tai Sean, điều này khiến anh trong nháy mắt muốn nhảy dựng lên, định né ra khỏi vòng tay y.

“Sean, đừng sợ. Tôi sẽ giúp cậu được giải thoát.”

Hawkins hôn hôn quai hàm Sean, chậm rãi xoay anh lại, hai người mặt đối mặt, không biết khi nào thì, Hawkins đem Sean đặt ở dưới thân mình.

“Anh định giúp tôi giải thoát như thế nào? Làm tôi? Hay là để cho ta làm anh?” Sean muốn cười to, “Tôi thấy anh..... Vẫn là rút ra đi thôi!”

Hawkins nắm lấy khuôn mặt né tránh của Sean, miệng nở một nụ cười, Sean ngây ngẩn cả người.

Một giây kia, thời gian trở nên thông thả trôi, ngay cả độ cung của đôi mắt Hawkins cũng khéo mắt khe khẽ, hết thấy đều trở nên tràn ngập hấp dẫn, khó có thể kháng cự.

“Nếu cậu không muốn, tôi sẽ không làm cậu. Đương nhiên, cậu cũng không thể làm cái gì với tôi.” Hawkins nói rất chậm, đối Sean mà nói, sự chậm rãi ấy chính là tra tấn.

Sean hít một hơi thật sâu, muốn vươn tay đi an ủi hạ thân đáng thương của mình, nhưng Hawkins lại đè hai tay anh lại. Sean thử nâng mình lên, muốn hất Hawkins xuống, đối phương lại gọi tên anh lên.

“Sean.”

Không có ai sẽ dùng thanh âm lãnh đạm không có cảm xúc như vậy gọi anh, cũng chưa từng có ai chỉ cần gọi tên anh đã khiến cho anh cảm thấy trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hawkins cúi đầu, môi khẽ chạm vào Sean, trong nháy mắt ấy, thân thể y cũng muốn bốc lửa lên.

Sean ngẩng đầu, Hawkins chỉ hơi hơi nghiêng mặt, lưỡi Sean liền bị ấn trở về, cùng với đó là một hồi mút vào xâm lược điên cuồng, không hề tiết chế.

Tất cả ý thức còn sót lại của Sean đều bị Hawkins mang đi, cảm giác duy nhất anh có được đó là về sự mê say điên cuồng của Hawkins. Sean từng dùng hôn để chinh phục phụ nữ, nhưng chưa khi nào giống như bây giờ, hoàn toàn bị một người nam nhân đang đè ép mình nắm trong lòng bàn tay.

Sean có thể cảm giác được bàn tay của đối phương một đường lần xuống phía dưới, mọi vuốt ve của y đều thực dùng sức, khắp tiến hấn trong cơ thể anh.

Bàn tay của Hawkins đi tới Sean..... .

“Ha..... ha.....” Sean thất thần ngửa đầu, miệng hé mở, không thể khống chế được từng đợt hô hấp đang cuộn lên.

Anh chưa từng nghĩ đến, có một ngày ngón tay đã từng phá giải vô số bom của Hawkins sẽ đi vuốt ve nơi yếu ớt nhất trên cơ thể anh như thế này...

“Hawkins.....” Sean nỉ non một tiếng. Hawkins cúi đầu, chậm rãi hôn lên môi Sean.

Nụ hôn của y cũng giống như bản thân y, bình tĩnh mà đầy tự dè nén, một khi bùng nổ có thể khiến người ta sợ hãi. Mà Sean cảm nhận được ở trong đó dục vọng chiếm hữu.

Mảnh liệt đến tựa hồ như tất cả mọi thứ thuộc về Sean, Hawkins đều phải giữ làm của riêng.

.....

..... Có lẽ được hiệu chưa hết, lại có lẽ bởi sự trêu chọc của Hawkins - Sean khẽ chữi bậy một tiếng - anh lại có phản ứng.

Hawkins tiến đến bên tai anh, nhẹ giọng nói, “Vì sao phải cự tuyệt bản năng của cậu?”

Sean nghiêng đầu đi ha ha cười, “Đây không phải là vấn đề của bản năng, mà là vì lẽ gì tôi bị anh đè lên giường cũng kích phát bản năng?”

Hawkins ngậm lấy cằm Sean, dùng sức mút và hôn,

.....

Khi Sean....., anh kinh từng chữi bậy lên, “Mẹ nó! Hawkins! Rốt cuộc đã bao lâu anh không giải quyết?!” Hawkins đặt ở trên tay Sean,

.....

Đợi cho ngay cả bản thân mình lại phóng xuất một lần, Sean tuy rằng cảm thấy đầu choáng váng như cũ, nhưng là có chút này nọ cũng đã rõ ràng lên.

Nụ hôn của Hawkins quá khủng cuồng, kia căn bản không phải là để trấn an.....

“Anh muốn cùng tôi làm tình?” Thật lâu sau, lúc Sean hỏi ra vấn đề này, anh cảm thấy mình giống một gã ngốc.

Hawkins vẫn đè trên người anh, Sean nhúc nhích bả vai, ý bảo đối phương lặn xuống đi, nhưng Hawkins vẫn không động đây.

“Sai, không phải là cùng cậu làm tình, mà là làm cậu*.” (* ở đây hẳn là Hốp ka muốn phân biệt sự khác nhau giữa “make love to eachother” với “do sb”: cái trước là “lưỡng tình tương duyệt”, cái sau nghiêng về “chiếm đoạt”.)

Sean không biết mình lấy khí lực từ đâu, mạnh nghiêng người lấy tay khuỷu tay đánh Hawkins nghiêng sang một bên.

“Cái gì? Anh vừa rồi nói cái gì?” Sean cơ hồ nổi giận.

Hawkins nhìn trần nhà, (ở đó có hai con thạch sùng con đang đuổi nhau cắn nhau đứt đuôi? =.=+)

.....

“Trời ạ! Trời ạ!” Sean ôm lấy đầu, sau đó mạnh quay đầu lại, “Tôi có chỗ nào giống phụ nữ? Chỗ nào giống? Hay là anh ở quá lâu trong quân đội cũng điên rồi?”

“Cậu không có điểm nào giống phụ nữ. Nhưng tôi chính là muốn fuck cậu.” Hawkins thực bình tĩnh, bình tĩnh đến tựa như y muốn fuck chính chiến hữu của mình cũng trở thành một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“Anh như vậy..... cùng cái tên..... Cái tên Ogilvy kia có gì khác nhau?” Đầu của Sean đau muốn chết, anh rõ ràng cũng nằm ra sàn.

“Có sự khác nhau rất lớn.” Hawkins nói, “Ví dụ như hôm nay tôi ngủ cậu, ngày mai đến phiên trực, cậu vẫn phải ngồi vào chiếc Hummer, khi tôi gỡ bom, cậu vẫn phải ghìim súng để phòng sau lưng tôi.” (Anh thiệt vô sỉ mà, ăn bánh không trả tiền ghen, ka ka ka... ^0^)

“Anh đã lâu lắm không chạm tới phụ nữ, Hawkins.” Đây là Sean ở trong cơn mồi mết cho ra kết luận, “Bắt đầu từ khi nào thì..... Anh có những thứ ý tưởng điên khủng này?”

Người ở trước mắt anh là Hawkins hay sao? Cái kẻ lạnh lùng tựa hồ cái gì cũng không để vào mắt? Cái kẻ có thể ngồi trong Hummer bốn tiếng đồng hồ giữa cái nắng chang chang vẫn không nhúc nhích?

Sean thậm chí còn tưởng rằng ngay cả làm tình Hawkins cũng không cần! Y chỉ cần mỗi ngày có bom có thể phá, có đủ thời gian để ngủ là đủ rồi!

“Bắt đầu từ ngày đầu tiên cậu đến trước mặt tôi báo danh, có lẽ.” Hawkins bình tĩnh nói.

17. Chương 17

Giờ phút này Sean có không biết có bao nhiêu oán hận sự thành thực cùng bình tĩnh của y.

“Chẳng lẽ đối với Rick..... Và các đồng đội khác anh cũng từng có thứ ý tưởng này?” Sean thầm tự an ủi bản thân, nếu Rick hoặc là ai đó nữa cũng từng trở thành mục tiêu của Hawkins, như vậy ít nhất đây cũng là hiện tượng bình thường, bởi vì không hề ít binh lính bị trường kỳ áp lực, đối tượng tiếp xúc lại chỉ có đồng đội mà bắt đầu sinh ra loại ý tưởng này với những người bên cạnh mình.

“Không có, cậu là người thứ nhất, cũng là người duy nhất. Tôi không có hứng thú với nam nhân.” Hawkins chậm rãi đứng dậy, cầm lấy quần mặc vào. Liên ngay cả động tác kéo khóa quần cũng gọn gàng bình tĩnh đầu vào đấy.

“Vậy tôi phải làm sao bây giờ?” Sean ngồi dưới đất, ngửa đầu lên nhìn y.

Hawkins nhú nhú mày, ném ra một câu phi thường có sức oanh tạc, “Tôi còn không có làm cậu, cậu lo lắng cái gì?” Sau đó y đi ra ngoài, lưu lại Sean ngơ ngẩn ngồi ở chỗ kia.

Đầu anh đau đến sắp tạc nứt ra rồi.

Cái gì gọi là “Tôi còn không có làm cậu” ?

Ra khỏi gian phòng, Hawkins dùng mũi chân đá đá Lewis đang ngồi ở bậc thang hút thuốc, đối phương quay đầu lại thần nhiên hỏi, “Làm xong rồi?”

Những lời này khiến Rick ở gần đó thiếu chút nữa đau sốc hông, “Làm..... Làm gì?”

“Đầu của cậu ta rất đau, cho cậu ta mấy viên thuốc.” Hawkins đi.

Rick đứng dậy đi theo sau y, “A..... Sean thế nào?”

Hawkins dừng lại, “Đi doanh đội xin phép, tiểu tổ chúng ta ngày mai không làm nhiệm vụ.”

Lewis ngậm thuốc lá đi vào trong phòng, nhìn thấy Sean khóa thân ngồi trên đất.

“Hey, đêm ở Baghdad tuy rằng không quá lạnh, nhưng tôi đề nghị cậu tự cấp cho mình manh áo đi.”

Nhận thấy có người tiến vào, Sean theo bản năng nhanh chóng kéo chiếc chăn đơn che khuất cơ thể.

Lewis cười nhạo một tiếng, ngồi xổm trước mặt Sean, “Cậu có tinh thần như vậy, xem ra Hawkins cái gì cũng chưa làm a? Thực không thú vị.”

“Đừng có nhắc đến anh ta trước mặt tôi!” Tưởng tượng đến Hawkins, Sean liền cảm thấy được hết thủy đầu là ác mộng.

Lewis mở tủ, lấy ra một lọ thuốc, ném tới trước mặt Sean, “Trước khi ngủ tiền uống một viên, nó sẽ giúp đầu của cậu không quá đau. Bất quá nhân tiện nói một câu, Hawkins cũng không tệ đến như vậy, không phải sao?”

Sean liếc trắng mắt, anh mặc xong quần áo, lắc lắc lắc lắc trở về ký túc xá. Vốn muốn tắm một cái, đáng tiếc toàn thân không có khí lực, vì thế thành thật tiến vào giường mà bắt đầu ngủ. Rick ở ngoài cửa hô một tiếng, “Sean, ngày mai chúng ta không làm nhiệm vụ !Anh yên tâm nghỉ ngơi đi!”

Chuyện của Ogilvy lần này gây xôn xao lớn, sáng sớm ngày hôm sau liền có một chiếc xe rời khỏi quân doanh, mang hắn đi .

Nghe nói hắn bị đánh gãy hai tay hai chân, xương sườn cũng gãy vài cái, bị người ta đánh thạch cao dùng cang nâng đi. Không ai đồng tình hắn, cho dù trở lại Mỹ, hắn cũng phải chịu thẩm tra nội bộ.

Mà nằm ở ký túc xá, Sean cũng cảm thấy rất mờ mịt, anh đã uống thuốc mà Bác sĩ Lewis cấp cho, đau đầu giảm bớt không ít, nhưng cả một buổi tối, mắt anh không hề nhắm lại lấy một lần.

Hơi thở nóng rực của Hawkins tựa hồ vẫn đang mơn man trên da thịt anh. Những cái hôn môi mãnh liệt mà mỗi khi không cẩn thận nhớ lại, anh không khỏi chợt đưa tay chạm lên miệng mình.

Bỗng nhiên, Sean nằm ở trên giường cười lên một cách ngây ngô.

Rất trêu người Thế giới này.

Đầu tiên là khiến anh chết ở Baghdad, sau đó khiến anh sống lại ở bộ đội đặc chủng, sau đó nữa anh trở lại Baghdad..... Bị một gã đàn ông tự phụ, kiêu ngạo, lạnh lùng..... Tóm lại là vô cùng không ổn..... Coi trọng ?

.....

Tiến sĩ Grey nhắm mắt lại, gáy gối lên lưng dựa sau ghế, đĩa nhạc đang quay đều đều.

Ngón tay ông ta khẽ gõ theo tiết tấu, vài tiếng nổ mạnh cùng tiếng súng ở xa xa bị bao phủ ở bên trong nhạc khúc.

Bỗng nhiên, âm nhạc ngừng lại, cái ghế trước mặt ông bị kéo ra, có người ngồi xuống.

Tiến sĩ Grey không mở mắt, ông ta rất không hài lòng đối phương quấy rầy đến phương thức tiêu khiển của mình, vì thế ông ta muốn nghe đối phương lên tiếng trước, rốt cuộc ai là người phá hủy thời gian nhàn nhã của ông ta.

Nhưng vài phút quá đi, người ngồi bên kia bàn tựa hồ vẫn không có ý định lên tiếng.

Ở trong cái quân doanh này, có thể làm cho văn phòng của Tiến sĩ Grey tẻ ngắt như thế chỉ có một người, Hawkins.

Tiến sĩ Grey mở mắt, không ngoài ý muốn đối diện với tầm mắt hờ hững của Hawkins.

“Làm sao vậy?” Tiến sĩ Grey lấy kính mắt ra, hai tay đặt lên trên bàn.

Thật khó được dịp Hawkins chủ động đến tìm ông.

“Tôi hôn hắn.”

Tiến sĩ Grey dừng một chút, “Anh hôn ai?”

“Ông cũng biết.”

“Hắn a ——” Tiến sĩ Grey ngửa ngửa người về phía sau, “Vậy hắn có phản ứng gì?”

“Hắn khó có thể nhận.”

“Từ từ, nếu Hawkins đã ra tay hắn không chỉ có ‘ hôn môi ’ mà thôi, anh chàng đại binh đáng thương kia hẳn hiện giờ đi không vững mới đúng.” Tiến sĩ Grey tinh tế quan sát Hawkins, đối phương lấy tay chống cằm, nghiêng đầu, tao nhã cũng có chút tối tăm.

“Hắn quả thật đi không vững, bất quá tôi không có ra tay.”

“Vì sao?” Grey biết mình làm bác sĩ tâm lý hẳn là phải ngăn cản bất cứ một quân nhân nào thực hiện hành vi không nên có đối với đồng đội của mình, nhưng đối với Hawkins, ông ta chỉ có tò mò.

Ở trong mắt Hawkins không có quân kỷ cùng đúng sai, chỉ có y muốn làm cùng y không muốn làm.

Không thể nghi ngờ, y muốn làm chút gì đó..... với tay binh lính kia, hơn nữa suy nghĩ về chuyện này không chỉ một ngày hai ngày, như vậy rốt cuộc điều gì đã khiến y dừng tay?

“Đối với loại chuyện như thế này hẳn thực phản cảm.” .

“Có thể hiểu được, ” Tiến sĩ Grey nhún vai, “Chuyện của Ogilvy đã lan truyền khắp quân doanh, cho nên mỗi một binh lính đối với loại thủ trưởng ép buộc thuộc cấp làm loại hình ‘ phục vụ ’ này đều phản cảm, nếu hẳn là straight vậy càng phiền phức.”

“Tôi không muốn hẳn chán ghét tôi, nhưng sớm hay muộn hẳn cũng phải là của tôi.”

Tiến sĩ Grey sờ sờ cảm nhìn về phía Hawkins, “Hawkins, trên đời này có rất nhiều chuyện chúng ta dự đoán được, nhưng chúng ta lại vĩnh viễn đừng mong nắm được ở trong lòng bàn tay.”

“Tôi sẽ đạt được.” Thanh âm của Hawkins thực vững vàng, tựa hồ điều y nói không phải là ý tưởng của y, mà là một chuyện đã thành hiện thực.

“Hẳn biết anh có ý định với hẳn, hơn nữa anh tìm đến tôi, chứng tỏ rằng hẳn không chấp nhận anh, anh phải làm sao bây giờ?”

Hawkins nhìn Tiến sĩ Grey, ông ta bị y nhìn đến lạnh cả người.

“Hẳn hẳn là sẽ tìm đến ông nhờ cố vấn, tôi muốn ông thuyết phục hẳn ở lại tiểu tổ của tôi.” Hawkins đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tiến sĩ Grey, “Nếu không tôi sẽ đá văng ông ra khỏi quân doanh, cột vào xe tăng cho ông miễn phí du lịch.”

Tiến sĩ Grey nhìn theo bóng Hawkins rời khỏi văn phòng, bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, “Từ từ —— anh nói muốn hẳn ở lại tiểu tổ của anh! Hẳn là tổ viên của anh!”

Trời ạ! Hawkins thế nhưng lại ra tay với chính tổ viên của mình?

Bọn họ là những người cam đoan sự an toàn của y khi tháo bom a!

Tiến sĩ Grey nhanh chóng đem tư liệu ra, tìm được danh sách tổ viên của Hawkins.

Là Rick hay là Sean? Rick là kỹ thuật binh, so sánh với những người khác ở trong quân doanh mà nói cũng thực thanh tú, và lại còn là sinh viên. Hawkins từng nói, anh chàng sĩ binh kia cười với y, khiến cho y thêm muốn chết. Rick cười rộ lên hẳn là là quá mê người đi.

Nga, Rick đáng thương.

Từ từ....., cán bút của Tiến sĩ Grey xẹt qua bên má, Rick không phải là loại hình mà Hawkins thích. Người Hawkins cần hẳn là càng thêm cường ngạnh, độc lập, hẳn là càng thêm..... Càng thêm.....

Ảnh chụp của Sean bị hồ sơ khác che, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

Tiến sĩ Grey bỗng nhiên nhớ tới, chuyện Hawkins sinh ra cảm giác với một sĩ binh..... Cũng là sau khi Sean đến đây.

“Có lẽ mình hẳn phải sửa lại một chút, không phải Rick đáng thương mà là Sean Elvis đáng thương. Lạy Chúa, Lạy Chúa, mình phải làm thế nào để thuyết phục Sean ở lại tiểu đội của Hawkins?” Tiến sĩ Grey vẽ một chữ thập trước ngực, “Cầu Chúa ban cho con trí tuệ.....”

Ông ta bắt đầu đứng ngồi không yên, tự hỏi có nên rời khỏi văn phòng tránh né tất cả những binh sĩ đến tìm cố vấn tâm lý, nhưng là đã có người gõ cửa.

“Tôi không có ở đây!” Grey theo bản năng hô lên.

“Tôi lý giải câu nói của ngài là muốn cho tôi biết ngài đang ở trong văn phòng.” Cửa mở ra, Sean đứng ở nơi đó.

Tiến sĩ Grey ngửa đầu giả ngốc, “Tôi phải đi ra ngoài ngay bây giờ.”

“Vậy nếu tôi nói tôi đang suy nghĩ xem có muốn tự sát hay không, ngài cũng không có thời gian nghe tôi nói?” Sean cười cười, Tiến sĩ Grey lại chớp mắt cũng không chớp nhìn vào môi anh.

“Đúng vậy..... Đúng vậy..... Cậu cười lên quả thực..... mê người.....” Grey nhú mồm, “Sao tôi lại không sớm phát giác?”

“Được rồi, tôi cũng sắp cười không nổi.” Sean lấy ra một tờ giấy đặt trước mặt ông ta, “Tôi đang suy nghĩ xem có nên nộp nó đi hay không.”

Grey thu liễm tất cả biểu tình, tận lực làm bộ như “chuyên nghiệp”, cầm lấy tờ giấy kia, quả nhiên là đơn xin chuyển chuyển. Ông ta thăm thở dài, còn làm như thực quan tâm mà hỏi: “Trung sĩ Elvis, này là thể nào? Bởi vì công tác quá mức nguy hiểm, hay là bởi vì cùng đồng đội ở chung không thoải mái?”

Vô nghĩa, đương nhiên là vấn đề phía sau. Tên hỗn đản Hawkins chuyên đưa đến cho ông nan đề!

Sean hít một hơi, ngừng hơn mười giây mới chậm rãi mở miệng nói, “Bởi vì tổ trưởng của tôi.”

“Được rồi, Hawkins tổ trưởng của cậu quả thật là một kẻ khó có thể ở chung.” Tiến sĩ Grey thuyết phục chính mình tiếp tục làm như cái gì cũng không biết, sau đó ở âm thầm cân nhắc sách lược, “Hắn rất lãnh đạm, cậu làm hậu viên của hắn nhưng không có cách nào trao đổi suy nghĩ với hắn, tôi có thể hiểu cậu sẽ cảm thấy được thực thất vọng, thậm chí còn sợ hãi chỉ cần có một sai lầm, cả tiểu tổ sẽ mất mạng.”

“Về những chuyện đó, tôi quả thật buồn rầu..... Nhưng nó cũng không phải là nguyên nhân để tôi muốn chuyển đi.” Sean nhấp hé miệng, anh bỗng nhiên không biết nên diễn đạt như thế nào, “Tiến sĩ..... Ông xác định vô luận tôi nói gì đó với ông, ông cũng sẽ không để người thứ ba biết?” (Ai..., hài tử ngốc nghếch!=.=)

“Đương nhiên, đây là đạo đức nghề nghiệp của tôi.” Tiến sĩ Grey dùng ánh mắt phi thường nghiêm túc nhìn Sean, nhưng trong lòng lại đang nói, đạo đức nghề nghiệp chính là cứt chó, ông ta tuyệt đối sẽ không để cho Hawkins cột mình lên xe tăng hoàn du Baghdad.

“Được rồi..... Hawkins muốn làm tình với tôi.” Sean day day trán, “Anh ta nói anh ta đã nghĩ đến chuyện này thật lâu.”

18. Chương 18

Tiến sĩ Grey nhấp hé miệng, “Cậu cảm thấy không giống như hắn chỉ xúc động nhất thời.”

“Đúng vậy, tôi không có cách nào ở lại chung một tiểu đội cùng người có ý đồ ... với mình, tôi sợ có một ngày nào đó, trong cơn xúc động, tôi sẽ muốn nhìn thấy hắn bị bom nổ chết, hoặc là..... Dù sao tôi cũng không chịu được.”

“Sean, trong thời gian ở trong quân doanh cậu có đối tượng để “tình dục ảo” hay không?”

“Cái gì?” Sean không rõ vì sao Grey phải hỏi vấn đề này.

“Trả lời tôi, Sean. Tôi là bác sĩ tâm lý, tôi sẽ không hỏi cậu những chuyện không cần thiết.”

“Có. Angelina Jolie..... Cô ấy thực gợi cảm.”

“Được rồi, cậu sẽ nghĩ đến cô ấy trong khi “nghịch súng”, nếu cô ấy đứng trước mặt cậu, cậu cũng sẽ muốn hôn và ôm cô ấy, nhưng cậu sẽ thực sự quan hệ tình dục với cô ấy sao?” Grey nghiêng đầu, dùng ánh mắt chăm chú tận lực khiến cho mình có vẻ đang vô cùng nghiêm túc.

“Đương nhiên sẽ không.”

“Cũng vậy, Hawkins xem cậu như đối tượng ảo tưởng tình dục, vậy có nghĩa là hắn nhất định sẽ bắt buộc cậu cùng hắn làm tình hay sao?”

Sean ngẩn người, sau đó lắc lắc đầu. Anh nhớ tới dù vào lúc mình uống phải thuốc kích dục, Hawkins cũng chỉ hôn môi cộng thêm hai người cạ cùng một chỗ “chơi súng”, những chuyện quá đáng hơn hắn quả thật không làm.

“Lại giả dụ, nếu Hawkins thật sự thích đàn ông... Được rồi, hẳn thích cậu, sau đó muốn hôn cậu, ôm cậu, thậm chí cùng cậu ân ái là dơ bẩn, là chuyện đáng xấu hổ hay sao?”

“Đương nhiên không phải.” Sean trả lời rồi lại cảm thấy có chút gì là lạ, giống như hết thấy những chuyện này đều là chính anh không đúng. (Hài tử tội nghiệp, con đã bị tên cáo già này quay mòng mòng rồi! TT^TT)

“Hawkins là tổ trưởng của cậu, cũng là người tiếp cận với nguy hiểm nhiều nhất trong số các cậu, nếu nói hẳn thích cậu hoặc là đối với cậu có loại ý đồ gì đó bất chính, cậu có bao giờ tự hỏi vì sao hẳn không chọn Rick lại chọn cậu?” Ngón tay Tiến sĩ Grey đập vào trán mặt bàn.

“Vì sao?” Sean cũng rất muốn biết, anh đã suy nghĩ car một buổi tối, nhưng cũng không nghĩ ra được.

“Bởi vì hẳn sinh ra cảm giác muốn ỷ lại cậu, Sean. Điều này khiến cho cậu cùng với các binh sĩ khác quanh hẳn trở nên khác biệt, có lẽ ở trong mắt Hawkins, chỉ có cậu mới là chiến hữu của hẳn, chỉ có cậu mà thôi.” Tiến sĩ Grey thoáng tựa đầu về phía sau, nhìn về phía Sean.

Đây là một loại tâm lý ám chỉ, ông ta dùng qua rất nhiều lần, nhưng ông ta không biết dùng với Sean có hữu dụng hay không.

“Cái gì?” Sean trừng mắt nhìn Grey.

Anh bỗng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy cái kẻ bày ra tư thái không sao cả nằm trên giường ở ký túc xá - Hawkins.

Y hỏi anh có biết chức trách của mình là gì hay không.

Anh trả lời, tôi sẽ trở thành hậu phương của anh.

Tiến sĩ Grey đem tờ đơn xin chuyển kia trả lại trước mặt Sean, “Trung sĩ Elvis, cậu có thể đem lá đơn này trình lên trên, tôi không có quyền ngăn cản cậu.”

Sean có chút sững sờ, mà Tiến sĩ Grey đã đứng lên, một lần nữa lấp đĩa nhạc, nhạc khúc lại vang lên.

Tiến sĩ Grey thầm cười to trong lòng, ông ta biết vừa rồi mình đã nói hồ lộng, bởi vì mỗi một quân nhân đều có tâm lý ỷ lại chiến hữu của mình, nhưng cũng không phải mỗi người sẽ đối với chiến hữu sinh ra dục vọng chiếm đoạt.

Sean rời khỏi văn phòng tư vấn tâm lý, mà Tiến sĩ Grey chống tay lên đầu âm thầm thở ra một hơi, ông ta hy vọng Sean sẽ không đi ra khỏi mê cung này, như vậy ông ta thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Hawkins rồi.

Lá đơn xin chuyển ở trong tay Sean bị siết chặt đến ướt mồ hôi.

Hawkins ỷ lại anh? Ỗ lại? Từ ngữ thật sự rất buồn cười, cái tên Hawkins tự phụ lại ích kỷ kia có thể ỷ lại ai? Y chỉ tin tưởng ngón tay y và quả bom!

Nhưng nhớ đến những lời của Tiến sĩ Grey, anh bỗng cảm thấy dục niệm của Hawkins đối với mình lại tựa như không đáng sợ đến như vậy, thậm chí hình như là nhân chi thường tình. (Hài tử đáng thương, con đã hoàn toàn bị “ăn” xong! TT^TT)

Cho tới nay, Hawkins tựa như một cái hòm kín không kẻ hở, ai cũng không biết bên trong có cái gì, nhưng tất cả mọi người vẫn bình an vô sự. Nhưng rồi có một ngày, Sean không cẩn thận nhìn thấy được thứ gì đó ở bên trong, anh bị dọa tới rồi, giống như mở ra chiếc hộp Pandora, tất cả tai nạn đều bị phóng ra.

Đợi cho đến khi Sean phản ứng lại được, lá đơn xin chuyển kia đã bị mồ hôi trong lòng bàn tay anh làm cho nhòe đi, cái gì cũng nhìn không rõ nữa.

“A.....” Sean cười cười tự giễu, “Hiện tại mi là rác rưởi.”

Anh hẳn phải cảm ơn Hawkins đã cho Rick đi doanh bộ xin ngày nghỉ, ít nhất trước sáng mai, anh còn có thể nghỉ ngơi một chút.

Khi anh đi đến trước cửa phòng, anh lại nhìn thấy Hawkins.

Ở trên bậc thang trước cửa, Hawkins ngồi với một điếu thuốc trên tay. Cầm y hơi đưa ra phía trước, ánh mắt cùng khói thuốc quấn quýt, mang vẻ quyến rũ của người đàn ông từng trải.

Rất khiến người..... xa tư*. (* nghĩ xa xôi, mơ mộng, liên tưởng lung tung, ý nói Hawkins rất gợi cảm.)

Sean đi đến trước mặt y, thở dài.

Hawkins không nói lời nào, chỉ im lặng hút thuốc.

“Tiến sĩ Grey nói..... Anh ý lại tôi, có thật vậy không?”

Hawkins chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sean, “Sao tôi còn không biết có chuyện đó?”

Sean phì một tiếng bật cười, ngồi xuống bên cạnh Hawkins, “Tôi đã nghĩ hoàn toàn không có khả năng.”

Thế giới trở nên im lặng, Sean nhìn về phía những binh sĩ đi lại ở xa xa, mà Hawkins tiếp tục hút thuốc.

“Điều gì đã khiến anh muốn làm chuyện này với tôi?” Sean nghiêng mặt lại, lần đầu tiên anh thấy Hawkins lộ ra vẻ mặt tự hỏi.

“Cậu nói cậu muốn trở thành hậu phương cho tôi, cậu quả thật đã làm được.”

“Được rồi, điều này cho thấy anh đã có một chút tin cậy tôi.”

“Còn có, cậu nhìn tôi và cười.”

“Ta có cười với anh sao?” Sean sờ sờ đầu, “Nhưng chúng ta là đồng đội, tôi cười với anh không có gì kỳ quái. Chẳng lẽ mấy thứ này đã khiến cho anh có ý nghĩ với tôi?”

Hawkins ném mẩu thuốc xuống đất, “Có lẽ căn bản không có nguyên nhân gì, cậu chính là không nên xuất hiện.”

“Đúng, hết thấy đều là sai lầm của tôi.” Sean cười cười tự giễu.

“Sean, kỳ thật mỗi một lần gỡ bom, tôi đều biết cậu đang ở một nơi nào đó, thay tôi canh chừng những nơi tôi không thể nhìn đến được.” Hawkins nhìn chằm chằm vào mẩu thuốc lá còn đang bốc khói, “Cho nên tôi có thể làm việc mà tôi muốn làm. Cho nên tôi có thể thực bình tĩnh.”

Trái tim Sean khẽ run.

Hawkins đứng lên, “Cậu sẽ ở lại chứ, Sean?”

Sean thở hắt ra, “Tôi không biết. Anh có thể không đem tôi làm đối tượng ảo tưởng tình dục được không?”

“Không thể, nếu người hiện lên trong đầu tôi không phải là cậu, tôi không bắn được.” Hawkins dùng ngữ khí bình tĩnh đích nói ra những lời làm cho người nghe thực bất đắc dĩ, “Nhưng tôi cam đoan vào lúc gỡ bom, tôi chỉ nghĩ đến bom.”

Sean đứng dậy, về phòng.

Vào lúc đóng cửa lại, anh bỗng cảm thấy hết thấy đều không thay đổi, anh tạm thời là tổ viên của Hawkins như cũ, nhiệm vụ của anh cũng không thay đổi, thậm chí ngay cả thứ “ý tưởng” mà Hawkins dành cho anh cũng vẫn đang tồn tại, nhưng trái tim anh tựa hồ không còn trầm trọng như trước.

Ngay cả anh cũng không biết là vì sao.

Ngã vào trên giường, anh vốn nghĩ muốn nằm nghỉ ngơi một chút, nhưng không ngờ lại ngủ quên.

Thẳng cho đến khi có người gõ cửa thật mạnh, là tiếng Rick, “Sean! Sean! Đứng lên —— chúng ta có nhiệm vụ!”

Sean xoa xoa mắt, lúc này mới ý thức được mình đang ngủ, “Có chuyện gì vậy..... Không phải nói hôm nay chúng ta không cần làm nhiệm vụ sao?”

“Được rồi, tiểu tổ của Sẹo làm không xong, cần chúng ta trợ giúp!”

Vừa nghe đến là Sẹo, cả người Sean đều bắn lên khỏi giường, nhanh chóng mặc quân trang, mở cửa đi ra, phát hiện Rick cùng Hawkins đã đang ở ngoài chờ anh.

“Đừng lãng phí thời gian.” Ngữ khí của Hawkins vẫn trầm thấp mà ngắn gọn.

Ba người nhanh chóng nhảy lên Hummer, chiếc xe bay vào trong bóng đêm Baghdad.

Không ai có thể tưởng tượng, thành phố bị người ngoại quốc đóng quân này, ban đêm không hề tịch mịch, những ngọn đèn nhấp nháy, vài quán bar vẫn sáng, dân bản địa vẫn ngồi uống bia.

Đèn đường lóe ra, Rick bắt đầu trần thuật tình huống.

2h30' sáng, ba chiếc xe vận chuyển quân nhu đi qua ngã tư đường trong nội thành Baghdad chuẩn bị tiến vào quân doanh, bọn họ liền phát hiện một chút tình huống, đó là bên đường tựa hồ có vùi bom. Xe tải chở quân nhu gây ra chấn động còn lớn hơn xe máy gấp mấy lần, mà những quả bom này dường như sẽ nổ khi có chấn động. Xe tải không thể đi tiếp, đồng thời cũng không dám rút lui, đành phải đem tất cả vật tư tháo xuống, từng nhóm vòng qua đường khác vận chuyển quay về nơi dừng chân. Mà tiểu đội của Sẹo thừa lệnh đi giải quyết bom, nhưng khó một điều là, bom được trải dọc mấy chục mét bên đường, không thể dỡ bỏ một lần.

“Thực thần kỳ, đoàn vận chuyển quân nhu thế nhưng có thể phát hiện bom.” Sean thuận miệng nói một câu.

“Nghe nói có một tên xuống dưới muốn ở ven đường giải quyết... , kết quả phát hiện có thứ gì đó giống như dây dẫn, cho nên liền xem xét một chút. Tôi dám赌, người anh em kia phỏng chừng phải đem nước tiểu nghẹn trở về.” Rick nhún vai, nhưng Sean lại phát hiện vẻ mặt của cậu ta thực cứng ngắc.

“Đừng sợ Rick, đêm nay cũng nhất định không phải là đêm cuối cùng của chúng ta.” Sean vỗ vỗ Rick, lập tức nhìn thoáng Hawkins qua kính chiếu hậu, vẻ mặt của y biến mất ở trong bóng tối, có thứ gì đó bắt đầu khiến Sean lo sợ bất an hẳn lên.

Xe dừng ở đầu phố xảy ra tình huống, một vài binh lính đang đứng canh phòng, đương nhiên cũng chính là Sniper cùng kỹ thuật binh.

Sẹo mặc trang phục bảo hộ đã đi tới.

Hawkins hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Hai tiếng đồng hồ, ta chỉ dỡ bỏ được trang bị chấn động của ba quả bom, nhưng nơi này còn lại ít nhất mười hai quả.”

“Chúng tiếp nối theo quan hệ song song hay là xâu chuỗi?”

“Quan hệ song song, điều này cũng có nghĩa là chỉ cần có một quả nổ, chúng ta liền biến thành phân bón cho Baghdad. Nếu còn sót một quả không tháo, chúng ta cũng sẽ toi.” Sẹo đích hồ hấp thực trầm trọng, “Ông trời, hy vọng tiền trợ cấp của quân đội cho tôi cũng đủ để mua sữa bột cho con tôi.”

Hawkins xoay người, đi đến chỗ thùng dụng cụ phía sau chiếc Hummer, mang thùng dụng cụ đi sang khu phố bị vùi bom.

“Hawkins!” Sean gọi y lại, “Anh lại không mặc trang phục phòng hộ!”

“Cậu cũng biết cả con phố này đều là bom, nếu thực sự bạo tạc thì cho dù mặc thứ đồ chơi kia tôi cũng sẽ chết.” Hawkins thản nhiên nói.

“Ha, người anh em, cậu quả nhiên có gan.” Sẹo lấy tay đẩy đẩy phía sau lưng anh.

Sean cười nhạo một tiếng, đứng vậy, đây là Hawkins.

“Khi cậu vẫn còn là tổ viên của tôi, hãy nhớ rõ lời cậu đã hứa với tôi.” Hawkins liếc nhìn Sean một cái, liền đi về phía kia ngã tư đường vắng lặng nhưng lạnh lẽo kia, bốn phía phòng ốc có một vài ngọn đèn vẫn sáng, cũng có người đang vờn đầu qua cửa sổ nhìn xem xảy ra chuyện gì.

19. Chương 19

Bộ đàm đã sẵn sàng, Sean có thể cùng Hawkins trò chuyện, nhưng anh biết trong quá trình gỡ bom, tên kia sẽ không nói với mình câu nào. Được rồi, trước lúc rời khỏi, tôi sẽ vẫn là hậu phương của anh.

Sean nâng súng, chăm chú quan sát không bỏ sót mỗi một ngọn đèn sáng trong đêm, mỗi một người đang thò đầu ra nhìn về phía họ.

Sniper cũng nâng súng, đi đến phía sau Sean, nhẹ giọng oán giận, “Lần này thanh tràng* rất không triệt để, tôi thấy chúng ta hẳn phải đem toàn bộ dân bản địa quanh khu này di tản đi.” (* đưa tất cả mọi người không phận sự ra khỏi khu vực gỡ bom)

“Đúng vậy, dù sao nếu số bom nà bạo tạc, tất cả những toàn nhà ở xung quanh đây đều đi đời.” Thanh âm của Rick ở trong bộ đàm nghe có chút phát run.

“Đừng sợ, Rick. Chẳng phải Hawkins đã nói chỉ cần anh ta nói cậu làm gì, cậu liền làm cái đó, anh ta có thể cam đoan cho cậu sống sót trở về Mỹ hay sao?” Sean lên tiếng an ủi, qua ống ngắm, anh nhìn thấy một gian phòng cách đó hơn một trăm mét, ngọn đèn trong phòng chớp tắt chớp tắt, sau đó có người ra ban công hướng về phía này xem, trên tay có cầm thứ gì đó giống như đèn pin, đáng tiếc anh nhìn không rõ.

“Hawkins, tôi nghĩ tốt nhất anh nên quay trở về.” Sean biết qua bộ đàm Hawkins có thể nghe thấy.

“Sean, thiết bị ổn định của 12 quả bom được dỡ bỏ.”

Sean ngẩn người, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Hawkins đáp qua bộ đàm, thanh âm trầm thấp tựa hồ nhờ sóng điện mà có vẻ tràn ngập từ tính.

Nuốt nước miếng, thần kinh anh khẩn trương đến sắp vắng tung tóe.

Họng súng của Sean vẫn nhắm về phía ban công kia, anh gọi Rick, “Rick! Rick! Cậu nhìn xem ngôi nhà bên phải ngã tư đường có thứ gì loang loáng... Chính là ngọn đèn đang chớp tắt!”

“Đã biết! Đang chặt chẽ chú ý!”

Sẹo từng nói, bom phỏng chừng có 12 quả, nếu đã dỡ bỏ được 12 quả, vì sao Hawkins còn không mang theo sự kiêu ngạo của y chạy trở về?

Sniper tựa hồ đã liên lạc Sẹo, hỏi tình huống.

Hawkins cùng Sẹo đi ở trên ngã tư đường, y ngửa đầu ra vẻ là đang kiểm tra cột đèn đường.

Hawkins đi đến dưới một cây cột đèn, lưu loát trèo lên.

Thanh âm của Rick theo bộ đàm truyền đến, “Hướng 11h* có ngọn đèn lóe ra!” (*Cách dùng vị trí của kim đồng hồ để xác định phương hướng)

Sean cắn răng, “Hawkins! Mẹ nó! Anh lập tức rút trở về cho tôi!”

Lúc này, dường như Sẹo đã nhận được tin từ Sniper, đang chạy trở về, chỉ có Hawkins vẫn đang trèo lên đỉnh ngọn đèn đường, không hề có một chút ý định trở lại.

“Tôi lặp lại! Hawkins anh rút trở về cho tôi!”

Qua ống ngắm, Sean mơ hồ nhìn thấy trên ban công kia có người đang tì súng lên, mà Hawkins đang được ánh đèn đường chiếu sáng ngời, từ chỗ tối bắn chỗ sáng là chuyện thực đơn giản.

“Sean, ” Thanh âm của Hawkins rốt cục truyền đến, “Will you stay with me ?”

“Đồ điên ——” Ngón tay Sean khấu cò súng, viên đạn bay về phía ban công kia.

Cùng lúc đó, trên ban công kia cũng có ánh lửa bắn ra khỏi nòng súng, viên đạn đã được bắn ra.

Trên cột đèn đường nơi Hawkins đang trèo lên vang ra thanh âm bị tạc nứt.

Sean lui ra phía sau vài bước, chậm rãi nhìn về phía y, trái tim như bị niết chặt.

Y đã bị bắn trúng ? Hay y còn sống?

Hawkins đang tụt xuống khỏi cột đèn.

Một tiểu đội binh lính nhằm về phía ban công mà Sean ngắm bắn, một tiểu đội khác tiến về phía khung cửa sổ mà Rick chú ý.

Hawkins tựa hồ cầm vật gì trong tay, chậm rãi đi ra ngã tư đường, rồi trở về tới trước mặt Sean.

Không nghĩ nhiều, Sean khoác súng lên trên lưng, một quyền đánh về phía mặt Hawkins, nhưng lại bị đối phương bắt lấy nắm tay, “Tôi gọi anh trở về! Vì sao anh không trở lại!”

Vừa rồi anh đã nghĩ đến, một phát đạn kia đã bắn trúng Hawkins! Anh thậm chí nghĩ đến y phải chết mất!

Không phải vì bom nổ mạnh, mà là bởi một viên đạn..... Điều đó cho thấy là Sean không bảo vệ tốt y.

Hawkins đem một vật gì đó rất nhỏ nhút vào tay Sean, bình tĩnh nói, “Mười hai quả bom kia đều là thủ thuật che mắt, trọng điểm là quả bom thứ 13 này.”

Sean mở lòng bàn tay ra, đó là một thiết bị cảm ứng chấn động, “Trên cột đèn cũng có bom?”

“Đúng vậy.”

“Sao anh biết?”

“Bởi vì.....” Hawkins lật lại mặt sau của linh kiện cho Sean xem, mặt trên viết “Montero”: “Đây là kỹ xảo Montero quen dùng, hấn khiến cậu nghĩ rằng cậu đã đỡ bỏ tất cả số bom, nhưng trên thực tế, ở một nơi nào đó mà cậu không biết, vẫn còn lại một quả.”

“Quả bom trên cột đèn kia cũng thuộc loại kíp nổ bằng chấn động?”

“Đúng vậy.” Hawkins lạnh nhạt trả lời.

Mà một khắc kia Sean tức giận đến bái sơn đảo hải, anh quăng cái linh kiện kia vào mặt Hawkins, túm lấy áo y, Sniper cùng kỹ thuật binh ở gần đó xem tình huống không đúng, chạy vội tới mỗi người một bên ôm lấy Sean, lôi anh ra khỏi Hawkins.

Sean dùng chân mạnh mẽ đá, đập, tuy rằng căn bản là không đập được đến Hawkins, “Cho nên nếu trước khi viên đạn bắn trúng bóng đèn, anh không gỡ được bộ phận cảm ứng chấn động —— vậy quả bom kia cũng sẽ nổ mạnh!”

Bởi vì viên đạn bắn trúng tạo ra chấn động cũng không ít hơn so với xe tải đâm sầm vào.

“Đúng vậy.” Hawkins chỉnh đốn lại áo.

“Đồ điên! Con mẹ nó, anh chính là đồ điên!” Sean vẫn giãy dụa muốn đi đánh y, Sniper đành phải càng dùng sức đè lại.

“Sean! Có chuyện gì bình tĩnh nói!”

“Đúng vậy! Đây là đồng đội, thật vất vả mới gỡ được đám bom này!”

“Sean, không có cậu, hôm nay tôi sẽ chết .” Hawkins nhìn vào đôi mắt uất giận của Sean, dùng thanh âm trong vắt giống như bóng đêm nhẹ giọng nói.

Sean vùng vẫy trong chốc lát, dần dần bình tĩnh lại. Sniper cùng kỹ thuật binh buông lỏng anh, vỗ vỗ bờ vai anh, ý bảo anh có chuyện gì bình tĩnh nói.

“Ý anh là gì.” Sean hỏi y.

“Ý tôi là, rất nhiều thời điểm, chỉ có cậu có thể cứu tôi.”

“Cho nên tôi sẽ không thể đi phải không?”

“Không, là vì sao cậu phải đi?”

“Bởi vì.....” Sean ngẩn người.

“Bởi vì tôi muốn hôn cậu? Vì tôi muốn ôm cậu? Hay vì tôi muốn làm cậu?” Hawkins nghiêng đầu, “Những chuyện đó cùng gỡ bom có gì liên quan?”

Sean không đáp được.

“Stay with me.” Hai tay Hawkins áp nhẹ lên má Sean.

Lúc này, Rick đeo súng chạy tới, không hề chú ý tới tình hình đang có chút kỳ quái, “Hey! Quơ được hai phần tử phản loạn! Còn có một đã bị bắn!”

Thanh âm của Rick làm cho Sean phục hồi tinh thần lại, anh lui về phía sau, thoát khỏi bàn tay Hawkins.

Một phút kia, trái tim anh đã ngừng đập, bây giờ mới kinh hoàng nhảy lên.

Đoàn người lái xe về tới quân doanh.

Sean không tắm rửa cũng không định ngủ.

Không trung bắt đầu trở nên trắng sáng.

Anh đi về phía phòng của mình, mà Hawkins lại đi theo sau lưng anh.

Sean ngồi xuống trên bậc thanh trước cửa, Hawkins cũng trầm mặc ngồi xuống bên cạnh anh.

Hô hấp của hai người vững vàng dẻo dai, bọn họ không nói gì.

Thẳng đến khi trước của quân doanh, binh lính đã đổi phiên gác, Sean mới lên tiếng: “Anh nói đúng, vô luận anh muốn gì, những thứ đó cùng gỡ bom đều không liên quan.”

“Cho nên cậu sẽ ở lại.”

“Đúng, dù sao đợt luân phiên lần này còn có hơn 50 ngày sẽ chấm dứt.” Sean nghiêng đầu lại, Hawkins xuất ra một điều thuốc.

“Hey, Hawkins.”

“Àn?”

“Liệu anh có thể dừng lại những ý nghĩ phiến toái này đối với tôi được không?”

“Sean, ” Hawkins cũng nghiêng đầu lại nhìn anh, “Hiện tại tôi có thể hôn cậu không?”

Những gì anh vừa nói ra là vô ích sao?

Sean cúi đầu, một bàn tay luồn vào trong tóc, buồn nở nụ cười. Anh đưa tay rút lấy một điều thuốc, ngậm lên môi, đầu thuốc chạm vào điều thuốc đang cháy trên môi Hawkins.

Đầu hai người tựa vào có chút gần.

Khi điều thuốc cháy lên, Sean nhẹ nhàng hút một ngụm, sau đó nhìn Hawkins nhún vai, “Vẫn là dùng thứ này thay thế đi.”

Sau đó, hai người ngồi ở chỗ kia, thẳng cho đến khi mặt trời hoàn toàn dâng lên.

Gần đây Tiến sĩ Grey dường thành một thói quen, đó là không bao giờ ngồi trong văn phòng. Nguyên nhân không có gì khác, ông ta không muốn gặp Hawkins, cũng không muốn gặp Sean. Ban ngày ông ta sẽ tới đội bọc thép làm một vòng, nghe một chút áp lực nội tâm của bọn họ, giữa trưa ông ta đi nhà ăn, còn phải tính toán thời gian thừa dịp các tiểu tổ phá bom chưa trở về, tới buổi chiều, ông ta liền cùng 3 nữ binh của đội hậu cần nói chuyện phiếm.

Nhưng có chút vận mệnh là tránh không thoát được.

Khi ông ta trở về phòng mình, Sean đang ôm cánh tay chờ ông ta.

Tiến sĩ Grey nhún vai, “Trung sĩ Elvis, bây giờ là thời gian tan tằm của tôi.”

Sean nhắc mấy chai bia lên, “Tôi là tới tìm ông để uống.”

“Thực xin lỗi, tôi không uống bia.”

“Như vậy tôi uống, ông xem tôi uống cũng không có thể chứ?”

Tiến sĩ Grey dựa vào cửa, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía anh, “Được rồi, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Tôi quyết định tiếp tục ở lại tiểu tổ.” Những lời này của Sean khiến Tiến sĩ Grey âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mở cửa ra, ông ta ra hiệu cho Sean đi vào.

“Như vậy cậu tìm đến tôi cũng chỉ vì uống bia?” Grey lôi ra hai chiếc ghế dựa, hai người mặt đối mặt mà ngồi.

“Tôi tới để hỏi ông, có phương pháp gì..... đem lực chú ý của Hawkins chuyển dời đến những người khác?” Sean dùng một loại ánh mắt khẩn thiết nhìn Grey, điều này làm cho ông ta không khỏi thương cảm. (Nga, Sean, con muốn đem “tai họa” đổ lên đầu người khác! Thực không ngoan! =.=+)

“Trừ khi là anh ta bị nổ chết.” Tiến sĩ Grey nhỏ giọng than thở.

“Cái gì?”

“Được rồi! Được rồi! Để cho tôi nghĩ xem..... Nếu không cậu cùng anh ta làm một lần, cậu cũng biết hiện thực có khả năng hủy diệt tất cả mơ mộng, cậu cùng anh ta làm một lần, có lẽ chiếm được thỏa mãn rồi anh ta sẽ thôi không..... để mắt đến cậu nữa?” Tiến sĩ Grey cũng thực thành thật nhìn về phía Sean, tận lực không cho đối phương nhìn ra mình đang tiếp tay cho ma quỷ.

“Tiến sĩ..... Ông đang nói đùa? Tôi tuyệt đối sẽ không để anh ta làm gì với tôi, mặt khác đối với cái mộng của anh ta tôi cũng không có hứng thú.” Sean nổi lên một thân nổi da gà, đề nghị này thật sự rất kinh tởm.

“Nếu như vậy.....” Grey đứng dậy, đi về phía giá sách, tìm kiếm rồi ôm một ổ đĩa DVD đặt lên trước mặt Sean, “Cùng Hawkins xem điện ảnh đi.”

“What?” Sean nhìn nhìn ổ đĩa kia, cái gì Titanic, Phiêu du còn có Kiều hãnh và định kiến v.v....

20. Chương 20

“Những thứ này có ích lợi gì?”

“Cậu cũng biết Hawkins đã sống trong quân đội lâu lắm, chỉ sợ đã sớm quên mất trên đời còn có những người phụ nữ xinh đẹp đến làm cho người ta rung động. Cậu đem mấy thứ điện ảnh này cho Hawkins xem, chính là giúp anh ta nhớ lại đàn ông cùng đàn bà ở chung là cỡ nào tốt đẹp cảm giác, có lẽ ngày nào đó anh ta “chơi sủng” còn có thể nghĩ đến một nữ diễn viên nào đó trong số những DVD này, như vậy chẳng phải cậu đã được giải thoát rồi sao?”

Sean nhíu nhíu mày, “Nghe ông nói tôi sao cảm thấy được trực tiếp mua AV cho anh ta xem càng hiệu quả?”

Tiến sĩ Grey dừng lại một chút, “Cậu có thể tưởng tượng được cảnh Hawkins xem AV không?”

“..... Tôi cũng không tưởng tượng được cảnh anh ta xem phim tình yêu.”

“Vậy được rồi,” Grey đưa tay ôm lại ổ đĩa DVD kia, “Dù sao đề nghị tôi có thể đưa ra chỉ là như vậy.”

“Từ từ,” Sean giành lại ổ đĩa DVD, “Tôi thử xem rồi nói sau.”

Sean cảm thấy mình sắp nổi điên rồi, anh là một đội viên đặc chủng quân chính quy của quân đội Hoa Kỳ, gặp phần tử phản loạn dù liều lĩnh gian ngoan đến đâu cũng có thể giải quyết nhanh gọn, nhưng gặp được Hawkins thật sự là đá vào vách sắt!

Ngày hôm sau tiểu tổ của Sean đi theo đội bọc thép đến nội thành.

Rick lái xe, hơi có chút hưng phấn mà nói, “Quân doanh của chúng ta sắp xuất hiện người đẹp!”

“Phụ nữ?” Sean nghiêng đầu lại, nói thật anh quay lại EOD đã hơn hai tháng cũng sắp quên phụ nữ là gì, “Đừng nói với tôi người sắp tới là Ms. Kim cương bất hoại* a!” (* Ý nói là nữ quân nhân, mình đồng da sắt. ^0^)

“Đương nhiên không phải, là tóc vàng ngực đầy mông nở đại mỹ nhân!” Ngón tay Rick điểm điểm trên tay lái.

“Cuối cùng có phụ nữ, ” Sean cũng trở nên mong đợi, “Sao cô ta lại đến đây? Chắc không đến mức quân doanh cho chúng ta tìm ‘bạn gái’ đi*?” (* Quân kỹ a! ^^)

“Người ta là phóng viên. Bất quá cho dù đến cũng là để phỏng vấn những anh hùng chiến đấu hoặc là sĩ quan cao cấp, liên quan gì đến chúng ta.”

“Vậy cũng có sao đâu? Có thể nhìn thấy là tốt rồi!” Sean nở nụ cười, “Cậu ở đây nhìn đàn ông nhìn còn chưa có phát rồ lên a!”

Lúc này, xe thiết giáp đi phía trước bỗng nhiên ngừng lại, Rick vội vàng phanh xe, Sean căng thẳng, sợ là lại có tình huống.

Xe thiết giáp có người đi xuống.

“Không không không, tôi chỉ muốn ở lại Hummer.” Rick hít một hơi, “Ngàn vạn lần không cần là bom.....”

Một binh lính đi về phía họ, gõ cửa kính xe thủy tinh nói, “Hey, người đứng đầu hàng xe thiết giáp phát hiện trên mặt đất có một ít dây điện, các cậu có thể đi nhìn một chút không?”

Rick ngã vào lưng ghế, “OK, sir.”

Sean vỗ vỗ cậu ta, ghì súng xuống xe.

Bọn họ thiết lập dụng cụ ở cách con đường khoảng một trăm mét, điều khiển máy móc tự động đi trước xem xét.

Quân Mỹ gỡ bom dùng một dạng người máy loại nhỏ có bánh xe để trượt trên mặt đất, dùng khi chấp hành nhiệm vụ tra xét đơn giản và khi cần kích nổ bom ở cự ly gần. Phía trước người máy có trang bị camera, truyền lại toàn bộ hình ảnh đến trước mặt người điều khiển.

Trên màn hình giám thị, người máy mang theo cameras một đường xóc nảy đi tới chỗ bị phát hiện có dây điện.

Sean phát hiện, Hawkins không chỉ có tay gỡ bom mới bắt kể hậu quả, thao túng người máy cũng là đấu đá lung tung, nhưng là kỳ quái là, người máy không hề đánh vào loạn thạch hoặc là rơi vào những ổ gà trên mặt đất.

Người máy di động dọc theo đường dây bị vùi.

Sean đứng ở bên cạnh Hawkins, mắt cũng nhìn chăm chăm vào màn hình, “Hey hey, anh có thể chậm lại một chút không? Như vậy căn bản không thể nhìn rõ rốt cuộc là dây kíp nổ hay là dây điện bình thường!”

Baghdad là một thành thị đắm chìm trong khói thuốc súng, một vài lần nổ mạnh ngẫu nhiên cũng sẽ làm một ít dây điện dân dụng đứt rơi xuống.

“Cậu thích đàn bà tóc vàng.” Hawkins bỗng nhiên lơ đãng nói một câu như vậy.

Sean thở dài một hơi, “Trên thực tế tôi thích phụ nữ có đôi môi đầy đặn hơn.”

“Ví dụ như?” Hawkins điều khiển người máy chạy vào trong một bãi rác nhỏ, điều này làm cho tinh thần của Sean khản trương lên, dù sao đồng rác là nơi chôn dấu bom vô cùng tốt.

“Angelina Jolie..... Anh có thể chú ý vào bàn điều khiển được không?”

Hawkins hơi hơi giật mình, cái góc độ kia làm Sean cảm giác được nguy hiểm, ngón tay y dùng sức đùa nghịch trên bàn phím một chút, tiểu người máy liền gia tốc vọt đi.

“Hey! Hey! Anh đang làm cái gì!” Sean đè lại ngón tay Hawkins, đối phương lại đem thiết bị chuyển sang trái, người máy liền móc lên một cái dây điện.

“Dừng lại! Hawkins!” Sean bóp chặt lấy cổ tay Hawkins, Rick cũng chạy tới.

“Hai người như thế nào lại bắt đầu cãi cọ lên vậy!” (Đứa con tội nghiệp!=.=+)

Thật vất vả làm cho người máy ngừng lại, Sean còn chưa kịp thở ra, bàn tay kia của Hawkins đã nhấc lên, nhoáng một cái, người máy liền dắt dây điện lạch cạch lạch cạch di động đi.

“Hawkins!” Sean rống to, đối phương lại trong nháy mắt ôm anh ngã sấp xuống một bên.

“Rầm ——” một tiếng nổ, chiếc xe thiết giáp đứng gần nhất bị đá vụn đập vào phát ra những tràng âm thanh trầm đục.

Rick ôm đầu nằm sấp, cảm nện lên mặt đất, một đồng đất cát phủ lên người bọn họ.

Trong lỗ tai vẫn còn vang lên tiếng ù ù ong ong sau nổ mạnh, trong không khí vẫn đầy mùi cát bụi.

Sean lắc lắc đầu, cảm giác có người đè lên mình, ôm lấy mình.

“Hawkins..... Hawkins?” Sean lật người lại, mà Hawkins ở bên cạnh lại không hề có phản ứng.

Tất cả binh lính nằm trên mặt đất đều đã đứng dậy.

“Có người nào bị thương không!”

“Hawkins!” Sean lật y lại, lúc này mới thấy trên thái dương y có vết máu, ngón tay Sean vội vã đi vào động mạch cổ của y, muốn thử mạch đập, một phút ấy, cổ tay tay anh bị nắm lại.

Hawkins mở mắt, ánh mắt trong suốt từ trong mắt băng lam rơi thẳng vào trong mắt Sean, thoáng chốc, anh có một loại cảm giác như bị y xuyên thấu. “Tôi không sao.” Hawkins đứng lên, rung rung quần áo để hất bụi cát xuống.

Sean ngồi dưới đất, đè lấy đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cái gã diện vô biểu tình kia, “Anh cố ý? Anh cố ý khiến người máy lỗi đi sợi dây điện đó!”

Hawkins xoay người đi về phía Hummer, “Tôi chỉ kíp nổ bom mà thôi.”

Rick mặt xám mày tro vỗ vỗ vai Sean, “Đừng nóng giận Nóng giận cũng vô dụng.”

“Đúng vậy, anh ta là gã điên.” Sean phui phui bụi đất trên đầu, có thể sống sót đã là may mắn rồi.

Người của đội bọc thép cũng chạy tới, nhìn Sean cùng Rick, bộ dáng vẫn còn chưa hết sợ hãi: “Hai người ổn chứ!”

“Không sao! Không sao!”

“Rốt cuộc là vì không thể gỡ nên mới kíp nổ hay tháo gỡ thất bại?”

“Xem như..... thất bại.....” Sean biết nếu nói cho người khác Hawkins thân nhiên cho biết là kíp nổ, đối phương nhất định nổi trận lôi đình, nếu là kíp nổ vì sao không báo trước? Hẳn là phải cho mọi người thời gian chuẩn bị mới đúng! Liền như vậy đột nhiên kíp nổ, không bị nổ chết cũng bị hù chết !

“Ai, tốt xấu chúng ta đều còn sống! TMD bom!”

“TMD Baghdad!”

Đại bộ phận binh lính đều bắt đầu mắng lên, tiếng chửi bậy liên tiếp.

Xe hoàn thành một ngày tuần tra, lúc đi vào cửa doanh địa, Rick phát ra một tiếng cảm thán, “Con mẹ nó, tôi rốt cục lại sống thêm được một ngày!”

Đáng tiếc người máy của bọn họ bị nổ tung, chỉ tìm về được mấy linh kiện.

Cửa quân doanh tựa hồ có một người phụ nữ đang đứng, ánh đèn flash loang loáng chợt lóe, Rick quay mặt qua chỗ khác, xe thiếu chút nữa đâm sầm vào một tốp canh gác đứng gần đó.

“Mẹ nó! Khách ngoài hành tinh từ ‘Hồ sơ X’* đến a!” (*Tên một bộ phim khoa học viễn tưởng x hình sự nhiều tập của Mỹ, bạn thích bộ này cực!)

Bởi vì đột ngột phanh lại, cổ Sean bị hung hăng chấn động.

“Rick! Cậu không sao chứ?”

“Không sao!” Rick loảng xoảng mở cửa xe, đi xuống, nổi giận đùng đùng hướng về phía người đang cầm cameras, “Damn it! Anh muốn giết chúng tôi hay sao!”

Khi cậu ta đi đến gần, lúc này mới phát hiện đối phương là một người phụ nữ, mái tóc dài màu vàng búi gọn sau đầu, cặp kính mắt không có khung khiến khuôn mặt rất có đường nét của cô càng thêm nữ tính, vạt áo sơ mi buộc thành nơ ở phía trước, lộ ra phần eo lưng làm đàn ông bốc lửa, hạ thân mặc một chiếc quần sẫm màu, ẩn ẩn hiển lộ đường cong cơ thể.

Cơn giận tràn phổi của Rick đã bay đến chín tầng mây, mắt nhắm mắt tích.

“Cô..... Xin chào.....”

Sean đi xuống xe, đến bên cạnh Rick, thấy cô gái tự nhiên cũng đoán được thân phận, “Xin hỏi, cô là phóng viên phải không?”

“Đúng vậy, ” Cô gái cùng Sean bắt tay, “Tôi là đến để thực hiện một cuộc phỏng vấn đặc biệt.”

Trong nháy mắt, trái tim Sean nhảy khá nhanh, cảm nhận về da thịt của phụ nữ qua bàn tay mềm mại làm cho anh khấn trương lên, “Xin chào, tiểu thư, chụp hình có đèn flash với binh lính đang lái xe là một hành vi rất nguy hiểm.”

Cô gái giơ giơ cameras trong tay lên, nói một tiếng, “Thật sự rất xin lỗi, tên tôi là Anna Listeria, phóng viên nhật báo XX. Tôi đến đây không phải để phỏng vấn sĩ quan cấp cao của các anh mà để đưa những tin tức đặc biệt, hoàn thành một chuyên mục thực đặc biệt.”

Sean biết cô gái này không hề để tâm đến lời nhắc nhở của anh, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, “Tiểu thư, tin tức chân thật nhất chỉ có một, đó là cô không nên tới nơi này.”

“Vì sao? Bởi vì tôi là phụ nữ?” Anna nheo nheo mắt nhìn Sean, trong ánh mắt có vài phần khiêu khích.

“Không, bởi vì cô không phải là lính.” Biểu tình của Anna khiến Sean biết cô rất có can đảm, nhưng Baghdad xa xa không giống như trong trí tưởng tượng của cô - tràn ngập nhiệt tình chiến đấu cùng vinh quang.

Hawkins đã đi tới, “Rick, lái xe về.”

Khi y đi qua bên cạnh Anna, vị nữ phóng viên này chớp lấy y.

Hawkins nghiêng mặt nhìn lại, Anna lấy khăn tay ra, chỉ chỉ thái dương của y, nói, “Miệng vết thương của anh dường như còn đang đổ máu.”

Sean nhượng nhượng mày, không làm thế nào khác được, Hawkins trời sinh đã có một khuôn mặt quá hấp dẫn phụ nữ.

Nhưng y không nhận lấy cái khăn tay kia, y tỏ thái độ thản nhiên đi qua.

Anna là một cô gái hiếm hoi hiện có mặt tại quân doanh, nhưng Hawkins lại không chút nào để ý tới cô, điều này hiển nhiên khiến cô chú ý, cô lại muốn túm lấy y, nhưng không thể nào bắt kịp cánh tay Hawkins.

21. Chương 21

“Howard Hawkins!” Anna kêu lên, Sean sờ sờ mũi, thật không ngờ nữ phóng viên này lại biết tên Hawkins, xem ra mục đích cô ta đến đây lần này khó tránh khỏi có dính dáng đến y.

Thấy không còn chuyện của mình, Sean vỗ vỗ tro bụi trên tóc, đi về phía ký túc xá của mình.

Mà Hawkins thì dường như không hề nghe thấy tiếng cô gái gọi mình, Sean nhíu mày, anh có thể cảm giác được Hawkins đang đi theo phía sau anh, tên kia muốn làm gì?

Sean mở cửa ra, muốn nhanh chóng lách người vào, hai tay Hawkins đã đặt trên khung cửa, ngực dán lên lưng Sean. Ngừng động tác, Sean đá mạnh về phía sau, Hawkins nghiêng người. Sean giơ khuỷu tay lên, tắt cả động tác không có chút lưu tình.

Hawkins ngăn trở khuỷu tay Sean, gập mạnh lại, Sean ăn đau, đầu gối thúc về phía bụng Hawkins, sau đó bứt ra, lui về phía sau, cửa phòng mở, Sean đi vào còn không kịp đóng cửa, Hawkins liền một tay bắt lấy anh nhào lên trên mặt đất, hai người tiếp tục đấu đá vật lộn.

Sean muốn đứng lên, Hawkins lại đè nặng anh. Sean càng dùng sức, đối phương lại càng ra sức đè anh xuống, cuối cùng ngay cả sau gáy đều thiếu chút nữa bị sàn nhà đập nứt ra.

“What’s the fucking fuck!” Sean cuối cùng trực tiếp dùng đầu đập về phía đối phương, mà Hawkins lại nghiêng mặt đi, nháy mắt hôn lên môi Sean, cuồng bạo mút vào, đè đầu anh dính cứng lên sàn nhà.

“Ừm..... Ừm.....” Sean có ý định bật người dậy, mà Hawkins lại chen vào giữa hai chân anh, mặc cho anh muốn đem y đá đến khu vực địa lôi của Baghdad đến cỡ nào đi nữa, hết thấy đều phí công.

Hawkins rời khỏi khoang miệng Sean, môi dán lên khóe môi anh, “Đàn bà cũng có thể hôn cậu như vậy sao?”

“Fuck you!” Sean lui về phía sau, Hawkins lại đè lấy anh.

“Cậu tức giận cái gì? Tôi chỉ hôn cậu, lại chưa làm cậu.”

“Thả tôi ra! Lập tức!” Sean giật giật, Hawkins lại giống như khóa sắt khóa chặt lấy anh, tràn đầy tính áp bách.

Cẩn rằng một cái, Sean dùng đầu đánh về phía chân bàn, chồng DVD trên bàn rơi xuống, vừa lúc rơi lên đầu Hawkins, Sean nhân cơ hội nghiêng người đập, Hawkins vừa ổn định được thân thể, Sean lập tức đã túm lấy cổ áo y, hai người lao ra ngoài sân, Sean liền một quyền đánh lại đây.....

Rất nhanh hai người đều ăn đau, Sean bị Hawkins đánh sưng má trái, Sean đá trúng thắt lưng sườn y.

Dần dần không hề ít binh lính tiến đến vây xem, hét to lên, liền ngay cả Anna cũng mang theo cameras bùm bùm chụp loạn toàn bộ khung cảnh.

Bỗng nhiên, Hawkins đẩy Sean ra, đi về phía Anna, “Lấy ra đây.”

“Lấy cái gì?” Anna cười đến có vài phần đắc ý.

Hawkins trực tiếp túm lấy cameras của cô ta, lôi cuộn phim bên trong ra, roạt một cái xả sạch*, sau đó ném trả lại cho cô nàng. (* Phim trước khi đem “rửa” mà bị lôi ra dưới ánh mặt trời sẽ “cháy” sạch hình)

“Anh làm gì! Thiếu úy Howard Hawkins! Anh cùng tổ viên ẩu đả, chẳng lẽ còn không cho phép phóng viên đưa tin hay sao?” Anna ngẩng đầu lên, nhìn chồng chọc vào mắt Hawkins.

Sean sờ sờ khóe môi có tia máu, thầm buồn cười dừng khí của Anna, cô ta cũng dám nhìn Hawkins như vậy.

Trong nhất thời, đám người vốn huyên náo cũng im lặng lại.

“Cô chỉ nên đưa cái loại tin mà cô gọi là ‘sự thật’ thôi.” Hawkins xoay người, túm lấy Sean.

“Làm gì!” Sean hất tay y ra.

“Đi chỗ Lewis bôi thuốc, ngón tay trên bàn tay trái của cậu bị bẻ bị thương không phải sao?”

Sean kêu rên một tiếng, may chỉ là tay trái, nếu là tay phải, anh có thể đã bị “xuất ngũ trong ô danh”, vì chính anh chằm ngoi “ấu đả”.

Anna nghiêng đầu, nhìn theo hai người kia rời đi.

Cô ta không rõ, vừa rồi hai người còn có vẻ người sống ta chết, bây giờ thế nào lại ôn hòa vô sự? (Người ta đánh là yêu, mắng là thương, đang tán tỉnh nhau, tự nhiên bà nhảy vào, vô duyên! =.=)

“Đây dường như không phải là lần đầu tiên Sean phát hỏa với Hawkins?” Binh lính bắt đầu tản đi, Sniper lắc lắc đầu.

Sợ vỡ vai hấn, “Được rồi, cũng chỉ có Sean mới chịu được Hawkins. Anh nên may mắn đội trưởng của anh là tôi, bằng không anh đã sớm ghim súng đi lên bắn tên đó thành thịch !”

Buổi tối, Tiến sĩ Grey ngồi trên giường, đang cầm PSP chơi trò chơi, bên ngoài có người gõ cửa, ông taphủ chần qua đầu, che khuất ánh sáng màn hình, làm bộ mình không ở.

“Mở cửa, hoặc là tôi đá vỡ cửa phòng ông rồi vào.”

Grey bật dậy, “Không thể nào.....”

Quay đầu lại, trên màn hình PSP xuất hiện hai chữ Game over.

“Hey, thời gian một tháng còn chưa tới, tôi chưa cần điền thông tin vào bảng đánh giá tâm lý.” Tiến sĩ Grey biết Hawkins không phải loại người biết từ bỏ ý đồ khi chưa đạt được, đành không tình nguyện đi ra mở cửa.

Đối phương tiến vào, lôi ghế dựa ra, ngồi xuống, hai chân mở ra, hai tay đặt ở trên đùi.

Tiến sĩ Grey nuốt nuốt nước miếng, ông ta biết nếu nữ phóng viên mới tới dùng loại tư thế này mà ngồi trước mặt mình thì sẽ khá là đáng ‘kích động’, nhưng Hawkins làm như vậy sẽ chỉ khiến người ta càng thêm áp lực.

“Tôi đã làm hết khả năng để Trung sĩ Elvis ở lại tiểu tổ của anh.” Cho nên anh cũng không có lý do đá tôi ra khỏi quân doanh.

“Hôm nay tôi với hấn đã đánh nhau một trận.”

Tiến sĩ Grey gian nan kéo kéo khóe miệng, “Như vậy xin hỏi, hai người đánh nhau vì chuyện gì?”

“Tôi hôn hấn.”

Tiến sĩ Grey sờ sờ thái dương, may mà chỉ là hôn một cái, lấy đại não của Hawkins mà nói, đến bây giờ cũng chỉ tiến triển đến hôn một cái, xem ra Thượng Đế vẫn là thực chiều cố đến Sean.

“Như vậy cậu ta muốn đánh anh là chuyện thực bình thường. Nói cách khác..... nếu thủ trưởng của anh, thượng úy Craig hôn anh, anh sẽ làm thế nào?”

“Đánh gãy tay chân hấn, rồi buột hấn vào bom.”

“Cho nên, Trung sĩ Elvis chỉ đâm anh vài đâm, điều đó cho thấy cậu ta so với anh lý trí hơn nhiều.”

“Tiến sĩ, tôi nghĩ làm hấn.”

“Ân hừ.” Grey dựa vào lưng ghế, trong lòng thầm nhớ đến trò chơi còn chưa qua được cửa.

“Lúc hấn dùng lực, cả lưng sẽ banh chặt lên, giống như con thuyền sắp gãy.”

“Ân hừ.” Ta cam đoan dây thần kinh của Trung sĩ Elvis hiện tại liền cùng lưng cậu ta rất giống nhau, mau đứt đoạn.

“Còn có cổ của hấn, ” Hawkins lấy tay chỉ chỉ vào bên cổ mình, “Hôm nay lúc sử dụng người máy, hấn ngó ra trước màn hình, tôi nhìn thấy phân lộ ra khỏi quân phục của hấn, thực gợi cảm.”

“Ăn hừ.” Grey lơ đãng nhìn vào cặp mắt Hawkins, cặp mắt đó đang cháy, tràn đầy bên trong không phải là dâm dục, mà là khát khao chiếm đoạt cực độ.

“Khi tôi đè hấn xuống, tôi cứng! Lúc ấy tôi rất muốn lột quần của hấn xuống, hung hăng xoa nắn mông hấn.”

“Cho dù đều là da thịt, nhưng tôi đánh đổ cậu ta nơi đó không tốt sờ bằng phụ nữ!” Tiến sĩ Grey có dự cảm, đoạn trò chuyện nếu tiếp tục sẽ càng ngày càng lửa nóng. Ông ta biết chính mình hấn phải ngăn cản Hawkins tiếp tục nói, nhưng không biết vì cái gì, khi cặp mắt màu băng luôn lạnh tĩnh kia bày tỏ thứ tình tự sôi trào đến có thể văng ra tung tóe, Tiến sĩ Grey bỗng nhiên có ham muốn thăm dò.

“Tôi muốn vọt vào, tiến vào thân thể hấn, Banh ra thân thể hấn, làm cho hấn không có một khe hở để tự hỏi, muốn hấn tuyệt vọng mà rên rỉ, muốn hấn gọi tên tôi, muốn hấn hối hận vì đã nói thích Angelina Jolie, muốn hấn chỉ có thể vô lực nằm trong lòng tôi.” (Dám chưa ngã phá bình!)

Ngữ điệu của Hawkins đậm đặc trước sau như một, nhưng mỗi một chữ, mỗi một câu đều có một loại cường lực không sao hiểu nổi, Tiến sĩ Grey thậm chí có cảm giác chính mình cũng đang thấy Hawkins đem Sean đặt ở dưới thân, tận lực giam giữ cùng chiếm đoạt..... Như thể cơn hồng thủy điên cuồng chồm lên, hủy diệt.

Thật lâu sau, Grey nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói, “You are killing him.”

“Đúng, tôi nghĩ giết hấn.” Hawkins nghiêng đầu đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Sự tồn tại của bản thân y tựa như một lưỡi dao, sắc nhọn mà lạnh khốc.

Sean chỉ có hai loại vận mệnh.

Hoặc là bị y hủy diệt, hoặc là bao dung lấy y.

Lúc này Sean đang ở trên giường của mình, đối diện là màn hình đang chiếu bộ phim Titanic, Jack nói với Rose “You jump, I jump!” , bộ dáng chân thành và thâm tình làm cho Sean phá lên cười, bia đều thiếu chút nữa phun lên ga trải giường. (Đáng ghét Sean, chẳng lãng mạn gì cả! *Đỏ mặt*)

Khi Rick tìm đến anh, cũng thấy anh đang xem DVD, “Trời ạ, anh thích loại này ấy à?”

Sean nhìn cậu ta một cái, “Đây là báu vật của Tiến sĩ Grey.”

Anh nhích người, chừa ra một chỗ trống, vỗ vỗ đệm, “Muốn cùng xem?”

Rick liền nhảy lên chỗ trống, hai người nằm song song ở trên giường, nhìn vào màn hình TV.

“Nghe nói hôm nay anh lại cùng Hawkins động thủ?”

“Ừ. Tôi biết cậu sẽ khuyên tôi nhịn xuống, nhưng tôi thật sự không nhịn được.”

“Sean, anh cũng biết, mỗi một ngày sắp đến, chúng ta đều có thể sẽ chết. Cho nên, mỗi một lần hoàn thành nhiệm vụ trở về, tôi có thể vẫn lái chiếc Hummer, điều đó thật sự thực..... không dễ dàng. Vô luận Hawkins làm cái gì, Sean..... Anh ta đều là người gần gũi với cái chết nhất trong số chúng ta.”

Sean vươn tay đến ôm Rick, bàn tay vỗ vỗ vai cậu ta, “Xin lỗi, Rick.”

TV đang chiếu đến đoạn Rose buông tay Jack, ghé vào tấm ván gỗ, nói ‘Hẹn gặp lại’.

“Sean, anh không thấy là hai chúng ta nằm cùng nhau xem điện ảnh như vậy có chút kỳ quái?”

“Kỳ quái cái gì? Hay là cậu ưa cùng cái cô nữ phóng viên Anna kia nằm cùng nhau?”

“Ha! Ha! Đừng nhắc đến cô ấy, tưởng tượng đến cô ấy cậu bé của tôi liền đứng lên!”

Sean cười cười, “Có thể tưởng tượng được, hiện tại cô ấy nhất định đã trở thành đối tượng “tự an ủi” cho cả quân doanh.”

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi đi là, nhóm của Sean theo lệ thường đi doanh bộ báo danh, không nghĩ tới ở văn phòng doanh bộ nhìn thấy Anna.

Cấp trên nói cho bọn họ biết, Anna sẽ cùng bọn họ đi làm nhiệm vụ.

Hiện tại ở ngay chính Hoa Kỳ, không ít người đã bắt đầu nghi ngờ độ chính xác của quyết định đưa lính đến Iraq, hơn nữa sau khi đóng quân ở Iraq, không ít lính Mỹ tử vong, con số cũng đang từng bước tiếp giới hạn chịu đựng của nhân dân Hoa Kỳ, quốc gia cần tích cực đưa tin trực tiếp từ Iraq để vẫn hồi sự ủng hộ của dân chúng.

Tiểu tổ tháo dỡ bom của Hawkins có tỷ lệ tháo dỡ bom thành công cao nhất trong số tất cả các tiểu tổ EOD ở Baghdad, hơn nữa bản thân Hawkins cũng là một nhân vật truyền kỳ. Là một trong những người có tỷ lệ tử vong cao nhất trong cả đội quân Mỹ, y nhất định có thể hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

Anna là một người phụ nữ có chút dã tâm, cô ta khẳng định Hawkins có thể khiến cô ta đoạt giải Pulitzer.

“Tôi sẽ không phái người bảo vệ cô gái này.” Hawkins ném một câu như vậy, liền đi về phía chiếc Hummer.

“Yên tâm, Thiếu úy Hawkins, tôi sẽ tự bảo vệ bản thân!” Anna kêu một tiếng.

“Cô không có trợ lý chụp hình gì đó sao?” Sean thuận miệng hỏi một câu.

22. Chương 22

Anna đi theo bọn họ, vẻ mặt hưng phấn, “Tôi thích tự mình ‘bắt giữ’ hình ảnh. Nhiếp ảnh gia cùng một đồng nghiệp khác của chúng tôi đã đi phỏng vấn các nữ binh sĩ. Nghe nói nữ binh sĩ ở trong quân đội chẳng những bị kỳ thị còn có thể bị xâm hại tình dục, nhưng tôi thấy nam nhân cũng vậy thôi. Rick, anh trông đáng yêu như vậy, có phải đã bị không ít lão binh sờ mông?”

Khuôn mặt Rick chợt hồng, “Cô Listeria, không có binh sĩ nào thích nghe loại đùa cợt này.”

“A, thực xin lỗi!” Anna vỗ vỗ vai Rick, cùng cậu ta ôm vai khoác vai một bộ thật hữu hảo, cô gái này rất biết quan sát sắc mặt cùng giọng nói của người khác, cũng biết phải hòa hợp với người khác như thế nào, “Tôi chỉ muốn cùng các anh có chung mối quan tâm, có chung chuyện để nói, anh cũng biết đấy..... Trong phim binh lính thường hay cùng nhau nói giỡn như vậy!”

Bị mỹ nữ ôm như vậy, Rick tự nhiên sẽ quăng tức giận lên chín tầng mây.

Đi đến bên xe, Rick theo thường lệ ngồi vào vị trí lái, mà Hawkins đã sớm ngồi xuống ghế sau.

Anna mở cửa xe, ngồi xuống bên cạnh Hawkins.

Sean thấy khuôn mặt Rick thoáng hiện vẻ thất vọng, lòng thầm nghĩ Thực ngại quá, so với cậu cùng tôi, mỹ nữ vẫn có hứng thú với kẻ điên hơn nhiều.

Xe chạy ra khỏi quân doanh, tiến về phía sa mạc ngoại thành.

Nhiệm vụ của bọn họ sáng nay chính là kíp nổ một đồng bom.

Rick vừa lái xe vừa giới thiệu với Anna về một số tình huống của Baghdad, cũng cảnh báo rõ ở chỗ nào thường xuyên có phản loạn phần tử lui tới. Ngẫu nhiên, Sean cũng sẽ bổ sung một hai câu, mà Hawkins thủy chung mặt không đổi sắc ngồi yên vị.

Anna vừa đáp lời Rick, vừa liên tục quan sát Hawkins.

“Thiếu úy Hawkins vẫn luôn ít nói ít cười như vậy sao?”

“Ha ha, anh ta quả thật vẫn luôn như thế.” Rick nghiêng đầu.

“Vậy xin mời đội viên các anh phát biểu cảm tưởng về đội trưởng của mình một chút?” Anna không thể từ miệng Hawkins mà biết được cái gì, đương nhiên phải tìm đột phá khẩu ở nơi khác.

“Chuyện này.....” Rick nhú nhú mày, Hawkins người này thật sự khó có thể hình dung, “Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, tôi rất tin tưởng anh ấy. Phải biết rằng mỗi lần tôi cảm thấy chúng tôi hẳn là chết chắc rồi, Hawkins đều đã thành công.”

“Như vậy Trung sĩ Elvis nghĩ thế nào?”

Sean cười khê một tiếng, “Cô sẽ không nhận được bất cứ sự đánh giá trực tiếp nào từ tôi, hay là thôi đi.”

“Quả thật, tôi nghe rất nhiều người nói không có hảo cảm với Hawkins đều không có hảo cảm, nhưng ngay cả một đồng đội cũng nói anh ta như vậy, tôi thực sự tò mò.” Anna tựa hồ nhất định phải buộc Sean nói ra chút gì đó, không được đến sẽ không thôi.

Nhưng Sean lại chỉ nói một câu, “Cô Listeria ạ, cô đã từng phải đưa ra lựa chọn ngay bên bờ vực của sự sinh tử hay chưa?”

“Chưa từng.” Anna nằm úp sấp về phía lưng ghế của Sean, cô đang đợi anh nói ra chút thông tin gì đó đáng giá.

“Như vậy thì cô sẽ không thể lý giải được cái gì khiến cho người ta nổi điên.” Sean cười cười, tiếp tục tư thế tay chống lên đầu.

Anna có chút thất vọng, những lời này căn bản không thể viết thành một bài đưa tin.

Nhưng Hawkins vẫn luôn trầm mặc, lúc này lại mở miệng, “Ồ trong mắt cậu, ngoại trừ sự điên rồ, tôi còn có cái gì?”

“Ích kỷ, còn có không biết cái gì gọi là xấu hổ.” Đầu Sean hơi lắc lắc theo sự gập ghềnh của bánh xe.

Anna nhích mép cười, cô đã cảm nhận được sự mâu thuẫn giữa hai người, không có mùi thuốc súng gay gắt, nhưng đã đủ khiến cho người ta có ham muốn đi rình rập.

“Đúng vậy, tôi rất ích kỷ.”

Sean ngẩn người, thật không ngờ Hawkins sẽ rộng lượng thừa nhận như vậy, trong nhất thời anh cũng không biết nên nói tiếp cái gì cho phải.

Hai người trầm mặc, Rick sợ Anna nhàm chán, chỉ phải lại tìm đề tài khác để nói.

“Hắc, Sean, lần sau anh tìm loại phim khác để xem đi, Titanic thật sự là ngọt ngào đến làm người ta ghê rợn!”

“Các anh còn xem loại phim tình cảm này nữa?” Anna hỏi.

“Đúng vậy, tối hôm qua tôi tìm Sean, anh chàng này không biết uốn sai thuốc gì, thế nhưng đi xem phim tình cảm. Tôi vẫn thích xem phim khoa học viễn tưởng hoặc sử thi.” Rick nhún nhún vai.

“Thôi đi, vậy cậu còn nằm cùng tôi nhìn không rời mắt.” Sean cười nhạo một tiếng.

“Đó là bởi vì cảnh Rose khỏa thân xem còn khá là thú vị thôi!”

“Các cậu nằm cùng nhau xem phim? Nghe qua quả thực giống như một đôi tình nhân!” Anna lại bắt đầu đùa giỡn.

Rick thấp giọng mắng một tiếng, “Nếu tôi có thể cùng anh ta có thể thành một đôi, Jack cùng Rose liền có thể lái tàu Titanic trở về nhà!”

“Trên thực tế, Rick có vẻ hi vọng được một vị nữ phóng viên xinh đẹp nào đó nằm trong lòng cậu ta, cùng cậu ta xem phim tình cảm!” Sean trêu đùa.

“Thật vậy à Rick?” Anna cố ý kéo dài âm điệu hỏi.

Trong xe vang lên tiếng cười khê.

Bọn họ đi đến bãi mìn, xuống xe, bắt đầu sắp đặt thiết bị và dây dẫn.

Anna dựa vào Hummer, lách cách lách cách ẩn cameras.

Sean nới kíp nổ, từng bước một cẩn thận mà lui về phía sau, Hawkins liền đi theo bên cạnh anh.

“Tối hôm qua cậu cùng Rick xem phim.” Thanh âm của Hawkins lạnh như băng. (*Báo động!!!* *Báo động!!!*)

Ánh mặt trời chói chang khiến Sean ướm đầm mồ hôi, anh mới vừa chớp mắt cố gắng mở to nhìn về phía trước, đã thấy có người lấy tay lau đi mồ hôi suýt chút nữa rơi vào trong mắt anh, là bàn tay của Hawkins.

“Đúng vậy. Tin tôi đi, bộ phim kia không phải là thứ gì hay ho.”

Sau đó, lại là một sự trầm mặc.

Khi tất cả kíp nổ bố trí xong, ba người trở về bên cạnh Hummer, cô phóng viên xinh đẹp cười nói, “Hắc, tôi chụp ảnh cho ba người các anh nhé!”

“Không cần.” Hawkins trả lời ngắn gọn.

“Vậy chụp cho hai người chúng tôi đi!” Rick thực vui vẻ mà khoác tay lên cổ Sean, Sean cũng thực hợp tác mà khoác tay lên vai Rick.

“Được rồi, cứ lấy sa mạc này làm bối cảnh cũng không tồi!”

Nhưng vào lúc này, quả bom cách đó xa nhất oanh một tiếng nổ tung, bụi đất bị bắt lên cao, tung tóe vào không trung.

Sean cùng Rick ôm đầu chạy về Hummer.

“Con mẹ nó, Hawkins anh đang làm gì vậy!” Sean rống giận.

“Kíp nổ bom, đây là công tác của chúng ta ngày hôm nay.” (Dấm chua ngã phá bình! Rick, con cũng thực không sợ chết! TT^TT)

“Vậy anh cũng phải nói cho chúng tôi biết một tiếng a.” Rick cũng bị hoảng sợ.

Anna ngược lại ha ha nở nụ cười, “Vừa rồi tôi chụp được bộ dáng hai người chạy về, trông thực buồn cười!”

Sean thở ra một hơi, giẫm lên đất đá vụn trở về, lấy điều khiển từ xa ra khỏi tay Hawkins, “Để còn sống trở lại doanh địa, công tác kíp nổ vẫn nên giao cho tôi đi.”

Hết thấy về tới quỹ đạo.

“Một, hai, ba!”

“Chuẩn bị tốt !”

Lại một tiếng phá.

Rất nhanh, bom liền chỉ còn lại một quả cuối cùng.

“Tôi có thể thử một lần không?” Anna giơ cao tay lên.

“Có thể.” Sean nhìn Hawkins, đối phương không có phản ứng gì.

“Tốt lắm!” Anna tiếp nhận điều khiển từ xa, “Ấn cái nút màu đỏ phải không?”

“Đúng.” Rick đi đến, đứng ở bên cạnh cô gái.

Anna nhấn mạnh cái nút, cát đá vung lên, nhất thời bao trùm lên thân mình họ.

Tai còn mang cảm giác khó chịu vì âm thanh nổ mạnh, Anna sững sốt trong chốc lát, liền ha ha cười, “Kỳ thật công việc của các anh cũng rất thú vị!”

Rick nhìn cô gái, nhếch miệng cười một cái, lên Hummer.

Sean biết một câu “Thú vị” kia của Anna khiến Rick có chút không bằng lòng. Sẽ không có ai nói rằng công việc của đội gỡ bom là thú vị, vì không một ai lại cảm thấy cái chết là một chuyện thú vị.

Sean và Hawkins cũng lên xe.

Anna cảm giác được không khí nặng nề, cũng ý thức được mình đã nói lời không nên nói. Cô từng đi qua những vùng hẻo lánh, cũng từng đến Phi Châu cần cỗi, trước khi đặt chân được đến những nơi đó, chúng ta sẽ không thể tưởng tượng được sự gian khổ trong sinh tồn của họ.

Mà ngày hôm nay, cô ta đã nói với một trong những tiểu tổ chịu áp lực công việc nặng nề nhất của quân đội Hoa Kỳ là công việc của họ thú vị, đây không thể nghi ngờ là quá ngây thơ. Các đơn vị EOD là đơn vị chịu sự nguy hiểm cao nhất ở Baghdad, tình huống nghiêm trọng một khi xảy ra hẳn không phải là cô ta có thể tưởng tượng đến.

Xe chạy hơn mười phút, Rick nhận được một mệnh lệnh.

“Hawkins, đội bọc thép có một tiểu đội bị phần tử phản loạn vây công, doanh địa muốn chúng ta tiến đến trợ giúp!”

Hawkins nâng nâng cằm lên ý bảo.

Sean đã bắt đầu chuẩn bị súng ống, Hawkins cũng vậy.

Anna nhận ra sự căng thẳng trong không khí, cũng nắm chặt lấy cameras.

“Thật tiếc, cô Listeria, một chút nữa có thể sẽ có bắn nhau, nhưng cũng có cả bom.” Rick nói thực bình tĩnh, những hô hấp trong xe cũng đã trầm trọng.

Xe chạy thêm hơn hai mươi phút, xa xa đã nghe thấy tiếng súng máy, giòn giã và dày đặc khiến cho người ta sợ hãi. Rick chuyển được tín hiệu, “Tiểu đội C33 đội tăng thiết giáp, đây là tiểu tổ tháo gỡ bom, nghe rõ trả lời! Nghe rõ trả lời!”

Vài giây sau, có hồi âm.

“Đây là tiểu đội C33 đội tăng thiết giáp! Kẻ địch không rõ số lượng! Có hai súng máy! Mẹ nó, phía chúng tôi đã có hai người hi sinh! Các cậu đến nhanh lên!”

“Tôi hận súng máy!” Sean sờ sờ đầu, “Đừng chưa tiếp cận được C33 chúng ta đã toi!”

Hawkins nhìn qua kính viễn vọng, “Đi đường vòng ra phía sau quân địch, phân tán sinh lực địch, giảm bớt áp lực cho C33.”

Xe chạy về phía tiếng súng, bọn họ mới đi được gần 100m, quân phản loạn liền phát hiện ra bọn họ, lập tức quay sang bắn phá.

Hawkins ấn Anna xuống, đạn va vào vỏ xe Hummer loảng xoảng loảng xoảng.

Rick đã mở cửa xe ôm súng nhảy xuống.

Sean đã sớm cúi thấp thân mình định đi ra, nhưng dường như quần bị mắc lại trên xe, không thể đi xuống được.

Mặt Anna úp sấp lên ghế, cũng sấp không thở nổi.

Hawkins lôi cô gái ra khỏi Hummer, Anna té ngồi dưới đất, viên đạn cắm phập xuống cách chân cô khoảng nửa mét.

“Đợi ở phía sau xe.”

Rick tì súng lên cửa kính xe, bắn mấy phát, cũng không biết trúng hay không trúng, lập tức lại có một phát bay lại đây, phá vỡ cửa xe, Rick nghiêng người né tránh, mảnh thủy tinh rơi đầy vai cậu ta.

“Sean! Anh làm sao vậy!” Rick có chút kinh hãi, bằng vào thân thủ của Sean, hiện tại anh hẳn đã sớm đi ra nghênh địch.

23. Chương 23

Hawkins bước nhanh đến, mở cửa ra. Thấy Sean đang ghé vào cạnh khung cửa, dường như đang bị cái gì níu lại. Hawkins vươn mình vào, rút dao găm, cắt qua một nhát rồi nắm lấy Sean kéo mạnh ra.

Gần như rầm một cái, hai người đàn ông cao trên 1m80 cùng nhau ngã xuống, viên đạn bay xẹt qua bên bọn họ, phát ra âm thanh ma sát với vỏ xe nghe chói tai rung động.

“Đứng lên! Cầm lấy, súng đã lên đạn.” Hawkins ấn khẩu súng vào trong lòng Sean.

Nói xong, Hawkins đã tựa đến bên cửa sổ, muốn ý đến bên cửa sổ, phanh một tiếng bắn đi, đối phương có một người gục xuống.

Sắc mặt Anna trắng bệch, lập tức hiểu được đây cũng là một cơ hội khó có được, nâng máy lên muốn chụp hình, Rick vươn tay ra ấn mạnh đầu cô xuống, một viên đạn vừa lúc đập vào tấm lá sắt ngay bên mặt cô ta.

“Nữ phóng viên, hiện tại không phải là lúc để cô hoàn thành giấc mộng đưa tin!” Rick bắn đi một phát rồi nghiêng thân đi, cửa xe lại nghe phanh một tiếng chát chúa.

Anna run rẩy, nhìn về phía Hawkins và Sean, thấy hai người này nhìn chăm chăm vào ống ngắm, nín thở tập trung dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Bỗng nhiên, cuộc chiến gay cấn ngừng lại.

Phía bên quân phản loạn không thấy nổ súng nữa.

Rick liên hệ đội tăng thiết giáp, “Gọi C33, tình hình của các anh như thế nào?”

“C33 có hai người hy sinh, một người bị thương, còn ba người còn sức chiến đấu!”

Hai chiếc xe của quân phản loạn ở phía xa rất im lặng. Lúc này, khi chưa thể xác định chắc chắn quân địch đã bị tiêu diệt hết, họ không thể làm gì khác hơn là chờ đợi.

Anna ngồi dưới đất, nhìn đồng hồ, đã qua hai tiếng, cô bị ánh nắng mặt trời gay gắt rơi xuống cơ hồ bong một tầng da, nhưng điều làm cô kinh ngạc không thể tin nổi là Hawkins cùng các đồng đội luôn cầm súng nhìn chăm chăm về phía chiếc xe phía đối diện không hề động dậy.

“Uy, chắc là bọn họ đều đã chết rồi chứ?”

“Không nên xem thường sự kiên nhẫn của bọn họ.” Sean trả, mồ hôi rơi xuống, “Rick, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

“Được.” Rick rút súng lại, ngồi xuống dựa vào thân xe, tìm nước khoáng dốc liên tục về phía miệng, sau đó tìm ra hai bình nữa, mở nắp đưa cho Sean và Hawkins.

Giữa trưa, ánh nắng đem cả mảnh đất đều thiêu cháy, ngay cả hào quang phản xạ đều rất chói mắt.

“Sean, uống nước.” Hawkins không hề động dậy.

Sean chậm rãi ngồi xuống, Rick đứng dậy, lại đặt súng lên vị trí theo dõi.

Mới nuốt xuống một nửa hộp nước, một tiếng phanh vang lên, viên đạn xẹt qua bên cạnh cổ Hawkins, bắn vào bên chân Anna, khiến cô ta hét lên chói tai. Hawkins bóp cò, đối phương có tiếng la lên rồi ngã xuống, nằm sòng sọc trên cửa kính xe. Sean ngây dại.

Hình ảnh khi anh vẫn còn là Vincent, cầm súng nhắm bắn thiếu niên kia lại bị một viên đạn bắn trúng cổ hiển hiện trước mắt, “Hawkins.....”

“Uống nước xong thì nâng súng lên.” Thanh âm của Hawkins không hề biến chuyển, tựa hồ sự nguy hiểm suýt mất mạng vừa rồi không được y để tâm đến.

Sean thở dài, bắc súng lên.

Ngay sau đó, một người đàn ông mang bom trên người chạy ra khỏi chỗ nấp, hình thức tập kích tự sát, Rick vừa muốn bắn đã bị Sean cản lại, “Cẩn thận, đừng bắn trúng bom trên người anh ta!”

Anna cũng đi lên, nhìn thấy người đàn ông kia càng chạy càng gần!

Cuối cùng cô ta cũng cảm nhận được một loại hoảng sợ đối với tử vong, bóng dáng của tử thần thoáng hiện lên trong mắt cô ta.

Ngay khi người đàn ông tiến vào tầm bắn, đang chuẩn bị kíp nổ bom trên người, Hawkins vẫn lạnh như băng, không chút do dự bóp cò, viên đạn bay đi, cắt ngang qua không khí, đối phương ngã sấp xuống, hình ảnh đó dừng lại trong mắt mọi người như một pha quay chậm.

Sean ngậy người một chút, mới chậm rãi nói, “Anh bắn trúng vị trí nào?”

“Đầu, tôi khẳng định.” Hawkins thu súng về, “Ngay cả hình thức tập kích tự đều dùng tới, bọn họ quả thật không muốn sống.”

“Hawkins!” Sean vươn tay chụp lấy y, giữ lại.

“Tôi đi tháo dỡ quả bom trên cái xác.” Hawkins nhú mày suy nghĩ, “Cậu muốn đi?”

“Anh ở lại đây, tôi đi.” Sean cười cười, buông tay Hawkins, đi về phía người chết.

“Sean?” Hawkins gọi.

Sean không để ý đến y, vẫn đi thẳng về phía người kia.

“Sean —— anh làm gì vậy! Chúng ta còn chưa xác định được người kia đã chết!” Rick hét to.

“Hawkins nói đã bắn trúng đầu người đó! Vậy thì phải là đã trúng !” Sean phát phát tay, đi đến bên cạnh thi thể, dùng mũi chân đạp nhẹ, sau đó ngồi xổm xuống tháo dỡ bom.

Anna gỡ cameras, chụp mấy tấm hình.

Trên khung hình, Sean ngồi xổm, cúi đầu, mà Hawkins đứng ở gần chiếc Hummer, quay lưng về phía Anna, nhưng cô lại có cảm giác giờ phút này trong mắt Hawkins không có hoang mạc, không có bom, chỉ có Sean.

Bom bị dỡ bỏ, người của C33 cũng chạy tới.

Anna ôm cameras chạy qua đó, Rick đuổi theo, “Anna! Cẩn thận một chút!”

Ngay vào giờ phút đó, Anna thấy dường như mình đâm trúng thứ gì, tạm dừng chân lại, Rick hô to , “Đừng nhắc chân!”

Anna sững sờ đứng tại chỗ, trái tim bắt đầu kinh hoàng nhảy lên, “Đây là cái gì..... Đây là cái gì.....”

Rick chạy lại, cơ hồ ngã ngồi bên chân cô ta.

“Cô đứng im, không được nhúc nhích dù chỉ một chút!” Rick thật cẩn thận bởi cát đất ra, lộ ra một chiếc khoen sắt.

“Đó là cái gì? Có phải là bom không?”

“Hawkins! Hawkins!” Rick quay đầu đi lớn tiếng hét, “Anna đâm trúng địa lôi !”

Anna kinh hãi, “Nơi này..... Nơi này sao lại có địa lôi?”

“Vô nghĩa! Nơi này là phía sau lưng trận địa của phản quân! Bọn họ có thói quen mai phục địa lôi để phòng ngừa bị đánh úp! Cô không thấy vừa rồi lúc đi qua đây Sean vẫn thật cẩn thận hay sao? Có người nào giống như cô vậy, hừng hực chạy thẳng đến hay không?!” Rick bắt đầu lấy tay gãi cát đất, định đem cả quả địa lôi lộ thiên.

Hawkins cùng Sean chạy đến.

“Các người nghĩ cách đi! Các người là tổ tháo dỡ bom! Các người nhất định xử lý được quả bom, đúng không” Sắc mặt Anna tái nhợt, cô ta tự nguyện đi đến đây, truwocs khi đi cũng đã tưởng tượng đến sự nguy hiểm, nhưng khi chính cô ta tự thể nghiệm đến “nguy hiểm” mọi chuyện lại không giống như tưởng tượng! Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân đều đang run rẩy, cô ta cũng sắp không giữ được cho cái chân của mình nằm yên trên quả địa lôi.

Hawkins chậm rãi ngồi xổm xuống một bên, thanh âm trước sau vẫn lạnh lùng, “Chúng tôi chỉ xử lý qua những quả địa lôi không bị người đâm trúng.” (*Gật gù* =.)

Rick mắng vài câu thô lỗ, “Nếu nơi đây là khu vực băng tuyết, uy lực của bom có thể không quá lớn.”

“Nơi này là Baghdad.....” Anna hít sâu, “Nơi này nhiệt độ luôn trên 30.....”

Sean đưa tay sờ soạng, “Thiết bị đánh lửa của địa lôi này là ngòi châm, độ lớn của nó không hơn kém bao nhiêu so với thổi son môi của phụ nữ, bên trong có một viên bi thép lặn, nguyên lý kíp nổ cũng giống như nguyên lý hoạt động của bút bi. Sở dĩ khi đâm xuống nó không phát nổ, nguyên nhân chủ yếu ở bi thép lặn đi, mắc lại ở khe trượt hình chữ Z, sau khi được thả lỏng, ngòi châm mới bật lên va chạm điểm hỏa, dẫn đến nổ mạnh.”

“Đơn vị đặc chủng dạy anh?” Rick cắn môi.

“Không phải, tôi tự học.” Đó là khi anh còn là Vincent, đã học được kiến thức này trong buổi tọa đàm ở căn cứ không quân.

“Vậy anh có học được phải làm thế nào để dỡ bom trong trường hợp này không?”

“Rick, cậu về xe tìm lấy cái đinh sắt, tất cả kích cỡ đều phải tìm đến.” Sean đẩy cậu ta một cái, Rick vội chạy trở về, mở hòm dụng cụ trên xe.

“Định làm như thế nào?” Hawkins hỏi.

“Rút ngòi nổ ra, dùng đinh sắt thay thế. May mắn là bọn họ sử dụng địa lôi kiểu cũ, nếu bọn họ sử dụng địa lôi kiểu mới thì tôi không có bất cứ biện pháp gì được!”

Anna đã bắt đầu đứng không yên, “Sao Rick còn không..... còn không trở lại..... Chẳng lẽ anh ta không tìm được đinh.....”

“Kiên trì một chút, Anna, Rick đến!” Sean nhận lấy mấy cái đinh, chọn ra một cái, nói với Rick và Hawkins: “Hai người đi đi, nơi này có một mình tôi là đủ rồi.”

“Tôi không đi!” Rick vẫn không nhúc nhích.

“Chẳng phải cậu vẫn luôn nói cậu muốn sống hay sao? Nếu cậu nhất định ở lại đây, và nếu quả bom này nổ thì việc cậu chết cùng với tôi chỉ là một sự hy sinh vô nghĩa!” Sean trừng mắt Rick, “Đi ngay đi!”

Rick biết Sean nói đúng, mím môi, từ từ lùi về phía au, chậm rãi rút lui đến khoảng cách an toàn.

“Còn anh nữa, Hawkins.”

“Tôi muốn xem lính đặc chủng tiên nhiệm gỡ địa lôi.” Hawkins ngồi xuống bên cạnh, nhìn chằm chằm xuống dưới chân Anna.

“Đồ điên.” Sean cong cong khóe miệng, khom người nằm úp sấp xuống, ngón tay vươn về phía địa lôi, chậm rãi xoay tròn tâm dẫn rút ra.

Anna nhắm chặt mắt, tai nghe thấy Sean nói, “Kiên trì đi Anna, cô làm tốt lắm, giữ nguyên lực chân như thế này nhé!”

Tâm dẫn được rút ra, địa lôi không phát nổ đã là thành công quá nửa.

Sean đem cây đinh cần thận chèn vào.

“Tốt rồi.” Sean ngẩng đầu liếc nhìn Anna.

“Tôi có thể nhắc chân rồi sao?” Anna không ngừng nuốt nước miếng.

“Có thể, nhưng phải chờ chúng tôi đi đã.” Hawkins túm Sean lên, đi về phía Rick.

“Hey! Hawkins! Anh làm gì, làm gì...!” Sean quay đầu lại, thấy Anna đang không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Cậu đã vì cô ta mà đổi thiết bị kíp nổ, tình huống bây giờ cũng giống như cậu vừa nói với Rick, cậu ở lại với cô ta chỉ là sự hy sinh không cần thiết.” Hawkins xoay người, nhìn Anna.

“Anna! Nhắc chân đi!” Sean hô to, người của C33 cũng đã đến đây .

Anna nhìn lên ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, nâng cameras lên, lộ ra một nụ cười khó coi, tự chụp chân dung của chính mình. Sau đó chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống một bên.

Không gian im ắng, đất trời im ắng.

Anna thở hổn hển, bàn tay nắm chặt lấy cameras.

Lúc này, người của C33 bỗng nhiên kêu lên, “That’s Ok!” “Mau trở lại!”

Lúc này Anna mới đi lên, lung lay đi về phía bọn họ, vừa đi vừa nhìn trên mặt đất, chỉ sợ lại đâm trúng địa lôi. Cho đến khi đi đến trước mặt Rick, bị cậu ta ôm lấy, lúc này cô gái mới nằm trong lòng cậu ta khóc rống lên.

Hawkins mở lên tiếng nói với Sean: “Cắm cờ hiệu lên chỗ này, cho công binh đến một chuyến.”

Trên đường xe chạy trở lại quân doanh, Anna ngồi chết lặng, cái chân kia hầu như không thể cử động.

Dọc theo đường đi tất cả mọi người rất im lặng, Hawkins không nói câu gì, Sean chống đầu tựa vào bên cửa sổ, ngón tay Rick gõ gõ tay lái, “Rất cực lại sống qua một ngày a!”

24. Chương 24

Anna ngẩng đầu lên, nhìn về phía cậu ta, “Rick..... Rất xin lỗi.....”

“Xin lỗi chuyện gì?” Rick quay đầu lại liếc nhìn cô ta.

“Hôm nay tôi đã nói..... Công tác của các anh rất thú vị.....”

“Chuyện đó à?” Rick cười lắc lắc đầu, “Tôi biết cô không cố ý. Mỗi lần chúng tôi đi tháo gỡ bom, đó đều là một ngày tận thế.”

Sean cũng quay đầu lại, nhìn Anna một cái, tỏ vẻ trấn an, sau đó cấp cho Anna một cái trấn an đích ánh mắt, sau đó nắm tay lại, đâm nhẹ vào vai Rick, rồi khẽ ngâm nga ca khúc The end of the world.

Thanh âm của anh có sự trầm ấm của giọng nam, vang lên giữa khung cảnh mênh mông hoang vu này khiến cho người ta bỗng nhiên không cảm lòng được mà sa vào trong đó.

Rick phụ họa theo giai điệu của bài hát ngón trở khẽ gõ lên tay lái.

Hawkins nghiêng đầu lại, nhìn về phía đỉnh đầu Sean lộ ra trên lưng ghế.

Về tới doanh địa, Rick cùng Sean lấy bia đến, cùng nhau uống, xem như chúc mừng hôm nay sống sót sau tai nạn.

“Chỉ là uống bia, rất nhàm chán !” Rick ngã lên giường, “Nếu có thể làm gì đó thì tốt!”

Sean cười cười, gảy gảy đồng DVD, “Loạn thế giai nhân, cậu có xem không?”

“Lại là phim tình cảm lãng mạn, hai chúng ta cùng nhau xem có vẻ rất kỳ quái !” Rick lắc lắc chai bia.

“Cùng tôi xem phim là kỳ quái, nhưng cùng Anna xem thì là lãng mạn ?” Sean buồn cười đáp Rick một cái.

Rick uống hơi nhiều, chóng mặt, nặng nề than thở vài tiếng.

Sean nhìn thời gian thấy đã không còn sớm, vì thế anh kéo lấy Rick, “Đi thôi, tôi đưa cậu về phòng!”

Rick tỏ ra chống đối một chút, tựa hồ rất lưu luyến chiếc giường của Sean.

Thật vất vả nâng được Rick lên đưa trở về, đắp kín chăn cho cậu ta, Sean mới quay lại phòng mình, vừa đi vừa đốt một điều thuốc.

Đi đến trước cửa, anh nhìn thấy có bóng người ngồi ở đó, Sean nghiêng đầu, mơ hồ phác họa ra một đôi chân dài.

“Hawkins? Đã trễ thế này anh còn tới?”

“Điện ở trong phòng tôi có vấn đề.”

“Vì vậy...?” Sean ôm cánh tay đứng nhìn y, đôi khi anh thật sự muốn mở đầu của Hawkins ra, nhìn xem bên trong chứa cái gì.

“Tôi nghĩ nên đến chỗ cậu để viết báo cáo.” Hawkins trả lời thực vô cùng đương nhiên

Sean hơi nhượng mảy, anh rất muốn đá cho Hawkins một cái, nếu y có thời gian ngồi ở chỗ này chờ anh, vậy thì đến bất cứ một gian phòng nào cũng có thể viết xong báo cáo.

“Viết xong anh lập tức đi cho. Tôi muốn đi ngủ.” Sean mở cửa, Hawkins đi theo anh vào. (Cái gì gọi là “dẫn sói vào nhà”? Đây chính là! Ka ka ka ^0^)

Sean nằm trên giường, cầm điều khiển từ xa ấn lung tung. Ngược lại, Hawkins thực sự im lặng, chỉ ngồi ở trước bàn viết cái gì đó. Sean liếc mắt nhìn y, lại thấy trên cổ y có vết sần đỏ, đó là dấu vết bị đạn sát phá da hôm nay

Ngón tay Sean khê run, anh muốn xuống, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Sao anh không đi Bác sĩ Lewis nơi đó nhìn xem?”

“Hmm?” Hawkins vẫn cúi đầu, chú ý đặt vào báo cáo.

Sean liền ngồi dậy, có vẻ thô bạo lôi ngăn kéo ra, đem thùng thuốc nện lên mặt bàn.

Hawkins rút cục ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt y bình tĩnh sâu thẳm tựa hồ như đang nhìn một đứa nhỏ cố tình gây sự. Ánh mắt ấy cơ hồ chọc giận Sean, “Tôi biết anh rất muốn chết! Nhưng tôi không hy vọng trong lúc tháo dỡ bom, vì miệng vết thương nhiễm trùng thần trí không rõ mà anh kéo cả tôi cùng Rick vào chỗ chết!”

“Sean.” Hawkins nghiêng người lại, hai tay ôm lấy khuôn mặt Sean, như thể làm vậy có thể giữ vững lại tâm tình đang xôn xao của anh, đưa sự quan tâm lo nghĩ của anh lùi ra trước mặt mình.

Sean hít một hơi, cười bất đắc dĩ, “Anh cứ luôn như vậy. Rõ ràng có thể dùng người máy gỡ bom, nhưng anh lại không thể không đi đến trước mặt cái thứ vật thể chết tiệt ấy. Lại không mặc trang phục phòng hộ! Tôi thực không hiểu anh làm cách nào để tốt nghiệp được khóa huấn luyện tháo dỡ bom? Trong mắt anh không hề có kỷ luật..... Nói cho tôi biết! Anh làm thế nào còn có thể ở lại trong quân đội? Chờ sau khi anh làm những chuyện hoang đường này xong, anh chẳng những loại ánh mắt này nhìn tôi, còn dùng loại ngữ điệu này gọi tên tôi, anh khiến tôi cảm thấy rằng chính mình mới là kẻ làm những chuyện hoang đường kia!”

“Sean.” Khuôn mặt Hawkins đưa lại gần anh thêm một chút, hơi thở của y như có như không chạm đến da anh, ánh mắt lạnh lùng dường như lại có thêm một phần mềm mại.

“Đừng nhìn tôi kiểu ấy.” Sean muốn quay đầu đi, giọng nói lại mang vẻ cảnh cáo. Hành động của Hawkins thoát nhìn cũng không dùng sức, Sean lại chỉ có thể duy trì tư thế cũ.

“Cậu sợ tôi chết?”

“Sai, tôi muốn anh sớm một chút phủ quốc kỳ nằm dưới ba tấc đất nghe quốc ca! Như vậy tôi và Rick có thể được đổi đến một người dẫn đầu an phận! Như vậy tôi và Rick có thể sống sót trở về Mỹ!” Sean nói những lời này qua kẽ răng.

“Cậu sợ tôi chết?” Hawkins lặp lại vấn đề kia một lần nữa, như thể những gì Sean vừa nói hoàn toàn không phải là đáp án.

“Đúng vậy! Vì sao đến bây giờ anh vẫn còn sống!” Sean dùng sức muốn hất bàn tay Hawkins ra, đối phương buông tay, nhưng lại vươn qua ngực anh, ôm lấy anh, dùng sức để Sean ngã quy về phía lòng mình, anh nhanh chóng bắt lấy cạnh bàn, nhưng Hawkins lại càng mạnh tay lôi kéo anh xuống.

Tư thế này của họ thật buồn cười, Sean cùng Hawkins mặt đối mặt, anh ngồi ở trên đùi y.

“Cậu sợ tôi chết, phải không?” Hawkins vẫn hỏi lại vấn đề đó, tựa hồ ngay cả ngữ khí đều không thay đổi.

Sean muốn đứng lên, Hawkins lại đè anh xuống thật mạnh, chiếc ghế bị hai người dùng sức mà hơi trượt đi, phát ra âm thanh bèn nhọn trên sàn, Sean muốn giơ tay nắm Hawkins, lại trong nháy mắt cảm nhận được thứ gì đó cứng rắn đỉnh lên phía sau mình.

“Fuck! Hawkins —— để tôi đứng lên —— Now!” Sean cũng sắp không nhận được nữa, anh biết giờ phút này người đàn ông này muốn làm gì, mà anh thì một chút cũng không muốn trở thành một bộ phận trong trí tưởng tượng của y.

“Đừng lộn xộn Sean, cậu cũng biết tôi muốn gì.”

Sean mơ hồ nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Hawkins, ngọn lửa đang dữ dội tựa như muốn phá tan sự trói buộc của hai con người.

“Nói cho tôi biết, Sean, cậu sợ tôi chết, phải không?”

Sean không hiểu vì sao Hawkins có thể chấp nhất như vậy, vẫn không ngừng hỏi vấn đề này, nhưng thanh âm của y rất u tĩnh, Sean bỗng cảm thấy cơn phẫn nộ của mình giống như một ngọn liệt hỏa rơi vào trong biển băng.

“Đúng vậy, tôi sợ. Tôi là cái kẻ cầm súng đứng sau lưng anh, anh biết không? Anh có thể tưởng tượng được khi anh đi về phía chiếc xe chết tiệt kia thì mỗi buwocs đi của anh đều làm cho ngón tay tôi cứng đờ trên cò súng? Anh có thể tưởng tượng được khi anh đi đến chỗ cái cây cột điện chết tiệt kia tháo dỡ cái gì chó má bom phát súng ấy dường như không phải đập vỡ bóng đèn mà là đập vỡ đầu của tôi hay không? Còn có bốn mươi sáu ngày..... Anh có thể tưởng tượng được mỗi ngày khi rời giường tôi đều lập tức nghĩ đến Trời ạ, ta lại phải cùng kẻ điên kia đi làm nhiệm vụ! Ở đâu có quả lựu đạn trực tiếp đem ta nổ chết ở trên giường đi!”

Hawkins bỗng nhiên hung hãn hôn lấy anh, mạnh mẽ đến nỗi lưng anh phải cong lên, ngã về phía sau.

Sean vừa đẩy được y ra, song song bóp lấy bả vai đối phương, đè mạnh xuống, còn mình thì giãy mở sự kìm kẹp của y, tránh ra phía sau. Sean vừa nghiêng người cổ đứng vững, không ngờ Hawkins đã chồm tới, Sean đá chân phải, rất nhanh hai người lại triển đánh. Nếu dùng nắm tay, Sean thừa nhận vị trí của mình bất lợi, mà Hawkins, thật không may, cũng là cao thủ cận chiến.

“Tôi ghét cậu và Rick cùng nhau xem điện ảnh!”

“Tôi ghét cậu nói có người đàn bà khác là ảo tưởng tình dục của cậu!”

“Tôi ghét cậu không thèm nhìn đến tôi ngay sau khi kết thúc nhiệm vụ!” (10 điều anh ghét em. =.=+)

Sean mở to hai mắt, lần đầu tiên anh nhìn thấy cảm xúc của Hawkins tựa như bom nổ mạnh, y không hề gào thét, những mỗi một câu lại trọng lực khôn cùng, âm vang khiến Sean mờ mịt.

“Còn có, tôi muốn cậu.”

Diện mạo của Hawkins vốn anh tuấn, trong chớp mắt Sean lại thấy nó đã tính cùng hoàn toàn mất sức kiềm chế.

Rất nguy hiểm, Sean biết.

Hawkins so với bất cứ một loại bom nào trên đời này đều phải nguy hiểm.

Nhưng khi môi hôn của y rơi xuống, anh lại không thể trốn.

Những cái mút vào nóng bỏng, khát vọng chiếm hữu tràn ngập trong khoang miệng Sean

Hawkins buông tay Sean ra, một trận thanh âm vủ vốc ma xát vang lên, y đã cưỡi xuống quân phục của mình, nắm lấy anh chàng vẫn cứ đại ra phía dưới mình, đưa tay anh đặt lên cái “vật thể” cứng rắn cao ngất đến kỳ cục kia.

Sean muốn rút tay về, Hawkins lại cười khê một tiếng.

Hawkins rất ít cười, nụ cười của y dường như vĩnh viễn có một loại trào phúng, nhưng lúc này đây, Sean lại nghe ra vẻ tự giễu.

“Con mẹ nó, anh buông tay ra! Tôi không có sở thích giúp người khác “chơi súng”!”

Hawkins cúi xuống, nhẹ giọng nói bên tai Sean: “Nó rất nóng, đúng không?”

“Khốn kiếp!” Sean quay mặt qua chỗ khác, anh suy nghĩ xem vì sao mình luôn không đánh lại được Hawkins?

“Cậu có biết nó có bao nhiêu khao khát được tiến vào trong thân thể của cậu, xâm phạm cậu?” Hawkins nói rất chậm rãi, Sean thầm nghĩ giết chết y!

“Cậu có biết nó có bao nhiêu khao khát được thể hội cảm giác bị cậu gắt gao bao vây lấy?” Hơi thở của Hawkins phun bên tai Sean, tựa như một sự mê hoặc, thân thể Sean run lên, một luồng hơi nóng trào dâng, đổ xuống dưới hạ thân.

“Cậu có biết nó khao khát được đem cậu nhốt vào một nơi không ai có thể đến được, sau đó làm cậu suốt một ngày một đêm?”

“Dừng lại! Tên điên này! Im đi! Im đi!” Sean kêu to lên, phòng bên có người gõ vào tường, ý bảo bọn họ im lặng một chút.

Hawkins lại hôn lấy môi trên của Sean, khác với mấy lần trước điên cuồng, lúc này đây tràn ngập ôn nhu và an ủi, đầu lưỡi chạy dọc theo khe hở của đôi môi chậm rãi lách vào, liếm láp bờ trong của môi.

Sean hít một hơi, cười nhạo một tiếng, né tránh, “Không bằng anh đem tôi đánh ngất xỉu đi rồi làm!”

“Cậu có biết vì sao cậu luôn không đánh thắng được tôi?” Hawkins nắm lấy tay Sean thông thả chuyển động trên dục vọng của mình, Sean cứng ngắc cả người, cảm nhận được mạch đập thành thịch cùng sức nóng kinh người ở chỗ đó, trái tim anh nhảy lên bang bang khó có thể trấn tĩnh được.

“Vì sao?”

“Bởi vì anh họ của tôi trước kia là lính đặc chủng. Trước khi anh ta bị bom tạc bay lên trời, anh ta thường dạy tôi tôi đánh cận chiến, mà tôi tối hứng thú chính là làm thế nào ứng phó được lính đặc chủng đã từng nhận huấn luyện chuyên môn.”

Sean sững sốt, anh họ của Hawkins bị bom nổ chết?

“Cho nên cậu có hai lựa chọn: lấy tay, hoặc tôi sẽ khiến cậu không thể động đậy, sau đó kéo quần cậu xuống, làm chuyện tôi muốn làm. Chọn đi!”

25. Chương 25

Sean muốn nói “Tôi chọn cách thứ ba —— bẻ gãy cổ anh”, nhưng Hawkins đã lấp kín môi anh, sự ôn nhu vừa rồi nhanh chóng tan biến, thay vào đó những cái hôn say đắm nóng bỏng khiến người ta vịnh huyễn.

.....

Động tác càng lúc càng nhanh, Sean dùng sức nhích về phía bên phải ... cố thoát đi khỏi sự mãnh liệt của Hawkins, anh thở hổn hển, đôi môi của đối phương cọ qua hai má anh, ngậm lấy cằm anh.

Hơi thở trở nên thô ách nặng nề, Sean khép hờ đôi mắt, thoáng nhìn qua vẻ mặt của Hawkins.

Anh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ lúc y nhắm mắt lại, càng chưa từng gặp dáng vẻ của y lúc y cau mày hưởng thụ rồi lại vĩnh viễn chưa đủ.

.....

Hawkins tựa môi bên tai anh, trong thanh âm có ý vị trêu đùa: “Vì sao thay tôi “chơi súng”, cậu lại bắn?”

Sean ngậy ngẩn cả người, hô hấp gấp gấp chậm rãi ổn định lại, “Anh có thể buông ra được chưa?”

Hawkins lưu loát đứng dậy, rút khăn tay trên mặt bàn, lau lau hạ thân của mình, rồi lại ngồi lên ghế tiếp tục viết báo cáo.

Sean lấy cánh tay che khuất mặt mình, theo lý luận mà nói, áo sơ mi và quần dài đều vẫn ở trên người anh, nhưng anh lại cảm thấy vừa rồi mình đã thực sự bị Hawkins đem ... “làm”!

“Fuck!” Anh vươn chân ra đá vào ghế của Hawkins, ghế không đổ, lưng Hawkins cũng chỉ khẽ rung rung.

Hai, ba phút tiếp theo, Sean vẫn nằm trên mặt đất, Hawkins hoàn thành báo cáo, xoay người lại, nhìn về phía Sean.

“Cậu lấy hòm thuốc ra đây không phải để giúp tôi xử lý vết thương hay sao?”

Sean không nói lời nào.

Hawkins mở hòm, lấy băng gạc và thuốc bột chống viêm, tự mình xử lý. Động tác của y thuần thực mà tao nhã, Sean buông thong hai tay nằm tại chỗ nhìn về phía y.

“Hawkins..... Đi tìm một người đàn bà đi.” Sean bắt đầu nóng giận thực sự.

“Cậu là người duy nhất khiến tôi muốn làm tình.” Hawkins đứng dậy, đem hòm thuốc trả lại trong ngăn tủ, sau đó kéo Sean lên khỏi mặt đất, “Buồn ngủ thì quay về giường ngủ.”

Sean vỗ vỗ đệm nói, “Anh không biết rằng giường là nơi rất nguy hiểm hay sao?”

“Trên thực tế tôi không cần ở trên giường mới có thể làm cậu.”

“Anh có thể không đem hai từ ‘làm cậu’ đặt ở trên cửa miệng không? Vì sao tôi và anh nói chuyện không đến hai câu sẽ nghe thấy hai cái từ này?”

“Trong xe Hummer cũng là một địa điểm không tồi. Hoặc là trong văn phòng của Grey.” Nụ cười nở ra trên miệng Hawkins lúc này rất rõ ràng, không phải là kiểu cười trào phúng hay khuôn mặt lạnh như băng, lúc này nhìn y đầy vẻ thành thực mà gợi cảm. Sean dám đánh cược, giờ phút này Hawkins treo nụ cười đi vào một quán bar, nhất định không thiếu phụ nữ sẵn sàng cùng y đi vào trong chiếc Hummer hoặc văn phòng của một bác sĩ tâm lý nào đó làm chuyện mà y muốn làm.

Hawkins tắt ngọn đèn duy nhất trong phòng.

Sean nghĩ y sẽ đi, không ngờ y lại ngồi xuống bên giường anh.

“Anh mẹ nó muốn làm gì!” Sean lại muốn phát điên .

“Cùng tôi ngủ hoặc cùng tôi làm xong cái chuyện vừa rồi chúng ta đang làm dở, cậu chọn cái nào?” Thanh âm của Hawkins trước sau như một chứa đựng đầy ý cười, mà Sean biết cho dù anh có đi kể chuyện này với bất cứ ai khác thì cũng không có người tin Hawkins biết “cười” - theo đúng nghĩa của nó.

Sean có chút mệt mỏi, không phải thân thể, mà là các tế bào thần kinh đáng thương của anh.

Mà hai người đàn ông thân hình cao lớn cùng nằm trên một chiếc giường đơn chỉ có thể Sean cảm thấy mình sắp bị ép vào trong vách tường.

“Anh có thể quay về phòng mình hay không?”

“Không phải hôm nay.” Hawkins nghiêng người, cánh tay vòng qua người Sean, dùng sức kéo anh vào lòng mình, hơi thở của y phải vào cổ anh.

Sean rất muốn đẩy y lăn xuống khỏi giường, anh cũng tin rằng mình có đủ năng lực để làm thế. Nhưng khi anh nghĩ đến tư thế của hai người lúc này, Sean tình nguyện lựa chọn an phận, tuyệt đối không muốn khiến đối phương lại có cơ hội đẩy lên dục hỏa.

Hô hấp dịu đi và kéo dài, Sean nhắm hai mắt lại, không cảm giác thấy người phía sau lưng khẽ hôn lên gáy anh.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Sean phát hiện ra mình đang nằm trong tư thế “cả thiên hạ này đều thuộc về ta”, nghĩa là một mình chiếm cả chiếc giường! Tay đập đập, cái gì cũng không sờ tới, đồng hồ báo thức vang lên, anh nằm úp sấp, đầu óc có chút mờ mịt.

Sean híp mắt nhìn quanh căn phòng, dường như sự tồn tại của Hawkins đêm qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Anh thở dài một hơi, cổ họng đau đau.

Mở chai nước khoáng, uống vài hớp, ăn điểm tâm xong, lại là đợi lệnh. Nhưng tất cả bọn họ đều biết, thời gian đợi lệnh thường thường sẽ không vượt qua nửa buổi sáng.

“Cậu nói là bọn họ phát hiện nơi phần tử tàng trữ hàng nóng ở vùng ngoại ô?” Sean bán tín bán nghi.

“Anh cũng biết đấy thôi, cho dù bọn họ phát hiện kho lúa của phản quân cũng sẽ làm như kho đạn mà kêu tất cả cùng tiến đến.” Rick sửa sang lại vũ khí trang bị, mở cửa xe ngồi xuống, “Bất quá lần này là tiểu đội hiện đang canh giữ ở kho hàng kia chỉ đích tên chúng ta tới tiếp viện bọn họ.”

“Vì sao?” Yết hầu anh tựa hồ sưng lớn hơn.

Rick nhìn thoáng qua Hawkins đã ngồi yên vị sau xe, nói: “Nghe nói tiểu đội tiến vào tra xét thấy một thùng bom trên có dán giấy niêm phong với dòng chữ: Sinh nhật vui vẻ, Hawkins.”

Sean thở dài, mở cửa xe ngồi vào, “Montero James?”

“Đi sẽ biết.” Hawkins lên tiếng.

Rick vừa định phát động xe rời khỏi ga ra liền thấy có người chạy tới.

“Anna?” Rick ngẩn người, “Hôm nay nhiệm vụ của chúng tôi rất đặc thù, tuyệt đối không thể đưa cô đi theo!”

Anna nở nụ cười, “Tôi biết tôi tốt nhất không nên bám đuôi các anh, bởi vì tôi sẽ chỉ làm các anh phân tâm, còn có thể tạo ra phiền phức. Tôi chỉ muốn nói... Rick, buổi tối hôm nay tôi mượn bếp của quán doanh làm chút mì Ý cho anh, anh nhất định phải trở về ăn.”

Sean huýt sáo vang dội.

Tuy rằng Rick vẫn nói nếu trở lại Mỹ sẽ tìm một cô bạn gái xinh đẹp và có phong cách, nhưng hiện tại khi có mỹ nữ tỏ vẻ có cảm tình với cậu ta, cậu ta thoát nhìn lại thực bình tĩnh.

“Tôi sẽ cố hết sức.”

Xe đi.

Sean bỗng nhiên nhớ tới điều gì: “Rick, cậu nói trên giấy niêm phong viết ‘Sinh nhật vui vẻ, Hawkins’?”

“Phải.”

“Vậy hôm nay là sinh nhật Hawkins?”

“Anh phải hỏi sếp của chúng ta.”

Sean quay đầu lại: “Ha, thật sao?”

Hawkins nhìn anh, ừ một tiếng.

“Chỉ mong đây không phải là sinh nhật cuối cùng của anh.” Sean quay đầu lại.

Xe đi đến trước một kho hàng dựng bằng gỗ cũ kỹ, có mấy chiếc xe quân dụng đứng cách khó hàng khoảng 25m.

“Dem súng ống đạn được đặt ở nhà kho dựng bằng gỗ? Phần quân bị bom nổ hỏng đầu rồi hay sao?” Rick đóng cửa xe, đi về phía tiểu đội đang làm nhiệm vụ canh chừng.

“Có lẽ mục đích của bọn họ chính là chờ chúng ta đến đây, sau đó tái đem cả kho hàng cùng chúng ta nổ văng lên trời.” Sean cảm thấy lưng tật ngứa, nơi gãi rách da có chút đau.

“Chúng ta phải đi vào thật sao?”

“Không, chúng ta dùng người máy. Báo cáo cho thấy trong kho hàng không có bậc thang.” Hawkins bắt đầu thiết lập thiết bị giám thị.

Sean quay đầu lại nhìn y, nếu ở đây có bom của Montero, Hawkins hẳn là tự mình đi vào mà không phải là dùng người máy, hướng hồ ở ngoài kho hàng điều khiển người máy tiến vào thăm dò thậm chí tháo dỡ bom cần kỹ xảo rất cao. (Phẫu thuật nội soi?=. =)

“Hawkins?” Sean nhìn y.

Đối phương đưa cho anh một lọ nước khoáng, “Sean, nhìn cậu có vẻ không thoải mái?”

Rick bị những lời này hấp dẫn chú ý, “Sean, anh bị bệnh sao? Bất quá tôi chỉ thấy trên mặt anh đột nhiên nổi lên hai cái mụn dấy thì thôi.”

“Cảm ơn, ” Sean nhận lấy bình nước, “Tôi chỉ thấy cổ họng không mấy thoải mái thôi.”

Nửa giờ đích sau, người máy chậm rãi khởi động, đi vào kho hàng.

Cameras loạn xạ, Sean vừa tìm bút vừa cười nói: “Ha, Hawkins! Tôi sợ anh đã lâu không điều khiển người máy, dừng lại không chào hỏi gì đã làm nổ bom!”

Hawkins nghiêng mặt nhìn lại, khoe miệng hướng về phía trước khe cong, đáng tiếc Sean cúi đầu không nhìn thấy.

Người máy đi vào, Hawkins đã chứng minh được ngón tay mình ngoại trừ tháo gỡ bom, trên bàn điều khiển cũng rất linh hoạt.

“Sean, lại đây.” Hawkins nhìn màn hình, nói.

Sean đi đến, “Sao thế, tôi nghe nói nơi đó có cả thùng bom, đừng nói với tôi người máy của anh tính mang từng thùng từng thùng một đi ra.”

Hawkins dùng cầm chỉ chỉ màn hình, Sean hí hóp mắt, thấy cameras của người máy chụp được một hộp sắt kỳ quái nơi góc tường, “Đó là bom sao?”

“Càng giống như một thiết bị kíp nổ.”

“Thiết bị kíp nổ?” Sean ngẩn người.

Người máy tiếp tục thông thả di động, Sean thấy dây dẫn kéo dài vào đến trong thùng đầy bom, sau đó vô số sợi dây tụ tập đi về phía cái hộp sắt nằm trong góc tường.

“Fuck!” Sean ôm lấy đầu, “Cả kho hàng này chính là một quả bom! Chúng ta phải rút lui khỏi đây, để cho trực thăng đến trực tiếp nổ tan nơi này!”

Hawkins đưa tay chỉ chỉ màn hình.

Sean thấy trên hộp sắt dùng bút ký tên viết: Gỡ được số bom này, mày có thể biết tao ở nơi nào.

“Tôi phải gỡ số bom này.”

“Nơi ẩn dấu của Montero James đáng để anh lấy tính mạng của mình đi mạo hiểm?” Sean cảm thấy Hawkins không thể nói lý, “Chúng ta chỉ cần rời đi, sau đó để cho trực thăng hoặc là bất cứ đơn vị nào khác đến kíp nổ nơi này thì tốt rồi!”

“Bom của Montero đã giết chết anh của tôi.” Lời của Hawkins khiến Sean cứng người.

“..... Anh của anh đã chết! Hơn nữa cho dù anh dỡ bỏ chỗ bom ngu ngốc này cũng không có nghĩa là Montero sẽ thật sự nói cho người anh biết hắn ở nơi nào!”

“Hiện tại không phải lúc thảo luận chuyện này.” Thanh âm của Hawkins rất quyết đoán, y đã quyết tâm làm theo ý mình.

Y đứng thẳng dậy, vỗ tay vài cái thật vang, mọi người đều nhìn về phía y: “Tất cả lùi về phía sau, ra ngoài 200m!”

“Đồ điên!” Sean hừ một tiếng, anh biết hết thấy mọi ngăn cản đều là phí công.

Nhận được lợi cảnh bo, tất cả mọi người lên xe, rời khỏi kho hàng, chỉ còn lại tiểu đội của Hawkins vẫn đứng chỗ cũ.

Sean căng thẳng: “Cho người máy dừng lại đi, nếu nó không cẩn thận móc phải dây dẫn.....” Số bom ở đây cũng đủ đưa bọn họ văng lên trời hơn mười lần.

“Lúc này chỉ có thể dùng tay kíp nổ.” Hawkins dùng bàn điều khiển.

Sean hít sâu một hơi, “Nghe anh nói thật giống như từ đầu tới giờ anh chưa từng nghĩ đến dùng tay đi kíp nổ.”

Hawkins gọi Rick tới, lấy trang phục bảo hộ

“Trang phục bảo hộ?” Rick có chút kinh ngạc, số lần Hawkins mặc trang phục bảo hộ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Tuy rằng thứ đó vô dụng, nhưng tôi mặc nó vào hai người các cậu sẽ thoải mái hơn nhiều.” Hawkins nói xong quay sang nhìn Sean, “Chờ tôi mặc xong, các cậu cũng lùi ra ngoài bán kính 200m.”

“Anh nhất định phải tự mình đi vào?”

“Bằng không Trung sĩ Sean Elvis ốm yếu đi vào cùng tôi?” Hawkins đưa tay vuốt ve má Sean, “Sau đó vì choáng váng đầu mà sẩy tay với một cái kíp nổ, sau đó tôi và cậu mượn sức của núi bom này lao ra tăng khí quyển?”

26. Chương 26

Sean ngây dại, Hawkins chưa bao giờ nói đùa, cho dù là lạnh mặt mà đùa, hôm nay đột nhiên nghe y nói vậy khiến anh quên cả tránh né móng vuốt sồi của y đưa đến.

Rick lôi trang phục phòng hộ nặng trĩu ra, cùng với Sean giúp đỡ y mặc lên.

“Ha, Hawkins, tôi dám thề rằng anh là người mặc trang phục phòng hộ nhìn đẹp trai nhất trong số tất cả những người từng mặc!” Rick cười nói, nhưng thanh âm của cậu ta cũng đang run lên.

“Tôi cũng dám cá là nếu Sero cũng mặc thứ này đứng cạnh Hawkins, cậu tuyệt đối không nhận ra ai là ai!” Sean kéo lại ngay ngắn phần bảo vệ ngực rồi vỗ vai Hawkins, “Có điều người anh em ạ, anh quả thực điển trai đến ngây người!”

“Bộ đàm như thế nào?” Rick thử âm thanh.

“Nghe thấy.” Hawkins trả lời, “Các cậu đi được rồi.”

“Đi, đếm từ một đến ba, chúng ta cùng nhau xoay người.”

Ba giây đồng hồ sau, Sean cùng Rick đi về phía tiểu đội canh gác, mà Hawkins đi về phía kho hàng.

Khi đi được vài chục bước, Sean bỗng túm lấy Rick.

“Sean?” Rick ngạc nhiên.

“Cậu đi trước đi, tôi phải ở lại nơi này.”

“Cái gì? Sean.....” Rick bắt lấy anh, “Anh ở lại đây cũng vô dụng, bất luận Hawkins thành công hay thất bại anh cũng không thể làm được gì cho anh ta, anh cũng biết.....”

“Còn một việc tôi có thể làm.”

“Cái gì?”

“Làm cho anh ta biết sợ hãi.” Sean vỗ vai Rick, “Tin tôi, tôi sẽ không chết.”

Rick nhìn Sean, “Anh ở gần Hawkins lâu nên cũng điên rồi?”

“Có lẽ vậy. Rick..... Cậu xem như là người bình thường duy nhất trong tổ chúng ta, vì thế cậu nhất định phải sống. Nhớ rõ, tối nay món mì ống của Anna đang chờ cậu.”

“Đúng vậy, cho nên tôi sẽ không nổi điên cùng hai người!” Rick tựa hồ bị Sean chọc giận, cậu ta vẫn cảm thấy nếu so sánh giữa Sean cùng Hawkins, Sean rõ ràng giống cậu ta, có lối suy nghĩ của một công dân Mỹ bình thường, nhưng hiện tại, Sean tựa như lại cùng một “chủng tộc” với Hawkins.

“Xin lỗi, Rick!” Sean nhìn theo Rick hô một tiếng.

“Anh mẹ nó mau chóng trở về trước khi cái lều rách nát đó nổ tung!” Rick cắn răng đi về phía khoảng cách an toàn.

Sean ngồi tại chỗ, anh nhìn thấy Hawkins đi vào gian phòng, vì thế bèn kết nối bộ đàm với y.

“Hey, Hawkins, bên trong đó cảm giác như thế nào?” Sean đặt hai tay trên đầu gối, bàn tay phải iết chặt lấy bàn tay trái, lúc này nhịp tim của anh tăng nhanh.

“Tôi nghĩ thoát ra khỏi bộ trang phục ngu ngốc này.” Sean không ngờ Hawkins lại trả lời anh.

“Tôi cũng không hiểu vì sao anh mặc nó.” Kể điên Hawkins sẽ không tin tưởng bất cứ thứ gì ngoại trừ ngón tay của mình.

“Bởi vì cậu muốn tôi mặc.” Câu trả lời của Hawkins khiến Sean vùi đầu giữa hai chân, nở nụ cười, cho tới lúc này anh chưa từng nghĩ Hawkins sẽ đem ý kiến của anh đặt vào tai.

“Hawkins, anh cần phải thành công, nếu không tôi sẽ cùng với anh bị đánh văng ra ngoài vũ trụ!” Sean nhìn vào kho hàng kia, tựa hồ chỉ một thoáng có thứ gì đó sẽ bạo liệt tràn ra.

“Chỉ cần cậu đợi ở ngoài hai trăm mét, cho dù tôi chết cậu cũng chỉ cảm thấy một ít khí nóng mà thôi.” Thanh âm của Hawkins mang theo hơi thở gấp, không biết bởi vì căng thẳng hay bởi vì sự oi bức bên trong trang phục phòng hộ.

“Hiện giờ tôi đang ở cách kho hàng từ 25m đến 50m và đang cố gắng nhìn thấy anh.” Nói xong câu đó, anh thấy hơi thở vốn trầm trọng của Hawkins bỗng nhiên ngừng hẳn lại.

Đây là lần đầu tiên ở cạnh Hawkins trong mấy ngày qua, Sean có một chút thật đặc ý.

“Vì sao cậu lại ở đó?” Thanh âm của Hawkins nhích cao hẳn lên.

“Vì trả thù anh. Thiếu úy Hawkins, xin anh cẩn thận tất cả mọi đường dây dưới chân, đừng vô ý vấp phải hay cắt sai cái nào.” Sean hít sâu một hơi, “Hiện tại anh biết sợ hãi rồi sao?”

“Cậu muốn trả thù tôi mỗi lần đi làm nhiệm vụ đều khiến cậu sợ hãi?”

“Đúng vậy. Còn có..... Ở tại cái khoảng cách không xa không gần này nói với anh một câu ‘Sinh nhật vui vẻ’ cũng không tệ!” Sean trừng mắt nhìn mu bàn tay, mấy cái “mụn dầy thì” trên tay anh hình như sắp ứa ra nước!

“Sean, tôi đã mở hộp sắt, bên trong không có thiết bị kíp nổ.”

Sean nghe thế, hô hấp càng trở nên trầm trọng.

“Trong kho hàng có nhiều đôi bom như vậy chúng tôi có thể có vô số thiết bị kíp nổ.”

“Cho nên tránh ra càng xa càng tốt, Sean.”

Sean hé miệng, “Nếu anh biết tôi lù đến khoảng cách an toàn như vậy hiệu quả trả thù cũng không còn, chẳng phải sao?”

“Tôi sẽ không rút lui.”

“Tôi biết, anh cần thông tin về tung tích của Montero James.” Ngón tay Sean dè lên huyết thái dương, giờ phút này anh thực sợ hãi, không phải vì mình sẽ bị nổ đến ngay cả mũ cũng không tìm thấy, mà là sợ trên đời này không bao giờ còn ai điên khùng giống như Hawkins nữa.

“Hawkins, đặt nhiều bom như vậy, mục đích của Montero là muốn anh giải quyết không xuể, cho nên chúng nó hẳn phải có quan hệ song song, thử tìm kiếm xem, nhất định những đường dây đó phải đi về cùng một vị trí nào đó..... nếu cái hộp sắt kia chỉ là thủ thuật che mắt.”

“Tôi đang tìm.”

Nửa giờ sau, thanh âm của Hawkins lại truyền đến, “Tìm được rồi.”

“Nhưng anh cảm thấy Montero sẽ không tặng món quà sinh nhật đơn giản như vậy. Anh phải tìm được thiết bị kíp nổ của chúng giữa một núi dây dợ.”

Ngay sau đó lại là im lặng, Hawkins đóng bộ đàm, y cần chuyên tâm.

Lần thứ hai liên lạc Sean, Rick muốn anh thuyết phục Hawkins buông tay khỏi vụ này.

“Cậu cảm thấy có ai đó có thể thuyết phục anh ta sao?” Sean cảm thấy buồn cười.

Nhưng vào lúc này, Hawkins lại đi ra khỏi căn phòng kia, chạy về phía Sean.

“Sean, chạy!!!”

Hawkins vừa chạy vừa cởi trang phục phòng hộ để giảm bớt sức nặng.

“Làm sao vậy?” Sean bật dậy, có chút choáng váng.

“Bên trong còn có một quả bom hẹn giờ, còn không đến 2 phút!”

Sean nhìn thấy Hawkins hoàn toàn thoát khỏi trang phục phòng hộ, vọt lại đây.

Hơn mười giây sau, Sean bị y túm chạy về phía trước.

Xa xa, Rick tựa hồ cũng hiểu được tình huống nguy cấp, hướng bọn họ mãnh liệt ngoắc.

Sean phục hồi tinh thần, cùng Hawkins chạy hối hả về phía tiểu đội đang đóng tại ngoài 200m, tất cả suy nghĩ đều ngưng trệ, trái tim treo trên không trung, ngoài trừ cơn đau âm nóng đến tử cổ tay, nơi Hawkins nắm chặt, anh không cảm thụ được bất cứ thứ gì khác.

Khi Rick túm lấy Sean kéo về phía mình, sau lưng bọn họ là một tiếng nổ kinh hoàng, không khí mang theo áp lực thổi bay đất cát về phía sau lưng Sean, anh không chống đỡ được sức ép của vụ nổ, ngã sấp xuống.

Tiếng nổ khiến Sean cảm thấy trong đầu mình có thứ gì đó vừa nứt vỡ ra một đường, anh ngã sấp trên người Rick.

Vài giây sau, tai Sean vẫn ơ ơ như trước. Rick chậm rãi nâng anh dậy, Sean ngồi ở một bên, anh phát hiện Hawkins vẫn túm chặt lấy cổ tay anh như cũ.

Giờ phút này, y nhìn về phía anh, tựa hồ đang nói gì, đáng tiếc lỗ tai Sean quả thực không nghe thấy bất cứ thanh âm gì.

Trên người họ đầy bụi đất.

“Chúng ta còn sống không?” Sean hỏi, tuy rằng ù tai không nhanh vậy đã hết, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Rick, Sean có thể đoán được bọn họ thật sự còn sống.

Những binh lính khác đi tới nâng bọn họ dậy, còn võ lưng Sean cùng Hawkins tựa hồ nói gì.

Sean cảm thấy thực choáng váng.

Tất cả mọi người lên xe chuẩn bị rời đi.

Sean vẫn ngồi ở vị trí cũ, nhưng lúc này, anh không tì tay lên cửa sổ, chống lấy đầu mà là tựa hẳn vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

“Sean? Sean?” Xe chạy được khoảng 30’, thanh âm của Rick bắt đầu rõ ràng lên, điều này khiến Sean thấy cảm kích Thượng Đế, vì lỗ tai anh chưa vì vụ nổ kia mà điếc!

“Tôi không sao..... Rick..... Tôi chỉ muốn ngủ.....”

Xe loạng choạng về tới doanh địa.

Rick vốn định đánh thức Sean, nhưng mới lay lay anh vài cái cậu ta liền phát hiện không đúng, “Sean —— anh phát sốt!”

“Vậy sao? Tôi trở về ăn hai viên thuốc.” Sean mở to mắt, mở cửa xe đi xuống, Hawkins nâng lấy anh, sau đó công anh lên lưng.

“Rick, đưa Sean đi tìm Lewis.”

Đi vào phòng khám của Lewis, Hawkins đặt Sean lên trên giường.

Lewis giúp anh đo nhiệt độ cơ thể.

“Ác, 39 độ.” Anh ta cởi quần áo của Sean nhìn nhìn, “Cậu ta bị Zona*.” (*Herpes zoster)

“Cái gì? Đó là bệnh gì?” Về mặt Rick mờ mịt.

“Giống bệnh thủy đậu, cậu ta cần nghỉ ngơi, không được để cho cậu ta gãi vỡ các bọng mụn, như vậy rất dễ nhiễm trùng. Đây là thuốc uống và thuốc bôi. Tôi sẽ viết đơn để cậu ta nghỉ ngơi ba ngày.”

“Cứ như vậy?” Rick nhướng mi.

“Cứ như vậy.” Lewis rõ ràng cảm giác được ánh mắt Hawkins theo sát sau mình, anh ta thấy khôn ngoan hơn cả là trở về bàn làm việc.

Sean đưa về phòng, đặt lên trên giường.

Rick giúp Sean uống thuốc, sau đó chuẩn bị giúp Sean cởi quần áo.

“Tôi sẽ giúp cậu ta bôi thuốc, Anna còn đang chờ cậu.” Hawkins nói với Rick. (Con à, đậu hủ của “a cha” con đâu phải ai cũng ăn được, còn “ba ba” con đứng đó chi! =.=+)

“Đúng vậy, Anna!” Lúc này Rick mới nhớ tới còn chưa cho Anna biết mình đã bình an đã trở lại, “Vậy Sean nhờ anh!”

Hawkins ngồi vào bên giường, cởi cúc áo đồng phục của Sean, để lộ áo T-shirt màu trắng và quần sẫm màu. Y cởi nốt áo trong của anh, xương quai xanh tinh tế khỏe mạnh cùng đường cong cơ thể duyên dáng cứ như vậy hiện ra ở trước mặt Hawkins.

Y dùng khăn mặt thấm nước ấm, lau mình cho Sean, cẩn thận tránh khỏi những dải mụn đỏ.

“Hawkins..... Anh đang làm cái gì.....”

“Lau mồ hôi, sau đó bôi thuốc cho cậu. Cậu nổi mụn zona, nếu thấy ngứa cũng không được gãi.” Động tác tay của Hawkins nhẹ nhàng vô cùng.

Sean vốn thực để ý bản thân cái gì cũng không mặc cứ như vậy nằm trước mặt Hawkins, nhưng giờ phút này biểu tình của Hawkins cùng sự cẩn thận tỉ mỉ của những ngón tay y khiến anh không hiểu sao bỗng tin tưởng y.

“Sean, tôi lật cậu nằm sấp lại nhé, Lewis nói mụn nước trên lưng cậu đã bị gãi vỡ.”

“Àn.....” Sean mơ hồ gật gật đầu.

Bôi thuốc cho Sean xong, Hawkins cũng không mặc lại y phục cho anh mà đem chăn nhẹ nhàng phủ lên người Sean.

*Bệnh Zona hay còn gọi là Zona thần kinh, “Giời leo”

27. Chương 27

Sean ngủ say, Hawkins ngồi bên cạnh Sean, dựa vào đầu giường.

Nửa đêm, Sean tỉnh lại, cảm giác bên cạnh có người.

“Muốn uống nước? Hay đau?”

“Hawkins..... Anh vẫn ở đây” Sean cố gắng nhìn rõ mặt y trong bóng tối.

“Để trông chừng không cho cậu gãi phá mụn nước.” Thanh âm của Hawkins vẫn lạnh nhạt như mọi khi.

Sean cười một tiếng, “Hôm nay thiếu chút nữa đã mất mạng, vì sao anh còn có thể bình tĩnh như vậy?”

“Tôi cũng không bình tĩnh, tôi rất sợ hãi.”

“Sợ hãi? Sợ cái gì?”

“Sợ cậu sẽ chết.”

“Như vậy tôi đã trả thù thành công.”

“Tôi sợ là sợ còn chưa kịp làm cậu thì cậu đã chết!” Hawkins nói lời vô cùng thiếu lãng mạn không chút do dự.

“Trời ạ, tôi thật không nên tỉnh lại. Ngoại trừ làm đối tượng ảo tưởng tình dục, tôi không còn tác dụng gì khác với anh nữa sao?” Sean đưa tay bóp bóp trán.

“Sean, cậu không chỉ là đối tượng ảo tưởng tình dục.”

“Tôi còn là đồng đội của anh.” Sean dùng nắm tay nắm nhẹ vào người y, “Nhân tiện... chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Tôi có thể hôn cậu không?”

“A —— Trời ơi!” Sean rên lên, “Anh không thấy tôi đang sinh bệnh hay sao? Vì sao còn tra tấn thần kinh của tôi như vậy?”

“Quên đi.” Hawkins thản nhiên.

Sean thở dài, “Trên người tôi mọc ra cái đống mụn nước chết tiệt kia, còn đang ứa mủ, tôi thật không hiểu làm thế nào anh còn có thể muốn mấy chuyện đó với tôi?”

“Trên thực tế chỉ có những chỗ cậu gãi vỡ mới có chút nước mủ mà thôi.”

“Được rồi, chúng ta có thể không bàn luận về vấn đề nước mủ nữa được không?”

“Đúng vậy, nhưng trên thực tế cậu là người nhắc đến nó trước.”

Sean tự động xem nhẹ câu nói đó, “Không thể lập tức phát hiện quả bom hẹn giờ kia, có phải anh rất khó chịu?”

“Ít nhất tôi đã phát hiện ra nó trước khi nó phát nổ.”

Sean nhắm mắt lại, anh phát hiện ra rằng bất kể họ nói về chủ đề gì, Hawkins đều có khả năng khiến cho nó kết thúc trong vòng ba câu.

Nhưng vào lúc này, di động trong túi quần Hawkins rung.

Y lấy nó ra, nhờ vào ánh sáng nhàn nhạt của màn hình, Sean thấy Hawkins nhăn mày, y tiếp điện.

“Good evening, dear Hawkins.”

“Montero James.” Hawkins nói ra cái tên đó, Sean sửng sốt, nhìn về phía y.

“Thật đáng tiếc vì mày đã không thành công mở ra quà tặng của tao!”

“Nhưng tao tin rằng mày sẽ thực vui vẻ nghe thấy ‘quà tặng’ của mày giống như pháo hoa mừng năm mới bay lên trời.”

“Ân hừ, mỗi một quả bom đều là một tác phẩm nghệ thuật, cũng không phải mỗi người đều giống như mày, xem nghệ thuật là công địch. Tiếp theo đây, tao sẽ tặng cho mày một món quà khác, cũng rất tuyệt.”

Nói xong, điện thoại liền ngắt.

Hawkins ngồi yên.

“Gã điên kia lại dám gọi điện tới tìm anh?” Sean có chút buồn cười, anh cảm thấy quan hệ giữa Hawkins và Montero thật đặc biệt, nhưng nhất thời không chỉ ra được sự đặc biệt đó ở chỗ nào.

“Trước khi anh họ của tôi đi làm nhiệm vụ, Montero từng gọi điện thoại cho tôi. Hắn nói hắn sẽ dùng bom tạc anh họ của tôi đến cùng chỗ với Thượng Đế. Lúc đó, tôi còn đang trong kỳ huấn luyện tháo dỡ bom, tôi đã cho rằng cuộc gọi đó chỉ là một trò đùa dai.”

Sean khá là bất ngờ, một Hawkins vô cùng lười cùng người khác nói chuyện và giải bày tâm sự, thế nhưng lại cùng anh nói những chuyện đó. Hawkins cũng không phải loại người gặp chuyện đau lòng sẽ tìm người kể lể. Y sẽ đem chúng chôn sâu trong tâm đáy lòng, thẳng cho đến khi chúng ngạt thở mà chết, y cũng sẽ vẫn trước sau như một không chút đổi sắc.

“Sau đó thì sao?” Trong đêm ấy, Sean bỗng rất muốn nghe y nói, rất muốn nhìn thấy y buông những chuyện đau lòng ấy ra khỏi vực sâu của tâm hồn, có lẽ làm thế trái tim y sẽ có thể thả lỏng.

“Sau đó anh họ của tôi không bao giờ trở về. Người ta an táng quân phục của anh ấy trong vườn. Tôi đứng trước mộ, di động lại vang.”

“Là Montero?”

“Đúng vậy, hắn hỏi tôi có thích món quà của hắn hay không? Tôi hỏi hắn tại sao phải làm như vậy? Hắn nói ‘Hồi gia tộc của mày’.” Hawkins hơi cúi đầu, nhìn về phía mắt Sean trong bóng tối.

“Anh sẽ tìm được hắn, Hawkins.”

“Có lẽ.” Hawkins đứng dậy, đi ra cửa, “Ngủ ngon, Sean.”

Sáng hôm sau, Rick đến thăm Sean.

“Hey, người anh em! Anh thế nào!”

Sean ngồi xuống, tiếp nhận sandwich mà Rick mang đến, “Còn sống, hạ sốt, nhưng thân thể ngứa ngáy khó chịu.”

“Miếng sandwich kia không phải bình thường, là Anna làm cho anh.”

“Thật sao?” Sean cắn một ngụm, “Như vậy ngày hôm qua Anna làm mì ống cho cậu hương vị như thế nào?”

“Rất tốt!” Rick ngồi bên cạnh Sean, “Đến nỗi ngay cả mì ống có mùi vị gì tôi đều không nhớ nổi!”

Sean nở nụ cười, “Bất quá miếng sandwich này mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Lát nữa tôi sẽ cùng đội khác đi tuần tra, quân doanh có điều một người đến tạm thay vị trí của anh, có điều anh không ở trong xe tôi cũng chẳng biết nói chuyện với ai.”

“Yên tâm, cậu sẽ tán gẫu rất vui vẻ với người mới. Anh ta sẽ dạy cậu cách đối phó với món mì ống thất bại của phụ nữ!”

“Đúng rồi Sean, nghe nói Bắc khu bên này của chúng ta có sự điều động .”

“Điều động loại nào, có thể đưa chúng ta quay trở về nước không?”

“Anh nằm mơ đi thôi! Nghe nói quân doanh của chúng ta sẽ có lính đặc chủng đến đóng, có thể sẽ có hoạt động ám sát đối với phản quân.”

Sean gật đầu, “Lúc trước tôi ở hậu bị, nếu đã được phái đến Baghdad hẳn phải là tiền trạm hoặc là tiên phong, có lẽ tôi cũng chẳng biết ai trong số họ.”

“Tốt lắm, người anh em, hy vọng anh sớm được mặc lại bộ quân phục oi bức này, tôi đi phiên trực, nhớ phải cầu nguyện cho tôi bình an trở về.”

“Thượng Đế che chở cậu!”

Rick đi rồi, Sean liền nằm chán nằm ở trên giường, bỗng nhớ tới mình còn chưa uống thuốc. Cứ nằm mãi thực sự rất chán, anh quyết định đứng lên đi lại.

Tuy rằng Bác sĩ Lewis đã dặn dò tốt nhất không được để có mồ hôi, nhưng Sean vẫn mặc áo T-shirt đi ra mấy quán hàng nhỏ ngoài quân doanh.

Những quán hàng này đều là người bản xứ kinh doanh, phần lớn trong số họ đều đã được kiểm tra thân phận kỹ càng mới được phép ở đây bán hàng, chủ yếu là DVD.

Đi qua bên cạnh họ, có thể nghe thấy thứ tiếng Anh sứt sẹo về cái gì “Năm đôla một chiếc, mười ddoola hai chiếc” linh tinh...

“Có phim khoa học viễn tưởng không?” Sean hỏi bọn họ, nói xong rồi Sean mới cảm thấy mình là thằng ngốc. Mấy thứ điện ảnh “chân chính” ở trước mặt những gã đàn ông “nghện” mấy tháng trời là hoàn toàn không thể tiêu thụ được!

Người bán hàng rong đưa ra trước mặt anh một chiếc DVD, không ngừng lặp đi lặp lại một chữ “good”. Xem bìa mặt chỉ biết là AV.

Sean bỗng nhiên tâm ngứa, lấy ra mười đôla mua hai chiếc.

Khó được cơ hội ở một mình, vừa lúc tranh thủ thích một chút.

Trở lại ký túc xá, bắt đầu mở DVD.

Nữ diễn viên AV trong phim có dáng người quả thực khiến cho đàn ông nhiệt huyết phun trào

Ngay trong nháy mắt khi bắn ra, trước mặt Sean tràn ngập hình ảnh Hawkins nắm chặt lấy tay anh buộc anh giúp y “chơi súng”

Lồng ngực anh cứng lại, Sean nhìn trần nhà, ngây dại.

Vừa rồi anh đã nghĩ gì?

Thượng Đế a! Không thể nào! Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Trên màn hình, nữ chính còn đang ý loạn tình mê, mà Sean cũng đã dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Anh bắt đầu giúp chính mình tìm cớ.

Sean, cậu lo lắng cái gì? Chờ khi công việc ở đây chấm dứt, cậu sẽ quay về Mỹ, đến lúc đó sẽ không gặp lại cái tên diên Hawkins, cậu lại có thể tận tình cùng mỹ nhân tay trong tay, những hình ảnh kinh khủng này sao có thể còn xuất hiện?

Cậu chỉ tiếp xúc với Hawkins quá thường xuyên mà thôi, tên kia lại đè trên người cậu mà “chơi sủng”, dẫn đến kết quả này cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng sau khi mất nửa ngày tìm lý do, Sean vẫn lo sợ bất an như cũ.

Anh bước nhanh ra khỏi phòng, đi tìm Tiến sĩ Grey.

Nhưng trước bàn của Grey lại đang có người ngồi, ông ta hơi ngạc nhiên khi thấy Sean.

“Hey, người anh em! Chuyện của tôi khá cấp bách! Liệu cậu có thể nhường cho tôi chút thời gian?”

Người lính kia gật đầu, nhanh nhẹn đứng lên, còn bóp chặt vai Sean mà nói: “Không có gì là không thể trôi qua, anh em!” Sau đó liền đi.

Ngón tay của Tiến sĩ Grey nhẹ nhàng đập lên mặt bàn, Sean ngồi xuống phía đối diện với ông ta, hai bàn tay ôm lấy đầu tỏ vẻ sầu não.

“Tiến sĩ Grey Tôi nảy sinh một vấn đề rất lớn..... Vấn đề này thực nghiêm trọng.....”

“Nghiêm trọng đến cỡ nào?”

“Hôm nay tôi đi mua DVD, sau đó tôi nằm ở trên giường.....” Sean thở dài, bức bối, những lời tiếp theo anh thực khó mà nói ra được!

Tiến sĩ Grey nghiêm túc quan sát vẻ mặt của anh, sau đó cố gắng dùng ngữ điệu thoải mái nói: “Đừng nói với tôi là cậu không thể cứng rắn, đó quả thực là một vấn đề nghiêm trọng. Nhưng Sean..... Chịu áp lực mạnh trong thời gian dài khiến cho dần ông mất đi năng lực chỉ là tạm thời. Đặc biệt cậu lại thuộc binh chủng công tác nguy hiểm cao độ, hiện tượng đó có xảy ra cũng rất bình thường.”

Sean không biết phải nói gì, anh không hiểu thế quái nào Tiến sĩ Grey lại nghĩ đến phương diện kia, bị người ta cho rằng mình ‘không thể cương’, điều này khiến anh thực không biết nên khóc hay cười.

“Vậy cái gã diên Hawkins kia như thế nào chỉ cần nghĩ... liền có thể cứng lên? Hắn mới là người dễ bị tạc bay nhất trong tiểu tổ của chúng tôi!”

“Well, phương thức xử lý áp lực của mỗi người không giống nhau. Tôi có thể cho cậu một số loại thuốc giảm bớt căng thẳng, nhưng không thể uống nhiều. Tôi dám cam đoan, chờ cậu về đến Mỹ nhất định sẽ lại cường tráng như cũ.”

Sean ngẩn người, vấn đề anh muốn giải bày cùng Tiến sĩ Grey không phải là vấn đề này a.

“Ý tôi muốn nói là.....”

“Muốn nói gì?” Tiến sĩ Grey mỉm cười.

Muốn nói lúc tôi bắn, trước mắt hiện lên hình ảnh Hawkins.....

“Quên đi, tôi nên trở về xem thêm mấy lượt DVD thôi.....” Sean đứng dậy, nghĩ thầm rằng nói không chừng làm vậy còn có thể đem mình bẻ lại “thẳng” như cũ.

“Sean, cậu không cần thuốc thật sao?” Tiến sĩ Grey ngó đầu ra, Sean đã muốn đi khỏi văn phòng.

28. Chương 28

Đi về đến phòng, phát hiện cửa phòng mình đang mở, lúc này Sean mới nhớ ra trước lúc đi hình như anh đã quên khóa cửa.

Vừa đẩy cửa vào, anh đã ngây dại.

“Ho..... Hawkins, sao anh lại ở đây?”

Quan trọng nhất là, y đang nằm trên giường anh, trước mặt y là DVD anh vừa mới xem xong!

“Bây giờ là 5h30’ chiều.” Ý tứ là phiên trực của y chấm dứt nên đã trở lại.

“Dù vậy anh cũng không thể tùy tiện đi vào phòng tôi a!”

“Cậu không khóa cửa.” Hawkins cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển đến cái cảnh nữ diễn viên AV điên cuồng lắc lư vòng eo, “Cậu thích loại hình này?”

“Cái gì?” Sean đi tới, đoạt lấy điều khiển từ xa, tắt đi.

Phải biết rằng Hawkins nằm trên giường của Sean, xem phim AV là một hình ảnh vô cùng quý dị!

Mà giờ phút này Hawkins vẫn lạnh lùng trước sau như một, cố y lộ ra khỏi quân phục, thon dài mà hữu lực, cầm y thanh tú tao nhã, liền ngay cả quầng thâm dưới mắt cũng có vẻ thâm thúy mê người.

Điên rồi!

Sean ngồi ở bên giường ôm lấy đầu, “Anh có thể thôi xuất hiện trước mặt tôi hay không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì sự xuất hiện của anh đúng là tai nạn!”

“Sean?” Hawkins ngồi dậy, nhìn anh.

“Anh đem bộ não tôi khuấy thành một bát mì ống!”

“Cậu đối với tôi mà nói, cũng là một vụ tai nạn. Nếu không thể tránh né, không bằng đi đối mặt. Hay là cậu có thể đối mặt với một quả bom có thể khiến cậu nổ mất xác cũng không thể đối mặt được với tôi?”

Sean ôm đầu, cười khẩy, “Anh biết cái gì? Hôm nay tôi xem DVD, ... của tôi đứng lên, sau đó tôi tự khiến mình thích một phen, nhưng ở lúc cao trào nhất, tôi lại nhìn thấy mặt anh. Đây là mục đích của anh sao? Hay là thứ mà tôi cần phải đối mặt?”

“Ít nhất cậu đã thành thực nói cho tôi biết ở lúc cao trào cậu đã nghĩ đến tôi.”

“Như vậy 41 ngày sau thì thế nào? Hawkins, tôi sẽ trở lại Mỹ, tôi sẽ có ba tháng đến nửa năm nghỉ ngơi, sau đó có lẽ tôi sẽ trở lại với lực lượng đặc chủng. Có lẽ chúng ta sẽ không thể gặp lại nhau nữa. Có lẽ anh sẽ tiếp tục đi tìm kiếm Montero James, mà tôi sẽ ngẫu nhiên nhớ tới anh... một lúc nào đó, sau đó quên anh. Có lẽ đến cuối cùng tôi sẽ phát hiện chuyện mà tôi đang buồn rầu lúc này thực buồn cười, bởi vì tất cả những chuyện này sẽ kết thúc sau khi tôi rời khỏi Baghdad.” Sean vẫn ôm lấy đầu như cũ, “Đáng sợ nhất chính là mặc dù mọi chuyện đều đã kết thúc, nhưng khi tôi xem AV vẫn sẽ nhìn thấy khuôn mặt của anh, điều này tôi tệ biết bao nhiêu!”

Hawkins vươn tay đến, không ôm Sean mà chỉ đặt bàn tay lên lưng anh, “Những lúc xem AV, tôi luôn nghĩ đến cậu, vậy mà cậu lại luôn nghĩ đến đàn bà, cậu không thấy rằng người bất hạnh phải là tôi hay sao?”

“Nga, coi như là nổ mặt Thượng Đế!” Sean nhìn về phía Hawkins, “Xin anh đừng mệ nó nói cho tôi biết anh có bao nhiêu thiệt thòi!”

“Trên thực tế tôi quả thật đã phải nhịn..... rất lâu. Vì sao cậu không thử một lần? Có lẽ tôi sẽ khiến cậu thấy ‘thích’ hơn nhiều so với người đàn bà trong DVD kia.”

Sean trực tiếp đánh ra một đấm, “Anh mệ nó có ý tứ gì!”

Hawkins đón lấy nắm tay của Sean, nghiêng mặt cười, dường như bầu không khí cũng uyển chuyển hẳn lên theo độ cong của làn môi y, “Vậy tôi đổi cách nói khác, tôi so với người đàn bà kia sẽ khiến cậu càng cảm thấy ‘thích’.” (Hai cách này có gì khác nhau hả anh ==“= ?????) Ngón tay Hawkins vuốt ve mi tâm nhũn chặt của Sean, nhẹ nhàng vỗ về đùa nghịch.

“Hawkins, tôi đang mang bệnh. Trên người tôi đang có mụn mủ. Còn có, tôi sẽ không khờ đến mức nghĩ rằng anh sẽ hy sinh thân mình đóng vai một người đàn bà đến lấy lòng tôi.”

“Nhưng ít nhất chúng ta có thể hôn môi, cậu không định thử một lần sao?”

Sean cười nhạo một tiếng, không muốn để ý tới y nữa.

“Cậu xem cái DVD kia, sau bao nhiêu lâu mới cứng?”

“Không biết..... Đại khái hơn mười phút (Có cần thật thà đến thế không?TT^TT)..... Nhưng tôi tin rằng anh thì không cần xem lúc nào cũng có thể cứng lên!” Sean ôm lấy hai mắt, anh không rõ một kẻ luôn luôn ít lời như Hawkins vì sao nhắc tới phương diện kia lại có thể nói trắng trợn ra như vậy?

“Vậy nếu tôi nói cùng tôi hôn môi cậu chỉ cần mất ba phút để nơi đó cứng lên thì sao?” Hawkins đưa tay vòng qua thắt lưng Sean, đặt lên khóa quần anh.

“Chỉ hôn môi?” Sean hất tay Hawkins ra, “Vậy tuyệt đối không thể nào!”

“Cậu dám đánh cược với tôi không?” Về mặt Hawkins còn thực nghiêm túc.

“Tốt, nếu tôi không có phản ứng, liệu anh có thể đem cái ý tưởng điên rồ của anh đối với tôi ném ra khỏi đầu?” Sean nhìn về phía y.

Hawkins nhướng nhướng mi: “Cậu chắc chắn là cậu muốn tôi buông tha ý tưởng..... đối với cậu?”

“Ai biết được?” Sean đẩy Hawkins ra, đặt hẹn giờ cho di động, “Chẳng phải anh muốn thử sao?”

Hawkins đưa tay qua, Sean nghĩ y muốn níu lấy đầu anh, không ngờ y lại bịt kín hai mắt anh lại: “Nhắm mắt đi.”

Sean nở nụ cười, nhắm hai mắt lại. Anh tin rằng cho dù như thế nào, không ai có thể bằng hôn môi khiến anh có phản ứng. (Có một tên cũng đã ngu ngốc đi đánh cược như anh, cuối cùng thì bị ăn đến xương không còn, tên của hắn là A Cận. *Một phút tưởng niệm dành cho các tiểu thụ*)

Môi của Hawkins khẽ chạm lên môi Sean, dừng lại.

“Anh đang lãng phí thời gian? Phải biết rằng ba phút”

Đầu lưỡi y tách đôi môi ẩm áp mềm mại của Sean ra, luồn vào bên trong, Sean biết Hawkins hôn luôn điên cuồng không có tự kiểm chế, nhưng anh sẽ không để y dễ dàng công thành đoạt đất như vậy. Lưỡi Sean chặn đón lại, tốt xấu anh cũng từng có bạn gái, hôn môi cho dù không tính là cao thủ nhưng cũng không phải là mất mặt.

Bàn tay Hawkins nắm lấy vai Sean, ghì về phía mình.

Điều này làm cho Sean thầm buồn cười, anh cảm thấy người sẽ có phản ứng không phải anh mà là Hawkins.

Mà kỳ quái là, Hawkins thế nhưng cứ để mặc cho Sean khiêu gợi, ngón tay y luồn vào trong tóc Sean, ngay khi anh muốn rời khỏi, Hawkins lại mút mạnh lấy đầu lưỡi anh, một lần lại một lần lặp lại động tác ấy, rõ ràng mỗi lần đều không hề biến hóa, nhưng mỗi một lần mút vào đều cường hữu lực, tham lam mê luyến, giống như gợi lên một hồi gió lốc.

Sean bị y ôm lấy, ngả về phía sau.

Nhưng anh không cam lòng, khuỷu tay chống lên giường, không ngừng mà hôn trả lại, nhưng vẫn không làm thế nào đoạt lại được lãnh địa của chính mình.

Đầu lưỡi Hawkins bỗng bắt đầu liếm dọc theo hai bên lưỡi Sean đầu lưỡi đích cánh liếm thử đi lên, giống như đang mơn trớn qua từng sợi thần kinh, nhịp tim anh cũng bị lôi cuốn theo sự kích động của cảm giác, “trận chiến” lúc đầu bỗng nhiên trở nên “mờ ám” như một đoạn dạo đầu.....

Sean chống đẩy Hawkins, anh muốn nói ba phút hắn là đã hết, vì sao di động của anh không vang? Chẳng lẽ nó hết pin?

Cánh tay Hawkins thực hữu lực, y nắm cứng lấy hai cổ tay anh, ghì chặt lên trên gối, Sean cảm thấy cảm giác choáng váng của anh vẫn không thấm thía vào đâu so với từng đợt sóng triều mãnh liệt đang cuộn dâng lên trong miệng.

Sean nâng một chân lên, ghì lại bên cạnh sườn Hawkins, sau đó mượn lực xoay người đè lên trên y, nhưng mặc dù anh nằm phía trên, bàn tay y vẫn chế trụ anh không chút nơi lỏng, Sean nâng nửa người trên lên, mà Hawkins lại không ngừng truy đuổi anh, giữa hai người vẫn không hề có một khe hở.

Sean vươn một bàn tay đi lấy di động, anh cần xác định xem chẳng lẽ ba phút thật sự còn chưa tới?

Anh có một loại dự cảm, rằng anh sắp phải thất thủ .

Ngay vào thời khắc đó, đầu lưỡi của Hawkins lui đi ra, liếm qua khóe môi Sean, không hề cuồng nhiệt bài sơn đảo hải như vừa rồi, nhưng xúc cảm của cái liếm như lông tơ ve vuốt ấy lại khiến Sean hít sâu một hơi.

“Ta cảm giác được , ” Hawkins nằm trên gối đầu, mặt mày tràn đầy một loại tiểu ý mê người, “Người nơi đó..... đứng lên.”

Lúc này, di động của Sean bắt đầu ơng ơng vang lên, đã đến giờ .

“A..... Damn it!” Sean muốn đứng lên, nhưng Hawkins không buông tay.

“Cậu khẳng định không cần tôi giúp cậu giải quyết?”

“Tôi khẳng định!” Hô hấp của Sean còn chưa bình phục lại, anh chưa từng nghĩ rằng hôn môi cũng cần hao phí nhiều dưỡng khí như vậy.

“Được rồi.” Hawkins buông lỏng tay ra, Sean thuận lợi ngồi dậy.

Sean không có cách nào an ủi mình rằng đây là phản ứng bình thường. Không, theo một góc độ nào đó mà nói, đây quả thật là phản ứng bình thường, nhưng nó lại do Hawkins mang đến.

“Anh là một người đàn ông, Hawkins, và lại là đồng đội của tôi.” Sean kéo lấy gối đầu ôm vào trong lòng.

“Cho nên?”

“Cho nên..... Cho nên tôi không biết.....”

“Nói thế nào thì cuộc cá cược này tôi cũng đã thắng, điều này cũng có nghĩa là sau này tôi có thể muốn làm gì cậu liền có thể làm thế ấy.”

“Cái gì?” Sean cảm thấy tai mình có phải có vấn đề gì hay không.

“Tôi nói ‘muốn.’” Hawkins nằm vẫn không nhúc nhích, giống như cái giường này là của y mà không phải là của Sean, “Mặt khác, Sean..... Cậu không cần che khuất chỗ đó, xem như chúng ta đang cùng nhau ‘chơi súng’ là được.”

Hawkins lôi cái gối đầu kia ra, đem Sean kéo đến, ôm vào trong lòng, “Hôn môi cũng tốt, ‘chơi súng’ cũng tốt, thậm chí làm tình cũng tốt, có gì ghê gớm đâu? Sean..... Cậu đang cố chấp điều gì?” Bàn tay Hawkins vòng qua thắt lưng anh, mở khóa quần, mò đi vào.

Sean túm lấy tay y, “Có lẽ là không có gì ghê gớm..... Tôi cũng không biết là tôi đang quá để ý đến cái gì.....”

Hawkins dùng một ngón tay duy nhất còn có thể di động để trêu chọc dục vọng của Sean, thanh âm nuốt nước miếng làm cho Hawkins dán sát đến sau gáy Sean, y hôn hôn lên mỗi phần da thịt anh, “Vậy đừng nghĩ đến nó nữa. Cho dù giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì, tôi vẫn sẽ là gã điên để lại sau lưng mình cho cậu. Ngày mai cậu còn một ngày nghỉ ngơi cuối cùng, đến nói chuyện với Tiến sĩ Grey một chút .”

Lúc này, đang ngồi nghe nhạc, Tiến sĩ Grey ngáp một cái, ngay vào khoảnh khắc đó, đĩa nhạc của ông ta kẹt cứng!

Tiểu tổ tháo dỡ bom luôn như người đi trên sợi dây thép, nói không chừng một ngày kia người đi ở phía trước anh hoặc phía sau anh đột nhiên rơi xuống dưới.

Hết thấy những chuyện này xảy ra ở ngày thứ 4 sau khi Sean trở về làm việc.

“Nơi này là tiểu đội F thuộc EOD.” Hummer đi trong nội thành Baghdad, Rick mở bộ đàm trên xe.

“Tiểu đội F - EOD xin hãy đi đến Bắc khu, định vị 3, 3, 6. Phát hiện phản quân trong tòa nhà màu vàng, có khả năng rất lớn rằng bọn họ mang theo thuốc nổ, xin tiểu đội F đến trợ giúp.”

29. Chương 29

“Roger*.” Rick thở dài, “Con mẹ nó! Nếu họ thật sự mang theo thuốc nổ thì để bọn họ tự nổ chết chính mình đi!” (* Lời thông báo đã được nhận và được hiểu rõ, câu trả lời dùng trong liên lạc qua radio)

Sean nhũn mày, loại tình huống này là nguy hiểm nhất. Đối phương có thể đem thuốc nổ cột lên người, cũng có thể vứt lại trong tòa nhà, lại hoặc là giấu ở nơi nào đó, kíp nổ, nhiều nhân tố không xác định như vậy, cho dù đưa tiểu tổ tháo dỡ bom đến họ cũng khó có thể phát huy được tác dụng.

Hơn mười phút sau, họ đến mục tiêu.

Khu vực này chủ yếu là các kiến trúc bị bom tàn phá, quân Mỹ từng nghĩ tới san bằng các kiến trúc đổ nát này, kiến tạo một ít nhà trệt cho bình dân đến sinh sống, nhưng từ khi có người dẫm phải bom mìn bị vùi lấp dưới mặt đất, oanh một tiếng liên tục không còn mảnh vãi, ý tưởng cũng chỉ có thể mắc cạn.

Tòa nhà ba tầng trước mắt họ trước đây là một trường tiểu học, tầng thứ 3 bị nổ mất hơn một nửa, hai tầng còn lại khá tốt, lại ở trong một mảnh phế tích, quả thật rất thích hợp cho phản quân trú ngụ.

Bất quá khi Sean và các đồng đội đến nơi, cuộc giao tranh giữa quân Mỹ với phản quân đã đến hồi kết thúc.

Bọn họ gặp mặt nói chuyện với đội trưởng của đội đột kích, đối phương cho biết hiện tại phản quân đã bị tiêu diệt, nhưng không thể xác định được bên trong còn có người hay không.

“Những gã điên này cất giấu rất nhiều thuốc nổ, còn có một ít bom bán thành phẩm. Tôi cần các anh đi vào trong đó làm một ít đánh giá xem những thứ thuốc nổ trong đó có ổn định hay không để chúng tôi vận chuyển ra ngoài.”

“Hiểu được.” Hawkins xoay người nhìn về phía Sean cùng Rick, dùng cảm ý bảo bọn họ xuất phát.

Hawkins yêu cầu đội đột kích toàn bộ rút khỏi tòa nhà này, chỉ để lại một tiểu đội cùng họ đi vào.

“Anh chắc chắn rằng chúng ta sẽ tiến vào một khu vực chất đầy thuốc nổ lại ở trong tình huống bất ổn định?” Rick sửa sang lại mũ giáp.

“Khi cậu còn sống, cậu sẽ vĩnh viễn không thể đoán được một phút sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.” Sean cười nhạo một tiếng vác súng lên.

Hawkins đã đi trước, bóng dáng thon dài mà trầm ổn, giống như hình ảnh trong phim.

Bọn họ đi vào tòa nhà, dọc theo hành lang, men theo bờ tường. Khi sắp đến khúc ngoặt, Hawkins làm một cái thủ thế, Sean mang theo ba người nhanh chóng di chuyển tới bên kia hành lang, sau đó Sean ghì súng đi trước, ở tầng này không có người cũng không có dây dẫn.

“Clear*.” Sean làm cái thủ thế, mọi người lên lầu, hơn mười giây lúc sau, bọn họ đi tới lầu hai qua tay chỗ. (* Sạch sẽ, ý nói không có chướng ngại vật, an toàn.)

Ngay khi mọi người định tiếp tục đi về phía trước, Sean ngừng lại.

“Trò cũ.” Sean ngồi xổm xuống, hướng về phía Hawkins giơ hai ngón tay, đối phương hiểu ý, bước đi cẩn thận đến bên cạnh anh, từ trong túi công cụ lấy ra một cây kéo.

Trên mặt đất có một sợi dây nhỏ, trên mặt là ống nhựa được cắt thành những mảnh nhỏ đứt quãng, đây là loại thổ bom tối thông dụng tại Baghdad, một cái vỏ chai Cocacola là đủ rồi, mà khi anh cho là đó là rác rưởi, một cước đạp lên, anh liền xong đời.

Sean vỗ vỗ đỉnh đầu, làm một cái thủ thế, ý tứ là nơi này nhất định còn có phản quân, phải cẩn thận.

Quả bom bị dỡ bỏ nhẹ nhàng, nhưng nó không khỏi làm cho người ta sinh ra sợ hãi. Phải biết rằng bọn họ đang ở ngoài sáng, mà phản quân thì ở trong bóng tối theo dõi bọn họ.

Rick nuốt khan: “Tôi cảm thấy mình như đang đứng tắm ở trong một buồng tắm không có vách tường, rồi có người đang nhìn thấy tôi mà tôi lại không biết người kia núp ở chỗ nào.”

“So sánh rất tuyệt.” Sean nhẹ giọng hưởng ứng, trên thực tế thần kinh của anh cũng đang thực căng thẳng.

Bọn họ chia làm hai tiểu đội, Hawkins mang theo hai người đi vào một gian phòng học, Rick và Sean cùng người còn lại tiến vào phòng học bên cạnh đó. Bọn họ phải cực độ cẩn thận, dẫm trúng bất cứ thứ gì nhìn như bình thường nhưng rất có thể sẽ không phải là chuyện đùa.

Sean ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, Rick rất ăn ý mà thay anh quan sát phía trước.

“Holy shit!” Sean kêu một tiếng.

Rick nhìn theo tầm mắt của Sean, thấy trên tường cách mặt đất chừng 2m có treo một quả bom, dây dẫn trần trụi chạy dọc theo mép cửa đến mặt đất, nếu không sớm ngẩng đầu nhìn thấy quả bom kia, thật sự rất khó phát hiện kíp nổ trên mặt đất.

“Con mẹ nó, rốt cuộc còn có bao nhiêu bẫy rập ở bên trong?” Người lính đi theo phía sau họ dùng ngữ điệu thật bình tĩnh mà nói, nhưng không ai tin giờ phút này tâm tình của họ cũng có thể bình tĩnh như vậy.

“Yên tâm, chính phủ sẽ cho anh tiền trợ cấp, còn có một lá quốc kỳ đủ trùm kín mặt quan tài.” Sean liên hệ Hawkins, để cho y đi lại đây.

“Với độ cao này liệu chúng ta có nên chuẩn bị một cái cái thang không, hay là chỉ cần cắt dây dẫn trên mặt đất liền được?” Sean nhìn về phía Hawkins.

“Sean, giúp tôi lên đó.”

“Cảm tạ Thượng Đế đã cho anh thân cao gần 1m90.” Sean buông súng, nửa quỳ trên mặt đất, sau đó Hawkins dẫm lên vai anh với lên.

Ba người lính khác đi ra canh gác cửa phòng học, Rick ghì súng nhìn chăm chú vào lối ra.

Nhờ phúc khóa huấn luyện vác nặng của bộ đội đặc chủng, khi Hawkins dẫm lên vai Sean, trong vòng 30 giây anh không hề run rẩy dù chỉ một chút.

Quả bom kia được tháo dỡ thành công, Hawkins vẫn đang gỡ thiết bị kíp nổ, tính toán cắt vụn nó ra.

Rick cau mày, trên mặt đất có một cái bóng nho nhỏ đang dần kéo dài ra bên mép tường, tuy rằng chỉ có một mảng rất nhỏ, nhưng cậu ta có cảm giác đó là cái bóng của một người chứ không phải đồ vật hay con vật.

Rick nhặt lên một hòn đá, ném qua đó.

Cái bóng trên mặt đất khẽ run lên, Rick có thể khẳng định đó là một người, một người đang sợ hãi hơn nữa đã mất kiên nhẫn.

Sean nhìn động tác của Rick liền hiểu được ngoài phòng học có người, anh giơ tay ra hiệu, sau đó liền đi qua bên đó, ngay khi anh còn chưa đi đến nơi, cái bóng kia chạy ra.

Rick nâng súng, chỉ một viên đạn liền hạ sát đối phương.

Sau đó, Rick cùng Sean đều ngây dại.

Đó là một bé gái. Cô bé thoát nhìn chỉ khoảng hơn 10 tuổi, buộc hai bím tóc, ngã trên mặt đất, hai mắt mở thật to, tựa như còn không kịp có phản ứng khi tử thần chụp tới.

“Oh my God!!! Oh my God!!!” Rick từng bước một lui về phía sau, phịch một tiếng ngồi bệt lên đất, ngay cả súng cũng rơi xuống một bên.

Đứa bé gái kia tay cầm súng, trên vai đeo một bộ kíp nổ, trên sườn buộc hai quả bom.

“Nó chỉ là một đứa bé..... Chỉ là một đứa bé.....” Một sĩ binh đã chạy tới, nâng Rick dậy.

Sean cũng sững sờ tại chỗ.

Bọn họ được huấn luyện rất nhiều thứ, trong đó có phải làm cách nào chuẩn xác một phát bắn chết địch nhân, nhưng là chưa bao giờ được huấn luyện phải làm thế nào để bắn chết một đứa bé.

Hawkins thành công phá hủy kíp nổ, trong phòng học quanh quẩn thanh âm kinh hoàng của Rick.

“Nói cho tôi biết, Sean..... Cô bé đó còn sống..... Cô bé đó còn sống.....”

Người kính bên cạnh không ngừng trấn an cậu ta, “Người anh em! Cậu không làm gì sai! Nếu cậu không nổ súng, cô bé đó sẽ giết chúng ta, có lẽ nổ chết tất cả!”

“Cô ta hẳn là chỉ đi theo cha mình đến đây..... Cô ta nhất định không biết mình đang làm gì..... Chúa ơi..... Forgive me.....” Rick lắc đầu, vẻ mặt thống khổ, nước mắt ướt đầm đìa trên má.

Sean vẫn đứng yên, hai mắt của cô bé nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt thực chấp nhất, tựa hồ tiến vào sâu trong linh hồn anh.

Sean nhớ tới khi mình còn là Vincent, anh có cô em gái họ hàng cũng chỉ lớn như vậy, mỗi lần anh nghỉ ngơi, từ căn cứ không quân trở về nhà, cô bé kia sẽ quần quít lấy anh muốn anh giúp làm bài tập.

“Vì sao.....” Sean hít một hơi, lui từng bước.

Bàn tay Hawkins trườn lên, che khuất tầm mắt anh, “Đừng nhìn, Sean. Đừng nhìn.”

“A, nếu tôi không dụ cô bé đi ra..... Có lẽ cô bé chỉ muốn ẩn nấp ở nơi đó..... Căn bản là không nghĩ đến chuyện đi ra.”

“Cậu không làm gì sai cả.” Hawkins mang Sean chậm rãi dời khỏi vị trí kia.

Nửa giờ sau, quân Mỹ chính thức rút lui khỏi tòa nhà

Trong xe thực im lặng. Lái xe không phải là Rick mà cũng không phải là Sean, bởi vì hai người bọn họ ngồi ở ghế sau, mà Hawkins đang ngồi ghế lái. (Ba ba xuất đầu lúc khó khăn na. ^^)

Rick vẫn luôn nhắm mắt: “Tôi sẽ xuống địa ngục, Sean..... Tôi sẽ xuống địa ngục.”

Sean nhìn về phía trước, mặt vô biểu tình, hoặc là anh vốn nhìn không thấy bất cứ thứ gì trước mắt.

Anh nắm chặt bàn tay Rick, không thể phân biệt rõ sự run rẩy truyền đến từ Rick hay từ chính mình, “Cậu không làm sai, Rick. Nếu lúc ấy cậu không bắn, người chết sẽ là tôi.”

“Nhưng tôi giết một đứa bé. Trời ạ, vì sao đứa bé đó lại có súng?”

“Hỏi cha cô ta.” Hoặc là hỏi Chúa.

Yết hầu Sean cũng có chút nghẹn nghẹn.

Khi xe trở lại doanh địa, Anna đứng ở cách đó không xa, nhìn Rick.

Rick bỗng nhiên chui đầu vào trong lòng Sean, “Tôi không muốn xuống xe..... Tôi không muốn Anna thấy tôi.....”

Mọi vật trở nên nhòe đi trước mắt Sean. Mà Anna đi tới trước cửa xe, Rick đem cửa đóng lại, Anna không thể mở ra. Cô chỉ có thể đưa tay vào trong, chạm đến mặt Rick: “Anh yêu, em biết đã xảy ra chuyện gì, em biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Anh giết một đứa trẻ.....” Rick nghiêng đầu đi, muốn né tránh bàn tay Anna.

“Vì cứu tất cả đồng đội của mình.” Anna vuốt ve nước mắt ướt trên mặt Rick, “Em biết rõ anh, biết anh là người như thế nào..... Cho nên hãy để em được ở bên anh lúc này, được không?”

Rick rút cục về đến trong vòng tay của Anna.

Sean trầm tĩnh xuống xe, Hawkins đứng cách đó không xa, chờ anh.

Sau đó một ngày, bọn họ không có nhiệm vụ, bởi vì họ có tâm lý đánh giá.

Hawkins ngồi ở trước mặt Tiến sĩ Grey .

“Tôi tin rằng anh có thể tự xử lý bất cứ vấn đề gì.”

“Đúng vậy, khi Rick nổ súng, tôi đang dỡ bom.”

“Anh có thể xử lý mọi vấn đề, không có nghĩa là đầu của anh không có vấn đề gì.” Tiến sĩ Grey nhìn về phía anh, ánh mắt luôn luôn bất cần đời hiện tại lại rất nghiêm túc và ẩn ẩn để lộ ra vài phần áp bách.

“Khi tôi nhìn về phía Sean, cậu ta đang đứng ở bên cạnh đứa bé kia.”

Tiến sĩ Grey không nói lời nào, chỉ nhìn y.

“Cậu ta đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, nếu phía sau còn có một địch nhân, cậu ta nhất định đã chết.”

30. Chương 30

“Hoặc nếu người dẫn dụ đứa bé kia đi ra là tôi, có lẽ cậu ta cũng sẽ không ngây ngốc đứng ở đó.” Trên khuôn mặt Hawkins không có biểu cảm gì dư thừa, thậm chí ngữ điệu cũng lạnh như băng.

“Nghe có vẻ như anh đang sợ hãi điều gì.” Tiến sĩ Grey nghiêng đầu, ông ta khá là kinh ngạc, bởi vì theo như ông ta biết, trong đại não của Hawkins vốn chưa từng có thứ gọi là “giả thiết”.

“Đúng vậy, tôi đang sợ hãi. Nếu cậu ta không thể tiếp tục làm một quân nhân, cậu ta sẽ rời khỏi Baghdad.”

“Còn có, rời khỏi anh.” Tiến sĩ Grey nở nụ cười, khi Hawkins lần đầu tiên thừa nhận chính mình sợ hãi thì lại gây ra cho người ta cái ảo giác rằng thì ra anh ta cũng là một người bình thường.

Hawkins không nói tiếp .

Tiến sĩ Grey gật đầu: “Tâm lý của cậu là không có vấn đề, nhưng Hawkins, nếu tâm lý của Sean bất ổn định, tôi không có cách nào buộc cậu ta ở lại đây, hoặc là ở cạnh anh. Anh cũng biết, như vậy..... Baghdad sẽ lấy mạng của cậu ta.”

“Tôi biết.” Hawkins lưu loát đứng dậy, rời đi, Tiến sĩ Grey đọc được từ bóng dáng cao ngất của y một loại kiên định, tựa như một lưỡi dao cắm ngập vào trong đá.

Nhưng trên thực tế, cuối cùng Sean đã thông qua được kỳ đánh giá tâm lý, cần rời đi khỏi nơi này cũng là Rick. (A! Con bị điều đi mất!T^T)

Cậu ta không có cách nào nâng lên súng của mình, cũng không có cách nào đặt ngón trỏ lên cò súng được nữa.

Rick sẽ trở về nước sau hai ngày nữa, nếu không có gì ngoài ý muốn, cậu ta sẽ xuất ngũ.

Đây là lần đầu tiên, ba người bọn họ ngồi trong cùng một phòng, trên bàn là bia, còn có pizza được họ đóng gói mang về từ căng tin.

“Ở Baghdad ăn pizza, chúng ta thật xa xỉ.” Rick cười.

“Chúc mừng cậu, Rick, cậu đã có thể thoát khỏi địa phương quỷ quái này.” Sean cụng bia với Rick.

Hawkins chỉ ngồi im lặng tại chỗ.

Rick vẫn cười, “Anh cũng biết, khi tôi ở trong tiểu tổ F..... Trừ tôi ra, anh là người có thể ở lại lâu nhất. Không phải ai cũng có thể chịu được Hawkins.”

Không biết có phải vì sắp phải rời khỏi hay không, mọi lời muốn nói với Hawkins, Rick đều nói ra.

“Hey, Hawkins, đây là lúc mà tổ viên ‘thâm niên’ nhất của anh sắp sửa rời đi, anh không thể nói một câu hay sao?”

“Cám ơn cậu đã cứu Sean.” Hawkins nhắc lấy một lon bia, Sean ngậy ngậy cả người. Anh nghĩ rằng mọi người đều ngầm có chung một đồng thuận, đó là không nhắc đến một phát súng kia.

Nhưng Rick lại cười.

“Đây là lần đầu tiên sau hơn 300 ngày trực, anh nói với tôi câu cảm ơn. Tuy rằng tôi chắc chắn anh hẳn phải nói với tôi nhiều hơn vài lời ‘rất xin lỗi.’” Rick giơ lon bia, một hơi uống hết phân nửa, sau đó nhìn về phía Sean, “Cám ơn anh, Sean. Nếu không có anh, có lẽ tôi đã sớm vì Hawkins điên cuồng mà đi gặp Thượng Đế. Anh thật đặc biệt, Sean..... Phi thường đặc biệt.”

“Cám ơn lời khen của cậu.” Sean cười khổ, “Sau khi về nước, cậu sẽ tiếp tục mối quan hệ với Anna sao?”

“Có lẽ. Sean, tôi muốn nói là chưa đến phút cuối cùng, chúng ta ai cũng không thể biết kết quả ra sao. Hiện tại tôi thực may mắn, tôi đã gặp Anna. Hiện tại là điều quan trọng nhất. Bởi vì anh sẽ không bao giờ muốn đi nghĩ xem liệu ngày mai anh có thể bị bom nổ mất xác hay không.”

Ở dưới mặt bàn, Sean nhận ra Hawkins đang cầm tay anh, ngón tay y luồn vào trong khe hở của những ngón tay anh, siết chặt, thật chặt.

Còn hơn cả ngày đó anh ngồi ở ngoài kho hàng 30m chờ y dỡ bom, giờ phút này, anh có thể cảm giác được Hawkins quả thật đang sợ hãi.

“Sean, nếu anh về nước, có chuyện gì đặc biệt muốn làm hay không? Ý tôi là ngoại trừ tán gái?”

“Đi binh lính mộ viên, thăm một người tên là ‘Vincent Mann’, hỏi hắn vì sao lại lựa chọn rời khỏi căn cứ không quân gia nhập EOD.” Bất đắc dĩ nở nụ cười, Sean bỗng nhiên cảm thấy rất cuộc mình là Vincent hay là ai khác đã không trọng yếu đến như vậy nữa.

“A, tôi biết người đó, khi uống say Sniper và Sẹo sẽ nhắc tới anh ta, tôi cá là bọn họ cũng đã nói với anh.” Rick nhắm mắt lại cười cười.

“Sau đó đến đại học Yale xin học điện tín.”

“A —— sau đó anh sẽ trở thành đồng học của tay Tiến sĩ thần kinh kia! Aha!” Rick nhìn về phía Hawkins, “Còn anh? Hawkins? Sau khi về Mỹ.”

“Có lẽ tôi sẽ mua một gian phòng ở, có tầng hầm.”

“Muốn tầng hầm làm cái gì? Giấu rượu?” Ánh mắt Rick đã mơ hồ, tựa hồ sắp ngủ. Cậu ta đã uống mấy lon, Sean đoán rằng cậu ta cũng đã ngất ngưỡng.

“Không.” Hawkins nhìn về phía Rick, ngữ khí bình tĩnh, “Tôi muốn đem Sean nhốt vào đó, mỗi ngày mỗi đêm khiến cậu ta nằm dưới thân thể tôi.”

“Để làm gì? Làm đệm cho anh sao?” Rick ngả đầu lên trên bàn, thanh âm đã nhập nhòa không rõ.

Sean nghiêng mặt lại trừng mắt với y, “Đây là Rick, anh có thể đem mấy thứ điên khùng gì đó trong đầu anh tạm thời quảng đi được không? ” (Sean, anh đã thành công bị nhiễm hắc! TT^TT)

“Bởi vì cậu ta sắp đi cho nên tôi mới nguyện ý cùng cậu ta chia sẻ bí mật của tôi.” Hawkins đứng dậy, công Rick lên, “Đưa cậu ta về đi. Mai cậu ta sẽ phải lên máy bay về nước.”

Tiến Rick cùng Hawkins đi, Sean nằm lên giường, trời cũng đã tối muộn.

Anh không sao nhắm mắt lại được.

Bởi vì, đứa bé kia sẽ nằm ở nơi đó nhìn thấy anh, tựa hồ đang trách cứ anh vì cái gì phải đi đến dẫn dụ cô bé đi ra.

Hơn nữa, thuốc mà Tiến sĩ Grey cho, anh đã uống hai lần, không thể uống lần thứ ba .

Có người gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Tôi.”

“Nga, Hawkins..... Hiện tại đã muộn” Sean đưa tay che mắt, người này như thế nào lại đã trở lại.

“Nhưng cậu đang trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà.” Đôi khi Hawkins thực khiến cho người ta hoài nghi có phải y có cặp mắt X quang hay không.

Sean ngăn người, buồn cười mà đứng dậy, mở cửa phòng: “Anh có biết không, tôi thật sự hy vọng thế giới này có một người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm lại ôn nhu có thể hiểu tôi như vậy.”

“Nhưng điều đó sẽ không phát sinh.” Hawkins ngồi ở bên giường Sean, “Cậu không dám nhắm mắt lại, đúng không?”

“Cảm ơn những chuyên gia về phán đoán hành vi của CIA đã truyền thụ tri thức cùng kinh nghiệm của họ cho anh.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến phán đoán hành vi.” Hawkins hơi nghiêng đầu, sống mũi cùng cằm của y hình thành một đường cong thật gọi cảm trong bóng tối, “Trong lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ, lòng bàn tay tôi toàn là mồ hôi, thậm chí tôi còn không thể lắp ráp tốt người máy trinh sát. Bất quá những chuyện này đều không sao cả, bởi vì người máy không thể đỡ quả bom kia, huấn luyện viên của tôi phải tự tay đi kíp nổ nó.”

“Sau đó?”

“Sau đó, tôi đứng ở nơi đó, nhìn thấy ông ta bị tạc bay. Tôi bị một người khác ngã lên, tai phải tạm thời không thể nghe thấy. Tôi đứng lên, ở trong một khu vực..... không còn gì cả bắt đầu tìm kiếm ông ta, cho dù chỉ còn lại một mảnh nhỏ cũng tốt.”

Sean cười thành tiếng: “Tôi nghĩ rằng anh chưa bao giờ để ý có ai sẽ bị tạc bay. Tôi nghĩ rằng anh sẽ cho rằng anh sẽ cho chuyện bị bom nổ banh xác là một kết thúc có hậu.”

“Sau đó, mỗi buổi tối tôi đều không thể ngủ yên. Tôi nhìn lên trần nhà, không dám nhắm mắt lại, bởi vì bóng lưng ông ta đi về quả bom lúc ấy sẽ lại xuất hiện trong đầu tôi.”

“Tôi nghĩ hình ảnh đó hẳn là phải do tôi nhìn thấy. Phải biết rằng tôi đã nhìn anh không mặc trang phục phòng hộ đi về phía những quả bom rất nhiều lần.” Trong khoảng khắc đó, Sean bỗng cảm thấy kẻ điên Hawkins kỳ thật cùng mình và Rick đều giống nhau.

“Sau đó, đã không có huấn luyện viên, tôi phải tự mình ra trận. Số tôi rất may mắn, nhưng vận khí của các đồng đội của tôi thì không được như vậy. Khi ở Afganistan, có một người đã đi theo tôi hơn sáu tháng, tôi cơ hồ đã quen có cậu ta ở bên, nhưng rồi trong một lần gỡ bom, cậu ta đạp phải địa lôi, thực buồn cười..... Cậu ta đã không bị quả bom mà tôi phải đỡ bỏ nổ chết.”

Sean đắm nhẹ vào người y, “Chúng ta phải quen..... chuyện đó, phải quen với chuyện một ai đó bên ta đột nhiên biến mất.”

“Đúng vậy, cho nên khi người kế tiếp đến, tôi vẫn thường quen gọi tên của cậu ta. Sau đó khi tôi chưa nhớ được tên của người mới tới, trong một lần bị tập kích vũ trang, hẳn bị bắn thành tổ ong, bất quá so với bị nổ chết còn tốt, hẳn sẽ có một thi thể đầy đủ.”

“Sau đó nữa, Sean, người ở bên cạnh tôi tựa hồ vẫn không ngừng thay đổi. Tôi không nhớ rõ tên của bọn họ .”

“Chuyện này cũng không có gì ghê gớm.” Sean nghiêng đầu.

“Không, chuyện này đối với tôi mà nói rất trọng yếu. Bởi vì tôi nghĩ mình đã quên mất thế nào là sợ hãi, nhưng trên thực tế, hiện tại tôi đang sợ hãi.”

“Sợ cái gì? Ngày mai sẽ bị nổ chết? Yên tâm, trước khi tổ viên mới đến, chúng ta có thể nhàn tản hai ngày.” Sean liếc mắt nhìn y.

“Tôi sợ cậu ở quá gần, sẽ vì sự điên cuồng của tôi mà chết. Tôi lại sợ cậu cách quá xa, khiến tôi không sao cảm nhận được sự tồn tại của cậu.” Thanh âm của y dường như ngân nga, tất cả mọi sắc lạnh cứng rắn trong chớp mắt bong ra từng mảng.

“Có lẽ, chờ anh rời khỏi Baghdad, anh sẽ không còn ý nghĩ như vậy. Đương nhiên, nửa câu đầu tôi quả thực rất thích.” Sean hít một hơi, “Nếu tôi nói tôi vẫn không dám nhắm mắt lại, như vậy kinh nghiệm phong phú Thiếu úy Hawkins có đề nghị gì không?”

“Cùng tôi hôn môi.” Hawkins không chờ Sean phản ứng, liền ngậm lấy bờ môi của anh.

Y mút lấy anh, liếm qua từng góc trong khoang miệng anh, nhẹ nhàng đảo qua lưỡi anh, trấn an thần kinh căng thẳng của anh.

Sean nhắm hai mắt lại, lúc này đây, thứ xuất hiện trong đầu anh chính là mi mắt buông xuống của Hawkins và vẻ mặt đầy chìm đắm.

Sau đó, hết thấy trở nên thoải mái lên, tựa hồ hiệu lực của hai viên thuốc kia đã bắt đầu hiển hiện. Suy nghĩ của Sean bắt đầu trầm xuống, lâm vào trong một không gian êm ái mềm mại.

Hawkins ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng huých một chút chóp mũi anh.

“Hãy yêu tôi đi.” Thanh âm của y rất nhẹ, là thanh âm duy nhất Sean nghe thấy trước khi chìm vào cảnh trong mơ.

.....

Sáng hôm sau, Rick lên trực thăng rời khỏi doanh địa.

“Về tới Boston nhất định phải liên hệ với tôi.” Sean vỗ vỗ vai Rick.

“Đương nhiên.” Rick gật đầu, nhìn về phía Hawkins đứng một bên không nói gì, “Hey, sir! Hy vọng anh cũng có thể sống sót rời khỏi nơi này.”

“Tôi sẽ.” Hawkins gật đầu.

Trực thăng cất cánh.

“Hắn là cậu ta sẽ không mắc di chứng hậu chiến linh tinh gì đó chứ? ” Sean ngửa đầu nhìn theo, hỏi.

“Sẽ không, cậu ta có Anna.” Hawkins xoay người, “Mà tôi thì có cậu.”

Buổi chiều ngày hôm sau, khi Sean đang cùng với Sẹo đánh bóng rổ, Sniper hướng về phía anh gào thét: “Sean, điện thoại của cậu hình như đang reo.”

Sean đi đến bên sân bóng, lấy điện thoại cầm tay ra: “Hey, Hawkins, có chuyện gì?”

“Đến phòng tôi, có đội viên mới.”

“Nhanh như vậy?” Điều này có nghĩa là tiểu đội của họ rất nhanh sẽ lại ra trận.

Sean hướng về phía Sẹo bọn họ làm một cái ra hiệu xin lỗi, sau đó khoác áo rời đi.

Đi đến trước cửa phòng Hawkins, anh bỗng nhiên có cảm giác mình đã biến thành Rick, khi chính anh đi vào tiểu tổ này, Rick đã ở phòng Hawkins lần đầu tiên nhìn thấy anh.

31. Chương 31

Sean đẩy cửa, thấy một người đang đứng giữa phòng, còn Hawkins thình lình ở sau bàn làm việc, dường như đang đọc thứ gì.

“Sean, đây là kỹ thuật binh Jill Oliver. Oliver, đây là Trung sĩ Sean Elvis.” Nói xong, Hawkins lại chú ý về thứ giấy tờ đặt trên mặt bàn của y.

Sean ngăn người, “Jill Oliver?”

Nếu anh nhớ không lầm, khi còn ở căn cứ không quân T25, trong số những học viên học cùng một thầy dạy với anh có một người Jill Oliver..... Hơn nữa còn là một tên khó chơi.

Người đứng giữa phòng chậm rãi quay người lại, khi nhìn thấy rõ diện mạo của anh ta, Sean thật muốn lấy tay che mặt. Trời ạ, thật là gã “Jill” kia

Khuôn mặt của đối phương vẫn mang nét ngây thơ như một năm trước, thoát nhìn tựa như một tên nhóc con mới ngoài hai mươi, nhưng Sean biết tay này cũng bằng tuổi anh, đã 28.

Jill cười, đi tới, thân mật giơ tay về phía Sean, “Hi, Trung sĩ Elvis, tôi là Jill, tôi có thể gọi anh là Sean được chứ?”

“A, tất nhiên.” Theo phép lịch sự, Sean cũng vươn tay ra, thế giới này thật sự quá nhỏ, “cựu địch thủ” của anh bỗng nhiên sao lại mò tới nơi này?

Sean nhớ lại khi mình vẫn là Vincent, tên kia luôn thích chỉ trích các bài luận của anh, lúc thực nghiệm, cần thảo luận, hẳn ta cũng luôn phản bác ý kiến của anh, quan trọng nhất là đứng trước mọi phản bác cùng chỉ trích của hắn..... anh chưa từng có đường “phản công”. Ngoài ra, không biết có phải người này thích “chỉnh” anh, đôi khi mọi người cùng nhau ăn điểm tâm, tên kia thường xuyên đem sữa của anh tráo thành nước cam, tốc độ cực nhanh khiến anh ngay cả thời gian phản ứng đều không có!

Phải biết rằng bất luận làm Vincent hay làm Sean, anh cũng không uống nước cam! Không uống cái thứ nước đã từng khiến anh bị ngộ độc.

“Sean, anh có thể dẫn tôi đi tìm phòng của tôi không?” Thanh âm ôn hòa từ tính vang lên.

“A, không thành vấn đề.” Sean phục hồi tinh thần, đưa Jill đi đến căn phòng trước kia Rick từng ở.

Phòng đã được thụ dọn thực sạch sẽ.

Sean nhớ trước đó một tuần, anh vẫn còn ở đây cùng Rick uống bia hút thuốc, thế giới luôn thay đổi với một tốc độ mà anh không thể tưởng tượng được.

“A....., Jill, trước hết anh có thể xếp đồ đạc quần áo vào tủ, tôi giúp anh dọn giường.” Sean nói xong liền đi tới bên giường. Khi chăn gối đều được trải tốt, anh xoay người lại, thấy Jill dựa vào bàn tựa hồ nhìn mình đã thật lâu .

“Làm sao vậy Jill?”

“Không có gì..... Chỉ là thao tác trải giường của anh,” Jill đưa tay phác họa lại động tác của Sean, “rất quen.”

“Được rồi, có thể gặp được người quen ở nơi này, anh cũng coi như may mắn. Hoan nghênh anh đã đến với tiểu đội của ‘Hawkins điên.’” Bỏ qua những ân oán cá nhân có vẻ trẻ con lại khó hiểu trong quá khứ, anh vẫn thực coi trọng tài hoa của Jill.

“A, tiểu đội của ‘kẻ điên’ ” Jill cũng bật cười, Sean thừa nhận khi là Vincent anh rất ghét Jill, nhưng chỉ có một thời điểm anh sẽ quên đi cảm giác chán ghét này, đó là khi Jill cười, “Tôi đã nghe nói về chuyện của Hawkins. Nếu không phải tỷ lệ lệ tháo dỡ bom thành công của anh ta cao đến kinh người, thậm chí còn từng dỡ bỏ thành công quả bom được cài ở trụ sở Liên Hợp Quốc, anh ta đã sớm bị đá ra khỏi quân đội. Tôi còn nghĩ anh ta chính là thuyền trưởng Jack, lải nhải, bị thần kinh hoặc là hoang tưởng..... Hiện tại mới cảm thấy anh ta như vậy ít lời, khiến người ta không biết phải miêu tả về tính cách anh ta như thế nào..... lại có vẻ thích hợp.”

Sean gật đầu, “Hy vọng anh có thể chịu đựng được hấn ta, còn hơn cả thuyền trưởng Jack, hấn càng giống Jack mổ bụng. sắp xếp quần áo đồ dùng vào tủ đi, sau đó tôi dẫn anh đi ăn cơm.”

Bất quá, trước khi Jill đến được nhà ăn, bọn họ đã nhận được nhiệm vụ.

Lái xe là Sean, Jill ngồi ghế phó lái, ghế sau vẫn thuộc về quyền sở hữu của Hawkins.

Bom được phát hiện ở một nhà hàng nhỏ giữa khu phố sầm uất, bị cố định dưới một chiếc bàn ăn. Có lính Mỹ đã phát hiện ra trong lúc dùng bữa, anh ta từng gặp loại bom này ở Áp-ga-ni-xtan nên đã thận trọng rời khỏi nhà hàng. Quả bom này thuộc loại chấn động cảm ứng, do đó bom phải vẫn giữ nguyên trạng thái xoay ngang, một khi nghiêng đến một góc độ nhất định sẽ nổ mạnh. Nó được chế tác tinh xảo, cấu tạo và tính chất so với địa lôi phức tạp hơn nhiều, không có chuyên gia, chỉ nhờ vào phản quân không thể chế tạo ra được. Mà nhà hàng này là nơi quân Mỹ tuần tra rất thích ăn bữa trưa.

“Là Montero James sao?” Sean nhìn thoáng qua gương chiếu hậu.

“Có lẽ.” Hawkins đáp.

“Montero James? ‘Bom nghệ thuật gia’? Đừng nói với tôi hấn đang ở Baghdad.” Jill hỏi.

“Chúc mừng anh, Jill, hấn quả thật đang ở Baghdad. Hơn nữa vị nghệ thuật gia kia đặc biệt thích lấy bom làm như lễ vật tặng cho chúng ta.” Sean rung đùi đắc ý, sau đó hướng về phía Jill nhướng nhướng mi.

Anh có chút hy vọng nho nhỏ rằng Jill sẽ tỏ ra sợ hãi.

Thế nhưng Jill chỉ cười cười không có ý kiến gì, “Hy vọng hôm nay không phải là ngày cuối cùng tôi ở tiểu tổ của ‘kẻ điên Hawkins’.”

Đã đi tới phụ cận nhà hàng nhưng họ không nhìn thấy xe quân dụng.

“Chẳng lẽ chúng ta đi sai chỗ?” Jill thò đầu ra ngoài nhìn về phía cửa nhà hàng.

“Bên kia.” Sean chỉ về phía một ngõ nhỏ ở góc đường.

Mà Hawkins đã xuống xe đi sang.

Trong ngõ nhỏ có một chiếc xe, bên cạnh xe là hai lính Mỹ đang hút thuốc.

“Các anh thuộc tiểu tổ tháo dỡ bom?”

“Đúng vậy, brother(1). Ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết rằng các anh đùa dai nên mới gọi chúng tôi đến.” Sean trả lời bọn họ.

Một trong hai người kia nhún vai, “Bro(1), tuy rằng tôi không khẳng định đó là một quả bom kiểu bánh lái, nhưng tôi khẳng định nó là bom. Ở Áp-ga-ni-xtan tôi đã gặp qua loại này. Lúc đó, tôi nói với đồng đội của tôi rằng thứ này có gì đó không ổn, tôi muốn gọi điện thoại nên rời khỏi, anh bạn kia của tôi chậm chân hơn tôi, không biết tên ngu ngốc nào đó đã hét to một tiếng, nó liền cho nổ, tôi ngất đi, còn anh bạn của tôi đã chết.”

“Xin lỗi.” Sean vỗ vỗ vai anh ta.

“Vậy đó là bom kiểu bánh lái?” Hawkins hỏi.

“Tôi không chắc, trên mặt còn có đồng hồ hiển thị thời gian, bây giờ hấn là còn 30’. Sau khoảng 30’ nữa, đội D sẽ đi qua đây, đội trưởng của họ rất thích ăn gà nướng ở quán này, anh ta nhất định sẽ dừng lại mua.”

“Cho nên mục tiêu hấn là anh chàng đội trưởng kia?” Jill nhướng mày, “Nhưng nếu đã cần đúng giờ, vì sao còn dùng kiểu bánh lái? Nếu có tên ngu ngốc nào hét to vượt qua 70 đề-xi-ben khiến bánh lái chấn động vượt qua biên độ, vậy thứ đồ chơi kia cũng sẽ nổ.”

“Vì gia tăng tính mạo hiểm của trò chơi.” Hawkins xoay người, “Trước hết cần sơ tán hết người trong nhà hàng.”

“Bên trong đều là người bản địa, chúng ta có cần gọi phiên dịch không?” Sean hỏi.

“Chờ phiên dịch đến đây, trò chơi liền đã xong.” Jill cười vỗ vỗ vai Sean, “Tôi hiểu một chút tiếng Đức.”

“Tốt, cậu cùng tôi đi vào, Sean ở lại bên ngoài.” Hawkins ra lệnh, “Jill, sau khi đi vào chúng ta phải từng bước từng bước sơ tán khách ăn, tranh để bọn họ chạy trốn hoặc là kêu sợ hãi.”

“Tôi hiểu.” Jill đi theo Hawkins về phía nhà hàng, Sean ghì súng đề phòng ngoài quán ăn.

Bây giờ đã sang giờ chiều, khách ăn trong nhà hàng không đông. Hawkins đi đến trước cái bàn có gài bom, ngồi xuống thắt dây giày, liếc mắt liềm nhìn thấy quả bom dưới bàn. Đèn tín hiệu màu đỏ lấp lóe sáng, chỉ cần cái đèn đó nghiêng tới tận cùng bên trái hoặc tận cùng bên phải, quả bom sẽ nổ.

Hiện tại thời gian còn lại 28’.

Y ra hiệu cho Jill.

Jill đi đến bên cạnh một người phụ nữ đang cho con ăn, nói một vài câu, sau đó ngăn bà ta kêu lớn. Người phụ nữ này tái mặt, ôm đứa con nhỏ chậm rãi đi ra ngoài.

Mỗi khi Jill đến gặp ai nói chuyện, người kia sẽ rời đi. Ông chủ tất nhiên cũng đã phát hiện ra chuyện này, rất tức giận đi tới, vỗ vai Jill: “Các người muốn làm gì? Tuy rằng tôi không thích người Mỹ, nhưng chỉ cần các người trả tiền, tôn trọng việc buôn bán của tôi, tôi cũng sẽ đem đồ ăn tốt nhất của chúng tôi cho các người!”

Âm thanh của ông chủ có xu thế nâng cao, Jill vội vàng che miệng ông ta lại, ghé vào tai ông ta nhẹ giọng nói mấy câu, ông chủ cũng thay đổi hẳn sắc mặt, “Lạy Thánh A La, các người nhất định phải.....”

“Im lặng, hiện tại mời ông chậm rãi đi ra ngoài.”

“Trong phòng bếp còn vợ và mẹ tôi, ta muốn gọi bọn họ cùng đi ra.”

“Tốt, tôi sẽ đi cùng ông. ” Jill đi theo ông chủ.

Những người khách còn lại cũng trở nên bất an, bọn họ đều rời khỏi nhà ăn. Hawkins đóng cửa, treo bảng Close.

Jill từ phòng bếp đi ra, “Toàn bộ đều đã rời khỏi, chỉ còn lại hai chúng ta.”

“Báo cho bọn họ sơ tán dân cư trong các ngôi nhà xung quanh.”

“Anh muốn tháo dỡ thứ này? Chỉ còn lại có mười mấy phút.” Jill cũng bắt đầu hô hấp nặng nề hơn trước, thanh âm phát ra lúc nói chuyện cũng rất cẩn thận.

Hawkins ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, Sean đứng ở nơi đó, nhìn y.

“Không, chúng ta rút lui, để nó tự nổ.”

Jill tựa hồ thở ra nhẹ nhõm: “Thật tốt, anh còn chưa điên đến như lời đồn.”

Mà giờ phút này, Sean đang rất căng thẳng, trên người anh tuôn mồ hôi lạnh. Bom kiểu bánh lái tháo dỡ thật không đơn giản, chẳng những cần có giá đỡ, hơn nữa ngón tay khê run cũng có thể kích nổ, bên trong bom dây dẫn rất nhiều, cho dù phải dỡ bỏ, ở trong mười mấy phút cũng khó có thể.

Sean hít sâu, anh hiểu tâm tình muốn so tài cao thấp của Hawkins đối với Montero, thậm chí muốn thắng Montero có lẽ nhất định không được để ý đến sống chết, thắng thua chính là một canh bạc.

Ngay khi Sean gian nan nuốt khan, Hawkins cùng Jill đã đi ra .

Hawkins ra hiệu cho anh, ý là họ từ bỏ ý định tháo dỡ.

Một giây ấy, Sean nhẹ nhõm cả người.

Ba người nhanh chóng rời khỏi khu vực nhà hàng, đi tới khu vực an toàn.

Năm phút đồng hồ sau, quả kia bom nổ mạnh, lan đến bốn phía ngã tư đường cùng các cửa hàng nhỏ.

Ông chủ quỳ trên mặt đất khóc, bởi vì cả nhà họ vừa mất đi nơi kiếm sống.

(1) Bro, brother: Từ chap này trở đi bạn sẽ dùng những từ này để thay thế cho cách gọi “người anh em”.

32. Chương 32

Hawkins xoay người đi về phía chiếc Hummer, ngồi vào.

Sóng nhiệt vắn vẹo cảnh vật trước mắt họ, khói đặc cuộn cuộn.

Jill thất thần: “Đó quả thực là một quả bom.....Trời ạ”

Khi anh ta quay nhìn lại những người đồng đội của mình, anh ta phát hiện Sean đang đi về phía Hawkins.

Anh tựa trên cửa xe, nhìn vào sườn mặt góc cạnh rõ ràng như điêu như tạc của Hawkins: “Cảm xúc của anh lúc này hẳn rất tệ.”

Hawkins không nói gì.

“Anh cảm thấy mình đã trốn tránh sự khiêu chiến của Montero?”

Trong xe tiếp tục trầm mặc.

Thật lâu sau, Hawkins mới lên tiếng: “Ngay cả thử xem mình có thể đỡ nó hay không, tôi đều không đi thử!”

“Anh không có thời gian.” Sean mở cửa xe ngồi vào ghế lái, “Mọi trận chiến trên thế giới này đều không thắng lợi ở việc anh có đánh bại được kẻ địch của anh hay không, mà là ở anh còn sống.”

Lúc này, Jill cũng đã quay lại, “Hai người thảo luận chuyện gì thế?”

“Thảo luận mạch cảm ứng cùng mạch thời gian của quả bom kia là quan hệ song song hay xâu chuỗi.” Sean cười cười, chờ Jill ngồi vào, anh liền đạp chân ga cho xe chạy về quân doanh.

“Ha ha, nghe ra anh cũng rất hiểu biết về mạch cấu tạo của bom?” Jill sờ sờ lông mày.

“Có một chút.”

Vì thế Sean cùng Jill bắt đầu bàn luận, Sean kể về một số loại bom mình đã từng gặp trước đây, sau đó hai người bàn bạc cách tháo dỡ.

Jill phê bình ý tưởng của Sean quá bảo thủ, Sean nói ý tưởng Jill rất mạo hiểm.

Trò chuyện trò chuyện, bỗng nhiên Jill nở nụ cười.

“Cười gì?” Sean còn nghĩ thầm rằng thiếu chút nữa họ tranh luận đến mặt đỏ tai hồng đâu.

“Anh khiến tôi nghĩ đến một người bạn cùng khóa của tôi ở căn cứ không quân, tên anh ta là Vincent Mann. Tôi..... thường xuyên khắc khẩu với anh ta như vậy, cho đến khi giáo sư tiến đến ngăn cản chúng tôi hoặc là người khác đem một trong hai chúng tôi dẫn đi.”

“Anh ta là người như thế nào?” Ngồi ở ghế sau vẫn trầm mặc từ đầu đến giờ, Hawkins bỗng nhiên cất tiếng.

Sean huýt vang một tiếng: “Hiếm có thật, kẻ điên Hawkins thế nhưng lại có hứng thú với thứ gì đó ngoài bom.”

“Vincent sao? Đó là một người rất nghiêm túc. Anh ta yêu cũng rất nghiêm túc, cho nên mới đau khổ đến mức mượn rượu say khướt khi nghe tin bạn gái có thai với người khác..... Lại từ một học trò ngoan trở thành một kẻ khiến huấn luyện viên đau đầu. Anh biết gì không, cho đến bây giờ, huấn luyện viên của chúng tôi còn hối hận đã nói với anh ta rằng ‘so với say chết ở chỗ này thà rằng nhìn cậu chết ở trên chiến trường’ linh tinh.....” Jill lấy thuốc lá ra, hút một ngụm, “Kỳ thật, anh chàng đó xứng đáng có được một người yêu tốt hơn cô gái kia rất nhiều lần.”

Sean ngắt người, anh chưa từng nghĩ Jill lại đánh giá như vậy về anh.

“Còn anh, Hawkins, vì sao anh lại thấy hứng thú với Vincent ? Tôi nghe nói anh ta chưa từng làm việc dưới trướng của anh.” Lúc hút thuốc, Jill thường mang theo một dáng vẻ thực tùy tiện vô tâm, nhưng chỉ có Sean biết tên kia đang nghĩ ngợi, nhưng anh ta nghĩ ngợi cái gì, không ai đoán ra được.

“Bởi vì Sean nói, khi trở lại Mỹ cậu ta muốn đi thăm mộ Vincent.”

“A, thú vị thật.” Jill phun một luồng khói thuốc, gáy tựa trên cửa xe, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Sean.

“Đừng dùng cái loại ánh mắt đó nhìn tôi, kỳ quái!” Sean liếc mắt nhìn Jill, “Vậy anh thì sao? Thạc sĩ của căn cứ không quân, nghe nói chỉ cần tốt nghiệp anh sẽ trở thành thượng úy, chạy tới Baghdad làm gì?”

“Tôi muốn xem..... những gì Vincent đã thấy, làm những gì anh ta từng làm. Tôi muốn biết..... Anh ta có phải từng sợ hãi, có phải đã từng hối hận hay không?” Jill nở nụ cười, nụ cười của anh ta giống như chiếc bình thủy tinh đặt dưới ánh mặt trời, hoàn mỹ nhưng mong manh.

“Vì sao? Ý tôi là..... Vincent chỉ là người ở cùng một phòng nghiên cứu với anh mà thôi.”

“Không chỉ là ở cùng một chỗ làm việc.” Jill vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía ngã tư rộng rãi nhón nháo, “Chờ đến khi nhìn thấy cổ quan tài đắp quốc kỳ kia..... Tôi mới biết được.”

Về mặt Jill u buồn, Sean dù mắt tự nhiên vẫn muốn nhìn, bởi vì trước đây anh chưa từng gặp Jill có vẻ mặt như vậy.

“Sean, chú ý phía trước.” (Cảnh báo! Bình dấm chua sắp đổ!)

Thanh âm của Hawkins khiến Sean định thần lại, trời ạ, vừa rồi anh đã nhìn chằm chằm vào “cựu địch thủ” không chuyển mắt!

Trở lại quân doanh, Hawkins đã được thượng cấp gọi đi.

Jill cùng Sean đi về phía ký túc xá.

“Hey, anh nói Hawkins bị gọi đi vì việc gì? Có người cảm thấy hôm nay anh ta đã không xử lý nhiệm vụ thỏa đáng?” Jill hỏi.

“Có lẽ không phải. Ở nơi đây, tháo dỡ bom cũng không phải là mục đích chính của EOD, mà là cố gắng hết sức tranh thương vong xảy ra. Hôm nay không hề có người bị thương, không phải sao?” Sean nói xong liền đi tới cửa phòng mình.

“Được rồi, một lúc nữa cùng đi ăn bữa tối?” Jill nhún vai.

Sean thăm buồn cười, anh nhớ rõ trước kia khi còn là Vincent, tên kia chưa bao giờ chủ động hẹn anh đi ăn, liền ngay cả ở nhà ăn bọn họ cũng đều ít khi ngồi cùng bàn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Hawkins bị gọi đi khiến cho Sean không khỏi tò mò, rốt cuộc là vì việc gì?

Cùng Jill ăn được giữa bữa, Sean nhận được điện thoại của Hawkins, đối phương muốn anh đến phòng y.

“Chúng ta đang ăn.” Tuy Jill cười nhưng Sean biết anh ta không mấy vui vẻ.

“Được rồi, bro, tôi sẽ gọi thêm mấy anh chàng thú vị đến tiếp anh.” Sean vẫy vẫy tay với mấy người nhóm Sniper, đối phương bưng khay ăn đi tới, “Bọn họ từng là đồng đội cùng tổ với Vincent.”

.....

Sean đi đến phòng của Hawkins, đối phương ngồi trước bàn, trên bàn có một cái thùng.

“Chuyện gì?”

“Cho cậu.” Hawkins đẩy nhẹ thùng về phía Sean.

“Cho tôi?” Sean hơi sững sốt, mở thùng, bên trong là một ít nội y sạch sẽ, còn có mấy hộp bánh bích quy. Tuy rằng quân doanh lý cũng cung cấp một ít đồ ăn vặt, loại hình cũng phong phú, nhưng những thứ Hawkins cho anh này thực rõ ràng là của một người phụ nữ từ nước Mỹ xa xôi nhờ người mang đến cho y.

“Mẹ tôi gửi, nhưng tôi không dùng đến.” Hawkins châm một điếu thuốc. (Xạo ghê, hiên vật quý lấy lòng vợ kìa, ^^)

“Được rồi, đồ ăn vặt thì tôi tin rằng anh không cần, nhưng những chiếc quần lót mới tinh lại đắt tiền này anh cũng không cần?” Sean bỗng nhiên thở dài nhẹ nhõm, chính anh cũng không biết vì sao khi anh nghĩ đến Hawkins bị gọi đi chỉ để lĩnh về cái thùng này, anh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

“Ừ.” Hawkins nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà.

“Tôi phải nhắc nhở anh, nằm trên giường hút thuốc quả thật rất thích, nhưng không hề an toàn.” Sean ngồi xuống một bên, anh biết Hawkins còn vì quả bom bánh lái kia mà canh cánh trong lòng.

Sean nghiêng mặt lại, thoáng nhìn phần văn kiện đặt trên bàn, vì ánh sáng không đủ và khoảng cách khá xa, anh chỉ nhìn thấy mấy chữ, hình như là “Thăng chức”, “Liên hiệp quốc” gì đó

Nhất thời, anh ngây dại.

Hawkins phải thăng chức? Điều đó chẳng phải có nghĩa là y sắp rời khỏi Baghdad ?

Sean rất muốn đưa tay đi lấy tập văn kiện kia, nhưng Hawkins còn nằm sờ sờ ra đây.

“Cậu muốn xem tờ giấy kia, có thể lấy mà xem.” Điếu thuốc trên tay Hawkins ngả ra ngoài thành giường, tàn bị đập rụng xuống đất.

Sean lấy phần văn kiện kia lại xem, quả nhiên là Hawkins thăng chức lên trung úy và bị điều đến quân đội của LHQ đóng tại Sudan.

“Nơi đó..... Cũng có bom sao?” Sean cười cười, nhưng trái tim lại chậm rãi trầm xuống, khi nó trầm đến tận đáy, anh phát hiện mình ngay cả hô hấp đều khó khăn, loại cảm giác này rất kỳ quái.

“Hẳn là không.”

“Tôi đoán nhé, cha anh muốn đưa anh đi khỏi Baghdad, rời khỏi nơi có Montero James.” Sean nhìn về phía Hawkins, khi y hút thuốc, tư thái trầm tĩnh mà nhàn nhã.

Giống như hết thảy mọi thứ trong cuộc sống của y đều thực thông thả.

“Đúng vậy.”

“Anh có thể đi Sudan cũng tốt, nếu có một tổ trưởng an phận một chút có lẽ tôi sẽ sống sót qua được hơn một tháng cuối cùng của kỳ luân phiên.” Sean nuốt khan, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập, “Nhìn tờ công văn này, có lẽ cuối tuần anh cần phải đi.”

Hawkins không nói gì, điếu thuốc kia đã hút xong, y đem đầu mẫu thuốc lá cắm vào gạt tàn ở tủ đầu giường.

“Tôi phải về phòng.” Sean ôm lấy cái thùng, anh rốt cục hiểu vì sao Hawkins nói y không cần những thứ trong đó, “Cảm ơn đồ ăn vặt của anh, cùng với..... quần lót.”

Anh mới vừa đi tới cửa, Hawkins bỗng nhiên gọi anh lại.

“Sean, nếu tôi phải đi, cậu có cho tôi một cái hôn không?”

Một phút ấy, Sean bỗng nhiên cảm thấy giọng nói của Hawkins cũng không phải lạnh như băng, mà là giống như nước suối thánh thót rơi, rơi thẳng lên trái tim anh.

“Good bye kiss?”

“Không được sao?”

“Có thể.” Sean nghiêng đầu, vào lúc ấy, có cảm xúc gì đó đang bắt đầu khởi động trong anh.

“Vậy hiện tại có thể cho tôi không?”

Sean bắt đầu dĩ cười cười, đặt cái thùng kia lại mặt bàn, sau đó đi đến bên cạnh Hawkins, hạ thấp thất lưng, môi hôn lên môi y. Nụ hôn thực mềm nhẹ, không có sự bá đạo long trời lở đất như của Hawkins, cũng không có sự kháng cự mãnh liệt của Sean.

Bọn họ hòa hợp ngoài ý muốn, thông thả mà liếm hôn lẫn nhau.

Khi Sean nâng người lên, Hawkins lại vẫn ôm chặt anh, “Có thể khiến nó lâu hơn một chút không?”

“Không thể.” Sean nhẹ nhàng gỡ tay Hawkins ra, bởi vì anh biết, nếu nụ hôn này tiếp tục, anh sợ chính mình cũng không muốn dừng lại.

Sean về tới phòng mình, đặt cái thùng xuống. Ngồi trên mép giường, anh nở nụ cười.

Anh từng nghĩ một khi anh rời khỏi Baghdad, thứ tình cảm mỏng manh như tơ nhện giữa anh và Hawkins sẽ theo đó mà đứt lìa, tuy nhiên trong suy nghĩ của anh, anh sẽ là người đi trước, sau đó Hawkins vẫn sẽ ở lại chiến trường tìm kiếm bóng dáng của Montero James.

Nhưng thật không ngờ Hawkins mới là người trước xoay người rời đi.

Sean nằm xuống đệm, vươn tay lấy đồ ăn vặt trong thùng, từng miếng từng miếng lách cách ăn, không hề để ý đến vụn bánh rơi trên gối đầu.

Bây giờ mới 8h tối, nhưng Sean lại cảm thấy thật mệt mỏi.

33. Chương 33

Anh khép mắt lại, miệng nhóp nhép, cứ như vậy liền ngủ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, anh cảm giác có người ngồi bên người anh, nắm lấy tay anh, mười ngón giao triền. Họ hôn môi, cuồng nhiệt say đắm, tựa như cuộn cuộn khói súng quần riết lấy nhau trong ngày tận thế, không sao phân tách ra được nữa.

Sean mở choàng mắt, vén chăn nhìn xuống, “Oh, shit!”

Đây không phải là lần đầu tiên anh mơ đến Hawkins .

Lần trước đó anh chỉ cảm thấy sợ hãi, mà lúc này tim lại đập không thôi.

Thật giống như rất nhiều năm về trước, khi anh còn là Vincent, lần đầu tiên hồi hộp đi vào phòng Emily cùng cô hôn môi.

“I’m dead” Sean nâng cánh tay che khuất mặt mình. (Sure, you are dead, dear, ka ka ka... ^0^)

Lúc này là 11h30’ tối, nhưng Sean thấy mình không sao ngủ tiếp được nữa. (Trái tim rối loạn, thần kinh rối loạn, thân thể rối loạn, thảm! Ka ka ka... ^0^)

“Mình ghét đồ ngọt! Đặc biệt là chocolate!”

Ngủ không được, Sean liền mở TV, thức cả đêm xem phim tình cảm lãng mạn.

Cho đến khi chân trời bắt đầu sáng trắng, Sean mới ngủ quên.

May mắn là, thẳng đến buổi chiều ngày hôm ấy, tiểu đội của Sean mới có nhiệm vụ.

Nhưng mới hơn 10h sáng, Sean đã bị Sniper đánh thức .

“Hey! Sean! Tôi biết các cậu rảnh rỗi cả buổi sáng! Đứng lên đi boy! Cùng chơi bóng!”

“Tôi muốn ngủ.” Sean trở mình, không thèm để ý tới Sniper ở ngoài cửa sổ gầm rú.

“Đừng đùa, Sean! Hay tối qua cậu “chơi súng” chơi phát hỏa rồi?” Dường như Sniper không đánh thức Sean sẽ không từ bỏ ý định.

“Stop! Stop! Tôi dậy! Tôi dậy là được chứ gì?” Sean nhận mệnh trở dậy, lúc này mới phát hiện TV vẫn chưa tắt.

Cửa vừa mở anh đã bị Sniper khẩn cấp kéo ra, “Hôm nay ngay cả kỹ thuật binh của tổ tôi cũng rảnh, có thể làm quân dự bị, chúng ta có thể yên tâm mà chơi!”

Sean bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, “Khoan đã, tôi đi gọi thêm người.”

“Tốt, nếu có thể làm thành năm người một đội đánh càng khoái!”

Nhưng Sniper sẽ không thể nào tưởng được Sean muốn đi tìm ai.

Gõ vang lớp thủy tinh trên cửa sổ, người kia còn đang ngủ. Không mấy ai dám đến quấy rầy giấc ngủ của y, nhưng Sean là ngoại lệ. Thấy người kia không có phản ứng, Sean đến trước cửa, dùng sức đập âm ỉ: “Tình chưa! Hawkins! Tôi là Sean!”

Quả nhiên Hawkins rời giường, mở cửa ra, tóc còn có chút lộn xộn, bộ dáng buồn ngủ khiến cho khuôn mặt tuần tú luôn lạnh lùng trở nên có vẻ đáng yêu.

“Tình huống khẩn cấp?”

“Đúng, tình huống khẩn cấp, tiểu tổ chúng ta cùng tổ của Sẹo đại chiến!” Sean lôi Hawkins đi ra, trước khi đi còn không quên lấy chìa khóa cửa.

“Cái gì?” Hawkins tùy ý Sean lôi kéo y đi về phía trước.

“Đấu bóng rổ. Hawkins, đừng nói với tôi là anh không biết chơi bóng rổ?” Sean quay đầu nhìn y.

“Tôi biết.”

“Tốt, đúng lúc chứng minh cho chúng tôi xem.”

Khi Sean lôi kéo Hawkins đến trước mặt Sẹo, tất cả mọi người ngây đại.

“Hawkins ngoại trừ gỡ bom và ngủ..... Còn có thể làm thứ gì đó khác sao?” Sniper dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Sean.

“Này, chúng ta đến một trận đấu giữa hai tổ đi, tôi đã gọi kỹ thuật binh Jill của tổ chúng tôi đến.” Sean quay đầu lại, chỉ thấy Jill nhăn nhó đi tới, “Sean, cậu tốt nhất hãy cho tôi một cái lý do chính đáng!”

“Rèn luyện thân thể có tính không?” Sean nở nụ cười, ánh mắt mị thành một vòng trăng non, môi cũng kéo thành một đường cong thực rộng mở.

Jill bất đắc dĩ cười, nhún vai: “Tôi thì sao cũng được.”

Nhưng thật ra Sẹo lại tiếp tục nghi ngờ: “Cậu bé này này có chơi được không, cũng đừng ngay cả bóng đèn không sờ tới được.”

Sean vui vẻ: “Đừng xem thường Jill, anh ta ném quả ba điểm cực chuẩn!”

Jill ngẩn người, nhìn Sean, vốn định hỏi gì, nhưng sau cùng lại dùng một nụ cười nhẹ thay thế.

“Được rồi, ” Sẹo nhìn về phía kỹ thuật binh của tổ mình, “Cậu cũng đừng để tôi mất mặt, ném mấy quả cho bọn họ nhìn xem!”

Vì thế một hồi “quyết chiến” liền bắt đầu.

Sẹo cùng Sniper phối hợp tốt vô cùng, hai người thoát nhìn thô tráng nhưng động tác lại vô cùng tinh tế có kỹ thuật.

Sean bị bọn họ vượt qua, nhưng Hawkins lại lưu loát cắt bóng, sức bật mười phần thực hiện một cú Slam dunk khiến Sẹo cùng Sniper trợn mắt há hốc miệng.

Sean xoay người nhìn về phía Hawkins, cơ thể y trong nháy mắt thực hiện cú ném căng ra tạo thành một đường nét tràn ngập lực lượng.

Jill vỗ tay: “Quá tuyệt vời! Có điều Hawkins, cái rổ của quân doanh cũng không mấy rắn chắc!” (Người ta phải thể hiện trước mặt vợ mù! ^^)

Sau đó, trận đấu tiếp tục.

Cái tin Hawkins chơi bóng rổ truyền đi, không ít người liền chạy đến vây xem ngoài sân bóng, ngay cả lính của liên đội khác cũng chạy đến xem! (*Cười té ghế*)

Sean cướp được bóng từ kỹ thuật binh của đội Sẹo, chuẩn bị ném lại bị Sẹo cùng Sniper vây chặn, anh tuồn bóng qua khe hở cho Hawkins.

“Hey, Sean, ngẫu nhiên cũng chuyển bóng cho tôi chứ, nếu không thì tôi chỉ có thể ở biên mà đứng!” Jill vừa nói vừa thật sự lùi lại biên.

Sean bật cười, cầu đến tay liền chuyển cho Jill. Mà Jill cũng không phụ sự cực lực đề cử của Sean, thật sự thực hiện một cú ném 3 điểm hoàn mỹ khiến cho mọi người vây xem huyết sáo vang trời! (Tranh nhau ‘lấy điểm’ với mỹ nhân na! ^^)

Jill nhìn về phía Sean nướng mi, Sean làm một động tác thể hiện sự khinh bỉ. Ngay sau đó Jill chạy tới, vỗ vỗ vai Sean, “Hey, Vincent, lát nữa vẫn phải chuyển bóng cho tôi nhé!”

“Không thành vấn đề!” Sean đáp, rồi lập tức sững sốt, sau đó vội vã đá Jill một cú, “Anh gọi ai đâu!”

Jill cười cười, Hawkins có chút đăm chiêu liếc nhìn bọn họ.

Trận đấu kết thúc với kết quả đội của Hawkins thắng áp đảo. (Anh hùng tranh mỹ nhân tâm, động lực vô hạn!)

Hôm đó, ngay cả khi đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, Sean vẫn cười không khép miệng lại được.

Jill ngồi xuống bên anh, “Thắng đội của Sẹo khiến cậu vui vẻ như vậy?”

“Không phải, anh không thấy ngoại trừ cùng nhau tháo bom ra, cả tổ chúng ta cùng nhau làm những chuyện khác nữa, kỳ thật rất thú vị hay sao? Anh nghĩ xe, chờ chúng ta rời khỏi Baghdad rồi, cơ hội gặp lại nhau có được bao nhiêu? Chúng ta còn có thể cùng nhau uống bia không? Hoặc là cùng chơi một trận bóng rổ?”

Jill thùy hạ mi mắt, “Hoặc là, tham gia lễ tang của đối phương.....”

Sean cũng im lặng lại.

“Đừng lo lắng, Sean. Rời khỏi Baghdad, tôi vẫn sẽ tìm được cậu.” Sự trầm lặng ấy được tên vốn ít khi mở miệng nhất - Hawkins - phá vỡ.

Sean ngậy ngẩn cả người, anh không nghĩ tới Hawkins sẽ nói như vậy với mình.

Buổi chiều hôm ấy nhàn nhã ngoài ý muốn, chỉ có duy nhất một lần bọn họ được yêu cầu thì khi đến nơi bom đã phát nổ.

Tối hôm đó, Sean đến gặp Tiến sĩ Grey.

Đối phương mở cửa, dùng một ngữ điệu thực uể oải nói: “Sean, hiện tại không phải thời gian làm việc của tôi.”

Sean cười cười: “Thực xin lỗi, Tiến sĩ. Ông nghỉ ngơi đi.”

Grey sững sốt, không nghĩ tới Sean lại đi dễ dàng như vậy, “Tôi tưởng cậu có chuyện quan trọng muốn hỏi tôi?”

“Trên thực tế, vấn đề này quả thực rất quan trọng, nhưng cho dù tôi có được câu trả lời có lẽ cũng chẳng để làm gì.”

Grey ngoắc tay: “Vào đi.”

Sean ngồi trước mặt Grey, “Hawkins sẽ bị chuyển khỏi EOD, tôi vốn phải cảm thấy được giải thoát.”

“Tôi hiểu, sẽ có một tổ trưởng an phận được điều đến, hơn nữa nếu không có gì ngoài ý muốn, tân tổ trưởng hẳn sẽ không có ảo tưởng gì đó không thực tế với cậu, như vậy cậu sẽ càng thoải mái.”

“Đúng vậy. Nhưng tôi lại cảm thấy mình không hề cảm thấy dễ chịu một chút nào, tôi phát hiện kỳ thật tôi có thể dễ dàng tha thứ hết thảy, ví dụ như sự lạnh lùng không biết giao tiếp của hắn, ví dụ như không mặc trang phục phòng hộ liền đi tháo dỡ bom, ví dụ như hắn vô phương hướng đâm đầu đuổi theo bóng dáng của Montero James.”

“Sean, nói cho tôi biết, Hawkins có từng khiến cậu động tâm hay không, cho dù chỉ một thoáng?” Tiến sĩ Grey nhìn về phía Sean, “Cẩn thận ngẫm lại, Sean.”

“Hắn nói, nếu có một ngày chúng tôi đều rời khỏi Baghdad, hắn sẽ tìm được tôi.” Sean nghiêng mặt đi, “Tôi nghĩ..... Tôi nghĩ”

“Cậu cho là mối quan hệ của hai người chỉ giới hạn tại Baghdad, đúng không?” Tiến sĩ Grey khẽ mỉm cười.

“Chẳng lẽ không đúng?” Sean nhún vai.

“Cậu có biết nguyên nhân khiến cậu không ngừng cự tuyệt ý tưởng của Hawkins đối với cậu là gì không?”

“Là gì?”

“Bởi vì cậu sợ hãi thứ ý tưởng Hawkins có với cậu chỉ là vì hắn thân ở một nơi không có phụ nữ, ở trong một không gian bị hạn chế hắn không có đối tượng khác để lựa chọn, mà loại ảo tưởng này sẽ theo chân hắn rời đi mà thay đổi, hắn sẽ đem những đối tượng khác nữa thả vào trong cái ảo tưởng đó. Cho dù hiện tại hắn đối tốt với cậu hơn bất cứ ai khác, đó cũng chỉ vì nơi đây là Baghdad.”

“Tiến sĩ..... Ông đang nói cái gì?” Sean cảm thấy mình nghe hiểu, lại tựa hồ chẳng hiểu gì cả.

Grey khom người sang phía Sean, nhìn thẳng vào mắt anh, “Sean, cậu đang sợ rằng hắn ta vốn không hề yêu cậu.”

“Tiến sĩ Grey” Sean mở miệng, tựa hồ có thứ gì đó đã sinh động hiện hình, bức tường thành anh đã dày công kiến tạo bỗng nhiên không chịu nổi một đợt công kích.

“Vì sao cậu lại quan tâm đến việc hắn ta yêu hay không yêu cậu, Sean, tôi nghĩ cậu còn biết rõ hơn tôi.”

“Nhưng..... Hắn phải đi”

” Chuyện hắn phải đi cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau khi hắn đi rồi cậu có gì tiếc nuối hay không?” Tiến sĩ Grey đứng dậy, “Hiện tại tôi cảm thấy tôi đã có thể nghỉ ngơi một chút, Sean.”

Rời khỏi phòng của Grey, Sean yên lặng đi trên đường trở về, đi ngang qua phòng Hawkins, tựa như có một lực lượng thần bí dẫn dắt bước chân anh đi đến trước khung cửa sổ sáng đèn kia.

Hawkins ngồi tựa ở trên giường, trong tay là một bản vẽ, tựa hồ đang vẽ thứ gì đó.

Y là kẻ điên, có lẽ là điên ở chỗ y thực chấp nhất và nghiêm túc.

Sean còn chưa xoay người, giọng nói của Hawkins đã vang lên: “Vì sao không vào?”

34. Chương 34

Cửa mở, Sean đành phải đi vào.

“Làm sao vậy Sean?” Bản vẽ của Hawkins đặt trên bàn, quả nhiên là sơ đồ mạch điện bom.

“Không có gì, chỉ là đi ngang qua thôi.”

Hawkins vươn tay ra, đầu ngón tay vuốt ve qua má Sean, “Không phải chỉ là đi ngang qua, cậu đã ở bên ngoài nhìn tôi một lúc lâu.”

“Chẳng phải vì cuối tuần anh sẽ đi hay sao? Trước khi đi, anh có thể cùng đồng đội của mình chơi bóng rổ, uống bia, cùng nhau xem DVD..... ý tôi nói đến những bộ phim kinh điển của Tiến sĩ Grey..... có lẽ không phải là ý kiến tồi.”

“Đúng vậy.”

Sean vẫn trầm mặc nhìn xuống dưới, Hawkins vươn tay ra nâng mặt anh nhìn vào mình: “Tôi chưa từng nghĩ tới muốn làm cho cậu vui lại đơn giản đến như vậy.”

“Sao cơ?” Sean hỏi.

“Ví dụ như cùng nhau chơi bóng rổ, uống bia, xem phim.”

“Nơi này còn có hoạt động giải trí gì khác hay sao? A, còn có bài brit.” Sean cười cười.

Hawkins lặng lẽ nhìn Sean.

Căn phòng im lặng, ánh mắt nhìn chăm chú của Hawkins khiến tim Sean không khỏi đập nhanh hơn, khi anh muốn quay mặt qua chỗ khác ngồi thẳng lại, đối phương rất cục mịch mở miệng nói chuyện.

“Sean, cậu là đặc biệt.”

“A?”

Hawkins hơi hơi nghiêng mặt: “So với Montero còn đặc biệt, so với bom cũng đặc biệt, cậu là đặc biệt nhất.....”

“Đương nhiên, anh sẽ không nghĩ đến bom hoặc Montero mà ‘chơi súng’.”

“Vì có cậu, tôi cảm thấy còn sống quan trọng hơn nhiều so với tháo dỡ bom của Montero.” Trán của Hawkins tì lên trán anh, thanh âm của y trầm thấp mà từ tính, tựa như một đĩa nhạc cổ điển từng vòng từng vòng xoay, xoay khiến cho người nghe bị cuốn vào tìm không thấy đường về hiện thực, “Tôi biết, cậu luôn đứng sau lưng tôi, nhìn theo tôi. Cậu khiến tôi cảm thấy được an toàn.”

Môi Sean bị y nhẹ nhàng ngậm lấy, nhẹ nhàng mân mê, lưỡi y không hề với vào trong miệng anh, dường như hai đôi môi chỉ giản đơn đụng chạm đã là một chuyện vô cùng dễ chịu.

Sau đó, Sean chậm rãi đưa lưỡi duỗi về phía đối phương. Hawkins ngoài ý muốn mà bắt lấy nó, bàn tay dày rộng vươn về phía sau gáy anh, ghì lại.

Sean cảm thấy anh không cần tiếp tục kháng cự loại cảm giác này nữa.

Ngày mai cuối cùng cũng đến, anh không muốn có gì tiếc nuối, nếu kết quả của bọn họ chỉ có chia lìa.

Anh tự tay lột bỏ áo của Hawkins, khi kéo đến bả vai chiếc áo bị mắc lại, Hawkins không hề đưa tay lên.

Y nhìn về phía anh: “Sean, cậu có biết mình đang làm gì không?”

“Biến ảo tưởng của anh thành sự thật.” Sean cong cong khóe miệng.

Hawkins bỗng nhiên đẩy anh ngã ập lên giường, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập lửa nóng: “Sean, cậu vốn không biết ảo tưởng của tôi có bao nhiêu điên cuồng.”

“Anh là gã điên, tôi đã sớm biết.”

Hawkins cúi đầu: “Ta sẽ không thể không chế được chính mình.....”

“Nếu anh khiến tôi thấy khó chịu, tôi sẽ đá chết anh.....” Sean còn chưa nói xong, đã bị cơn mưa hôn của Hawkins bao phủ.

Quân phục của anh bị Hawkins lột bỏ, y vùi đầu bên tai anh, âm thanh khàn khàn thô ráp: “Tôi đã mơ tưởng đến chuyện cởi quân phục của cậu rất nhiều lần.”

“Vì sao lại là quân phục?” Sean nở nụ cười.

Hawkins hôn hôn phần cổ lộ ra khỏi áo của Sean, ranh ranh khê cắn, “Bởi vì cởi quân phục..... Có thể khiến cậu từ một binh sĩ biến thành Sean của một mình tôi.”

“Ý tưởng rất tuyệt.” Sean xoay người, đề lên trên Hawkins.

Hawkins tựa hồ không ngại bị Sean áp chế, y ngẩng đầu lên hôn hôn khuôn mặt anh, bàn tay vuốt ve dọc theo bờ lưng anh, một đường xuống phía dưới, vọt vào trong quần lót.

Sean từ từ nhắm mắt lại, cảm thụ sự tồn tại của y , từ nhẹ nhàng chậm rãi nhu nắn dần trở nên dùng sức, tựa hồ y muốn bóp chặt hết thủy thuộc về Sean trong tay. Sean quay đầu, đưa tay về phía sau, muốn kéo bàn tay của Hawkins ra, nhưng y lại “tập kích” môi anh, tham lam nóng bỏng khiến cho anh không biết phải làm sao, đó đúng là một nụ hôn “tiêu chuẩn” Hawkins.

Sean thoáng lơ lửng, đối phương đã ghì chặt lấy thắt lưng anh, trời đất điên đảo, Sean lại bị áp về đến đệm. Hawkins cuồng nhiệt hôn lên má anh, trần trọc đến cằm, đến cổ, từng nụ hôn như thắp lửa trên da anh, thành một con đường dài rạo rực xuống phía dưới. Hô hấp của Sean dần thô trọng.

“Hawkins..... Thế này..... có chút kỳ quái.....”

“Không có gì kỳ quái.” Hawkins tháo khuy quần, lôi kéo bàn tay Sean ôm lấy phần da thịt nóng bỏng đầy sức sống của mình, “Cậu cũng biết, tôi muốn cậu.”

Một giây ấy, anh có dự cảm linh hồn mình sẽ bị thiêu đốt đến tàn tro, Sean nuốt khan, “OK..... Tôi nghĩ có lẽ tôi vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị”

Hawkins bóp chặt lấy thắt lưng Sean, lật anh nằm úp sấp, cầm anh nện lên gối đầu mềm mại.

“Hawkins! Anh muốn làm gì?”

Hawkins hôn lên lưng Sean, dọc theo xương sống kéo xuống, tạo thành một chuỗi tê dại rợn người, ở xương cụt, lưỡi y làm một vòng tròn nóng rực và ẩm ướt. Sean mở to hai mắt, cố gắng chống cự cảm giác linh hồn mình như muốn bị hút ra khỏi thân thể, cảm giác lúc này đối với anh mà nói thực xa lạ, nằm trên người anh không phải là một người thiếu nữ dịu dàng mềm mại, mà là một người đàn ông cường ngạnh.....

Hawkins ôm lấy thắt lưng Sean,

“Dừng lại! Hawkins! Dừng lại!” Sean giãy dụa, lại cảm giác được con mãnh thú nóng bỏng đến thiêu đốt được linh hồn anh thành tro kia đụng chạm đến hậu huyệt, muốn phá tan hết thủy mọi rào cản, cường ngạnh mở rộng thân thể anh đến cực hạn.

Sean cắn răng, gân xanh trên thái dương đột khởi, trong một thoáng, anh cảm thấy Hawkins thực sự có thể giết chết anh, thừa dịp Hawkins buông tay ra muốn đi ôm anh, Sean cố sức giãy dụa.

“Cậu muốn đi đâu?” Hawkins đề anh lại, không hề báo trước, vọt đi vào.

Sean há to miệng, khuôn mặt nháy mắt ghen hồng, thật lâu sau anh mới đấm đấm chần: “Fuck you ——” (No no, you are the one who is fucked, ka ka ka ka ...)

Hawkins cười khê : “Ồ trong cậu rất tuyệt.”

.....

..... Sean không ngừng chửi bậy, cảm giác đau đớn như bị thiêu cháy khiến anh muốn tự bỏ đầu mình ra xem trong đó chứa gì mà lại....., anh ân cần hỏi han cả nhà Hawkins một lần lại một lần.....

.....

“Sean, vừa rồi khi mắng chị tôi cậu đã lặp lại từ.”

Ngay khi y lên đỉnh, Sean thở dài một hơi.

Hawkins cười nhẹ, lui đi ra.

Sean như được đại xá, mặc kệ đau đớn muốn trở mình đi xuống, Hawkins lại tha anh lên giường, hôn anh, ấn anh xuống.

..... .

Tiếng kêu la của Sean bị sự mãnh liệt của Hawkins bao phủ.

Hawkins không ngừng nhằm vào nơi sâu nhất, không ngừng đỉnh đến cái nơi tối có thể khiến Sean động tình.

Tình triều dâng tiến vào trong trí não Sean, tẩy sạch mọi bất an lo lắng, cũng tẩy trắng lý trí, vùi dập anh trong mờ mịt.

Hawkins ngẩng đầu, gương mặt anh tuần phiếm hồng, lông lánh mồ hôi, hai mắt khép hờ, biểu tình như thể đang sống trong thế giới mộng ảo tuyệt vời hăng ao ước, khoái cảm và sung sướng vô biên vô tận tràn ra, không cách nào ngăn cản, khiến y không ngừng tác cầu, cho dù đã có được tất cả của Sean, y cũng không sao dừng lại được.

Tiếng thở dốc quần quýt giao triền, không khí cũng dường như nhộn nhạo.

Sean có một loại ảo giác, Hawkins đã xâm lấn trí não anh, thậm chí mỗi một tế bào trong cơ thể anh đều có sự tồn tại của y.

Khi thời khắc thăng hoa đến, một dòng chất lỏng nóng rực lao thẳng vào trong cơ thể anh, Sean ôm chặt Hawkins.

Hawkins nằm trên người anh, ngón tay một lần lại một lần vuốt ve khuôn mặt anh.

“Cậu là của tôi.....”

Sean thở ra một hơi, giọng ám ách: “Nhất định là tôi điên rồi.”

“Vậy tiếp tục điên.” Hawkins không rút ra khỏi thân thể anh, chỉ nghiêng đầu nằm trên vai anh, dùng môi khẽ chạm lên cằm anh.

Sean không nói gì, chậm rãi nhắm mắt lại, ở trong sự ám áp bao trùm của Hawkins ngủ thiếp đi.

Giờ phút này, Tiến sĩ Grey đang nằm trên giường mình, day day huyết thái dương, tiếng gầm gừ trong di động khiến ông ta không thể không nghiêng đầu né đi.

“Anh nói nó không muốn đi Sudan là ý gì ——”

“Chính là không muốn đi.” Tiến sĩ Grey muốn thở dài, Trung tướng Hawkins có một đứa con như vậy quả thật là đau đầu.

“Nó là thằng điên! Grey ! Hơn nữa nó sắp khiến tôi cũng điên theo nó!”

“Ngoài ra, tôi có một tin tức muốn báo cho ngài, con của ngài đã yêu chính chiến hữu của anh ta.”

“Cái gì? Chiến hữu? Một người đàn ông?”

“Đúng vậy, Baghdad EOD không có nữ binh.”

“Anh đùa? Hay vì nó lâu lắm không có phụ nữ? Tôi muốn lập tức lôi nó về!”

“Tĩnh táo lại đi, trung tướng. Tôi đã nói là anh ta “yêu”, không phải là thích hay ‘để mắt’ đến. Trung tướng, ngài hiểu ý tôi không? ”

“Ý của anh là tôi không thể chia rẽ bọn họ? Trời ạ, tôi lại dùng cái chữ ‘chia rẽ’ này, thật nực cười !”

“Ngài biết con trai ngài là gã điên, như vậy, tôi cho rằng vấn đề ngài cần suy nghĩ không phải là làm thế nào để con trai ngài rời khỏi anh chàng kia, hay tìm lính bắn tỉa ám sát cái kẻ khiến con ngài mê đảo tâm thần. Ngài cho rằng con ngài điên, vậy anh ta điên ở điểm nào?” Grey cười nhẹ.

Điện thoại im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp.

“Nó muốn thứ gì liền nhất định phải đạt đến, bất kể giá nào.”

Tiến sĩ Grey có thể tưởng tượng trung tướng Hawkins ở bên kia đang đè lại hai mắt mình một cách mệt mỏi, “Không cần biết người khác nghĩ gì, cũng không để ý chính mình, nó chỉ biết phải đạt được thứ nó muốn.”

“Như vậy hiện tại ngài hẳn phải lo lắng anh chàng đáng thương đã đi đến Baghdad lại bị đứa con ngài coi trọng, liệu cậu ta có thể chấp nhận được Hawkins hay không?” Ngón tay của Tiến sĩ Grey nhẹ nhàng đập

lên thành giường, giọng nói tha dài có vẻ nhàn nhã, “Hawkins là một quả bom nổ chậm, mà kíp nổ thì nằm trong tay anh chàng đáng thương kia.”

“Như vậy cậu ta có yêu Howard không? Cậu ta có nguyện ý sống cùng nó không?” Thanh âm của trung tướng đầy băn khoăn.

Lại một thằng nam nhẹ dạ cả tin bị bài loan..... Mà hình như ở đây có..... của đồng! TT^TT

35. Chương 35

“Tôi không biết. Nhưng thoát nhìn, cậu ta thực sự rất giống White.”

“White? Ý anh là đứa cháu đã qua đời của tôi?”

“Đúng vậy.” Tiến sĩ Grey cười có chút bất đắc dĩ, “Đối với con trai ngài, White Hawkins có ý nghĩa vô cùng.”

“Hai người họ..... Nhìn rất giống nhau sao?” Thanh âm của Trung tướng mang theo một chút do dự.

“Không chỉ giống nhau ở bề ngoài, tôi nghĩ cậu ta đã gây cho Howard cảm giác an toàn, nó rất giống với cảm giác khi anh ta ở bên White.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng thở dài, “Anh có thể cho tôi biết vì sao..... Vì sao Howard cứ thích theo đuổi những thứ nguy hiểm? Chẳng hạn như bom? Chẳng hạn như Montero James? Và cả..... người vĩnh viễn không quay trở lại, White?”

“Tôi không thể trả lời ngài, trung tướng. Bởi vì tôi không phải là Howard Hawkins.”

“Nếu, nếu Howard không có được người binh sĩ kia như nó muốn, nó sẽ thế nào? Hoặc là có một ngày, Howard phát hiện anh chàng đó cũng không phải là White trong trí tưởng tượng của nó.....”

“Anh ta sẽ..... Tôi nghĩ ngài biết, trung tướng.”

“Như vậy, Grey Hãy giúp nó có được người binh sĩ đó. Nếu có người có thể khiến nó yên ổn, có lẽ tôi sẽ thực cảm tạ Thượng Đế.”

“Tôi cố gắng hết sức, trung tướng.” Grey đặt điện thoại xuống bàn, dăm chiêu mân mê khóe môi sau đó mỉm cười.

.....

(Sau đêm tân hôn: ^0^)

Sean bị thanh âm của đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, lúc này anh mới phát giác Hawkins ôm lấy anh nằm ngay bên cạnh, Sean bị cố định ở giữa bờ tường và vòng tay ôm ấp của y. Anh lấy khuỷu tay thúc nhẹ vào người y, “Hawkins..... Hawkins!”

“Ân?” Đối phương nâng đầu dậy, ngón tay vuốt qua tóc anh, “Làm sao vậy?”

“Có phải hôm nay chúng ta vẫn còn nhiệm vụ?” Sean muốn ngồi dậy, nhưng anh hầu như chỉ có thể cựa quậy.

“Đúng vậy.” Hawkins chậm rãi buông lỏng vòng tay, xuống giường nhặt y phục của hai người lên.

Dáng người y cân xứng, tao nhã mà không thiếu rắn rỏi, Sean tựa vào đầu giường đốt một điếu thuốc. Anh có chút không thể tưởng tượng nổi, tối hôm qua..... anh đã để cho người đàn ông này xâm phạm mình.

Hawkins lấy từ trong tủ ra một chiếc quần lót, ném cho Sean: “Mới.”

Lúc này Sean mới nhận ra, thân thể mình thật sạch sẽ, giữa hai chân không hề có cảm giác dính nị sau khi ân ái cuồng nhiệt. Đường như trong khi anh ngủ, Hawkins đã giúp anh lau mình.

Sean tự cười mình, phía sau tuy thoáng có chút sưng, nhưng cũng không đau đến nỗi không thể cử động, có lẽ anh hẳn phải cảm ơn sự huấn luyện khi còn ở bộ phận đặc chủng, nó đã giúp anh trải qua một cuộc “tra tấn” không thể tưởng tượng của Hawkins mà vẫn có thể hành động bình thường.

Hopkis đã ăn mặc chỉnh tề, đi tới giúp Sean cài cúc áo.

“Tôi phải về phòng lấy mũ.”

“Được.” Hawkins khẽ hôn lên môi Sean rồi buông anh ra, “Trên xe gặp.”

Sean ra khỏi phòng, sờ sờ lên ngực, dường như hơi thở của Hawkins phả vào cổ anh lúc giúp anh mặc áo vẫn còn quanh quẩn.

Khi Sean đến bên chiếc Hummer, Jill đã ngồi bên trong.

Sean mở cửa xe, Hawkins ném cho anh một chiếc hot dog, Sean nói một tiếng cảm ơn, vừa ăn vừa lái xe ra khỏi ga ra.

Jill tựa đầu vào cửa xe, nhìn về phía Sean: “Sean, tôi cảm thấy cậu cùng Hawkins có vấn đề.” (Ka ka ka, hiệu ứng hậu tâm hôn???)

“Vấn đề gì?” Sean mỉm cười một cách không mấy mềm mại, chẳng lẽ Jill phát hiện ra điều gì?

“Hawkins thực nghe lời cậu.” Jill ngồi thẳng lại, xe đã lăn bánh ra khỏi doanh địa.

Sean bật cười, “Kẻ điên Hawkins sẽ không nghe lời bất cứ ai.”

Giữa trưa, nội thành Baghdad vẫn đông đúc như mọi khi.

Xe bị kẹt cứng ở giữa đường không thể di chuyển. Jill đi lên đỉnh xe, cầm súng máy dùng tiếng Đức hét to: “Không được tới gần! Có nghe thấy không? Không được tới gần!”

Sean nắm tay lái, buồn cười nói: “Không ai muốn tới gần chúng ta, tình huống giao thông như thế này họ cũng không biết làm sao hơn.”

“Ân.” Hawkins nhẹ nhàng hưởng ứng. (Phu xướng phu tùy! ^^)

“Hey, Hawkins..... Cuối tuần này anh đi sao?” Sean quay đầu lại hỏi, cho dù đem qua giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, Sean biết anh đã đối mặt với cảm giác mà mình dành cho Hawkins không có nghĩa là hai người họ sẽ dính lại cùng một chỗ như đôi tình nhân đang trong thời kỳ nồng nhiệt không muốn xa rời nhau. Hết thấy đều là phút xao động trong khoảnh khắc ấy mà thôi.

Hai người đang ông cùng với nhau..... có lẽ phải phóng khoáng hơn bình thường nhiều lắm.

“Tôi cự tuyệt thẳng thừng.” Hawkins bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Sean quay đầu lại, giữa hai đầu lông mày không khỏi xuất hiện một cái khe.

“Tôi sẽ ở lại nơi này thẳng cho đến khi đợt luân phiên kết thúc.”

Sean ngẩn người, sau đó ôm đầu nở nụ cười.

Người này là Hawkins, thẳng thừng đối với y mà nói không có gì đáng kể, y chỉ biết làm việc y muốn làm.

“Bởi vì Montero James ở Baghdad mà không phải Sudan, đúng không?”

“Không, ” Hawkins đưa tay luồn vào trong mái tóc Sean, “Bởi vì cậu ở nơi này.” (Tim bay đầy trời!)

Lúc này, Jill từ đỉnh xe chui vào, ngồi trở lại chỗ của mình, “Đang nói cái gì?”

Sean đắm nhẹ vào vai Jill: “Tiếng Đức của anh thực con mẹ nó lưu loát.”

Bọn họ bị kẹt xe hơn 30', rốt cuộc cũng có thể tiếp tục nhích lên phía trước.

Buổi chiều bọn họ dỡ bỏ một quả địa lôi, sau đó thuận lợi trở về quân doanh.

Đang lái xe, Sean bỗng nhiên ý thức được điều gì, mạnh quay đầu nhìn về phía Hawkins: “Vậy tối qua vì sao anh không nói cho tôi biết!” (Trời ơi anh, nói suốt từ sáng sớm đến tận chiều tối anh mới...!!!)

Jill bị một câu không đầu không đuôi này của Sean làm cho chẳng hiểu ra sao cả, anh ta cũng nhìn về phía Hawkins, đối phương không nhanh không chậm trả lời: “Bởi vì cậu không hỏi.”

“Damn!” Sean đập mạnh đầu vào vô lăng, Jill vội vã ngăn anh lại.

“Brother! Cậu đang lái xe!”

Trở lại doanh địa, Sean có vẻ buồn bực ngay cả bữa tối cũng không ăn liền trở về phòng.

Jill nhìn thấy Hawkins thong dong mở cửa xe đi xuống, vẻ mặt thoải mái thường ngày đột nhiên nghiêm túc hẳn lại, “Anh đã làm gì cậu ta?”

“Cái gì?” Hawkins liếc mắt nhìn Jill, tiếp tục đi về phía trước.

Jill tiến lên muốn túm lấy áo y, đối phương lại nhẹ nhàng né tránh được, dùng ánh mắt bình thản vô ba nhìn anh ta.

“Tôi đã nhìn thấy dấu vết trên cổ cậu ta, Hawkins.”

“Vậy thì như cậu đã thấy.”

“Hawkins!” Ánh mắt Jill tràn đầy phẫn nộ, “Cậu ta là chiến hữu của anh!”

“Cho nên tôi sẽ không thể fuck cậu ta ?” Hawkins lời nói vừa dứt, Jill liền đến đây một đấm, nhưng chỉ đánh vào không khí.

“Anh không thể thương tổn cậu ta!”

“Vì sao cậu cho rằng tôi fuck cậu ta là thương tổn cậu ta?” Hawkins nghiêng đầu, “Bởi vì chúng tôi đều là đàn ông? Hay là bởi vì giữa chúng tôi có mối quan hệ chiến hữu thần thánh không thể xâm phạm?”

“Bởi vì anh là kẻ chỉ biết lấy chính mình làm trung tâm, anh sẽ không hiểu Sean cần gì!”

“Đúng như cậu nói, tôi là một kẻ lấy mình làm trung tâm, cho nên thứ tôi muốn, tôi nhất định phải đạt được.”

“Cậu ta không phải là đồ vật thuộc quyền sở hữu của anh! Anh là một kẻ có sức hấp dẫn, bề ngoài của anh, thậm chí là sự điên cuồng của anh, nhưng Sean không phải là một quả bom!” Con người màu xám xịt của Jill giống như lưỡi dao đâm vào trong mắt Hawkins, bất cứ ai đều không nghĩ đến chàng trai luôn cười nói hơn nữa rất hài hước này sẽ có lúc gương cung bạt kiếm như vậy với mình.

“Nhưng tôi là của cậu ta Ta đã là của cậu ta mất rồi.” Ánh mắt của Hawkins vẫn trầm ổn như trước.

“Cái gì?” Chẳng lẽ là Sean ‘làm’ Hawkins?

“Chẳng phải cậu thích Vincent Mann? hay sao” Hawkins nhìn về phía Jill, “Cậu muốn mượn việc bảo vệ Sean đến bảo vệ Vincent trong lòng mình sao? Nhưng cho dù cậu nghĩ thế nào, người kia đều đã chết. Mà trước khi anh ta rời đi, cậu đã không nắm chặt lấy anh ta..... giống như tôi lúc này.”

Jill vẫn duy trì tư thế như cũ, bỗng nhiên có nước mắt từ trong mắt anh ta chảy xuống.

Hawkins xoay người, rời khỏi ga ra.

Sean trở lại ký túc xá, tắm rửa sạch sẽ, sau đó đổ lên giường, tay vươn dài ra, mò vào trong thùng tìm bánh quy. (Hôm trước ai mới nói ghét đồ ngọt? *Liếc cái coi thường*)

Ngẫm lại, chính anh cũng còn cảm thấy tức cười. Hawkins không đi Sudan, sao anh lại có cảm giác mình bị lừa dối? Có lẽ anh ôm tâm trạng ly biệt nên mới có thể chấp nhận để Hawkins xâm phạm mình.

Có người mở cửa phòng anh, là Jill.

Đối phương mang theo thức ăn ngồi vào bên giường anh, cười nói, “Sean, đừng nơi với tôi rằng cậu thích bánh quy chocolate còn hơn gà nướng cùng khoai tây nóng hổi.”

Sean ngửi được mùi thơm thức ăn, ngồi dậy, “Thượng Đế yêu anh, Jill.”

Jill nhún vai, mở hộp nước cam đưa tới trước mặt Sean, “Rất tiếc, do quân đặc chủng tiến đến quân doanh nên bia hết rất sớm.”

Sean nhìn hộp nước cam, cười cười: “Xin lỗi Jill, tôi không uống nước cam.”

“Vì sao?” Jill dường như vô tình hỏi.

“Tôi từng bị ngộ độc thực phẩm khi uống nước cam.....” Sean nuốt khoai tây, lúc này mới ngẩng lên nhìn người, dường như anh đã tiết lộ quá nhiều tin tức về Vincent.

“A.” Jill đáp lại một tiếng, “Cậu rất giống Vincent.”

“Vậy sao?” Sean cười cười, trong lòng đã có chút chột dạ.

“Chẳng hạn như động tác gấp chần, chẳng hạn như hiểu biết về mạch học, chẳng hạn như không uống nước cam.” Jill đưa mặt đến gần Sean, ngọn đèn không mấy sáng lưu lại một phần khuất bóng trên mặt anh ta. Sau đó Jill cười, nắm đồng tiền trên mặt có vài phần chua xót, “Nhưng cậu ta đã chết..... Cậu không thể là cậu ta.”

“Đúng..... Đúng vậy.....” Sean thầm hít một hơi, Jill quả thực rất nhạy bén, điểm này anh đã sớm biết, nhưng rồi lại không thể tránh được lộ ra vô số sơ hở trước mặt Jill.

“Bất quá thực đáng tiếc, Sean, còn hơn một tháng nữa cậu có thể về nước.” Ngón tay Jill nhẹ nhàng gõ lên vỏ hộp.

“Ha, ai không muốn sớm rời khỏi nơi này về nước?”

“Ý tôi là, tôi vừa biết cậu, cậu đã quay trở về.” Jill cười cười, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, hôn lên trán Sean, “Ngủ ngon, Sean.”

Đang cúi đầu mở giấy thiếc bọc thịt gà, Sean cứng ngắc người tận cho đến khi Jill đi mới có phản ứng.

Vì sao Jill phải hôn anh?

Bởi vì anh ta muốn nói ngủ ngon.

Sean bật cười, anh còn không hiểu Jill hay sao? Tên kia hẳn là cố ý trêu chọc anh. (Một phút mặc niệm cho Jill!)

Dường như anh đã bị Hawkins khiến cho nhanh thành bệnh thần kinh, Jill hẳn là thích phụ nữ, tên kia còn sưu tập mấy trăm bản Playboy.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Sean đi vào ga ra, Jill đã ngồi ở bên trong , dùng mp3 nghe bài hát.

Sean cười, nuốt xuống miếng sandwich cuối cùng, lấy tay cọ cọ vào đầu Jill, “Nghe gì thế? Sẽ không là 100 câu tiếng Đức thường dùng đi?”

“Không có gì.” Jill đang muốn ấn stop, Sean lại chớp lấy cái máy lấy về phía mình.

“Cho tôi mượn nghe một chút, thứ này từ khi đến Baghdad tôi chưa từng dùng qua.”

Jill không ngại Sean lấy đi, nhưng ở trong đó chỉ có một bài hát, The end of the world.

Bài hát mà Vincent thích nhất.

Ài..... Ta chẳng biết phải nói gì ngoài một tiếng thở dài.....

36. Chương 36

“Chỉ có..... Chỉ có một ca khúc này thôi sao?” Sean nhìn về phía Jill, đã lâu lắm rồi anh chưa nghe bài hát này, ngoại trừ một lần tự mình ngâm nga khi ngồi trong xe cách đây không lâu.

“Ca khúc yêu nhất, chỉ cần có một bài là đủ rồi.” Jill sửa sang lại mũ.

Hawkins mở cửa xe ngồi vào.

Xe chạy ra khỏi doanh địa.

Nhiệm vụ của họ là đánh giá một vụ nổ.

4h sáng nay, tại một khu nhà ba tầng phía Bắc nội thành đã phát nổ. Tiểu tổ của họ làm nhiệm vụ đánh giá xem vụ nổ này là một cuộc tập kích tự sát hay trước đó chôn giấu bom rồi từ xa kíp nổ.

Bọn họ đi đến mục tiêu, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét. Tiếng trực thanh phành phạch truyền đến từ trên đầu, họ đang vận chuyển người bị thương. Còn có mấy chiếc ô tô bị nổ tung, tuy rằng lửa đã tắt nhưng khói vẫn còn mù mịt, hơi nóng vẫn còn phảng phất như lúc mới phát nổ.

Một người phụ nữ quỳ trên mặt đất khóc lớn, trước mặt cô ta là một thi thể bị nổ không còn trọn vẹn.

Những người dân thường bị thương được nâng sang một bên, huyết nhục mơ hồ.

Sean quay mặt qua chỗ khác, “Bọn họ không muốn chiến tranh, lại bị giam hãm ở trong chiến tranh.”

Jill cười cười châm chọc: “Chúng ta cũng thế thôi.”

Khuôn mặt Hawkins vẫn trầm tĩnh, y đưa mắt xem xét bốn phía, rồi đi vòng quanh khu nhà đã không còn nguyên hình dạng một vòng.

Vẫn đang có binh lính ra sức đào thi thể từ trong khối đất đá đổ nát.

“Cho dù là tập kích tự sát, thi thể của hung thủ cũng không thể tìm thấy được.” Jill nhíu mày.

Hawkins chậm rãi trèo lên trên đồng phế tích, đứng thẳng tựa hồ đang tìm thứ gì.

Sean thấy được sự suy tư trong mắt y. Anh cũng đi về phía đó, đứng bên cạnh Hawkins.

Bởi vì khi Hawkins một mình đứng ở nơi đó như vậy, có vẻ cùng mọi người xung quanh đều bất đồng, y tự do đứng ngoài nơi đầy khói bụi, rồi lại phải tìm đáp án ở trong thế giới đó.

Cô độc rồi lại bất khả xâm phạm.

Sau đó y lại chậm rãi đi xuống, nhưng lúc này đây, y nắm lấy tay Sean.

Bởi vì bọn họ đang trèo xuống khỏi đồng đổ nát lờ mờ, nắm tay nhau như thế lại có vẻ thực đương nhiên.

Hawkins vẫn đi, bên cạnh là vách tường bị đổ..... Cây cối..... và mặt đất.

“Trời ạ, vụ nổ vẫn liên tục tới tận nơi này.” Jill lắc đầu.

“Cái này có nghĩa, đây là do người từ xa điều khiển. Bom tự sát gắn trên cơ thể người rất ít khi có uy lực lớn như vậy.” Sean nhìn Hawkins.

“Như vậy giả thiết đây là một quả bom được điều khiển từ xa, như vậy cái tên đứng ngoài nhìn xem chúng ta thu dọn tàn cục sẽ làm thế nào?” Jill nheo mắt lại, nhìn quanh bốn phía. Khi anh ta nhìn chăm chăm một cái ngõ nhỏ thì Hawkins đã đi qua đó rồi.

“Quả thật là một địa điểm ẩn thân tuyệt hảo.” Sean ngả súng, đi theo phía sau Hawkins, “Lúc vụ nổ xảy ra là trước bốn giờ sáng, trời còn tối. Trốn ở nơi đó không ai thấy được, nhưng hung thủ lại có thể thưởng thức diễn biến vụ nổ. Hơn nữa, đó cũng là con đường chạy trốn rất thuận tiện, sức nổ của bom cũng rất khó có thể lan đến.”

Jill nói: “Tôi lại hi vọng bọn họ đã rời đi. Cùng bọn họ giao chiến ư? Tôi không hề có hứng thú.”

Bọn họ đến đây lúc này chỉ là vì xác nhận từ trong ngõ nhỏ có thể thấy bom nổ mạnh.

Sean cùng Jill ghì súng đề phòng phía sau Hawkins, mà Hawkins nhìn về phía tòa nhà, chân bước lui về phía con ngõ, khi tới một khúc rẽ, y ngừng lại. Ở chỗ này không còn thấy vụ nổ nữa.

Sean ngó nghiêng nhìn vào khúc quanh, trên mặt đất loang lổ vết máu, nhìn thấy ghê người.

“Oh, gosh!” Anh mở to mắt, hô hấp nghẹn lại trong xoang mũi.

Jill và Hawkins cùng nhau nhìn về phía đó.

Jill nhắm mắt lại, lấy tay đè lên mặt mình.

Hawkins đi đến kéo Sean lại sau lưng mình.

Một lính Mỹ ngồi tựa vào vách tường, đầu rũ xuống, mũ giáp lệch qua một bên.

Quân phục lấm lem bụi đất, xem ra anh ta đã trực diện giao thủ với phản quân, nhưng súng và đạn được đều bị cướp đi rồi.

Hai tay anh ta buông thông dọc bên sườn, suy sút vô lực.

Máu chảy ra từ ngực thuyết minh anh ta đã bị một viên đạn xuyên qua ngực, mà trên vai còn dấu vết của dao trát qua.

“Chúng ta phải đưa anh ta trở về.” Sean thở dài một hơi, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh thấy chiến hữu ngã xuống, rất nhiều người anh không biết tên, không cùng uống bia lần nào, chỉ nhìn quen mắt mà thôi.

Mà người trước mắt này, Sean cảm thấy anh ta còn trẻ lắm.

Jill chuẩn bị đi đến gần, đang muốn khiêng thi thể lên, bỗng nhiên ngừng lại, “Hey, Hawkins!”

Sean cũng chú ý tới trên bụng của người lính kia tựa hồ vẫn có máu rỉ ra.

Hawkins cùng Jill chậm rãi cởi bỏ y phục của người lính xấu số, bụng anh ta đã ướm sưng máu, có một vết dao dài khoảng 20 cm, bị một sợi dây thô màu đen khâu lại.

Hung thủ chẳng những giết anh ta mà còn nhét thuốc nổ vào trong thi thể của anh ta.

Lúc này, Sean đã nhìn thấy khuôn mặt người kia, “Là cậu ta?”

“Cậu quen người này?” Jill ngẩng đầu hỏi.

“Không tính quen..... Khi tôi đến đội tăng thiết giáp tìm David - em trai của Jack - người này đã nói cho tôi biết số phòng của David..... Anh ta hẳn là đồng đội của David.....” (David chính là binh sĩ từng bị Thượng úy Ogilvy xâm phạm). Sean hỗn hển thở.

Nếu vừa rồi không nhờ Jill đủ cảnh giác, nếu thật sự đem thi thể nâng lên, đè ép đến bụng, ba người bọn họ hẳn phải bị bom nổ chết không nghi ngờ.

“Nếu theo trình tự thông thường, chúng ta hẳn phải kíp nổ nó.....” Jill nhú mào, “Có điều chúng ta những đội viên của tiểu tổ ‘Kẻ điên Hawkins’.”

Hawkins không nói gì, lẳng lặng đeo găng tay, cầm kéo, cắt những sợi dây khâu chẳng chịt trên vết thương, sau đó chậm rãi khâu mở, bàn tay mò vào trong, cẩn thận tìm kiếm.

Jill cùng Sean dường như ngừng hô hấp.

Sean nghe thấy một trận âm thanh của nội tạng bị nhào lộn, cổ nhện xuống cảm giác muốn nôn mửa.

Biểu tình của Hawkins thủy chung như một, giống như y đang hoàn thành một hạng mục công tác mà thôi. Nhưng Sean biết, quả bom này là điển hình cho phản quân có vũ trang cài đặt, tuyệt đối không phải là Montero, y hoàn toàn có thể lập tức kíp nổ, nhưng y lại lựa chọn tháo dỡ, bởi vì Sean nhận thức người chết.

Bom bị lấy ra, Hawkins tìm giấy niêm phong che lại vết mổ để tránh nội tạng chảy ra.

“Hiện tại chúng ta có thể dẫn anh chàng này về nhà.” Hawkins đi về phía ngoài con ngõ. (Ý ảnh là đưa thi thể người lính này trở về Mỹ.)

Sean cùng Jill tiến lên, nâng thi thể ra ngoài, giao cho đội lính tình nguyện đang làm công tác rửa sạch hiện trường.

“Nơi này không còn chuyện của chúng ta.” Hawkins nâng cằm, ý nhắc đến chiếc Hummer.

Ba người ngồi trên xe, hiện tại mới là 10h30' sáng mà thôi, bọn họ còn phải tiếp tục hoàn thành công tác tuần tra.

Bọn họ gặp đội tăng thiết giáp gặp nhau ở khu phố trung tâm, có người ngồi ở đỉnh xe hướng về phía bọn họ ngoắc ngoắc, thần kinh Sean run lên, đó là David.

“Hey —— Sean! Thật lâu không cùng nhau uống bia ! Nghe nói còn hơn một tháng nữa là anh có thể đi trở về?”

Sean gật gật đầu, ngoài miệng dùng hết sức để nở được một nụ cười.

“Cho anh! Mẹ của Jack gửi cho tôi đây!” David đem một thanh chocolate ném qua cửa xe cho Sean.

“Cảm ơn!” Sean vẫy vẫy tay, hai xe chạy về hai hướng ngược chiều nhau.

Giữa trưa, bọn họ có thể trở về doanh địa .

Mặt trời Baghdad chói chang chiếu xạ xuống cả chiếc Hummer đều nhanh phải bốc cháy lên, Sean ra mồ hôi đầy người, Jill ngồi một bên, lấy ra một chiếc khăn tay, giúp Sean lau đi mồ hôi trên cổ và trán.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Jill bình thản tiếp tục dựa vào cửa kính xe.

Ngồi ở ghế sau, Hawkins siết chặt bàn tay, nơi đó cũng nắm một chiếc khăn tay.

Xe chạy trở về doanh địa.

Sean vừa mới đi ra khỏi xe, bỗng nhiên có một bóng người hoảng đến phía sau anh, Sean vừa định hạ thấp thân thể quay đầu lại phản kích, không nghĩ tới động tác đầu tiên của đối phương chính là đè lại gáy anh, động tác kế tiếp chính là chế trụ tay khuỷu tay anh.

“Ai!” Loại công kích trôi chảy thuần thực lại luôn ngoài ý liệu này rất giống một người.

Đối phương bỗng nhiên gạt mạnh chân, Sean ngã trên mặt đất, dùng tay trái miễn cưỡng chống đỡ thân mình, mà cái tên ở phía sau kia quỳ gối đè nặng trên lưng anh, khiến Sean không thể động đậy. (Cái chiêu này cộng thêm mấy phát sờ mông nữa thì còn có thể là ai vào đây nữa!!! ^0^)

Tất cả chỉ phát sinh trong vòng 3s đồng hồ.

“Ha —— thân thủ của cậu đã kém đi nhiều, xem ra EOD thực nhàn nhã.” Tiếng nói rất thuần hậu và chứa vẻ trên cợt.

Sean ngây ngẩn cả người, “Andrew?”

Lúc này Hawkins cùng Jill cũng đi tới cửa.

Jill nghiêng đầu theo dõi tình thế phát triển, thực rõ ràng đối phương hẳn phải quen biết Sean.

Mà khi không ai chú ý đến, ánh mắt Hawkins trầm xuống, làm cho người ta có chút phát lạnh.

Bàn tay Andrew vỗ vỗ lên mông Sean (biết ngay mà, ^0^), anh ta dùng âm điệu ngả ngớn nói: “Babe, cưng có nhận thua không?”

Sean thở dài một hơi, “Andrew, anh biết tôi ghét nhất bị giỡn kiểu này.”

“Vậy cậu hẳn phải không khinh địch đến thế!” Andrew nghiêng sang một bên, để cho Sean đứng lên.

Sean bỗng nhiên một quyền thúc hướng mặt Andrew, cơ thể tuy rằng che giấu dưới quân phục, nhưng tốc độ kia là kinh người, ngay khi mọi người nghĩ đến một quyền này hẳn sẽ đánh lên mặt Andrew, tên kia thể nhưng né được, nhưng anh ta không nghĩ tới, mục đích chân chính của Sean là..... một cái nhấc chân thiếu chút nữa thúc gối đánh lên “thằng nhỏ” của anh ta!

Nhưng Sean trăm triệu không ngờ là, Andrew thể nhưng hai chân một kẹp, đem chân trái của Sean kẹp lấy

Khuôn mặt đã tỉnh gọi cảm nổi lên nếp nhăn đầy thành thực khi cười, “A, Sean — cậu tiếp đón bạn cũ của mình bằng cách này đó sao?”

“Nói thực ra, phương pháp chào hỏi của anh cũng không khá thế nào!” Sean lui lại, rõ ràng ngã về phía sau, dùng một chân kia đá về phía Andrew, rất cục cựa được tự do.

“Anh tới khi nào?” Sean dùng nắm tay nhẹ nhàng đâm vào ngực Andrew, đối phương cũng thực tự nhiên mà đem cánh tay đập lên vai anh, “Đêm qua. Tôi hỏi thăm thật lâu, ở đội tăng thiết giáp còn có trình sát doanh uống vài chai bia mới nghe được tin tức về cậu. Còn tưởng cậu chẳng lẽ đã die đâu!” Andrew lướt mắt nhìn qua Hawkins cùng Jill đứng ở cách đó không xa đang nhìn họ, “Không giới thiệu một chút?”

37. Chương 37

Lúc này Sean mới nhớ ra, chỉ Jill nói: “Đây là kỹ thuật binh của đội, đến từ không quân căn cứ T25, thực sĩ — chỉ cần có thể sống rời đi Baghdad, tiền đồ vô lượng!”

“Vây còn vị này?” Andrew nhìn về phía Hawkins, anh ta có thể cảm nhận được từ vẻ trầm tĩnh của đối phương một loại sức mạnh tràn ngập cảm giác thôn tính, nhưng tỉnh táo lại thì dường như chỉ là một loại lạnh lùng mà thôi. “Người này a, ” Mỗi Sean cong thành một hình cung, “Thiếu úy Hawkins, kẻ điên Hawkins, tổ trưởng của chúng tôi, cả đời đã tháo dỡ vô số bom.”

“A?” Andrew tỏ vẻ nghiền ngẫm.

Sean nhìn về phía Hawkins, “Biết bom trước khi nổ mạnh mọi thứ đều im lặng không?”

“Đó là tất nhiên.”

“Howard Hawkins cũng vậy, ” Sean vỗ nhẹ vai Andrew, có một chút giống như khoe ra, “Thuận tiện nói một câu, kỹ thuật cận chiến của Hawkins cũng rất lợi hại, hai người có thể độ sức một chút.”

“Nghe lời cậu, cậu có vẻ rất muốn tôi đến giáo huấn Hawkins một chút?” Andrew dùng bàn tay ấn gáy Sean một cái.

“Sai rồi, tôi vốn muốn Hawkins giáo huấn anh.” Sean thúc khuỷu tay vào người anh ta, “Đây là Trung sĩ Andrew Fisher, chiến hữu của tôi khi tôi còn ở đội đặc chủng, có điều không cùng một cấp bậc, lúc huấn luyện bị tên này hành hạ thực thảm. Khi tôi đến EOD, người này bị điều đi đội tiền trạm.”

“Sửa chữa một chút, Sean, hiện tại tôi là Thiếu úy .” Andrew nở nụ cười. (Ganh cấp bậc nhá! ^^)

“Xem ra đi đến đội tiền trạm tài năng của anh rốt cuộc được thi triển, không giống tôi. Lúc này đây trở về nước nhiều lắm cũng chỉ được thăng lên đến thượng sĩ hoặc là chuẩn úy, trừ phi hi sinh cho Tổ quốc phủ thêm quốc kỳ, nếu không quân hàm thiếu úy đời này không chừng vô vọng .”

“Nói bậy bạ gì đó!” Jill có chút buồn cười.

“Như vậy, Jill, Hawkins, không ngại tôi mượn Sean đi một lúc? Chúng tôi đi uống bia, nghe nói lịch buổi chiều của các anh còn trống!” Andrew có chút hưng phấn, “Hay là các anh cũng đến?”

“Quên đi, nghe các anh nói mấy chuyện ở đội đặc chủng của các anh tôi sẽ chán chết mất!” Jill xua tay.

Hawkins không nói gì, Sean xem như y đồng ý, vì thế liền nói tiếng hẹn gặp lại rồi cùng Andrew đi rồi.

Jill nhìn thoáng qua Hawkins, “Khi anh chàng đó nhìn thấy Sean, ánh mắt của anh ta cùng ánh mắt anh nhìn Sean..... có chút giống.” Nói xong, anh ta liền rút tay vào túi quần mò ra MP3, lắp tai nghe lên, rời khỏi. (Đòn hiểm nha! =.=)

Andrew cùng Sean đi vào nhà ăn, lấy một tá bia, sau giờ ăn trưa, nhà ăn không mấy đông đảo, hai người cơ hồ cùng lúc bày ra động tác kia: một chân đặt trên ghế, nghiêng người ngồi, một bàn tay khoác lên đầu gối thượng, tay kia thì thò ra cầm bia.

Sau đó hai người sững sốt, ha ha cười.

“Baghdad là tốt không?” Andrew hỏi.

“Vú mẹ mới là nơi tốt nhất trên đời.” Sean đem miệng chai bia đập mạnh lên cạnh bàn, nắp chai bật ra, rơi lên mặt đất. “Anh thế nào? Mấy ngày nay đi chỗ tốt nào?”

“Lặp lại công tác vô thanh vô tức bẻ gãy cổ một ai đó trong vòng nửa giây đồng hồ, một phát bắn ra phải giết được mục tiêu ngoài hai trăm mét, ẩn núp ở bán giây trong vòng phải ninh đoạn một người đích cỡ hơn nửa không phát ra âm thanh, một thương đánh ra đi muốn chết trung hai trăm thước bên ngoài đích mục tiêu, ẩn núp ở cái nơi con mẹ nó ngay cả quần áo đều có thể bị mặt trời thiêu cháy để đợi một mục tiêu có thể cả đời không bao giờ xuất hiện.....” Andrew lấy tay chải chải tóc, “Cậu thế nào?”

“À, ” Sean nốc một nửa chai vào bụng, “Đem mỗi người tưởng tượng thành bom, tìm được bom, kinh hồn táng đảm nhìn thấy Hawkins gỡ bom, hoặc là phanh —— nghe bom nổ mạnh. Cũng là cuộc sống của anh nghe có vẻ đa dạng!”

Sau đó hai người càng tán gẫu càng hăng say, thẳng đến vỏ chai đều có thể xếp thành một bức tường.

“Tôi không uống được nữa rồi, Andrew..... Sáng mai tôi có công việc.....”

“Được rồi, tôi đưa cậu trở về phòng.” Andrew đi sang bên kia nâng Sean lên.

Mà Sean đẩy anh ta một cái, nở nụ cười, “Thôi đi, chính anh đều ngã trái ngã phải còn muốn giúp tôi?”

Andrew nở nụ cười, khoe mắt đuôi lông mày đều là thành thực ý nhị, “Rõ ràng chính cậu đang lung lay, Trung sĩ Elvis .”

“Vậy sao?” Sean chớp mắt vài cái, Andrew nhạo báng một tiếng, nâng Sean lên, “Cậu ở phòng nào?”

“Ký túc xá số 2..... 204..... Không đúng, hẳn là ký túc xá số 8 810.....”

“Sean, nói rõ xem rốt cuộc là ký túc xá số 2 hay là ký túc xá số 8, bằng không tôi sẽ vác cậu về phòng của tôi.” Andrew khiêng Sean, có chút bất đắc dĩ.

“Về phòng anh làm gì?” Sean ngửa đầu, tiêu cự không rõ.

“Làm rất nhiều chuyện.” Âm thanh của Andrew hơi ép xuống, vẻ tươi cười bỗng nhiên trầm tĩnh xuống dưới.

“Chuyện gì?” Dáng vẻ ngây ngốc tự hỏi của Sean có vẻ ngốc lảng mà đáng yêu.

Andrew cúi đầu, môi cơ hồ chạm lên mặt anh, “Chẳng hạn như..... Làm tình.”

Sean nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi vẫn là nên..... quay về phòng của mình đi.....”

“Vậy nói cho tôi biết, phòng của cậu rốt cuộc là ở ký túc xá số 2 hay là ký túc xá số 8?”

“Ký túc xá số 8..... 810..... Chính là ký túc xá số 8.....” Sean gắt gao nhìn chăm chăm mặt đất, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm nghị nói. (Đáng yêu chết! >o

38. Chương 38

Bọn họ đi về phía một khu nhà cũ nát, sau đó thấy ba người lính bộ đội đặc chủng, Andrew cũng là một trong số đó.

Hai binh lính nấp phía sau xe, nâng súng ngắm về phía kho hàng trên tầng hai, Andrew thì ngồi trên mặt đất, dựa vào xe hút thuốc.

Sean biết, ở nơi nào đó hẳn còn có tay súng bắn tỉa.

Càng quỵ dị là, trước cửa kho hàng, một người lính bộ đội đặc chủng vẫn duy trì tư thế chân đá vào trên cửa, thần sắc nghiêm trọng, một người khác ghì súng đề phòng ở bên cạnh anh ta.

Sean đi đến trước mặt Andrew, lấy điều thuốc trong tay anh ta đặt lên môi mình hút một hơi.

Andrew cười nhạo một tiếng: “Như vậy có được tính là gián tiếp hôn môi không?”

“Đi hôn mông Bil Laden đi!” Sean nâng cằm lên, “Sao lại thế này?”

“Nhiệm vụ của tiểu đội chúng tôi là thanh toán cứ điểm này của phản quân, sau khi chúng tôi mai phục ở đây gần tám tiếng, liền phát hiện ra rằng nơi này căn bản không hề có người ra vào.”

“Từ từ, mai phục suốt tám tiếng? Tối hôm qua anh cùng với tôi uống đến hơn tám giờ tối đi?”

“Đúng vậy, có điều tôi chỉ uống có vài chai, còn lại tất cả đều vào bụng cậu!” Andrew lấy lại điều thuốc, tiếp tục hút, “Chúng tôi được biết không phát hiện ra bất cứ ai ở trên lầu.”

“Có lẽ có tầng hầm hoặc bọn họ tránh ở lầu một?”

“Bọn họ có song sắt phòng trộm, chúng tôi không thể vào theo lối cửa sổ, cho nên một người anh em đang chuẩn bị đá cửa, nhưng tôi nghe thấy thanh âm không ổn, vội vã giữ cậu ta lại.”

“Anh hoài nghi có bom kiểu áp lực cảm ứng?” Sean nhú mày, “Anh phản ứng rất nhanh, bình thường khi đã đá ra một cú rất khó duy trì lực đạo.”

Andrew vứt mẫu thuốc lá xuống đất, “Có thể nghĩ cách đem món đồ chơi kia dỡ xuống không?”

“Chúng tôi sẽ cố hết sức.” Sean đứng dậy đi về phía Hawkins, nói lại toàn bộ tình huống một lần.

Bọn họ đi đến trước cánh cửa, Hawkins cẩn thận quan sát, không có kíp nổ lộ ra ngoài cửa.

“Bro, anh cần phải tiếp tục nhẫn nại!” Sean nhìn về phía đối phương, đối phương gật đầu.

Jill thở dài: “Đây là loại đặt thẳng còn có cách, nhưng đây là loại xoay ngang, chúng ta phải lấy thứ gì để thay thế áp lực?”

Hơn nữa bom lại ở phía bên kia cửa.

“Phải phá song cửa chống trộm, chúng ta sẽ vào theo lối đó. ” Hawkins nói.

Song sắt chống trộm bị tháo xuống, Hawkins lưu loát trèo lên chui vào, sau đó là Jill.

Sean đang chuẩn bị đi theo, lại bị Andrew đè lại, “Các cậu không một ai mặc trang phục phòng hộ?”

“Bro, anh cần hiểu rằng nếu thứ đồ chơi kia thực sự nổ, trang phục phòng hộ sẽ rất vướng chân chúng tôi.” Nói xong, Sean cũng theo đi vào, lúc chân chạm đất, anh nhớ đến câu mình vừa nói, Trời ạ, xem ra anh đã bị trúng độc nặng từ Hawkins, cách nói cách làm càng lúc càng giống y.

“Nếu vậy, tôi cũng đi vào với các cậu.” Andrew quay đầu lại ra hiệu cho các đội viên của mình, sau đó cũng trèo qua cửa sổ.

Lầu một có diện tích rất lớn, bờ tường phân cách nó thành hai gian phòng đã sập, lộ ra bên kia là một cái bàn, trên mặt bàn còn có chén trà cùng ấm đun nước và thức ăn bị ruồi vo ve bay quanh.

Andrew đi sang, Sean nhắc nhở anh ta, “Đừng vì tò mò mà giẫm đạp linh tinh.”

“Yên tâm, tôi đã không còn là một đứa nhỏ tò mò từ lâu rồi.” Andrew đi đến phía trước bàn, sờ soạng cái chén, nước bên trong đã lạnh ngắt từ lâu. Xem ra trước khi họ tìm đến phản quân đã rút lui khỏi đây.

Đội tháo dỡ bom cẩn thận đi đến phía sau cánh cửa, quả nhiên nhìn thấy một vật thể lóe ánh sáng xanh tiếp giáp giữa cánh cửa với mặt đất. Thiết bị cảm ứng áp lực đang bị đè xuống, chỉ cần khẽ buông lỏng, nó sẽ gây ra nổ mạnh.

Jill ngồi xổm xuống, híp mắt nhìn về phía thiết bị, “Thứ đồ chơi này rất tinh xảo, nó hoàn toàn có thể đem kíp nổ cố định ở trên cửa mà không cần phức tạp đến cần thiết bị áp lực cảm ứng.”

“Tôi dám cá là sau khi tháo dỡ quả bom này, chúng ta sẽ thấy tên của Montero.” Sean chắc lưỡi một tiếng, “Đây là đợt “thi lại” mà hẳn cung cấp cho anh sau khi anh bỏ dỡ vụ tháo dỡ bom bánh lái lần trước?”

Hawkins hướng về phía Sean thoáng cười, cho dù không ai thấy. Y đeo găng tay, lấy dụng cụ, thật cẩn thận mà phân tách thiết bị cảm ứng, đồng thời đảm bảo đủ áp lực vặn để lên thiết bị kíp nổ, nếu kíp nổ bắn lên, bọn họ liền xong đời.

“Người anh em ở bên ngoài! Anh có thể thả lỏng chân!” Sean hô một câu.

“Các anh chắc chứ?”

“Không thể chắc hơn!” Sean lấy tay gõ nhẹ lên cửa, lắng nghe âm thanh đối phương rồi đi, sau đó cúi nhìn về phía Hawkins đang lấy chính mình để lấy kíp nổ. “Chúng ta nên làm cái gì với thứ này bây giờ?”

“Tôi không thể buông tay, các cậu phải đến tháo dỡ nó.” Hawkins trả lời bình tĩnh, như thể đang nói nhà tôi không có thứ gì ngon để tiếp đãi, các cậu cứ tùy tiện tìm đồ gì ăn được thì dùng.

Sean nhìn y: “Anh nói sao cơ?”

“Đầu tiên, cẩn thận mở xác ngoài.” Khuôn mặt Hawkins không có biểu tình.

“Hawkins, đây không phải đang nói giỡn chơi, hay là để tôi thay anh ấn thiết bị cảm ứng áp lực?” Jill cũng sốt ruột.

“Nhìn kỹ thứ này một chút đi, Jill, nếu cậu vẫn còn cảm thấy làm thế an toàn hơn so với việc các cậu tự mình tháo bom thì xin mời đến thử!”

Sean hít một hơi, nhìn vào mắt Hawkins, “Anh không nên quá tin tưởng vào chúng tôi như vậy.”

“Ít nhất lần này, tôi và cậu đang ở cùng một chiến trường.” Thanh âm của Hawkins vững vàng bằng phẳng, như thể nếu cần phải vĩnh viễn để lên thiết bị cảm ứng bom, y cũng có thể làm không chút suy chuyển.

Đúng vậy, trước đây mỗi một lần đi làm nhiệm vụ, anh đều chỉ được nhìn thấy bóng lưng y.

Lúc này đây, Sean rốt cục phải đi làm việc mà Hawkins vẫn làm.

“Được rồi, Hawkins.” Thần sắc của Sean cũng trầm tĩnh lại, anh nhìn về phía Jill, “Chúng ta bắt đầu đi.”

“Sean.....” Jill kinh ngạc.

“Andrew, anh có thể đi trước.” Sean quay đầu ra hiệu cho Andrew, “Hơn nữa có thể đi ra từ cửa chính.”

Andrew nhăn mày lại, nụ cười rất có nam nhân vị, “Cậu lại đùa? Sean, vào lúc này cậu muốn tôi bỏ đi?”

“Anh ở lại đây cũng vô nghĩa.”

“Tôi tự có ý nghĩa của chính mình, Sean Elvis phải tháo bom, cho dù khi quân đặc chủng tiến hành đặc thù huấn luyện, tôi cũng chưa từng xem qua cậu tháo dỡ loại đồ chơi “công nghệ cao” này, nói không chừng cả đời chỉ có thể gặp một lần.”

“Andrew!” Sean bắt đầu tức giận, anh biết Andrew không muốn để lại anh gánh vác nguy hiểm này mà bỏ đi, “Anh là một người lính! Anh phải hiểu được giữ hay bỏ!”

Andrew không động đậy ngồi ở gần đó, thậm chí còn nói: “Muốn uống trà không? Tôi có thể dùng ấm đun trà của phần quân nấu cho cậu một bình!”

Sean còn muốn nói nữa, Hawkins đã lên tiếng: “Anh ta muốn ở lại cũng không có gì nghiêm trọng. Sean, tập trung vào công việc cậu phải làm.”

Sean gạt đầu, lấy túi dụng cụ trên người Hawkins xuống, tìm cái vặn vít, mở vỏ ngoài quả bom, mới chỉ hơi hé ra một chút, đã nghe Jill đang cầm đèn soi vào bên trong mắng một tiếng, “Horse shit!”

Có đường dây được gắn lên nắp hộp, nếu Sean nhấc hẳn nắp hộp rồi ra dù chỉ một chút, chỉ sợ lại động đến thiết bị kíp nổ.

Sean trầm trọng hô hấp, đem nắp hộp thả lại chỗ cũ.

“Sẽ không phải tất cả nắp hộp đều có gắn dây dẫn chứ?” Andrew ở cách đó không xa lên tiếng hỏi, quả bom này thoát nhìn thực khó giải quyết, nhưng ở trên mặt họ lại không hề thấy sự sợ hãi.

Sean liếc mắt nhìn anh ta: “Anh còn có tâm trạng để ý thật tinh tế! Hẳn là nên đem anh đến EOD huấn luyện, sau đó vứt đến Baghdad hoặc là Áp-ga-ni-xtan.”

“Cảm ơn lời động viên, nếu cậu cũng có thể ghì súng bảo vệ sau lưng tôi, tôi sẽ lo lắng ý tưởng đó.” Andrew lấy thuốc lá trong túi áo ra, bắt đầu hút. Anh ta nhìn về phía Hawkins, tên kia đang nhìn thẳng về phía trước, nơi đó vừa đúng là cái trán của Sean.

Jill quỳ rạp trên mặt đất có chút mệt mỏi, thay đổi một bàn tay giơ đèn pin, “Tôi biết Montero là thằng điên, cho dù hẳn cảm thấy chính mình là nghệ thuật gia..... Nhưng hẳn không phải quý, hẳn chắc chắn phải để lại một kẻ hở.”

Nói cách khác, trong số 6 mặt của hộp, ngoại trừ một mặt đang bị Hawkins ấn xuống, nhất định phải có một mặt khác không nối dây dẫn.

Sean khẽ nuốt nước miếng, “Được rồi, chúng ta lại thử một lần. Jill, anh thích mặt nào đấy?”

“Mặt này..... Tôi soi đèn pin vào nó không cần quá mỗi tay.”

“Được rồi.”

Nhưng khiến người ta thất vọng chính là, cơ hồ mỗi một mặt đều phát hiện dây dẫn, chỉ còn lại mặt phía dưới cùng, nhưng vì Hawkins đề lên thiết bị cảm ứng, một mặt kia bị đặt trên mặt đất, nếu muốn mở nó ra, nhất định phải đem cả quả bom đảo ngược lại, mà chẳng những Hawkins phải tiếp tục nâng quả bom, còn phải có người phụ trách gây áp lực lên mặt đối diện.

“Lạy Cha, Con* và các thánh thần.....” Jill hô một hơi. (*Đức thánh Cha, Đức thánh Con)

Sean nhìn vào mắt Hawkins: “Anh chuẩn bị sẵn sàng?”

Y gật đầu.

“Được rồi, Sean..... Cậu cùng Hawkins ăn ý hơn, tôi sẽ phụ trách mở ra mặt cuối cùng này.” Jill nhận lấy cái tua-vít từ trong tay anh.

Sean nhìn về phía Hawkins, y lại gật đầu.

“Tôi hận anh tin tưởng tôi như vậy.” Sean nhắm mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp, sau đó ôm lấy thân bom. Hai người vẫn duy trì khí lực, Jill lấy tay hơi nâng, hết thấy thực thông thả thông thả, nếu chỉ có một chút không cẩn thận, thiết bị cảm ứng áp lực bắn lên, hết thấy liền đều xong đời.

Sean không dám hô hấp, hai tay dùng sức bảo trì vững vàng, trong tiếng hít thở căng thẳng của mọi người, quả bom rốt cục đảo ngược lại.

“Chỉ mong Thượng Đế chiếu cố chúng ta!” Jill nuốt khan.

39. Chương 39

“Hiện tại cảm tạ Thượng Đế còn quá sớm.” Andrew cũng dụi thuốc lá đi, “Động tác của cậu tốt nhất phải nhanh, tư thế này duy trì không được bao lâu.”

Bởi vì từ giờ trở đi, Hawkins sẽ bắt đầu mỗi một, sau vài phút nữa tay sẽ bắt đầu run rẩy.

Jill nhặt cái tua-vít, chậm rãi mở đinh ốc, đem nắp hộp xốc lên một chút, Andrew đã đi tới, lấy cái đèn pin ra khỏi túi Jill, soi sáng.

“Tôi không thấy dây dẫn bám vào nắp hộp.”

Andrew vừa nói vậy, Jill liền gỡ hắc nắp hộp ra, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy cấu tạo bên trong.

“Mạch song song, chỉ cần một quả pin không có điện sẽ kích nổ.” Sean cau mày lại, vì phải dùng sức đè phần thân hộp, thanh âm của anh cũng hơi phát run.

Hawkins suy nghĩ trong chốc lát, “Thử xem có thể vẽ sơ đồ mạch điện ra trước rồi hãy tính tiếp!”

Jill lấy cái nhíp, tinh tế lần theo mỗi một đường dây, sau đó lấy bút đánh dấu vẽ lại sơ đồ mạch điện lên tường.

“Nhìn có vẻ khó, sợi dây dẫn này khổng chế kíp nổ, nhưng nó lại được nối liền với đường dây số 2. Giả như thứ đồ chơi này không có bộ phận cảm ứng mọi việc sẽ dễ dàng hơn.” Jill gãi móng tay cái, Sean biết mỗi khi Jill bồn chồn, anh ta sẽ làm động tác đó.

“Vậy vấn đề của chúng ta nằm ở bộ phận cảm ứng và kíp nổ.” Sean nói.

“Nhưng ở đây có đến hai dây dẫn nguồn!”

“Nhưng chỉ cần chúng ta muốn, nó sẽ biến thành một!” Sean nhìn vào mắt Jill.

Đôi phương hơi nghi hoặc, sau đó chợt mở to hai mắt, trong mắt anh ta như có ánh lửa nhỏ lóe ra.

“Đúng vậy, chúng ta cũng có thể xâu chuỗi hai dây dẫn nguồn này lại.”

“Đây mới là Thạc sĩ của T25.” Sean nở nụ cười, “Please, các anh có thể hành động nhanh một chút không, tôi và Hawkins cũng không phải siêu nhân!”

“Hai người kiên trì một chút, tôi đi tìm một vài thứ!” Jill vỗ vai Andrew, “Để ý bọn họ!”

Nhất thời, cả thế giới đều an tĩnh lại.

Chỉ có tiếng hít thở đầy nhẫn nại của Sean cùng Hawkins.

Andrew cười khê, “Hai người các cậu khiến tôi nghĩ đến chim cánh cụt Hoàng đế.”

Sean không quay đầu lại, “A, tại sao?”

“Chim cánh cụt cái đẻ ra trứng, sau đó phải dùng chân đỡ qua trứng đó đến mu bàn chân của chim cánh cụt đực, sau đó bắt đầu ấp trứng. Nhưng nếu chỉ sơ sẩy một chút thôi, quả trứng lăn xuống khỏi mu bàn chân, tất cả đều xong rồi!” Andrew nhìn về phía khuôn mặt nghiêng của Sean, trong ánh mắt bao hàm thứ cảm xúc phức tạp không ai biết.

“Sao tôi chưa bao giờ biết anh cũng xem phim phóng sự nhỉ?” Mồ hôi lăn xuống dọc theo thái dương Sean, theo hai má chảy tới cằm.

Hawkins nhìn thấy môi Sean đang run run.

“Nhẫn nại, Sean. Chúng ta nhất định sống sót.” Trên mặt Hawkins cũng ngưng tụ mồ hôi, nhưng ánh mắt y vẫn luôn trầm ổn, ánh mắt ấy dừng lại trong mắt Sean, tựa hồ mãi mãi không thay đổi.

“Tìm được rồi, chúng ta thử thứ này xem!” Jill mang theo một đoạn dây điện nhỏ, nhảy qua vách tường đổ, chạy đến trước mặt ba người.

Anh ta lấy nhíp và kéo, thuần thục cắt mở lớp nhựa bọc ngoài những sợi dây, sau đó nối hai dây dẫn nguồn của quả bom lại.

“Tôi nghĩ cần phải cảm ơn phòng thí nghiệm đã rèn ra cho anh được một đôi xảo thủ! ” Sean thở ra một hơi.

Jill cúi đầu, khóe miệng mang theo một chút ý cười, chỉ tiếc ở góc độ đó Sean không nhìn thấy, “Tốt, hiện tại chúng ta chỉ cần phân tách thiết bị cảm ứng khỏi kíp nổ.”

Jill đưa lực chú ý trở lại quả bom, cái nhíp chớp động, tựa như con dao mổ trên tay một bác sĩ phẫu thuật.

Sau đó, “Lộp bộp” một tiếng, tiếng hô hấp cùng tiếng tim đập của mọi người dừng lại cùng một chỗ.

“Thả lỏng! Thả lỏng!” Jill thật cẩn thận lôi một vật nhỏ ra khỏi đồng dây điện, “Kíp nổ.”

Sean gắt gao nhìn chằm chằm món đồ nhỏ xíu kia: “Chúng tôi có thể buông tay Đúng không?”

Ngay khi đó, Hawkins thu tay lại, sau đó chậm rãi lấy quả bom ra khỏi bàn tay Sean, “Đúng vậy, hết thấy đều đã xong.”

Bàn tay của Sean tựa hồ đã cứng lại ở tư thế cũ, Hawkins cầm lấy những ngón tay anh, chậm rãi giúp nó thả lỏng, sau đó ôm lấy anh, “Không có việc gì, Sean. Chúng ta đi ra ngoài.”

Jill liếc nhìn bọn họ một cái, mở cửa ra, ánh sáng chiếu vào làm cho người ta nhất thời không mở được mắt.

Ở vừa quay đầu lại, ánh nắng trưa dừng ở trên đầu vai Hawkins và Sean, bụi nhảy múa xung quanh, Jill cảm thấy một phút ấy hình ảnh đẹp đến mức chọc mắt anh đau.

Mà Andrew có chút đăm chiêu nhìn bọn họ.

Bốn người lục tục trở ra.

Ngoại trừ Andrew, ba người còn lại trên người đều là mồ hôi lạnh.

Andrew đi về phía tiểu đội của mình, mà Sean thì còn hướng sang phía anh ta vẫy vẫy tay: “Hey! Tin tôi đi —— hôm nay đáng để anh ăn mừng!”

“Tôi không còn dám cùng cậu uống bia nữa!” Andrew nhích môi cười.

“Tại sao?” Sean nhún vai, “Các anh lại có nhiệm vụ bí mật?”

“Không. Ngày hôm qua sau khi cậu uống say, cậu đã khiến tôi thực thương tâm!” Câu phía sau, Andrew nói rất nhẹ, chỉ có chính anh ta nghe thấy.

“Cái gì ——” Sean muốn đến gần anh ta, lại bị Hawkins nắm chặt lại.

“Lên xe.” Thanh âm của y có chút lạnh như băng, cùng với cái ôm lúc này độ ẩm khác nhau một trời một vực.

Sean lại nhìn về phía Andrew, đối phương thò tay ra khỏi cửa kính xe hướng anh vẫy vẫy, “Bye, Sean —— chúng tôi còn phải đi hội họp với tiểu đội của mình!”

Mà Sean ba người đã có thể trở về doanh địa .

“Hiện tại mới là hai giờ chiều, đây là lần đầu tiên chúng ta kết thúc công việc sớm như vậy.” Jill vừa lái xe vừa cười nói, “Chúng ta chỉ ở lại chỗ kia có hơn một giờ đồng hồ thôi, vì sao tôi cảm thấy thời gian trôi qua đã dài hơn một thế kỷ?”

Sean vuốt vuốt cánh tay mình, “Aha, nghe anh nói như vậy, tôi bỗng cảm thấy mình đã già rồi.”

“Một lát nữa nhất định phải mua ít bia về chúc mừng!” Jill hưng phấn bóp còi giữa con đường vắng tanh.

Sean uốn uốn thắt lưng, “A, hôm nay thật sự quá mạo hiểm —— Hawkins, đã bao giờ anh gặp trường hợp nào phiền toái hơn thế này chưa?”

“Rồi.” Hawkins thản nhiên đáp.

Sean có chút không biết phải nói gì mà nhìn đỉnh xe, Jill thò một tay ra đẩy anh, “Đừng bao giờ mong nghe được từ miệng Hawkins một lời khiến cậu thư thái. Anh ta chỉ biết lãnh nghiêm mặt chọc thủng sự chờ mong của cậu!”

Trở về, bọn họ lấy phòng Hawkins làm địa điểm mở “tiệc” chúc mừng, tuy rằng đương sự đối với sự lựa chọn này không mấy mỹ mãn.

Sean cùng Jill mỗi người khiêng một thùng bia, đặt lên mặt bàn làm việc chính tề ngăn nắp.

Hawkins tựa hồ cũng không muốn tham dự, chỉ yên lặng ngồi ở trên giường.

Sean có chút thất vọng nhìn y: “Come on! Tôi cùng Jill còn tính làm một trận đấu bia! Phải đem tất cả chỗ bia này uống sạch mới đáng chơi!”

Jill trực tiếp ném một chai cho Sean, “Quên đi, để anh ta ngồi xem hai chúng ta chơi là được!”

Nói xong, Sean cũng cho anh ta một tiếng cười sảng khoái, hai người xóc chai bia thật mạnh, sau đó mở nắp, bọt bia liền phun trào.

“A, Sean — “thằng nhóc” của cậu tựa hồ phun không xa bằng của tôi!” Jill vung chai bia lên, bọt bia lập tức phun ướt áo sơ mi của Sean.

“Tôi cho anh biết thế nào mới gọi là hăng hái!” Sean lấy tay đề miệng chai, xóc chai thật mạnh một hồi, sau đó buông lỏng tay, hướng miệng chai về phía Jill bát mạnh, mặt mũi Jill lập tức tràn ngập bọt bia, “Ha ha — anh bị tôi ‘nhan bắn’* a!” (* Một ‘thuật ngữ’, chỉ việc mà ai - cũng - biết - là - gì - đấy, ta không dịch ra nữa! =. = Sean, đại miệng rồi cưng!)

Jill còn đang thực phần hận vuốt bọt bia bám đầy trên tóc, Sean cảm thấy mình bị người túm lấy phía sau lưng, ngã ngồi trên mép giường, cổ tay bị bóp chặt lại, nghiêng đầu đi, anh bắt gặp một đôi mắt uất giận.

“Cậu đang làm cái gì!” Thanh âm của y bị đè xuống cực trầm, dường như cũng đè nặng lên dây thần kinh của người nghe, khiến trái tim người ta cũng trầm xuống.

Sean giật cổ tay ra, đối phương lại túm chặt không chút sút mẻ.

“Có vấn đề gì đâu, đây chỉ là nói giỡn thôi!” Sean nhú mồm, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Jill đang lòi áo lên lau mặt, “Anh để ý việc tôi vừa nói đùa sao?”

“A.....” Jill liếc cái coi thường, “Tôi quả thật không ngại cậu dùng bia ‘nhan bắn’ tôi. Hawkins, hôm nay chúng ta tìm được đường sống trong chỗ chết, chẳng lẽ không nên thoải mái chúc mừng một chút sao?”

Bàn tay Hawkins vẫn không buông, ngón tay y đan vào khe hở giữa những ngón tay Sean.

Tâm tình vốn có chút hờn giận của Sean dần dần bình phục lại, anh nhìn về phía Hawkins, nở nụ cười: “Hawkins, cùng nhau uống chút bia đi! Bia là thứ thực có thể làm cho tâm tình người ta sung sướng!”

“Đối tôi mà nói thì không phải.” Hawkins rút cục rời khỏi cái giường của y, nhấc một chai bia, gõ mạnh phần nắp chai lên cạnh bàn. Người thường làm động tác đó gây cảm giác hào sảng khoan khoái, mà Hawkins làm lại có vẻ nội liễm mà tao nhã.

Jill nhướn mày với Sean, bọn họ từng thăm bàn luận với nhau, nếu có thể quá chén Hawkins, sau đó chụp ảnh ghi lại nhất định hội rất có ý nghĩa.

“Ha! Chúng ta đấu đi! Xem ai có thể bằng tốc độ nhanh nhất uống xong một chai bia, người thắng có thể yêu cầu người thua làm một việc!” Jill đề nghị.

“Tốt!” Sean mở một chai bia khác, “Hawkins! Anh cũng phải tham gia!”

Hawkins không nói lời nào, Jill cũng chỉ khẽ nhún vai. Sau đó Sean cùng Jill nhìn nhau, cùng đập tay xuống bàn rồi lập tức ngửa cổ ừng ực uống.

Vòng thứ nhất Sean thắng, yêu cầu cũng không quá đáng, anh muốn Jill cởi quần dài, mặc quần lót bày ra tư thế khoe cơ bắp, Jill cười, làm theo.

Sean còn cố ý đi sát lại, tỉ mỉ quan sát cơ bắp nửa người dưới của Jill, thậm chí rất chân thành mà nói: “Ai nói người ngồi trong phòng nghiên cứu không có thể hình.....”

Jill không thể không bật cười giơ tay đề đầu Sean: “Cậu còn tiếp tục dựa vào..... Nếu “thằng nhỏ” của tôi đứng lên, cẩn thận tôi thật sự ‘nhan bắn’ cậu a!”

Sean cười cười, lùi về phía sau, sau đó Jill thật sự bày ra tư thế khoe cơ bắp.

“Phốc..... Ha ha ha!” Sean ngã ngồi ở trên giường của Hawkins, đập tay lên đệm, phá lên cười.

40. Chương 40

Ngồi ở bên cạnh bàn, Hawkins nắm chặt chai bia, khớp ngón tay trắng bệch.

Đợt thứ hai, Sean lại thắng.

“Hắc hắc, có có!” Sean suy nghĩ trong chốc lát cuối cùng nghĩ ra mình muốn gì, “Xem qua Titanic rồi đi?”

“Xem qua.” Jill nhích nhích khóe miệng, chỉ mong Sean đừng nghĩ ra chủ ý gì khiến người cười sặc sụa.

“Anh cởi áo, nằm theo tư thế của Rose đi! Tôi đặc biệt cho phép anh giữ lại quần lót!” Sean tìm di động của mình ra, “Tôi phải chụp ảnh lưu niệm!”

“Sean, đổi cái khác đi! Tôi có thể cởi trần chạy bộ.....” Jill gục đầu xuống, anh ta không nghĩ mình lại thua liền hai ván.

“Hắc hắc! Tôi đã rất nể tình, bằng không anh chỉ có thể đi bít tất mà thôi, dù sao cũng sẽ không vào khung ảnh!” Sean càng nghĩ càng cảm thấy mình chính là thiên tài.

Jill tiếp tục ai oán, “Tôi cởi nằm trên mặt đất cho cậu chụp cũng được, cái gì Rose bỏ qua đi.....”

“Không được.” Sean cười xấu xa, anh nhớ tới trước kia khi anh cùng Jill làm trong một phòng nghiên cứu, buổi tối người này ngáy ngủ khiến anh thức trắng một đêm đầu!

Hawkins nhìn thấy đôi mắt Sean cong thành một hình trăng non, không khỏi có chút xuất thần.

“Jill! Chẳng phải là bắt chước một cái tư thế thôi, nhanh lên! Cùng lắm thì lát nữa nếu thua tôi cùng nằm kiểu Rose cho anh chụp!”

“Thật!?” Mắt Jill sáng lên, nếu thật có thể chụp ảnh Sean như vậy, xem ra anh ta cũng không tính thiệt thòi!

Sean nhếch miệng: “Nằm mơ, tôi sẽ thua được sao? Nhanh lên nhanh lên, lè mè lè mè như đàn bà, anh nghĩ mình đúng thật là Rose hay sao!”

Jill bất đắc dĩ cởi áo, lộ ra cơ thể rắn chắc, nhưng không thể phủ nhận, phần xương quai xanh của Jill rất gợi cảm, khiến người ta dấy lên dục vọng muốn nhìn không chuyển mắt!

Sean có chút đổ kỵ, anh nhớ tới trước kia làm Vincent anh không hề có được dáng người như vậy, tên Jill này còn từng cười nhạo anh, nói cái gì “Vincent, chờ cậu qua tuổi 35, cậu sẽ có bụng bia, 40 tuổi sẽ hói đầu, 50 tuổi sẽ có đôi mắt.”

“Hey, chân co lên một chút, tay chống đầu tay chống đầu a!” Qua màn ảnh di động nhìn thấy khuôn mặt không tình nguyện của Jill, trong lòng Sean vui đến nở hoa.

“Về mặt đùi có cứng ngắc như vậy!”

Sean chơi đùa đang đến hồi cao hứng, mà bên cạnh anh, Hawkins nặng nề đặt chai bia rỗng lên mặt bàn.

Jill mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn về phía Sean.

Trong một nháy mắt, khuôn mặt Jill tràn ngập một vẻ hấp dẫn vô hạn, mạn mẽ đâm vào trái tim Sean, ngón tay anh sờ ra, quên cả nhấn nút.

Jill khẽ nghiêng đầu: “Cậu chụp hay không đấy?”

Sean nuốt nước miếng, yết hầu anh khẽ trơn trượt, không tránh khỏi con mắt Hawkins.

“Thôi..... Quên đi, không chụp!” Sean bỏ điện thoại di động vào lại trong túi quần.

“Không chụp thì thôi, bất quá lát nữa nếu cậu bị thua, tôi nhất định sẽ bắt cậu nằm kiểu này để chụp hình lưu niệm.”

Sean gơ gơ cằm, “Tôi có thể sắm vai Jack!”

Jill tựa hồ không hề để ý đến mình chỉ còn lại mỗi cái quần lót trên người, thản nhiên ngồi xuống bên bàn, “Bắt đầu đi! Ván tiếp theo!”

Có lẽ là thua liên tiếp hai lượt khiến Jill quyết tâm dâng trào, thắng được ván thứ ba.

“Ha ha!” Jill “âm hiểm” nhìn Sean, “Cởi quần áo đi, Rose!”

Sean cười, “Jill thân yêu, anh phải biết rằng cởi quần dài, cởi áo cộng thêm sắm vai Rose là ba yêu cầu, tôi sẽ chỉ đáp ứng yêu cầu cởi quần dài, hai yêu cầu phía sau tôi không đáp ứng!”

Jill nhú mày, “Từ từ! Vừa rồi tôi đã cởi áo sắm vai Rose!”

“Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ tới anh nhanh tay nhanh chân đến như vậy!” Sean dùng ánh mắt vô tội nhìn về phía anh ta, vẻ kinh ngạc của Jill khiến anh sáng khoái vô hạn, “Brother! Tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình!”

Nói xong, Sean kéo khóa quần, quần rơi xuống, hai chân thon dài thẳng tắp lộ ra trước mắt khiến trên khuôn mặt Jill xuất hiện vẻ nghiêng ngả.

Mà vẫn luôn bị bọn họ xem nhẹ này giờ, Hawkins tựa đầu vào miệng chai bia, ánh mắt vẽ lại từng cm trên đường cong của cặp chân Sean.

“You are really beautiful, Sean.” Jill khẽ nâng chai bia, biểu đạt sự thành tâm ca ngợi.

“Beautiful chỉ dùng để hình dung phụ nữ và kim cương!” Sean cảm giác có người nhìn anh, ánh mắt nóng rực tựa hồ đốt cháy tất cả hơi bia ở trong phòng, “Tiếp tục tái chiến!”

Nhưng Sean thật không ngờ mình lại thua nữa.

“A..... Không thể tin nổi..... Jill, anh không chơi gian lận đấy chứ?”

“Cậu mới gian lận!” Jill ngồi trên ghế, dáng vẻ đã sẵn sàng thưởng thức, “Cởi áo đi! Rose!”

Sean hừ một tiếng, khằng khái xốc áo lên, kéo qua đầu, quăng lên sàn. “Anh xem tôi dứt khoát bao nhiêu! Không giống anh vừa này, nhần nhần nhó nhó!”

Hai vật nhỏ phần hông nhô cao trước ngực phập phồng theo từng hơi hô hấp, cơ bắp săn chắc rõ ràng nhưng không hề thô lỗ, khi anh nghiêng mặt đi, cổ kéo thành một đường cong uyển chuyển khiến người khác quyến luyến.

Ánh mắt Hawkins càng thêm âm trầm, bàn tay mất tự nhiên ấn xuống bộ phận nào đó đã bắt đầu rục rịch phía dưới chiếc quần quân phục.

“Nhìn cho rõ! Cơ thể của tôi còn cường tráng hơn anh!” Sean có chút đắc ý, khi còn làm Vincent anh không thắng được Jill, nhưng hiện tại anh hoàn toàn có tự tin.

Tửu lượng của Jill cũng không quá cao, bốn, năm chai trống rỗng đã là cực hạn. Anh ta híp mắt, lắc lắc đầu, Đến gần một chút..... Tôi không nhìn rõ.....”

“Nhìn không rõ đi đeo kính a!” Sean buồn cười đẩy nhẹ anh ta, không ngờ Jill ngả thật.

Anh ta lung lay ngã vào đồng vỏ chai trên bàn, sau đó liền gối đầu lên tay, không động đậy.

“Không thể nào, anh uống kém đến như vậy?” Sean nắc một cái, liền mở cửa đi ra ngoài.

Uống nhiều nước, tự nhiên phải tìm chỗ giải quyết.

Toilet cùng nhà tắm của quân doanh là công cộng.

Sean giải quyết “tâm sự” xong, liền chống tường nôn ọe, nôn ọe xong, tất nhiên là thư thái rất nhiều.

Mở vòi nước, hứng nước tấp lên mặt, đầu vốn có chút quay cuồng cũng tỉnh táo hẳn lên.

Có người từ phía sau chậm rãi ôm lấy anh.

Lúc này Sean thác phước của Jill, chỉ mặc một cái quần lót, nhưng anh có thể cảm nhận được đối phương mặc quần dài, mà ở đúng quần, cái bộ phận có kích thước kinh người kia đang cách hai lần vải cọ xát khe mông anh.

Khi Sean nhìn thấy đôi tay thon dài chậm rãi theo bụng mình trôi xuống qua gương, anh đã biết thân phận của đối phương.

“Nơi này là toilet.....” Sean có chút không biết phải nói gì, muốn vặn mở tay của đối phương, thế nhưng Hawkins đã bắt đầu duyên hôn lưng anh.

Mỗi một chiếc hôn đều thực dùng sức, tựa hồ phải hấp xuất huyết.

.....

Dự cảm này làm cho Sean có chút sợ hãi, từ độ mạnh yếu của những cái hôn, anh biết nếu hôm nay anh thực sự cùng Hawkins phát sinh....., nói không chừng anh sẽ bị y làm đến chết.

“Hawkins, anh có thể buông tôi ra không? Tư thế này không thoải mái.” Sean hít một hơi, muốn thừa dịp Hawkins buông tay sẽ chạy nhanh về phòng mình.

Quả nhiên, Hawkins buông lỏng ra, cơ hồ ngay tại một giây đó, Sean chạy vội đi ra ngoài.

Hawkins túm lấy anh, Sean quay người không chế cánh tay đối phương muốn đè y lên bồn rửa mặt, nhưng uống bia vào rồi sự cân bằng của thân thể không vững như cũ, Sean ngược lại bị Hawkins ghì chặt hai tay.

“Buông!” Sean giãy dụa, vai anh bị y bẻ rất đau! Hơn nữa anh một chút cũng không muốn cùng Hawkins ở trong WC làm loại chuyện này, điều đó khiến anh cảm thấy mình giống như kỹ nữ rẻ mạt, ở bất cứ chỗ nào đều có thể mở hai chân ra mặc người xâm phạm.

Hawkins lôi thẳng anh vào bên trong.

Một người lính tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy họ: “Ha ha, kiềm chế chút đi!”

Hawkins chỉ nói một câu: “Cậu ta sắc mùi rượu còn không chịu tắm rửa.”

Sean cả giận nói: “Ai mẹ nó không chịu tắm rửa!”

“Vây đi tắm.” Hawkins một tay lôi Sean ném vào gian tắm rửa phía trong cùng, khiến lưng anh đánh vào vách tường, sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

Sean nhếch miệng, muốn tự đứng lên.

Hawkins lưu loát mở ra vòi phun, dòng nước ào ào hạ xuống.

Sean nghiêm mặt, đưa tay lau nước chảy đầy trên mặt.

Hơi thở của Hawkins có chút trầm trọng, cùng thanh âm của nước chảy trộn lẫn lại, khiến Sean không khỏi nuốt khan. Mà đối phương ở trước mặt anh, cởi áo, kéo khóa quần, cái bộ phận hùng tráng kia sừng sững rõ ràng.

“Tôi cho anh làm một lần, không có nghĩa là tôi sẽ cho anh làm lần thứ hai!” Sean tưởng tượng đến chuyện này còn có chút ỷ khuất.

Có lẽ anh thực sự có chút..... thích Hawkins, nhưng nói thật ra, muốn anh ‘ kính dâng ’ bản thân, anh thật sự không tình nguyện, nếu không vì nghĩ đến về sau không còn được gặp tên hỗn đản này, anh sao có thể giống đồ ngọc chui đầu vào lưới?

Hawkins quỳ một chân, ngồi xuống trước mặt Sean, đưa tay ra vuốt ve hai má và cổ anh.

Dòng nước khiến hai người đều ướt sũng, tầm mắt mông lung chỉ có thể nhìn rõ hình dáng của nhau, không rõ mặt.

Hawkins vươn người về phía trước, “giám giữ” lấy môi Sean, say mê mà hôn.

Sean hơi thẳng người dậy, đáng tiếc chân trượt đi trên sang nhà, bị đối phương ấn trở về chỗ cũ.

Đầu bị cố định vào góc giao nhau của hai bức tường, anh thậm chí vung tay đánh vào bụng đối phương, Hawkins chỉ hơi chấn động, căn bản không định buông tay.

Dòng nước chảy vào mũi Sean, anh không biết lấy khí lực từ đâu tới, đẩy bật Hawkins ra.

41. Chương 41

Ho sặc sụa một hồi, cuối cùng Sean cũng chống tường đứng dậy, muốn đẩy y ra để rời khỏi, nhưng lại bị y túm lại.

Gian bên cạnh dường như có người đi vào sử dụng, tiếng nước bắt đầu vang lên.

Trong giây lát phân thần, Sean đã bị y đè lại trên tường, Hawkins cứ vậy mà nâng chân anh lên. Sean mở to mắt nhìn y, mà Hawkins cũng ngẩng đầu nhìn anh.

“Để tôi đi vào.”

Sean đương nhiên hiểu được cái gọi là “Đi vào” có ý gì.

Anh thở dài, tính cách của Hawkins ra sao anh rất rõ, không đạt được y sẽ không từ bỏ ý đồ.

Sean ngửa đầu tựa lên tường, nhắm mắt lại.

.....

Dưới tác dụng của men bia, tất cả lý trí đều rời khỏi anh.

Sự xâm chiếm của Hawkins rất mãnh liệt lại không thể ngăn cản, Sean đành phải tự khuyên bản thân mình thả lỏng thể hội.

.....

Hawkins không rời khỏi thân thể anh, chỉ gắt gao ôm chặt, hô hấp của hai người dồn dập phả vào nhau.

Gian bên cạnh, tiếng nước chảy đã dừng lại, màn che được kéo ra, anh chàng “hàng xóm” huyết sáo rời khỏi.

Sean tựa bên tai Hawkins, vô cùng nghiêm túc nói: “Lần sau đừng như vậy nữa.”

Nhưng ngay trong nháy mắt đó, thứ “vật thể” mềm nhũn còn ở lại bên trong cơ thể Sean lại bành trướng lên, lần thứ hai banh mở dùng đao đáng thương vừa trải qua đau khổ.

Sean nhắm mắt lại, thấp giọng mắng: “A! Fuck!”

Mà Hawkins lại mở hai chân anh ra, thân thể đổ về phía trước, không biết một mồi hôn lên môi Sean.

Sean bắt đầu dĩ tựa đầu lên tường, anh rốt cục hiểu được, rất nhiều chuyện không thể làm dù chỉ một lần, bởi vì làm lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba cứ thế không dứt.

Cuối cùng, Sean lắc lư đứng lên, cúi xuống nhặt quần lót mặc vào, mở màn che loạng choạng đi ra ngoài. Hawkins đi theo phía sau anh.

Hai người tích táp tích táp ướt rượt một đường về tới phòng của Hawkins.

Jill vẫn còn ghé lên bàn ngủ hôn thiên ám địa, Sean đi đến, nhặt quần áo của mình lên.

Hawkins tìm khăn mặt, từ phía sau ôm lấy Sean, muốn giúp anh lau khô tóc, nhưng Sean không để y giúp, xả lấy khăn mặt từ tay y, tự mình lau.

Phía sau sưng lên đau đớn, Sean thầm tính toán sáng ngày mai còn có công việc, hiện tại phải nhanh trở về ngủ, bằng không ngày mai sẽ chỉ càng khó chịu.

Sean dùng cảm ý bảo Jill, “Nhớ đưa anh ta trở về.”

Nói xong, anh liền hướng ra phía cửa mà đi.

Hawkins lên tiếng: “Cậu tức giận sao Sean?”

“Đương nhiên! Sáng mai chúng ta vẫn phải làm việc!” Sean nói xong liền đem cửa đóng lại “phanh” một tiếng.

Trở lại phòng mình, Sean tìm một ít thuốc giảm sốt, anh chắc chắn sẽ không đi tìm Lewis để xem loại vết thương này. Mở vỏ con nhộng, lấy bột thuốc hòa tan, sát vào nơi bị thương, Sean trở về nằm lên giường.

Anh thực sự rất mệt, không bao lâu liền ngủ say.

Ngày hôm sau, Sean không đợi Jill lên xe liền yên vị tại vị trí phó lái.

“Đêm qua tôi uống say.” Jill nhìn Sean, ra vẻ “Cậu dám để cho tôi lái xe?”.

“Hôm nay tôi có khuynh hướng tự sát, sau khi hoàn thành công việc còn muốn đi gặp Tiến sĩ Grey.” Sean dựa vào cửa kính xe, cũng ra vẻ “Anh dám để tôi lái xe sao?”.

“Được rồi.....” Jill thở dài, ngồi vào ghế lái, “Nếu có một ngày cậu thật sự tự sát thân vong, tôi sẽ nhớ mua hoa cúc tặng cậu.”

Lúc này, Hawkins cũng đã đi tới.

Xe chạy ra khỏi quân doanh, hôm nay có thể xem như một ngày khá yên bình, hoàng hôn buông xuống, bọn họ về tới quân doanh.

Mà Andrew lại đang ở trong ga ra chờ họ.

Jill cười nói: “Sao tôi cảm thấy bộ đội đặc chủng đến Baghdad đặc biệt thanh nhàn a!”

“Nhưng một khi chúng tôi bận bịu, nói không chừng không thể trở về nữa.” Andrew cười nhìn về phía Sean, “Hôm nay có trận đấu bowling, đến không?”

Sean tuy muốn yên lành mà nghỉ ngơi một chút, nhưng nhớ tới ngày hôm qua sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết cùng Andrew chúc mừng, vì thế liền nhận lời, đương nhiên anh cũng quay đầu lại nhìn Hawkins cùng Jill: “Các anh muốn cùng đến làm một ván không?”

“Tốt.”

“Được.”

Sean sưng sốt, hai người kia nhận lời thật sướng khoái a.

“Có điều, trước tiên hãy đến nhà ăn điền no rồi bụng rồi nói sau?” Sean nhìn về phía Andrew, đối phương ôm trọn vai anh đi về phía trước.

“Không sao cả, chúng tôi đã chuẩn bị hotdog và thịt nướng! Chúng ta vừa ăn vừa chơi!” Andrew vẫy vẫy tay với hai người đi sau.

Đi đến ký túc xá của Andrew, trên mặt đất đã xếp đầy vỏ bia, trên bậc tam cấp bày các loại thức ăn.

Đội viên của anh ta có năm người, mọi người cười chào hỏi làm quen, sau đó tiến hành phân tổ, ba người một tổ.

Chơi bài, bóng rổ, xem AV là hoạt động giải trí thông thường, đương nhiên còn có bowling bằng vỏ bia, trận đấu còn chưa bắt đầu, cũng đã có không ít binh lính đứng ở một bên vây xem, thậm chí còn có người lại vác ra mấy tương bia, nói nếu bọn họ toàn bộ tập hết, nơi này còn có vỏ chai bổ sung.

Sean lấy một chiếc hotdog, vừa ăn vừa nói với Jill và Hawkins: “Hai người các anh chơi bowling thế nào?”

“Có thể đổi thành tennis không?” Jill buồn cười nói.

Hawkins không nói một câu, thực lực của tên này người khác chỉ có thể biết khi y bắt đầu trận đấu.

Chai bia bị sắp hàng thành ba đôi hình tam giác, mỗi một đội đều có một quả bóng rổ, họ dùng nó để làm bowling.

Andrew hướng về phía Sean nhíu mày, “EOD! Các cậu cẩn thận một chút, nếu đứng chót sẽ phải cởi sạch chạy vòng quanh quân doanh một vòng !”

Sean thở dài một hơi, thật là không có ý tưởng gì mới mẻ.

Andrew đứng mũi chịu sào, một quả ném ra đánh ngã 100%, mọi người đều ồ lên cổ vũ.

Bóng rổ không thể so với quả bowling thật, nó không có độ nặng quen thuộc, sau khi đẩy ra nó cũng không thể lăn xa như quả cầu thật, hơn nữa cũng không thể làm ra độ va chạm mạnh như thật.

Cho nên có thể thấy được Andrew là cao thủ chơi bia bowling.

Sau đó, một tổ khác cũng chỉ làm đổ ba cái chai mà thôi.

Đến phiên tổ Sean, Jill sờ sờ đầu: “Bất cứ ai trong số hai người lên trước đều được, hi vọng có thể đạt được strike*, hôm qua tôi đã phải cởi sạch, hôm nay lại cởi sẽ không có gì kích thích.” (* Một cầu đánh ngã hết các chai)

Andrew hướng bọn họ huýt sáo ra hiệu, Sean hoạt động các ngón tay, “Tôi trước đi!”

Vì thế họ liền xem Sean khom người ngồi xuống, cầm bóng rổ, bả vai dùng sức, bóng rổ lăn đi ra ngoài, đem đồng vỏ chai đánh ngã hàng loạt, chỉ còn lại hai chai một phải một trái.

“A, shit!” Như vậy ít nhất còn phải đánh hai cầu mới có thể đem số chai còn lại đánh ngã.

May thay tổ viên của Andrew cũng không “thần” như anh ta, hai quả còn lại cũng không mấy thuận lợi.

Rốt cục đến phiên Hawkins, Jill tựa hồ tự biết mình biết người, cao giọng hét: “Hawkins! Tất cả hy vọng vào anh!”

Hawkins một cầu quăng đi, thế nhưng cũng đạt strike, cộng thêm một cú spare* của Sean, cho dù sau đó Jill frame open** thì họ cũng sẽ không đến nỗi đứng chót. (* dùng hai lượt ném để đánh ngã toàn bộ; **sau 2 lần ném vẫn còn chai)

Có điều theo thanh âm cổ vũ càng ngày càng vang dội, không khí trận đấu bắt đầu trở nên có chút thay đổi.

Andrew cùng Hawkins nghiêm túc một cách lạ thường, cho dù ngày trước chơi bóng rổ Hawkins cũng không nghiêm túc đến như thế.

Cho dù Hawkins cùng Andrew có thể nói chẳng phân biệt được hơn thua, nhưng Jill thật sự rất kém cỏi, cuối cùng tổ của Hawkins bại bởi Andrew.

May mà còn có một tổ khác kém may mắn hơn họ, bằng không Jill liên tục hai tối bị người ép cởi quần áo, hẳn anh ta sẽ điên lên mất.

Sean đưa cho Hawkins bình nước khoáng, có chút buồn cười nói: “Ngoại trừ dỡ bom, thật đúng là chưa từng thấy anh làm việc gì nghiêm túc đến như vậy.”

Hawkins nhận bình nước, ngửa đầu uống ừng ực.

Lúc này, có người chen lên trước, kêu một tiếng: “Howard! Lâu không gặp!”

Một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi đi về phía bọn họ, mang theo nụ cười vui sướng.

Mà Hawkins cũng đi sang phía anh ta, cùng người kia giang tay ôm, “Đã lâu không thấy, Strong!”

Người đàn ông tên Strong cũng hướng về phía Andrew lớn giọng gọi: “Hey, Andrew —— tôi cũng được điều đến đây !”

Andrew thành thật chào hỏi, tựa hồ vô cùng kính trọng Strong: “Hi, sir!”

“Không cần khuôn phép như vậy! Sớm biết các cậu chơi bia bowling tôi cũng muốn gia nhập!” Strong vỗ vỗ vai Andrew, cuối cùng ánh mắt anh ta dừng lại trên người Sean.

Ánh mắt anh ta thực chuyên chú, sâu thẳm, tựa hồ nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng tốt đẹp mà xa xôi, bàn tay anh ta vỗ vai Hawkins, nhưng ánh mắt không rời khỏi Sean: “Cậu ta là ai vậy?”

Không đợi Hawkins trả lời, Sean liền tiến lên bắt tay anh ta: “Hi, sir! Tôi là Sean Elvis, thành viên trong tổ của Hawkins.” Nếu Andrew gọi đối phương là ‘Sir’, như vậy quân hàm của người này nhất định cao hơn anh rất nhiều.

Strong nắm lấy tay Sean, chậm rãi thu liễm vẻ hoài niệm: “Hi, tôi cùng đơn vị với Andrew, Daniel Strong, cậu có thể gọi tôi là Danni hoặc Strong, xưng hô ‘Sir’ thật sự không cần.”

“Vậy Strong, tôi có thể hỏi một chút vì sao vừa thấy tôi ngài dường như rất kinh ngạc?”

42. Chương 42

“Bởi vì..... Cậu rất giống một chiến hữu đã qua đời của tôi.” Strong nghiêng đầu, nụ cười mỉm thoáng lộ vẻ đau thương.

“Rất xin lỗi, tôi không nghĩ.....” Sự ra đi của người đồng đội từng kề vai chiến đấu là chuyện đau đớn nhất đối với mỗi người lính, Sean bối rối nhận ra mình đã vô tình đụng vào vết thương lòng của đối phương.

“Không không, có thể gặp một người thực giống với anh ta khiến tôi rất vui vẻ.” Strong đắm nhẹ vào Hawkins, “Hawkins, thấy cậu và Sean đứng bên cạnh nhau..... Tôi thực sự có loại cảm giác thời gian đã bị đảo ngược, giống như trước đây cậu và White.....”

Sean chú ý tới vẻ mặt của Hawkins, sự chuyên chú khi chơi bowling và vẻ vui mừng khi gặp người quen cũ đều đã bị một vẻ trầm mặc thay thế, “Thời gian không bao giờ trở lại.” Y nhẹ giọng nói, thanh âm theo trong không khí lắng lại ở trong lòng đã có một loại trầm trọng khôn kể.

Tuy rằng Sean cũng không muốn biết người chiến hữu đã mất của Strong là ai, nhưng khi thấy người ấy có thể khiến một kẻ trời sập không chớp mắt như Hawkins cũng lộ ra thái độ như vậy, anh bỗng nghĩ, người tên ‘White’ đó liệu có phải là người anh họ đã mất của Hawkins hay không?

Nhưng anh chỉ tự hỏi như vậy, sẽ không đi hỏi.

Cho dù nhìn anh có tương tự ai đi chăng nữa, trên thế giới này sẽ không bao giờ có hai người hoàn toàn giống hệt nhau.

Andrew lớn tiếng: “Hiện tại trận đấu đã xong, nhóm của Klose đã phải khóa thân chạy quanh quân doanh, chúng ta cũng phải quét dọn cái đồng thủy tinh này, bằng không đội tuần tra đêm sẽ giết chúng ta!”

Sean nhìn đồng hồ, đã 10h tối, “Được rồi được rồi! Cũng nên dọn dẹp rồi về ngủ! Tôi cũng không hi vọng ngày mai mơ màng giảm lên địa lôi.”

Strong tỏ vẻ có lỗi: “Không biết tôi có thể mượn Hawkins một lúc không, đã lâu chúng tôi chưa tâm sự.....”

Sean phát phát tay, sau đó liếc mắt ra hiệu cho Jill: “Dẫn anh ta đi thôi, trận đấu đã chấm dứt, anh ta còn có cái tác dụng gì nữa sao?”

Hawkins bị Strong mang đi, Sean và các đồng đội lưu lại quét tước chiến trường.

Andrew đẩy xe rác đến, Jill cùng vài người khác đem những vỏ chai còn lạnh lặn bỏ vào trong túi bóng, đưa trả nhà ăn.

Sean cùng Andrew quét dọn những mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, rút những mảnh găm sâu lên, hốt vào xe rác.

“Về sau không thể lại chơi cái trò này, dọn dẹp so với lúc chơi còn mệt!” Sean lắc lắc đầu, lùi về phía sau, bỗng nhiên giảm phải một chiếc hotdog rơi trên mặt đất, trượt ngã nhào.

Tuy anh đã nhanh tay dùng xẻng cắm xuống đất đỡ lấy thân thể, nhưng trọng tâm không vững, vẫn bị nghiêng đổ xuống.

Andrew chạy đến muốn đỡ anh, lại chậm một bước.

Để không ngã nhào vào trong đồng thủy tinh mới gom, Sean lấy tay trái chống xuống đất, nhưng hậu quả cũng có thể tưởng tượng.

“Sean ——” Andrew vội vã kéo anh lại.

Sean cau chặt lông mày, nhắc bàn tay đưa đến trước mặt, cắt và thủy tinh găm vào trong thịt, máu đã chảy ra.

Trong nháy mắt ấy, toàn bộ đau đớn mà Sean phải chịu, dường như đều đâm vào trái tim Andrew.

“Trời ạ, ngày mai tôi còn phải cầm súng.” Sean lấy tay phải vò đầu.

“Bây giờ không phải là lúc để cậu nghĩ đến chuyện ngày mai phải làm gì!” Khuôn mặt luôn luôn khinh khỉnh đùa cợt của Andrew đã lộ ra vẻ đau lòng.

“Được rồi, không nghĩ đến chuyện cầm súng.” Sean muốn khóc, “Chuyện này nói cho chúng ta biết, về sau không thể tùy tiện ném hotdog xuống đất.”

Andrew thở dài: “Tôi không muốn nghe những lời đùa giỡn ngu xuẩn này của cậu nữa, đi đến phòng y tế.”

“Vậy đồng thủy tinh này làm sao bây giờ? Đêm nay đội tăng thiết giáp sẽ tuần tra, tôi quen bọn họ.....”

“Được rồi được rồi!” Andrew bắt đắc kéo xe rác đè lên đồng thủy tinh, “Nếu đến thế này mà bọn họ còn giẫm trúng được, tôi cũng không có cách nào! Chờ cậu đi xem vết thương xong, tôi sẽ trở lại quét dọn sạch sẽ nơi này được không?”

“Vậy còn tạm được.” Sean nói xong đã bị Andrew phát vào đầu.

Đi đến trước cửa phòng khám, họ chợt nghe bên trong truyền ra âm thanh của AV.

Sean buồn cười vỗ vỗ cửa: “Lewis —— thời gian xem phim đã chấm dứt, anh phải công tác!”

“Oh, shit!” Cửa mở, khuôn mặt cáu kỉnh của Lewis hiện ra, “Thiếu chút nữa tôi đã cởi quần tự sướng!”

“Có lẽ bàn tay này của tôi có thể giúp anh.” Sean giơ tay trái.

Andrew tựa hồ không muốn để bọn họ tiếp tục cuộc đối thoại vô nghĩa này: (giống ai thế không biết =.=)
“Bác sĩ, giúp chúng tôi xử lý vết thương đi, ngày mai cậu ta còn phải tiếp tục nhiệm vụ.”

Lewis ra hiệu cho họ vào, mở tủ thuốc lấy thuốc sát trùng, băng gạc và nhíp.

TV chưa tắt, người phụ nữ trong màn ảnh vẫn đang i i nha nha.....

Bàn tay Sean lật ngửa trước mặt Lewis, anh ta lấy mảnh vụn thủy tinh ra khỏi lòng bàn tay anh, sau đó dùng bông có thuốc sát trùng sát lên miệng vết thương.

Dung dịch ô-xy già tiến vào miệng vết thương gây đau đớn khiến Sean khẽ run lên, Andrew giơ tay ra ôm lưng anh, chăm chú nhìn miệng vết thương.

“Ha, lúc này tôi rất muốn biết nếu Hawkins thấy được một màn như thế sẽ có phản ứng gì.” Lewis cho Sean bôi thuốc chống nhiễm khuẩn, sau đó lấy băng gạc chậm rãi quấn lên.

“Một màn nào?” Có đôi khi Sean cảm thấy Lewis thực kỳ quái.

“Khi cậu bị những người khác quan tâm một cách ‘có ý đồ.’” Lewis cười, thu thập dụng cụ.

“Trên thế giới này cũng chỉ có Hawkins quan tâm Sean thôi sao?” Andrew cười nhìn về phía Lewis.

“Đương nhiên không, tôi hoan nghênh tất cả mọi người đến quan tâm Sean.” Ngón tay Lewis lắc lư trong không khí, “Sau đó Hawkins sẽ càng ngày càng không thoải mái, thế giới này sẽ càng ngày càng loạn, làm người đứng xem, tôi sẽ cảm thấy rất thú vị.”

“VẬY CỨ ĐỂ CHO HẮN KHÔNG THOẢI MÁI ĐI.” Andrew nghiêng đầu, có chút khiêu khích.

Sean bỗng nhiên nhớ tới lúc mình rời khỏi bộ đội đặc chủng, Andrew từng đến chào anh.

Nụ hôn trên thái dương kia, là nụ hôn từ già, cũng là một loại tự kìm chế cảm xúc.

Sean đương nhiên biết Andrew mang theo tình cảm vượt qua tình đồng đội bằng hữu với mình, nếu anh ta biết được quan hệ của anh cùng Hawkins, chỉ sợ mọi chuyện sẽ càng ngày càng loạn.

Hắn thực tôn trọng Andrew. Bởi vì khi Vincent sống lại thành Sean, Andrew đã cho anh sự trợ giúp để anh thích ứng với thân phận này mà không một ai khác có thể làm được.

“Đi thôi, Andrew.” Sean cười đứng dậy, “Chúng ta không thể tiếp tục quấy rầy bác sĩ Lewis thường thức điện ảnh.”

“Lúc này các người mới nhớ ra đã quấy rầy ta ? Shit! DVD đều sắp chạy xong rồi!” Lewis đi vào phòng trong.

“Anh có thể previous!” Andrew hướng về phía anh ta hô một tiếng.

“Phím previous trên đầu máy DVD của tôi đã bị nhấn nhiều quá, không nhạy!” Thanh âm ảo não của Lewis truyền đến.

Về đến phòng mình, Sean xoay người dựa vào khung cửa, gật đầu với Andrew: “Tốt lắm, tôi đã tới nơi rồi. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ của một kỵ sĩ dũng cảm, hộ tống tôi về đến tòa thành.”

Andrew đứng ở bậc thang phía dưới, thấp hơn Sean một chút, anh ta ngửa đầu nhìn vào mắt Sean.

“Trên thực tế tôi cũng không tình nguyện làm một gã kỵ sĩ. Ở trong truyện cổ tích, kỵ sĩ thường thường chỉ có thể bảo hộ công chúa, mà có thể sánh vai cùng công chúa vĩnh viễn là Hoàng tử.” Trong biểu tình của Andrew, về thành thực cùng sự cảm tính hòa lẫn, khiến cho người ta nhìn muốn lóa mắt si mê.

“Đáng mừng là, tôi không phải là công chúa.” Sean dùng tay phải vỗ vỗ vai Andrew, “Ngũ ngon, người anh em.”

Trong nháy mắt khi cánh cửa sập lại, anh như muốn ngừng hô hấp, anh rất sợ Andrew túm mình lại, nói thêm điều gì.

Trên tay vẫn còn có chút cảm giác đau đớn, nhưng so với những lần bị thương trước đây, mới thế này không tính chuyện gì to tát.

Sean không muốn tắm rửa, anh ngã lên giường, nhìn trần phòng yên tĩnh.

Tuy rằng anh không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì, nhưng cái tên “White” vẫn quanh quẩn trong đầu anh.

Bóng đêm chậm rãi trôi đi, có người gõ vang cửa phòng anh.

“Ai a? Anh trai, hiện tại là buổi tối.....” Sean nghiêng đầu nhìn đồng hồ điện tử, “01strong0!”

“Sean..... Mở cửa.” Là giọng của Hawkins.

Sean biết nếu anh không mở cửa, tên kia nhất định sẽ tiếp tục gõ, gõ....., thẳng đến khi mọi người nhô đầu ra khỏi cửa sổ nhìn về phía phòng anh oán giận.

Cửa vừa hé ra, Hawkins liền lập tức lách người tiến vào.

Y ôm cổ Sean, sức nặng của thân hình y làm cho Sean liên tục lui ra phía sau hai bước mới đứng vững. Vươn cánh tay đóng cửa lại, Sean ôm y, nhẹ giọng nói: “Làm sao vậy? Hawkins?”

Đối phương không nói lời nào, chỉ ôm anh.

Sean cười bất đắc dĩ, kỳ thật rất nhiều lúc anh thấy Hawkins chỉ là một cái đũa nhỏ bốc đồng mà thôi. Sean chậm rãi lui về phía sau, ngồi ở trên giường, Hawkins đè nặng anh ngã xuống.

Khác hẳn so với trước đây Hawkins vươn cánh tay ra ôm lấy anh, lúc này đây y giữ chặt lấy Sean muốn anh ôm lấy mình.

“Làm sao vậy?” Sean sờ sờ sau gáy y.

“Tôi rất nhớ anh, nhớ anh vô cùng.” Giọng Hawkins rất nhẹ, mang theo chút vẻ ủy khuất.

“Chẳng phải chúng ta mới gặp nhau mấy giờ trước?” Sean hít sâu, nhưng không biết vì cái gì, khi Hawkins nói nhớ anh, khiến trong lòng anh có cảm giác thực tràn đầy, thực viên mãn.

“Nhưng tôi muốn vĩnh viễn ở bên anh.” Hawkins nhắm hai mắt lại.

Sean ngây ngẩn cả người, một câu này khiến trái tim anh kinh hoàng.

Y nói, muốn vĩnh viễn ở bên anh?

Sean không thể tin nổi trông mắt nhìn, đúng vậy..... Chỉ có những lời này mới là điều anh vẫn muốn nghe, khiến anh biết được rằng mối quan hệ của bọn họ sẽ không chỉ giới hạn ở Baghdad, cũng không phải thứ ảo tưởng chỉ sinh ra trong hoàn cảnh bị áp lực tâm lý tại chiến trường.

Tuy rằng ‘vĩnh viễn’ vốn không tồn tại, nhưng anh cũng chỉ là muốn y có với anh loại tâm tình này, mà nay nghe được một câu của y, khiến nỗi lòng xôn xao bất an của anh như lắng đọng lại, an tâm lại.

Sean nhắm mắt, xung quanh anh tràn ngập mùi bia và mùi bạc hà tươi mát trên cơ thể Hawkins, quần quýt lượn lờ.

Anh bỗng nhiên hiểu được vì sao khi mình còn là Vincent, Emily lại rời khỏi anh. Bởi vì anh cách cô quá xa, không sao có thể cho Emily cảm giác an toàn mà cô muốn. Mà hiện tại, khi Vincent trở thành Sean, ở Hawkins, anh rốt cục cảm nhận được loại cảm giác này.

43. Chương 43

Cảm nhận được sự tồn tại của Hawkins, Sean đã không còn cảm giác buồn ngủ, anh thao thức cho tận đến khi chiếc đồng hồ điện tử trên đầu giường hiện lên con số 4:20a.m

Trong lòng anh, lồng ngực của Hawkins chau chặt lại, hô hấp càng ngày càng dồn dập, sau đó thân thể bật ra khỏi vòng tay của Sean, hô to: “White —— trở về! Đứng sang bên đó! Trở về! Nó sẽ phát nổ!”

Sean nhìn Hawkins, cặp mắt của y nhắm chặt, tựa hồ không thể tự mình thoát ra khỏi cơn ác mộng.

“White! White!”

Sean không thể không đè lấy vai y, “Hawkins! Tỉnh, tỉnh! Anh đang nằm mơ!”

Toàn thân Hawkins đã sẵn cứng lại, Sean nâng mặt y giữa hai bàn tay mình, “Tỉnh lại! Hawkins!”

Lông mi y khẽ run rẩy, y hốt hển thở và mở mắt, mồ hôi ròng ròng chảy xuống từ thái dương, ngực phập phồng mãnh liệt, tựa hồ có thứ gì ở trong đó phải phá chui ra.

“Hawkins..... Thế nào?” Sean nhìn y.

“White?” Hawkins có chút ngây ngẩn.

“..... Không, là Sean.”

Trong một giây, trái tim Sean tựa như từ trên một độ cao không tưởng vụt rơi xuống, ầm ầm rơi vào trong một màn nước lạnh như băng, sự giá buốt đó khiến anh ngạt thở, cho dù vậy, anh vẫn cố gắng không để cho âm thanh của mình biến đổi.

Hawkins nắm chặt lấy ga giường, một tay luồn vào trong tóc túm chặt lại: “Xin lỗi, tôi nằm mơ.”

“Tôi biết anh đang nằm mơ.” Một giấc mộng đã vô cùng xa xôi mà quen thuộc, có lẽ cũng là một giấc mộng vĩnh viễn cũng sẽ không trôi qua.

Sean nhìn đồng hồ, “4:30, 9:00 chúng ta mới phải tiếp nhận công việc, còn có thể ngủ tiếp ba giờ nữa.”

“Ân, tôi về phòng mình.” Hawkins đứng dậy, “Cậu cũng nghỉ ngơi đi.”

Nhìn y rời đi, Sean không nói thêm gì nữa, anh ngồi dựa vào đầu giường, giơ tay lấy bao thuốc trên bàn.

Cố gắng hít thở sâu, anh sờ mãi nhưng không thấy cái bật lửa.

“Shit!”

Cứ như vậy, Sean lẳng lặng ngồi yên đến lúc 8:00, sau đó đứng dậy đi làm vệ sinh, rồi đến nhà ăn. Miếng Sandwich kẹp trứng vô vị trong miệng anh, khi anh vặn mở chai nước uống vào miệng, Jill bỗng nhiên lên tiếng: “Sean, tôi nhớ rõ là cậu không uống nước cam.....”

Khi Sean ý thức được mình cầm trong tay là thứ chất lỏng màu da cam, dạ dày tự động cuộn cuộn lên, anh lao ra thùng rác, nôn ọe.

Jill đem sandwich của mình cho anh, lúc này anh ta mới phát hiện: “Sean, tay bị thương?”

“Đúng vậy, bị thủy tinh cắt qua, yên tâm, chỉ cầm súng bóp cò là không có vấn đề.” Sean cười cười.

Jill cầm lấy bàn tay anh nhìn nhìn, “Sớm biết vậy ngày hôm qua đã không chơi cái trò chơi chó má kia.”

“Quên đi, ít nhất trong khi chơi còn rất vui vẻ.” Sean ôm lấy vai Jill, “Hôm nay anh lái xe, cẩn thận đừng nghiền lên bom!”

Bọn họ đi vào ga ra, Hawkins cũng đã đến. Y vẫn như trước, khuôn mặt nhìn không ra hỉ giận, rõ ràng buổi tối ngủ không ngon giấc nhưng lại không có vẻ mệt.

Khi Sean mở cửa xe, Hawkins lên tiếng: “Bàn tay khi nào thì bị thương?”

“Đêm qua lúc cùng Andrew sửa sang lại đồng thủy tinh không cẩn thận trượt ngã, có điều chỉ dùng một bàn tay trái mà cứu được cả cái mạng!” Sean cười cười, nhưng khi Hawkins hỏi anh, anh mới bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua khi y tìm đến anh, từ lúc vào cửa cho đến lúc rời đi thế nhưng không hề phát hiện trên tay anh quần đầy băng gạc.

Hawkins đi đến bên cạnh anh, kéo lấy tay anh về phía mình: “Đau không?”

“Không sao, mấy vết rạch nhỏ, lại ở tay trái, sẽ không ảnh hưởng đến tốc độ bóp cò.” Sean cười vỗ vỗ sau lưng Hawkins, sau đó mở cửa xe ngồi xuống. (Sean giận nà..... =.=)

Hôm nay bọn họ không mấy may mắn, đầu tiên là đỡ bỏ một quả địa lôi, sau đó chưa nghỉ ngơi được 2 giờ đồng hồ liền gặp phải một cuộc tự sát tập kích.

Mà ở trên ngã tư đường, kẻ tập kích kia lại lòi theo hai đứa trẻ.

Khi Sean cùng đội của mình tới hiện trường, sĩ quan phiên dịch Eric Kul cũng đã tới.

Jill cùng Hawkins nghe hiểu tiếng Đức nhưng Sean thì một chữ cũng không, anh đi về phía Eric, “Hi, Eric, tên kia rốt cuộc muốn làm gì?”

“Hắn nói, nếu quân Mỹ không rút lui khỏi Iraq, hắn sẽ lòi hai đứa con của hắn cùng chết!” Eric có vẻ thực đau đầu, nhưng loại điều kiện này bọn họ căn bản không thể đáp ứng. Nếu vấn đề quân Mỹ đi hay ở có thể làm cho binh lính ở đây bỏ phiếu, trên 90% sẽ lựa chọn rút khỏi, còn gần 10% là một bọn bị bệnh thần kinh, bọn họ cần Tiến sĩ Grey.

Quân trị an địa phương đã rút lui toàn bộ dân chúng, tất cả đứng ở một nơi an toàn xa xa nhìn lại, mà trong các nhà dân hai bên đường cũng có người nhô đầu ra khỏi ban công theo dõi, trong số đó có rất nhiều là trẻ nhỏ.

Đây thật là một màn giáo dục trực quan sinh động, ở trong cái loại hoàn cảnh này lớn lên, vài năm sau Baghdad có thể xuất hiện thêm bao nhiêu tên sát thủ bom cuồng?

Hai người con trai quỳ trên mặt đất, khóc và cuối cùng là lẩm bẩm.

“Hai đứa nhỏ kia đang nói gì?” Sean hỏi.

Eric còn chưa kịp trả lời, Hawkins không biết khi nào đã đi tới phía sau Sean, “Bọn họ đang khẩn cầu Thánh A La phù hộ.”

Sean bĩu môi, đưa tay lôi cây Thánh giá luôn nằm trong cổ áo của y ra: “Có lẽ bọn họ làm đúng, nơi này là Iraq. Hẳn là phải thỉnh cầu Thánh A La phù hộ mà không phải Thượng đế.”

Hawkins thu cây Thánh giá về, ánh mắt trở lại phía hai đứa trẻ, “Tôi không tín giáo.”

Sean nhường nhường mi, cây Thánh giá kia là bạc ròng, thuộc loại đặc thù định chế của Giáo hội, nếu không tín giáo, làm gì phải mang một cây Thánh giá quý trọng như vậy.

“Có cách nào không? Người kia ấn cái nút liền đã xong.” Sean thở dài.

“Có bắn tĩa.” Hawkins trả lời, những lời này càng như an ủi Sean.

“Cho nên..... Chúng ta tới nơi này làm gì?” Sean nhún vai, “Chỉ cần trước khi gã điên kia ấn cái nút, bắn vỡ đầu hắn là được. Chúng ta không có khả năng tiếp cận hắn, lấy bom ra tháo dỡ. Có cần phải nghĩ cách khiến hắn rời khỏi cái điều khiển từ xa?”

“Không tồi.” Eric trả lời, “Ngoài ra giữa trưa sắp tới, trong vòng 10’ chúng ta chưa quyết định thỏa mãn hắn, hắn sẽ ấn nút!”

“10’” Jill lắc đầu, “Trong vòng 10’ nếu nghĩ cách khiến tên ngốc kia buông điều khiển.....”

“Bọn họ rất cố chấp, điều đó không thể nào.” Hawkins bình tĩnh nói, “Chỉ có thể để bắn tĩa mạo hiểm thử xem.”

Eric nhìn đồng hồ: “Còn bảy phút.”

“Không cần suy nghĩ, tôi dám cá tên kia cho dù bị đánh bạo đầu ngã xuống đất trong tay vẫn sẽ nắm chắc thứ đồ chơi kia.” Jill ôm cánh tay nhìn gã đàn ông kia còn đang xì xầm nói gì.

Ngay sau đó, “Phốc ——” một tiếng, đầu hắn ta bị xuyên thủng, ngã xuống.

Là súng hãm thanh.

Sean nhìn quanh, trên một tòa nhà bốn tầng, có một binh lính mang theo súng đứng lên.

Trừ bỏ thanh âm người kia ngã xuống đất, thế giới này bỗng nhiên trở nên an bình.

Trái tim bị bóp nghẹt của mọi người rốt cục nhảy lên.

Eric hướng về phía hai đứa trẻ đại ra nhìn thi thể kêu lên, sau đó bọn họ phản ứng lại, bật dậy lao đảo chạy về phía Eric.

Jill nói không sai, gã đàn ông trọn tròn mắt nằm ở trong vũng máu, trên tay không hề buông điều khiển từ xa.

“Xử lý như thế nào?” Jill nhìn về phía Hawkins.

Không đợi Hawkins trả lời, Sean liền nói: “Trực tiếp kíp nổ, chúng ta không thể đoán trước ở trong đám người có còn người khác nắm điều khiển của quả bom đó hay không, nguy hiểm quá lớn, không bằng trực tiếp kíp nổ.”

Jill nhìn về phía Hawkins, tựa hồ muốn nói kẻ điên này sẽ không buông tha một cơ hội nổi điên tốt như vậy đi?

Nhưng hắn không nghĩ tới Hawkins lại thực sự gạt đầu đồng ý: “Phái người đi xác định trong vòng một trăm mét không còn người ở lại.”

Eric còn đang an ủi hai đứa trẻ. Sean phát hiện tính tình hẳn thực tốt lắm, hai đứa bé hiện tại ôm lấy hẳn không buông tay. Mà có người vỗ vai Sean, Sean lại cố ý không quay đầu lại.

“Biết rồi, Andrew. Binh lính bình thường cũng không được trang bị súng ngắm hãm thanh hồng ngoại tuyền.”

“Thánh A La hẳn là cảm ơn tôi đã cứu mạng hai đứa nhỏ kia.” Andrew nửa đùa nửa thật, “Tiểu đội của tôi còn có hai tay súng bắn tỉa mai phục tại phụ cận, có muốn họ hỗ trợ các cậu bắn nổ quả bom kia?”

“Không cần, chúng tôi tự mình làm.” Thanh âm lạnh như băng của Hawkins khiến mọi người đều chú ý đến y.

“Không sao, bọn họ vẫn còn ở vị trí cũ chưa tìm được cơ hội nổ súng đâu.” Andrew không để ý thái độ lãnh đạm của đối phương, nhìn thẳng về phía Hawkins.

Trong không khí bỗng có loại lửa nóng. (Long tranh hổ đấu hay “hai mắt nhìn nhau tóe lửa tình”??? =.=+)

Một binh lính chạy tới, cất tiếng vô tình phá vỡ loại không khí muốn làm người ta toát mồ hôi lạnh này: “Báo cáo, đã thanh trừng xong, có thể kích nổ!”

Hawkins nâng súng, Andrew thì ôm cánh tay dùng ánh mắt chăm chú nhìn y: “Đây là khoảng cách trên 100m.”

Tiếng viên đạn bắn ra khỏi nòng là câu trả lời của Hawkins đối Andrew, nhanh tới mức làm cho người ta còn chưa kịp thưởng thức tư thế bắn của y.

Ngã tư truyền tới tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, khói đặc cuồn cuộn, từ các ngôi nhà quanh đó vang lên tiếng thủy tinh bị chấn vỡ loảng xoảng rơi, các thứ đồ bị nổ tung bay về bốn phía.

Cảm giác được một trận khi nóng rực ập về phía bọn họ, Sean nghiêng mặt lấy tay che trước mắt.

“Nice shot!” Andrew vỗ tay.

Khi khói đặc tan đi, bọn họ bắt đầu xem xét cùng rửa sạch hiện trường vụ nổ.

Lúc sau, Sean cùng các thành viên trong đội đã có thể trở về quân doanh.

Lúc xuống xe, Hawkins nắm lại Sean: “Hôm nay muốn đến tìm Lewis không?”

“Không cần, tự mình tháo băng gạc là được. Miệng vết thương rất nhỏ, đã kết vảy, ngay cả khâu còn không cần khâu, đến chỗ anh ta làm gì.” Sean đưa tay đến trước mặt Hawkins quơ quơ, “Chúng ta đi ăn đi, chết đói!”

Ba người đi vào nhà ăn, lúc này người đến ăn này khá đông, có điều tất cả là quân nhân, biết giữ quy củ.

“Sean, ngồi yên ở đây, muốn ăn cái gì?” Jill chống tay lên bàn hỏi.

44. Chương 44

“Gì cũng được, chỉ cần không phải là nước cam.” Sean nhướng mi, “Các anh chắc chắn phải giúp tôi mua? Tôi chỉ bị thương rất nhẹ rất nhẹ mà thôi”

“Ngồi đi.” Hawkins thản nhiên nói, sau đó đi về phía quầy bán đồ ăn.

Chỉ một lúc sau, Jill đã trở lại, trên tay bưng hai đĩa format và khoai tây rán.

“Format! Tình yêu của tôi!” Sean cầm lấy đĩa ăn, xấn một miếng hết non nửa đĩa cho vào miệng.

“Trước kia cậu cũng là như vậy.” Jill buồn cười ngồi xuống đối diện Sean, nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

“Không có gì.” Jill lắc đầu, nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Sau đó Hawkins cũng đã trở lại, y mang theo mỳ Ý thịt băm, thịt lợn nướng tiêu đen, lát sườn nướng kiểu Đức và salad. Buông khay xuống bàn, y lại liếc nhìn Sean một cái, phát hiện anh há miệng ra hai ba lần đĩa format đã sắp sạch quang.

“Trời ạ, anh gọi nhiều như vậy..... Không cùng Jill thương lượng xem cần mua gì sao?”

“Ăn không hết thì bỏ.” Hawkins bắt tay vào xắt thịt lợn, sau đó bỏ vào đĩa ăn của Sean. Ngón tay y thon dài, động tác nắm dao nĩa tuyệt đẹp, có thể thấy khi y còn nhỏ nhất định được giáo dục thực chính quy.

“Salat cũng cho tôi đi, gần nhất chỉ ăn sandwich cũng sắp thiếu vitamin.” Sean vươn tay đi lấy đĩa salad, sau đó thoáng nhìn thấy cách đó không xa, Strong đang nhìn về phía bọn họ xuất thần.

Sean hướng đối phương vẫy vẫy, ý muốn anh ta lại đây cùng nhau ăn.

Đối phương cười lắc đầu, xem ra đã ăn xong rồi.

Khi Hawkins quay đầu lại nhìn, vừa lúc Strong đi khỏi nhà ăn.

Ăn bữa tối xong, Sean liền trở về phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đắp khăn mặt lên vai, mang theo ca đánh răng đi đến trước cửa khu tắm rửa công cộng, Sean phát hiện Hawkins đã ở chỗ này.

“Làm sao vậy?”

“Tay trái của cậu không thể dính nước, tôi đến giúp cậu.” Hawkins vươn tay lấy khăn mặt trên cổ Sean xả xuống, nhúng vào dưới vòi nước.

Sean mỉm cười, e là người này đã đợi anh ở đây thật lâu.

Đánh răng xong, Hawkins dùng khăn mặt lau mặt cho Sean.

Y không chế lực tay tốt lắm, khăn mặt lướt dọc theo hình dáng khuôn mặt Sean vuốt ve, có điều trong giây phút ấy Sean bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt. Sự ôn nhu này của Hawkins, cuối cùng là đang dành cho anh..... Hay là đang dành cho người nào khác?

Trở lại trong phòng, Hawkins giúp Sean thay băng gạc. Kỳ thật vết thương kia cũng không có gì, ba ngày không dính nước liền không cần băng gạc nữa.

Giờ phút này, nhìn thấy những miệng vết thương nhỏ vun ngang dọc trong lòng bàn tay Sean, Hawkins cúi đầu, Sean ngồi ở ghế trên, mà Hawkins ngồi ở bên giường.

“Thực xin lỗi, ngày hôm qua..... tôi đã không phát hiện ra cậu bị thương.”

“Không phải chuyện gì quan trọng.” Sean nhún vai.

“Tôi..... Ngày hôm qua chỉ đang mãi suy nghĩ một chuyện thôi.”

Sean bỗng nhiên thực muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng cuối cùng lại lựa chọn trầm mặc.

Ngày hôm qua anh gõ cửa phòng tôi, nói nhớ tôi, hôm nay anh nói cho tôi biết “Ngày hôm qua chỉ đang mãi suy nghĩ một chuyện”, như vậy rốt cuộc người anh nhớ nhung là ai đâu?

Bóng dáng Hawkins có vẻ cô đơn, Sean vốn định dùng tay trái chạm vào y, nhưng sau rồi vẫn không vươn ra.

“Đi ngủ đi, Hawkins..... Tôi không sao.”

Hawkins ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, thân thể đổ về phía trước, hôn lên môi Sean, mềm mại, ôn nhu cùng quyến luyến.

Sean nhắm mắt lại, tiếp nhận nụ hôn.

“Như vậy..... ngày mai gặp.”

“Ân.” Sean gật đầu, nhìn thấy Hawkins đi ra ngoài, nghe thấy tiếng cửa sập lại, lông mày chậm rãi chau lên. Hiện tại mới chưa đến chín giờ tối, tất nhiên anh sẽ không ngủ sớm như vậy.

Đợi cho Hawkins đi xa, anh liền đứng dậy đến phòng khám của Lewis.

Sau khi anh gõ cửa một lúc, Lewis ngậm thuốc đứng trước cửa. “Tôi nhớ rõ thương thế của cậu không cần tới tìm tôi tái khám.”

“Không phải về vết thương, tôi có chút vấn đề khác muốn hỏi anh.”

Lewis nhả ra một ngụm khói thuốc, “Mặc kệ cậu có vấn đề gì, nó tốt nhất là phải đơn giản, bởi vì tôi còn muốn xem điện ảnh và ngủ.”

Sean đi vào, tùy ý ngồi lên một góc bàn: “Lewis, anh quen biết Hawkins rất lâu rồi sao?”

“Đúng vậy.” Lewis lôi ra một chai bia.

“Như vậy anh có biết ‘White’ không?”

“White? Anh họ của Hawkins?” Lewis nhú mày, “Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

“Anh ta và Hawkins có cảm tình rất sâu đậm?”

“Đương nhiên, cậu và tôi đều biết vì sao tên đó chạy đuổi theo Montero James khắp thế giới, bởi vì cậu ta muốn báo thù cho White, tuy rằng tôi cảm thấy phương pháp này của cậu ta..... Vĩnh viễn không thể tìm được Montero, bởi vì tên kia sẽ không vì một ai đó tháo dỡ được bom của mình mà sẽ ngồi yên chờ người đến bắt.”

“Hai người đó có vẻ giống như đang đo sức đi, không có giới hạn.....” Sean nhún vai cười nhẹ, “Có thể nói cho tôi biết thêm một vài chuyện về White không?”

“Hawkins chưa từng nói với cậu?”

“Ngay cả chuyện của mình anh ta đều chẳng mấy khi nhắc đến, sao có thể sẽ nhắc đến chuyện của người ngoài?” Sean thâm thở dài.

“Đối với Hawkins mà nói, White không phải ‘người ngoài.’” Lewis lắc đầu, “White lớn hơn Hawkins sáu tuổi. Cậu cũng biết cha mẹ của Hawkins một người trưởng kỳ ở trong quân đội, một người là tiểu thư của trùm buôn bán vũ khí, họ ly hôn từ rất sớm, mà thường xuyên làm bạn ở bên cạnh Hawkins chính là White, sau đó White lại nhập ngũ, lại là bộ đội đặc chủng, cơ hội gặp mặt của bọn họ liền ít đi. Phải nói là rất ít..... Sau đó có một ngày, White chết, lúc làm nhiệm vụ bị bom nổ chết.”

“Ân.” Sean gật đầu, “Tôi và White..... Giống nhau sao?”

Lewis hơi sững sốt, “Có người nói như vậy sao?”

Sean khẽ cười: “Xin anh hãy trả lời câu hỏi này của tôi, đối với tôi mà nói nó rất quan trọng.”

“Cậu..... Có phải cảm thấy được Hawkins đối với cậu..... Là vì White?” Lewis dụi thuốc lá, nhìn về mặt của anh ta liền biết anh ta đã hối hận vì lời mình vừa thốt ra.

“Tôi có quyền được biết, ở trong mắt Hawkins, tôi là Sean hay là White, không phải sao?” Sean nhìn thẳng vào trong mắt Lewis.

“Tôi tin rằng ở trong mắt cậu ta, cậu là Sean. Cậu cũng biết, trên thế giới này không có hai người giống hệt nhau. Có lẽ lúc ban đầu mới nhìn thấy cậu, Hawkins có thể kinh ngạc về sự tương tự giữa cậu và White, nhưng trên thực tế hai người các cậu cũng không thực sự giống.....”

“Tất nhiên, tôi và White Hawkins cũng không phải là song sinh.”

“Nhưng cậu có thể cho Hawkins cảm giác an toàn, không phải sao? Bởi vì có cậu bảo vệ cậu ta, lôi cổ những gã phản quân từ trong đám đông hỗn loạn ra, nên cậu ta mới thể yên tâm mà làm công tác nguy hiểm này.” Lewis vỗ vai Sean.

Cảm giác an toàn sao?

Như vậy vì sao các tổ viên trước đó không cho được y cảm giác an toàn? Trong số họ có người từng là mật thám của CIA, kinh nghiệm phong phú, có tinh anh của đội trinh sát, chẳng lẽ chỉ có anh mới khiến cho y an tâm?

“Không sao đâu, tôi chỉ có chút tò mò.” Sean luồn tay vào trong tóc, “Việc này cũng đừng nói cho Hawkins biết, nếu tên kia biết tôi tới hỏi anh chuyện của White, có lẽ y sẽ tìm đến tôi gây sự, nói tôi không nên can thiệp vào quá khứ của y linh tinh”

Lewis gật đầu, Sean rời khỏi.

Anh bỗng nhiên không muốn quay về phòng mình, vì thế bắt đầu cuộc tản bộ vô phương hướng.

Một binh sĩ tuần tra cầm súng đi qua nhìn anh: “Hey, đã trễ thế này còn không về phòng?”

Sean cười, lấy thuốc lá ra khỏi túi áo: “Nghện thuốc lá, muốn một điếu không?”

“Cảm ơn, nhưng tôi đang làm nhiệm vụ. Hút xong rồi liền sớm một chút trở về ngủ.” Binh sĩ tuần đêm ôm súng đi.

Khí hậu của Baghdad về đêm vẫn có chút khô nóng, nhưng lúc này, Sean cảm thấy rét lạnh.

Bất tri bất giác anh đi tới trước khu ký túc xá của Andrew.

Trước cửa ký túc xá, có một bóng người ngồi trên bậc tam cấp, cũng đang hút thuốc.

Ánh lửa trên điếu thuốc lập lòe, Sean nghiêng đầu, đi đến gần, phát hiện người đó là Strong.

“Hi, Strong.”

“A..... Sean.” Strong xê dịch khỏi vị trí ngồi, nhường ra một chỗ cho Sean.

Sean ngồi xuống bên cạnh anh ta, “Quen với Baghdad chưa?”

“Đã từng ở bộ đội đặc chủng trải nghiệm sẽ thấy Baghdad coi như không tồi. Còn hơn những ngày ở rừng nhiệt đới Thailand truy bắt tội phạm buôn hàng trắng.”

Sean gật đầu.

“Thật xấu hổ, hôm trước vừa mới gặp mặt đã nói cậu giống người khác, hiện tại suy nghĩ lại thấy mình thật bất lịch sự.” Strong tự giễu.

“Không sao cả, có lẽ anh cũng không phải là người duy nhất nhận ra sự giống nhau đó.” Sean an ủi, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, anh có ảnh chụp của White không? Tôi rất muốn nhìn xem hai chúng tôi rốt cuộc tương tự bao nhiêu?”

Strong sững sốt một chút, lập tức cười rộ lên: “Tốt, tôi có một tấm hình chụp chung.” Anh ta đứng dậy đi vào trong phòng, lấy ra một quyển sách, lật vài trang tìm tấm hình vừa nói, “Quyển sách này tôi vẫn luôn mang theo, nhưng rất ít khi lấy ra xem. Lúc ấy tiểu đội của chúng tôi có sáu người, đây là tấm hình đầy đủ nhất. ”

Sean đi vào trong phòng, nhận lấy tấm hình phía dưới ánh sáng của ngọn đèn. “Anh đừng nói cho tôi biết ai là White, tôi tự mình tìm xem.”

“Tốt.”

Kỳ thật, chỉ cần biết rằng mình có ngoại hình giống White, cũng sẽ dễ dàng nhận ra trong ảnh chụp ai là White .

“Là anh ta phải không?” Sean chỉ vào một người thanh niên miệng chỉ khẽ mỉm cười lại vẫn cho người ta cảm giác thực sáng lạn.

“Là cậu ta.” Strong thở dài, sau đó cười, “Có điều trong số những người có mặt trong tấm ảnh này, chỉ còn sống sót có hai người, trong đó một người là tôi.”

Sean nheo mắt, bởi vì trên cổ White tựa hồ lộ ra một vật gì đó giống như một hình Thánh giá, bởi vì quá nhỏ, cho nên anh nhìn không rõ, “White tín giáo không?”

Strong nhận lấy ảnh chụp, “A, là cây Thánh giá bằng bạc phải không? Cậu ta có nó từ hồi làm lễ rửa tội, từ nhỏ đến lớn đều vẫn đeo. Sau vụ nổ bom đó, chúng tôi tìm thấy nó trong đồng gạch vụn, là thứ duy nhất của White còn nguyên vẹn, chúng tôi cũng nhờ nó mà nhận được thi thể của White.....”

45. Chương 45

Sean thoáng chốc như hiểu ra điều gì: “Nó là di vật của White, sau đó được đưa tặng cho Hawkins đúng không?”

“Đúng vậy, sao cậu biết?” Strong hỏi.

“Tôi nhìn thấy Hawkins cũng mang một sợi dây chuyền có mặt Thánh giá.” Sean ngẩng đầu, “Anh cũng biết đấy, anh ta vốn chỉ tin tưởng chính mình, không tin tưởng Thượng đế.”

“Hẳn là khi biết Hawkins gia nhập EOD, mẹ của White đã cho cậu ta, hy vọng linh hồn của White có thể phù hộ cậu ta bình an vô sự.” Strong bỗng nhiên nhớ tới điều gì, vẻ mặt trở nên nhu hòa, “Tôi nhớ rõ có một lần nghỉ phép, tôi cùng White và mấy người bạn ngồi ăn thịt cuốn trong một nhà hàng, sau đó gọi cả Hawkins khi đó còn đang học trung học đến.”

“Rất khó tưởng tượng cái cảnh anh ta cùng một đám bạn bè đùa giỡn ăn uống.” Sean cười nói.

“Đúng vậy, nhưng lúc đó cậu ta còn dễ gần hơn bây giờ một chút. Chúng tôi cười hỏi cậu ta về sau có muốn học đại học hay không? Thành tích ở trường của cậu ta rất tốt, bản thân cậu ta cũng rất yêu thích Vật lý học.”

“Anh ta nói muốn học đại học?”

“Cậu ta nói mình muốn vào bộ đội đặc chủng.” Strong càng cười rộ, “Sau đó chúng tôi nói với cậu ta, bộ đội đặc chủng không phải nơi muốn là có thể vào được, cho dù cậu ta có một người cha rất danh tiếng trong quân đội. Thế nhưng White lại vỗ vai cậu ta và nói, “nếu có một ngày cậu tiến vào được bộ đội đặc chủng, khi chúng ta làm nhiệm vụ, cậu chính là người canh gác phía sau của chúng tôi, là chiến hữu mà chúng tôi tin cậy nhất.”

‘Cậu chính là người canh gác phía sau của chúng tôi’, những lời này khiến Sean sững sờ.

Đây là lời mà anh đã nói trong lần đầu tiên anh và y gặp nhau.

Tôi sẽ trở thành người bảo vệ phía sau lưng anh.

Sean khẽ nhếch miệng, giống như nghe được câu một chuyện đùa hoang đường nhất trên đời.

“Sean?” Strong nhìn thấy vẻ mặt của anh biến đổi, “Cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Sean trả tấm ảnh chụp cho đối phương, “Cũng không sớm, tôi nên trở về phòng.”

“Ok, ngủ ngon, Sean.”

Ngay khi Sean sắp bước chân ra khỏi phòng, Strong nắm lấy anh, “Sean..... Tôi nhận ra được Hawkins rất tin cậy cậu, mong cậu có thể cố gắng hết sức bảo vệ an toàn cho cậu ta.”

“Chắc chắn rồi, trong vòng 25 ngày còn lại.” Sean thực sự nghiêm túc nhìn về phía Strong.

Anh đi lững thững dưới bầu trời đêm, chung quanh là lính gác đi qua, “Hey, brother! Sớm một chút trở về ngủ a!”

Sean giơ tay lên đáp lại.

Trái tim anh thật nặng nề, tựa hồ tất cả mọi loại áp lực mà Baghdad có thể gây ra cho anh từ trước đến nay toàn bộ tập trung trong giây phút này.

Mỗi ngày anh đều chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm đến cực điểm, khi trong đám người có một người bất kỳ nhìn thấy anh, người đó có thể gây ra cho anh cái chết. Khi có người đi về phía anh, anh có thể sẽ chết. Khi có người yêu cầu anh đến một nơi nào đó, ở đó anh có thể sẽ chết.

Ở nơi đây, anh gặp Hawkins, một kẻ chỉ chấp nhất vào thể giới mà hắn thấy, một kẻ điên. Khi Sean phát hiện mình đã chiếm được một vị trí nhỏ trong cái thế giới chỉ có bom cùng Montero của Hawkins, anh có chút tâm động, còn có chút đắc ý. Nhưng mà anh không hề nghĩ ra rằng, có lẽ anh chỉ là một kẻ khoác bóng ‘White’ nên được bỏ vào thế giới kia mà thôi.

Đi đến trước cửa phòng, cái người đang khiến lòng anh gợn sóng đang ngồi yên trên bậc thang.

“Cậu đi đâu?” Hawkins ngửa đầu, không biết y đã chờ đợi anh bao lâu.

“Tôi đi hút thuốc.” Sean khẽ nhích môi cười, mở cửa.

Hawkins rất ít khi chờ đợi, bởi vì y đem đại bộ phận thời gian của mình dùng vào việc truy đuổi Montero James.

Hiện tại y dùng thời gian đó để chờ đợi anh, thật là trân quý a.

Sau khi vào phòng, anh mở đèn lên. Hawkins nói: “Sau khi tôi giúp cậu rửa mặt, chẳng phải cậu đã nói cậu buồn ngủ?”

“Tôi không ngủ được, cho nên liền ra đi loanh quanh một chút a.” Sean ngồi lên mép giường, “Sao, chẳng phải anh đã về phòng? Sao lại quay lại?”

“Không có gì. Chỉ là muốn nhìn thấy cậu.” Hawkins đi tới, “Chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

“Trên cái giường đơn chật hẹp này?” Sean nhanh chóng nằm xuống, chiếm trọn cả cái giường, “Anh muốn ngủ thế nào đây?”

Hawkins đi đến, nằm sát vào Sean, đầu đặt bên cổ anh, ngực hai người kề sát, phập phồng, “Như vậy là được.”

Sean bị sự cố chấp của y khiến muốn bật cười, “Được rồi, được rồi, tôi chừa một chút vị trí cho anh nằm, nhưng xin anh đừng có nằm đè lên người tôi thế này, như vậy hai chúng ta đừng ai nghĩ đến chuyện ngủ được.”

Hawkins nâng người dậy, Sean trở mình dịch thân vào sát tường, quay mặt vào vách tường. Cánh tay của Hawkins đưa về phía anh, ôm lấy anh.

Cây Thánh giá trên cổ y rơi xuống, theo nhịp hô hấp mà sát qua cổ anh, như có như không.

Tôi nói tôi sẽ trở thành người canh gác phía sau lưng anh, vì thế anh đem lòng tin của anh chia cho tôi.

Anh đã nói vì có tôi ở xa xa dõi theo anh, cho nên anh cảm thấy an toàn và bình tĩnh.

Anh nói anh thực nhớ tôi.

Anh nói muốn vĩnh viễn ở bên tôi.

Kỳ thật tôi nghĩ sai rồi, bởi vì tất cả những lời này không có lời nào là dành cho tôi hết.

Hốc mắt Sean cay xè, anh nhắm mắt lại.

Anh là một người đàn ông, là một người lính, vô số lần cùng tử thần đối diện, anh đều chưa từng rơi lệ.

Cho nên lúc này đây, cũng không thể.

“Sean, cậu làm sao vậy?” Thanh âm của Hawkins âm từ đỉnh đầu truyền đến, cánh tay y cũng khép lại càng chặt.

“Không sao, tôi muốn ngủ, tự anh cẩn thận đừng ngã xuống.” Sean nhẹ giọng trả lời.

Tôi sẽ tiếp tục cầm súng đứng ở phía sau anh, bởi vì anh mà sợ hãi, bởi vì anh mà lo lắng, đem hết khả năng để bảo vệ anh.

Bởi vì tôi là đồng đội của anh, bởi vì tôi là Sean, tôi yêu anh.

Nhưng chỉ ở 25 ngày cuối cùng này.....

Sáng sớm 10:20, tiểu tổ của Hawkins tới một chỗ có khả năng vùi địa lôi.

Sean và các đồng đội xuống xe, khu vực này đã có quân trị an địa phương làm công tác cách ly.

Một lính mỹ trẻ tuổi đang trao đổi gì đó với hai người bản xứ, người bản xứ kia có lẽ muốn đem bao cát trên mặt đất đặt lên xe đẩy của anh ta. Đáng tiếc, một người nói tiếng Anh, hai người nói tiếng Đức, căn bản không thể trao đổi.

Sau đó, người lính trẻ kia cúi người đi giúp người dân bản xứ vác bao cát trên mặt đất lên xe.

Sean hướng về phía người lính kia kêu to: “Dừng lại! Không được chạm đến bất cứ thứ gì!”

Nhưng đáng tiếc, người lính trẻ đã đem bao cát nâng lên khỏi mặt đất, một tiếng nổ, ba người liền biến mất trong khói bụi.

Lại có binh lính muốn chạy đến, Sean kêu to: “Tất cả đứng ở tại chỗ! Không ai được nhúc nhích!”

Jill lấy tay ôm trán, “Trời ơi, tôi đã rất nhiều lần báo cáo lên quân doanh đừng bao giờ đưa những đứa ngốc này đến nữa Phong cách lịch thiệp của dân Mỹ không thích hợp với nơi này!”

Mà tiếng hét của Sean cũng đã khiến những binh lính trẻ trở nên an phận hơn nhiều. Bọn họ cũng có vẻ hiểu ra rằng nơi này không phải là nước Mỹ hòa bình, nơi này mỗi người lạ mặt đều có thể trở thành kẻ địch nguy hiểm của họ.

Sean cùng Jill rất nhanh chóng dàn dựng dụng cụ, Hawkins điều khiển người máy tiến lên.

Jill muốn về xe lấy nước uống, Sean cũng thấy có chút khát nước, vừa muốn đi theo liền bị Hawkins kéo lại.

“Làm sao vậy?” Sean nghiêng người về phía y, nhìn vào màn hình điều khiển, nghĩ rằng người máy đã phát hiện ra thứ gì.

“Ở bên cạnh tôi.” Tay trái của Hawkins nắm chặt lấy cổ tay Sean, ánh mắt y vẫn đang nhìn màn hình.

“Tôi chỉ muốn đi uống nước.” Sean có chút bất đắc dĩ.

“Jill sẽ lấy đến.” Hawkins nắm tay anh càng chặt.

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ ở lại đây, nhưng anh không cần nắm lấy tôi như thế này, rất kỳ quái.”

Nghe thấy Sean cam đoan, Hawkins mới buông anh ra.

Người máy đã phát hiện ra địa lôi, kích nổ nó.

Nhiệm vụ lần này được thực hiện khá thuận lợi, ngoại trừ người lính trẻ bị nổ chết, nhưng ít nhất kẻ điên Hawkins đã dùng trình tự bình thường đến không thể bình thường hơn để hoàn thành đợt phá bom này.

Nhưng Sean âm thầm cảm thấy được, Hawkins tựa hồ có gì đó không yên lòng.

Loại không yên lòng này bắt đầu có từ khi y nhìn thấy Strong. Sean có thể tưởng tượng được, sợ rằng thứ duy nhất mà Strong có thể đem đến cho y cũng chính là trí nhớ về White không thể phai mờ.

Trở lại quân doanh, luôn luôn độc lai độc vãng Hawkins lại khiến Sean cùng Jill kinh ngạc khi y chủ động nói: “Chúng ta đi ăn đi.”

“Anh chắc chắn anh vừa mới nói là ‘ chúng ta ’?” Sean buồn cười.

“Đúng, chúng ta.” Y nắm lấy tay Sean, không để ý đến Jill đang khóa xe, đi ra khỏi ga-ra.

Nhà ăn vốn không có bao nhiêu người, nhưng Hawkins vẫn yêu cầu Sean ngồi ở trước bàn ăn chờ.

Vài phút sau, y bưng format và salat tới.

Sean có chút buồn cười, tựa hồ vì mấy ngày trước lúc họ đi ăn, Jill chọn đúng thứ anh yêu thích mà Hawkins mua một đồng lớn nhưng không hề có đồ ăn mà Sean muốn, người này sẽ không vì muốn “san bằng tỉ số” mới muốn lôi anh đi ăn bữa ăn này đi?

Nhớ tới đêm qua y chạy tới ôm mình cùng nhau ngủ, Sean lại bỗng cảm thấy Hawkins kỳ thật lại đang dùng một loại phương thức thực ngược ngách lấy lòng anh.

Sean bỗng dâng trào một loại tâm tư muốn thử xem hư thực, anh ăn hai miếng format lại nói, “A, hôm nay không có bột vani a..... Format phải ăn với bột vani mới ngon.....”

Tuy trách là trách vậy, nhưng anh biết từ trước đến nay bếp ăn vốn không dùng bột vani với format.

Hawkins đứng dậy, đi lấy một bình nhỏ bột vani đến.

Sean nhìn thấy y đưa bột vani đến trước mặt mình, thực sự muốn hỏi rốt cuộc là y bị làm sao vậy?

Bữa tối trôi qua trong bầu không khí quái lạ.

Lúc sau, Jill cũng đi vào nhà ăn, chọn đồ ăn xong tất nhiên là ngồi xuống bên cạnh Sean.

“A, là format a, cậu quả thật ăn không biết chán.” Jill chọn trứng cuộn thịt.

“Aha, trứng cuộn thịt! Tôi đến đây lâu như vậy mới chỉ ăn được có ba, bốn lần!”

“Đương nhiên, làm không dễ hơn nữa hết rất sớm, ném thử một miếng?” Jill cắt một miếng cho Sean, “Đúng rồi, ăn xong tôi cho cậu xem một thứ.”

“Cái gì vậy?” Sean vừa ăn vừa hỏi, phía đối diện, Hawkins vẫn đang cắt miếng thịt trong đĩa, động tác thông thả lưu loát, có điều Sean rất muốn hỏi y, thịt đã sắp bị cắt thành sợi nhỏ, y định khi nào thì mới bỏ vào miệng ăn?

“Kỳ tích trên sa mạc.” Jill ra vẻ thần bí, “Cậu đến nhìn sẽ biết.”

46. Chương 46

Con dao ăn của Hawkins để lại một vết cắt bén nhọn trong lòng đĩa, Sean cùng Jill đồng loạt ngẩng đầu nhìn y, sau đó thấy y trầm mặc bắt đầu đem đồ ăn trong đĩa bỏ vào miệng.

Ăn xong, Sean theo Jill đi rồi.

Vừa đi, Sean vừa cảm nhận được ánh mắt Hawkins đuổi theo sau lưng mình, ánh mắt cơ hồ đốt ra hai cái lỗ trên lưng anh.

Jill cố ý ghé lại bên tai Sean, “Cậu có cảm thấy Hawkins đặc biệt không thích chúng ta nói chuyện với nhau? Từ khi tôi bước vào nhà ăn, tôi liền cảm thấy con dao ăn của anh ta không phải đang cắt thịt trong đĩa mà là cắt trên xương cốt của tôi.”

“Có khủng khiếp đến vậy sao?” Sean buồn cười.

“Đương nhiên là có.” Jill đưa Sean vào phòng, trước cửa sổ có một bồn hoa nhỏ, anh ta lấy nó đặt trước mặt Sean, “Là bạc hà, tôi đã gieo thật lâu, xem nó vẫn không có động tĩnh gì, còn tưởng rằng không sống được, ai biết buổi sáng hôm nay phát hiện tên nhóc con này lại lớn nhiều như vậy.”

Sean nhận lấy, lấy ngón tay chạm nhẹ vào lá bạc hà, nó nhẹ nhàng lay động vài cái, tản mát ra mùi thơm ngát: “Trước kia tôi cũng trồng một cây ở cửa sổ.”

“Vậy sao? Ở bộ đội đặc chủng?” Ánh mắt Jill trầm xuống, có điều anh ta lại đang đưa lưng về phía Sean.

“A..... Không phải, khi tôi còn chưa nhập ngũ.” Vincent ở căn cứ không quân T25 từng trồng, không phải Sean.

“Thích thì cầm đi.” Jill cười.

“Anh đặc biệt đem hạt giống bạc hà đến Baghdad để trồng, thật vất vả nó mới nảy mầm, anh lại tặng cho tôi?”

“Cầm đi.” Jill phát phát tay, “Tôi.....Trước kia ở T25 có một đồng đội luôn thích đặt một bồn bạc hà nho nhỏ như vậy ở cửa sổ. Sau đó hắn chết ở Baghdad, tôi liền tự hỏi không biết trên cửa sổ phòng hắn có phải cũng lại có một chậu bạc hà nho nhỏ như lúc trước hay không.....”

Sean nhìn Jill.

Ở không quân căn cứ, Jill là một chàng đẹp trai có tiếng, cười rộ lên đặc biệt mê người. Lúc đó Vincent còn không thấy Jill thuận mắt, nhưng giờ phút này Sean nhìn thấy anh ta, bỗng nhiên có một loại xúc động muốn ôm lấy anh ta thật chặt.

Anh muốn nói: “Người anh em, đừng khổ sở như vậy, tôi chính là Vincent.”

Nhưng anh biết mình không thể nói, bởi vì chuyện này thật sự rất vớ vẩn .

“Cám ơn, Jill.” Sean mỉm cười, “Tôi sẽ chăm sóc nó thật cẩn thận.”

.....

Sean bưng bồn bạc hà đi khỏi phòng Jill liền thấy một người miệng ngậm thuốc đi ngang qua khu ký túc xá này.

“Andrew?” Sean gọi một tiếng.

Đối phương quay mặt đầu lại, dưới ánh trăng cũng không mấy sáng rọi, Sean thấy một vết thương trên mặt anh ta.

“Anh làm sao vậy? Andrew?”

Đối phương khẽ cười cười, “Hôm nay..... Có một nhiệm vụ.” Anh ta đi tới, đứng bên cạnh Sean.

“Có thể làm anh bị thương, nhiệm vụ này không đơn giản. Các anh đi dẹp phần tử có vũ trang?”

“Hừ, xem như Bắc khu cá lớn .” Andrew nhướn mi, “Vận khí của tôi tốt lắm, có ba phát đánh lên áo chống đạn, nhưng một đồng đội của tôi bị thương ở bắp chân.”

“Nghiêm trọng không?”

“Không thương tổn đến xương cốt, được trực thăng đưa đến bệnh viện, chừng nửa tháng sẽ trở về.” Andrew đi đến trước cửa phòng mình, “Vào ngồi một lúc?”

Sean gật đầu, tuy rằng vết sẹo là huân chương của nam nhi, nhưng anh vẫn quyết định cho Andrew bôi thuốc, bởi vì tên kia tuyệt đối sẽ không để tâm đến vết thương trên mặt mình.

Đem bạc hà đặt trên bàn, Sean nhìn quanh phòng. Andrew mặc dù xét về tính cách thì cùng Hawkins có thể nói một trời một vực, nhưng bọn họ có một điểm giống nhau là phòng của họ được sắp xếp mười phần mười sạch sẽ ngăn nắp.

Sean lấy hòm thuốc từ trong ngăn tủ ra, lấy băng gạc cùng băng dán.

Đầu tiên là rửa sạch miệng vết thương, sau đó Sean cắt lấy một đoạn băng gạc thích hợp, đặt lên bên ngoài vết thương.

Khuôn mặt Sean nghiêng nghiêng, hơi thở của hai người chạm vào nhau trong không khí, chậm rãi hòa hợp làm một. Khi Sean buông tay xuống, anh mới phát hiện Andrew vẫn nhìn anh chăm chú.

Ánh mắt anh ta đã không còn vẻ nghiến ngấm thường khi, bởi vì nó bây giờ vô cùng nghiêm túc mà thâm thúy.

Sau đó anh ta khẽ giãn môi cười, dùng giọng điệu đùa giỡn nói: “Vừa rồi cậu nghiêng đầu đi như vậy khiến tôi nghĩ Cậu muốn hôn tôi.”

Sean rũ mi mắt xuống, lấy băng gạc và nước thuốc bỏ vào hòm, “Thần kinh hài hước của anh phát triển ngoài ý muốn!”

Andrew nghiêng người về phía trước, chớp mũi cách Sean càng ngày càng gần, mà Sean theo bản năng ngửa về phía sau, một bàn tay chống lên mép giường. Giọng Andrew rất trầm thấp, chậm rãi tản ra trong không khí, “Sean, cậu biết không..... Khi mọi người nghe thấy những lời họ không muốn nghe, họ sẽ tự an ủi mình rằng đó là sự hài hước.”

“Andrew.....” Sean muốn đứng lên, lại bị đối phương dè lấy bả vai.

“Ngày đó, tôi đã nhìn thấy dấu vết trên cổ cậu. Đó không phải là vết muỗi Baghdad đốt, cũng không phải là vết vải dệt của gói dầu hàn lại, mà là dấu vết do một người đàn ông để lại.” Andrew vẫn duy trì ý cười, nhưng Sean lại cảm thấy áp bách.

Sean nuốt khan, sức quan sát của Andrew là vô cùng sắc bén, bất kể anh có cố gắng che giấu mối quan hệ của mình và Hawkins bao nhiêu, bị Andrew phát hiện cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Đúng vậy, là anh ta.” Sean chậm rãi ngồi ngay ngắn lại, không hề lảng tránh ánh mắt của đối phương.

“Như vậy hẳn có thể, vì sao tôi không thể?”

Những lời này khiến Sean nở nụ cười, “Tin tôi đi, tôi cùng Hawkins tựa như một vụ tai nạn.”

“Vậy còn tôi thì thế nào? Sean?” Bàn tay đặt trên vai anh càng thêm dùng sức, “Cậu hẳn là biết rõ.”

“Đúng vậy, tôi biết rõ.” Sean đứng lên, “Nhưng để cho chúng ta vĩnh viễn là bạn bè chẳng phải rất tốt sao? Anh hẳn phải biết, có một vài thứ một khi đã vỡ sẽ không bao giờ hàn gắn lại được nữa.”

Sean đi ra cửa, giọng Andrew đuổi theo anh, “Sean, cậu đã thay đổi.”

“A? Từ lúc nào?”

“Tôi không biết..... Có lẽ từ lúc cậu bị ngã chấn thương đầu.” Nụ cười của Andrew có chút trào phúng.

“Có lẽ từ phút đó, tôi vốn là không phải là Sean mà anh từng biết. Ngủ ngon, Andrew.” Sean đóng cửa lại.

Thế giới này vốn hoang đường.

Anh từ Vincent biến thành Sean. Andrew quyến luyến Sean “lúc đầu”, Jill tìm kiếm hình bóng của Vincent trên người Sean, mà Hawkins thì xuyên thấu qua Sean nhìn thấy White.....

Như vậy mình rốt cuộc là ai? Sean, Vincent, hay là White?

Sean ngửa đầu, hai chân mày cau lại thành một đường cong khó mở, anh muốn thở dài, lại không biết phải thở dài vì lẽ gì.

Đi đến cửa phòng mình, Sean thấy Hawkins.

Tên kia lại ngồi ở trên bậc thang, Thượng đế à, Hawkins sẽ không quyết định bắt đầu từ hôm qua trở đi, mỗi tối đều đến phòng anh ngủ đấy chứ?

“Làm sao vậy? Đừng nói với tôi rằng anh lại muốn cùng tôi chen chúc trên một cái giường ngủ.” Sean đứng trước mặt y, ôm cánh tay, không có ý định mở cửa.

“Không thể?” Hawkins ngẩng đầu lên, “Cậu ở chỗ Jill lâu như vậy?”

“Không, trên đường trở về tôi gặp Andrew.” Nhắc tới Jill, Sean lập tức nhớ tới bồn bạc hà của mình còn đặt trên bàn trong phòng Andrew.

“Buổi tối của cậu thực bận rộn.” Khuôn mặt của Hawkins bị che khuất trong bóng tối, thấy không rõ lại có một loại hấp dẫn người tìm kiếm nhìn cho rõ.

“Anh ta bị thương, tôi chỉ giúp anh ta xử lý vết thương.” Sean không biết vì sao mình phải giải thích cho đối phương nghe, có thể bởi anh cảm nhận được ở Hawkins sự bất an nên có chút mềm lòng.

Lewis nói không sai, Hawkins kỳ thật rất cô độc. Cái chết của White khiến y quen với loại cô độc này. Khi Sean xuất hiện, theo ý nghĩa nào đó mà nói, đã đánh vỡ loại thói quen này.

“Tôi muốn ngủ cùng với cậu.” Những lời này, Hawkins nói rất kiên định.

Sean cảm thấy mình phải nói “Anh thích ngủ nơi nào tùy anh, ngoài trừ giường của tôi”, nhưng cuối cùng anh vẫn mở cửa để y theo vào.

Chỉ còn hơn ba tuần, tôi sẽ thuận theo trái tim mình tiếp tục ôm lấy thứ tình yêu nực cười này với anh.

Sean nằm vào phía giáp tường, Hawkins nghiêng người ôm anh, bàn tay vòng qua gáy Sean ôm anh vào lòng, sau đó là một cái hôn môi, tha thiết nồng nàn, khi nó bắt đầu chuyển sang cuồng nhiệt, Sean đẩy lười Hawkins ra ngoài.

“Chúng ta cần nghỉ ngơi, hôn kịch liệt trước khi ngủ không thích hợp đại não nghỉ ngơi.” Sean cúi đầu vào ngực Hawkins, anh biết chỉ có như vậy mới bình phục được nỗi bất an của đối phương, nếu không chỉ sợ Hawkins sẽ dùng phương thức cực đoan đến ép buộc anh.

Giờ đây Sean có chút sợ hãi cùng Hawkins làm tình. Lúc trước là vì kháng cự cảm giác áp đảo từ y, hiện tại là bởi vì anh không hy vọng Hawkins mượn thân xác anh đi giữ lấy một người khác.

Ít nhất, một đêm này trôi qua bình tĩnh, Sean ngủ ngon, ngoại trừ việc thân thể vẫn bị cố định trong không gian quá mức nhỏ hẹp.

Hawkins tỉnh lại sớm hơn anh, tay y chạm rãi vuốt ve mái tóc anh, môi hôn lên trán và chóp mũi anh, khi y muốn đụng vào môi anh, Sean tỉnh lại.

“Tôi càng mong mỗi hiện tại tại cái giường của tôi có thể cho tôi dang rộng chân tay.” Anh không hiểu, Hawkins rốt cuộc làm cách nào để cả một đêm nằm nghiêng về một phía ngủ, hơn nữa cánh tay vẫn luôn ôm lấy anh, y thực sự đã ngủ hay sao?

Hawkins thực nghe lời buông Sean ra, đứng dậy ngồi lên ghế.

Sean thân lại thất lưng một cách sảng khoái, Hawkins cứ như vậy lẳng lặng nhìn anh.

“07:20, anh không quay về tắm rửa một chút sao?” Sean hỏi y.

Hawkins gật đầu, đi ra cửa, “Lát nữa gặp.”

Lúc cửa mở, y nhìn thấy một bồn bạc hà để trên bậc thang.

“Sean, đây là cái gì?”

“A, bạc hà của tôi!” Sean đứng lên, thật cẩn thận nâng bồn bạc hà lên đem vào phòng.

Andrew tới lúc nào? Sáng nay, hay là đêm qua sau khi anh rời khỏi anh ta liền đuổi theo ở phía sau?

Có lẽ anh ta đã thấy Hawkins ngồi ở cửa chờ anh, cho nên mới để lại bạc hà ở cửa mà không gõ cửa.

47. Chương 47

Ca trực của bọn họ đến quá trưa thì kết thúc, tiểu tổ của Sẹo đến tiếp nhận công tác.

Mà hôm nay cũng là ngày bọn họ phải đi làm đánh giá tâm lý.

Tiến sĩ Grey ngồi trong văn phòng, ông ta nghĩ công tác của mình ngày hôm nay sẽ không mấy thuận lợi, nhưng ngoài dự đoán là đối tượng ông ta cần cố vấn hôm nay lại tự động tìm đến ông ta.

Khi Hawkins ngồi xuống trước mặt ông ta, Tiến sĩ Grey có dự cảm không lành, mỗi lần Hawkins chủ động tìm đến ông ta nhất định không có chuyện tốt.

“Đã lâu không gặp, Hawkins.” Tiến sĩ Grey tươi cười, “Gần đây khỏe không? Có cảm giác phiền muộn muốn phát tiết?”

“Có, bởi vì công việc mà tôi không thể tận tình làm cậu ta.” Khi nói, Hawkins ngay cả con mắt đều không chớp.

Tiến sĩ Grey ho khan, “Tôi nghĩ rằng vấn đề này không nằm trong khả năng giải quyết của tôi. Tôi tin tưởng bằng vào khả năng kiên nhẫn kinh người của anh, hẳn là anh sẽ không vì thế mà muốn tự sát hoặc giết sạch những kẻ khiến anh ngứa mắt?”

“Có, Andrew cùng Jill.”

“Bởi vì bọn họ thân thiết với Sean quá ?” Tuy rằng Tiến sĩ Grey cảm thấy Hawkins là một nan đề, nhưng ông ta không thể phủ nhận, đôi khi vấn đề tâm lý của Hawkins có thể coi như lạc thú duy nhất của ông ta trước Baghdad buồn tẻ này.

“Không, bởi vì bọn họ thích cậu ta.”

Tiến sĩ Grey nhìn xuống, “Hawkins, tôi cũng không có cách nào khiến bọn họ không thích cậu ta. Còn có vấn đề gì khác hay không?”

“Tôi gặp Strong..... Chiến hữu trước kia của White. Sau đó tôi bắt đầu nằm mơ, mở thấy cảnh White bước vào tòa nhà ấy, tôi không ngừng la hét ngăn cản anh ta đừng đi vào, nhưng anh ta không nghe thấy lời tôi.”

“Sau đó? Kết quả có giống như sự thật từng xảy ra hay không?”

Hawkins im lặng vài giây, “Tôi không thấy được kết quả, Sean lay tỉnh tôi.”

“Hai người tiến triển không tồi a, ít nhất khi anh đang ngủ, cậu ta đã ở cạnh anh.”

“Bởi vì không muốn lại mơ đến giấc mơ đó nên tôi hi vọng lúc ngủ, Sean sẽ luôn ở bên cạnh tôi.” Hawkins nghiêng đi mặt, suy nghĩ của y tựa hồ xuyên qua vách tường bay về một nơi xa xăm.

“Anh nằm mơ đến giấc mơ đó, có thể vì anh đã gặp lại Strong, hoặc là”

“Hoặc là cái gì?”

“White là thứ quá khứ anh muốn giữ lấy nhưng lại bất lực. Ở hiện tại, anh còn có thứ gì đó muốn giữ chặt, anh cảm thấy anh cũng sắp không thể giữ được nó nữa, cho nên giấc mơ đó chính là một điềm báo mà từ trong tiềm thức anh muốn tự cảnh báo với mình.” Tiến sĩ Grey nghiêm túc nhìn y, “Suy nghĩ một chút, tốt cùng là anh muốn gì?”

“Vì tôi vẫn không tìm được Montero James?” Hawkins nhú mày, anh ta có vẻ cũng không mấy xác định cái đáp án này.

“Tôi không thể trả lời thay anh, Hawkins.” Tiến sĩ Grey cúi đầu bắt đầu ghi báo cáo đánh giá tâm lý, “Bởi vì đáp án chỉ có mình anh biết.”

Sau khi Hawkins rời khỏi hơn một giờ đồng hồ, Sean đến.

“Chào Sean.” Tiến sĩ Grey quan sát vẻ mặt của Sean, nhiều lúc Sean cũng không thích Tiến sĩ Grey, bởi vì ông ta thường xuyên có thể nhìn thấu một số chuyện mà ngay cả bản thân anh cũng không rõ.

“Chào, bác sĩ.” Để tiết kiệm thời gian, Sean chủ động hướng Tiến sĩ Grey thẳng thắn, “Cho tới bây giờ, tôi không muốn tự sát, cũng không muốn sẽ giống bất cứ kẻ nào nổ súng cho hả giận, tôi tràn ngập kỳ vọng đối với việc mấy tuần nữa sẽ chấm dứt nghĩa vụ tại Baghdad, hy vọng trong thời gian này tôi không gặp sự cố mà xong đời.”

Tiến sĩ Grey hé miệng: “Nhưng tâm lý của anh không thể tích cực toàn bộ, luôn luôn phải có một phần tiêu cực ở trong đó.”

“Đúng vậy..... Hai ngày trước có một tân binh bị địa lôi nổ chết, ta cảm thấy rất đáng tiếc cho cậu ta.”

“Đây là đương nhiên.”

“Nhưng chỉ là đáng tiếc mà thôi.” Sean cười, vẻ mặt của anh đang nói chính anh tựa hồ cũng không hiểu nổi mình, “Nếu là trước đây tôi sẽ mơ thấy ác mộng, tôi sẽ giống những binh lính khác muốn tiến lên cứu cậu ta mà không phải là hồ lớn yêu cầu mọi người đứng yên tại chỗ, thậm chí tôi có cảm giác nếu không ai nhắc tới chuyện này tôi sẽ quên ngay chuyện có một người đồng đội từng bị nổ tan xác trước mặt tôi.”

“Cậu là một lão binh, đã trải qua rất nhiều. Cậu đã có thói quen.”

“Nhưng tôi không muốn quen.” Sean lắc lắc đầu, “Chuyện này nói lên rằng tôi đang trở nên chết lặng. Hiện giờ tôi muốn rời khỏi Baghdad nhiều hơn bất cứ lúc nào hết!”

Tiến sĩ Grey cau mày, ông ta hỏi một câu với thái độ rất không tự nhiên: “VẬY còn Hawkins? Với anh ta, cậu không chỉ có tình cảm đồng đội mà thôi, đúng không?”

“Đúng, đối với anh ta, tôi không chỉ có tình cảm đồng đội, điểm ấy tôi thừa nhận.” Sean cười, kỳ thật còn hơn cả sự chết lặng trước sinh tử của đồng loại, Hawkins mới là nguyên nhân chủ yếu khiến anh muốn rời đi Baghdad.

“Sau khi cậu rời khỏi Baghdad, cậu có thể sẽ trở lại bộ đội đặc chủng hoặc sẽ có một đoạn thời gian nghỉ ngơi, nhưng cậu sẽ không gặp lại được Hawkins, anh ta sẽ bị điều đến Sudan, cậu cũng biết chuyện đó rồi đấy.”

Sean đặt tay lên bàn, chống cằm, “Bác sĩ, vì sao tôi lại cảm thấy ông vô cùng - vô cùng - vô cùng muốn tôi cùng Hawkins thành đôi nhỉ?”

Tiến sĩ Grey không nghĩ tới Sean lại nhìn thấu suốt thủ pháp tâm lý ám chỉ của ông ta đối với anh, đương nhiên ông ta không hề để lộ bất cứ sự kinh ngạc nào, “Có lẽ vì khi hai người các cậu ở cùng nhau sẽ khiến cho người ngoài nhìn vào có cảm giác đặc biệt, khiến họ nghĩ hai người thành đôi cũng không phải là một ý kiến tồi.”

“Cảm giác đặc biệt như thế nào?” Sean nhìn chằm chằm Tiến sĩ Grey.

Một giây đó, trái tim tiến sĩ Grey run lên, ông ta phát giác trong lần nói chuyện này, Sean đang đảo khách thành chủ, nếu tiếp tục, chỉ sợ cuộc đối thoại giữa ông ta và Hawkins trung tướng nhất định sẽ bại lộ.

“Rất nhiều chuyện khó có thể nói thành lời, cậu cần tự mình tìm hiểu.”

Sean đứng dậy, nhìn tiến sĩ Grey, nhún vai, “Nói tóm lại, tôi muốn về nhà. Ở nơi này khiến tôi càng ngày càng không rõ lắm chính mình là ai.”

Tiến sĩ Grey dừng một chút, “Cậu là Sean Elvis à!”

“Không biết trong danh sách các chứng bệnh có thể bị mắc sau chiến tranh có tâm thần phân liệt hay không?” Sean bình thản đi ra văn phòng.

Tiến sĩ Grey nhíu mày, ông ta có một loại dự cảm, tựa hồ có gì đó thoát ly quỹ đạo vốn có sắp bùng nổ.

Mà một khi bùng nổ, lại không thể cứu vãn.

Ngay khi tiến sĩ Grey ngắt người, điện thoại của ông ta vang.

“Hawkins? Tôi tưởng rằng cuộc trò chuyện của chúng ta đã xong. Anh còn gì cần tôi cố vấn?”

“Sean nói gì đó?”

Tiến sĩ Grey cười, “Anh yên tâm, tâm lý của cậu ta thực bình thường.”

Đầu kia trầm mặc, Tiến sĩ Grey đành phải tiếp tục bổ sung: “Cậu ta cũng giống như mỗi một lão binh, khát vọng công việc chấm dứt, khát vọng về nhà, kháng cự chết lặng.”

“Không chỉ có thế.” Hawkins nói.

Tiến sĩ Grey suy tư, ông ta cũng mơ hồ hiểu được Sean có điểm nào đó không giống trước đây, “Như vậy anh phải cho tôi biết, cái “không chỉ” mà anh nói đó còn bao hàm ý gì khác?”

“Tôi..... Cảm thấy cậu ta muốn rời khỏi tôi.”

Grey bật cười, “Hawkins, còn có chưa đầy ba tuần nữa, nghĩa vụ tại Baghdad của cậu ta sẽ chấm dứt, cậu ta sẽ trở về nước mà anh cũng sẽ bị điều đi Sudan, các anh sẽ tạm thời tách ra.”

Ngón tay Hawkins bóp chặt lấy điện thoại, “Rời khỏi Baghdad, tôi sẽ mất cậu ấy.”

“Vậy lại đi tìm cậu ta, bắt lấy cậu ta. Đây không phải là chuyện rất đơn giản hay sao?”

“Được rồi.” Hawkins chấm dứt điện thoại.

Mà Sean trở lại ký túc xá không được bao lâu, liền bị sĩ quan phục trách EOD - Sehir Trung giáo - gọi vào văn phòng.

Đây là lần đầu tiên anh gặp mặt trò chuyện với Sehir, tuy rằng chưa nói tới hồi hộp, bởi vì Sean đi vào Baghdad hơn tám mươi ngày nay biểu hiện coi như không tồi, nhưng anh có tò mò, đối phương rốt cuộc muốn nói gì với anh? Sẽ không phải là tâm lý đánh giá không được thông qua?

Sehir thực thân mật. Nếu nói giờ đây Hawkins là nhân vật huyền thoại của EOD, như vậy mười năm trước Sehir cũng là, ông ta đã hóa giải một số loại bom thời đó thực hiếm thấy nhưng hiện tại lại thường xuyên gặp được.

“Mời ngồi, Trung sĩ Elvis. Đây chỉ là một lần cố vấn nói chuyện thực bình thường mà thôi.” Nhìn thấy Sean nghiêm trang cúi chào, Sehir cười mời anh ngồi ở đối diện.

“Trung sĩ Elvis, đợt luân chuyển của anh rất nhanh sẽ chấm dứt, đúng không?”

“Đúng vậy, Trung giáo, nếu sau hơn hai mươi ngày nữa tôi vẫn còn sống sót.”

“Như vậy sau đó, anh có tính toán gì không?”

Sean có chút khó hiểu, chẳng lẽ anh biểu hiện quá vĩ đại, Sehir muốn anh tiếp tục ở lại EOD?

“Không có, có lẽ tôi sẽ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó trở về bộ đội đặc chủng quân dự bị, hoặc là xuất ngũ đi.”

Trước mặt Sehir có một tập tài liệu, ngón tay ông ta nhẹ nhàng cọ xát bên cạnh tựa hồ đang tự hỏi điều gì, “Trung sĩ Elvis, anh có đồng ý đi Sudan không?”

“Sudan?”

“Đúng vậy. Tình huống ở Sudan so với Baghdad tốt hơn nhiều lắm, tuy rằng cũng cần EOD, nhưng anh cũng biết đấy, nhiệm vụ cũng không thường xuyên có như ở đây, các loại chất nổ cũng không quá khó giải quyết.”

“Vì sao lại tuyển tôi? Trong đội quân dự bị của bộ đội đặc chủng có rất nhiều người khác có thể chọn.” Sean bỗng nhiên lơ mơ cảm giác được chuyện gì đang diễn ra, anh nhớ rõ chờ công tác ở Baghdad chấm dứt, Hawkins sẽ nghe theo lời của cha anh ta đến Sudan, “Có phải vì Howard Hawkins?”

“Đúng vậy.” Sehir gật đầu, “Anh ta rất coi trọng anh, bắt đầu từ lúc nhìn thấy tư liệu của anh, anh ta đã chủ động yêu cầu tôi điều anh đến cho mình.”

“Cái gì?” Sean không thật hiểu, chẳng lẽ anh xuất hiện ở tiểu đội của Hawkins là do y chủ động yêu cầu?

“Đúng vậy, lúc đó tiểu đội của anh ta vừa có một đội viên anh biết đấy..... Sau đó kỳ thật tôi đã rất đau đầu xem đưa ai đến cho anh ta mới tốt, bởi vì rất nhiều người sau khi đến tiểu tổ của anh ta không bao lâu sẽ viết đơn xin chuyển. Tôi tìm anh ta đến nói chuyện, sau đó anh ta thấy hồ sơ ảnh chụp của anh đặt trên bàn, và rồi anh ta nói với tôi muốn nhìn hồ sơ của anh, sau đó nữa, anh ta nói với tôi, ‘Điều người này đến chỗ tôi.’” Sehir nhìn Sean, “Sean, anh thực đặc biệt. Hai ngày trước Hawkins tới tìm tôi, hy vọng khi anh ta đi Sudan anh vẫn tiếp tục là hợp tác của anh ta, tôi thật sự kinh ngạc.”

48. Chương 48

Sean sững sờ ngây người trong chốc lát, sau đó quay đầu đi, phát ra tiếng cười nhạo, “Ngài nói không sai, trung giáo..... Tôi quả thật đủ đặc biệt.....”

“Như vậy cậu có đồng ý hay không? Tôi sẽ cho cậu thời gian cân nhắc, cậu không cần ngay lập tức trả lời.”

“Cảm ơn, tôi sẽ suy nghĩ kỹ. Gặp lại sau, trung giáo.” Sean làm nghi lễ chào rồi xoay người đi.

Ra khỏi cửa là ánh mặt trời chói chang của Baghdad, ánh nắng chiếu xuống những vật dụng bằng kim loại khiến người ta không mở mắt mà nhìn thẳng được.

Sean nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt đến nỗi các khớp xương bắt đầu trắng nhợt.

Anh đã sớm biết chuyện mình cùng Hawkins tựa như một hồi sai lầm, nhưng anh thật không ngờ hồi sai lầm này bắt so với trong tưởng tượng của anh còn sớm.

Anh nghĩ nó bắt đầu từ lúc anh đứng ở trước mặt Hawkins nói ‘Tôi sẽ trở thành người bảo vệ sau lưng anh’, nhưng kỳ thật là ngay từ khi Hawkins thấy ảnh chụp trên hồ sơ của anh, nó đã bắt đầu.

Vào lúc Sean thậm chí còn không biết Hawkins tồn tại.

Tấm ảnh trên hồ sơ kia hẳn là vô cùng giống White đi, càng miễn bàn bọn họ đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng.

Tất cả mọi cố chấp của Hawkins dành cho anh, phần nhiều chính là muốn mượn Sean để lưu lại hình bóng của người kia trong lòng.

Sean xòe hai bàn tay luồn vào trong tóc, vuốt ngược lên rồi bắm chặt lấy, anh rất khó qua*, thật sự. (* tương đương với đau khổ, bồn loạn, không biết làm thế nào.)

Nhưng anh sẽ không để mình sa vào trong loại cảm xúc này, bởi vì một binh lính cảm xúc bất ổn ở trên đất Baghdad này là dễ dàng tử vong nhất. Anh là tổ viên của Hawkins, vô luận Hawkins ôm ấp tâm tình như thế nào đối với anh, anh sẽ trước sau như một chấp hành sứ mệnh của mình, thẳng đến ngày cuối cùng của đợt nghĩa vụ chấm dứt.

Vừa mới hít vào một hơi liền đụng vào một người, Sean vội vàng đỡ lấy đối phương: “Thực xin lỗi! Tôi mãi suy nghĩ quá!”

“Không có việc gì, chỉ cần lúc đỡ bom anh có thể đừng nghĩ chuyện gì khác là được.” Người mà Sean đụng vào là Eric Kul, đối phương chỉ khẽ nâng lại kính mắt, nho nhã cười nhìn về phía Sean, “Đúng rồi, đợt nghĩa vụ của anh sắp xong?”

“Đúng vậy, còn hơn hai mươi ngày, nếu tôi còn có thể sống trở về.”

Môi Eric khẽ cong lên thành một nụ cười khờ dại, lấy ra một cuốn sổ tay “Tôi cũng sắp trở về nước, cho anh số điện thoại của tôi nhé, có cơ hội chúng ta có thể gặp gỡ một chút.”

Anh ta giật tờ giấy ra, đưa cho Sean, Sean nhìn nhìn, “Tốt, không thành vấn đề.”

Buổi chiều Sean cùng đội tăng thiết giáp chơi bóng rổ, sau khi về ký túc xá tắm rửa, ăn một miếng sandwich liền mặc quân trang đi tới phòng Jill.

Tên kia gần nhất sa vào một loại trò chơi thực nhược trí, chính là cái trò đánh rụng trái cây trên cây, anh ta có thể nằm ở trên giường ôm PSP không ăn không uống.

“Sean? Có chuyện?” Jill mở cửa rồi tiếp tục ngồi về giường, ngay cả ánh mắt đều không nâng lên.

“Ngủ với anh.” Sean tự mình đi đến bên giường, lôi chăn đơn ra, mặt hướng vách tường không thèm nhắc lại.

Jill nghe xong lời này, ngón tay run lên, Game over.

Anh ta lấy khuỷu tay thúc thúc Sean, “Không có việc gì đừng nói lung tung! Tim tôi không khỏe đến như vậy!”

Sean khẽ cười, “Tôi nói cùng anh ngủ lại không có nói cùng anh làm tình, anh khẩn trương cái gì?”

Jill ném PSP lên bàn, nghiêng người đi mới có thể bảo đảm mình sẽ không ngã xuống, “Cậu làm sao vậy? Đột nhiên tối tìm tôi ngủ?”

“Bởi vì có người buổi tối sẽ đến chiếm giường của tôi.”

Jill đánh một âm thanh khinh thường, “Cậu là ngu ngốc a, hấn chiếm giường của cậu, cậu phải đi chiếm giường của hấn, như vậy hai người chẳng phải đều có giường ngủ?”

“Như vậy đi, hấn chiếm giường của tôi, tôi lại chiếm giường của anh, bằng không anh đi chiếm giường của hấn?” Sean cũng lấy tay khuỷu tay thúc thúc Jill.

“Đi chiếm giường của Hawkins? Cậu cho là tôi không muốn sống rời khỏi Baghdad ?” Jill liếc cái xem thường.

Sean nhìn vách tường lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Tôi vẫn nghĩ ba cái chuyện thối nát giữa mình và Hawkins còn không có người nhận ra đâu.”

“Nói về ba cái chuyện thối nát này của cậu Tôi dám cá cái anh chàng Andrew bên bộ đội đặc chủng bạn bè của cậu cũng đã nhận ra, cho nên anh ta mới cùng Hawkins phân cao thấp như vậy.”

“Ý anh là Andrew cùng Hawkins đều có ý với tôi?”

“Chuyện này còn cần tôi nói ra sao? Chính cậu chẳng phải cũng biết.” Jill kéo kéo khoe miệng.

“Nếu tôi là phụ nữ thì tốt quá, đứng bên ngoài nhìn hai tên đó đánh nhau, người nào thắng là có thể dẫn tôi đi.” Sean nửa đùa nửa thật.

“Vô luận cậu là đàn ông hay phụ nữ, cậu cũng không phải là chiến lợi phẩm của bất cứ kẻ nào.” Jill khoan thai nói.

Sean ngẩn ra, khoe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên, “Đúng, cho nên tôi cũng sẽ không là thay thế phẩm cho bất cứ ai.”

Sean cùng Jill, hai người cứ như vậy dựa lưng vào nhau nằm trên chiếc giường chật hẹp.

“Tôi muốn ngủ, đi tắt đèn.”

“Đèn là cậu muốn tắt, vì sao tôi phải đi làm?”

“Tôi ngủ ở bên trong anh ngủ ở bên ngoài, thế này anh đi tắt đèn chẳng phải thuận tiện hơn hay sao?”

Jill bất đắc dĩ đứng lên, tắt đèn bàn.

Hai người lưng dán lưng.

“Này, Jill..... Liệu chúng ta có thể vẫn giống như bây giờ, đem sau lưng giao cho đối phương, cho nhau lòng tin?”

“Có thể, nếu đây là điều cậu muốn.....” Trong bóng đêm Jill nhẹ nhàng cười, “Tôi sẽ không giống bọn họ, khiến cậu phiền não.”

Câu phía sau rất nhẹ, giống như tự thì thào, Sean nghe cũng không rõ mấy.

Buổi tối chín giờ, Hawkins liền giống như Sean dự kiến đi tới trước cửa phòng anh.

Y gõ cửa vài cái, không ai đáp.

Hawkins tiếp tục gõ, vẫn không ai đáp. Đi đến trước cửa sổ, qua đó có thể thấy bên trong tối đen, tựa hồ chủ nhân không ở. Y lại như mấy buổi tối hôm trước, ngồi xuống trên bậc tam cấp trước cửa phòng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Hawkins nâng đồng hồ lên nhìn, là 10:30, y lấy di động gọi cho Sean, trong phòng truyền đến tiếng chuông, vang hơn ba mươi giây nhưng không ai tiếp nghe.

Hawkins đốt một điếu thuốc, hút, sau đó là điếu thứ hai, điếu thứ ba..... Cuối cùng cả bao thuốc đều hút hết.

Tư thế của y không hề thay đổi, lưng dựa vào cửa phòng, mãi cho đến hừng đông.

Khi Sean rời khỏi phòng Jill, đối phương dùng ngữ khí phần nộ nói: “Tôi nay tôi tuyệt đối sẽ không mở cửa cho cậu vào. Giường đơn ngủ một người là đủ rồi.”

Sean nhướn nhướn mày, đi ra ngoài.

Khi anh đi đến trước cửa phòng mình, Hawkins ngồi ở chỗ kia, ánh mắt dừng trên người anh, áp lực không hề che lấp, khiến Sean theo bản năng ngừng hô hấp.

“Đi đâu.” Hawkins ngồi ở chỗ kia không hề nhúc nhích, Sean làm như không sao cả, lấy chìa khóa mở cửa, bước qua bên cạnh y, đi vào.

“Không đi đâu, ở chỗ bạn bè ngủ một đêm.” Lúc vào cửa Sean liền chú ý tới đồng tàn thuốc, kỳ thật anh thật sự không ngờ Hawkins sẽ ở nơi đó chờ anh cả một đêm.

Nhưng cũng có thể tưởng tượng, người này chờ càng lâu, tính tình cũng sẽ càng khó chịu.

Lúc lấy ra cốc đựng nước và khăn mặt, chuẩn bị đi rửa mặt, Sean bị Hawkins tóm lại.

“Cậu cố ý?”

“Xem như đi.”

“Cậu đang giận tôi? Vì cái gì?” Hai đầu lông mày Hawkins hình thành một vòng rói rắm, y tựa hồ cảm nhận được sự biến hóa trong cách đối xử của Sean đối với mình, tuy bọn họ vẫn là chiến hữu như cũ, Sean sẽ tận hết sức lực bảo hộ y, nhưng là có gì đó không giống lúc trước.

Ánh mắt Sean đảo qua hấn cổ y, lấy tay khêu lên cây thánh giá, “Thứ này có thể cho tôi không? Nói không chừng Chúa sẽ bảo vệ tôi sống qua hơn hai mươi ngày cuối cùng này.”

Hawkins đè lại tay Sean: “Thứ này không được! Ở cùng tôi cậu nhất định có thể bình an rời đi Baghdad.”

“Cứ như vậy đi.” Sean rút tay ra, “Tôi đi rửa mặt.”

“Sean.” Hawkins vẫn tiếp tục đi theo phía sau anh, cho dù Sean nhìn vào gương bắt đầu đánh răng, y vẫn đứng cách đó không xa, sự chăm chú của ánh nhìn khiến Sean có một loại ảo giác rằng trái tim anh dần bị y nắm chặt trong tay.

Sean nhổ đám bọt kem đánh răng ra khỏi miệng, “Hawkins, anh có thể đứng đứng phía sau tôi giống như u hồn vậy được không?”

Hawkins lại càng nhích lại gần Sean, bàn tay đặt trên thắt lưng anh, nhẹ vỗ về rồi với vào trong áo anh.

Phía sau, đã có mấy người bưng cốc nước lại đây làm vệ sinh buổi sáng.

Sean đặt cốc nước xuống, anh biết bước tiếp theo Hawkins muốn ôm lấy anh, y sẽ không để ý ánh mắt của người khác, trong lòng y chỉ có chuyện y muốn làm.

“Anh cần ở nơi này fuck tôi sao?” Sean quay đầu lại, nâng cằm lên.

Mấy người lính bên cạnh liếc nhìn hai người, cười. Có lẽ họ cảm thấy Sean và Hawkins đang đùa giỡn, hoặc là hai người thật sự có quan hệ tình nhân.

Hawkins không nói lời nào, vẫn nhìn Sean, trong ánh mắt y có một loại cảm xúc Sean chưa gặp qua bao giờ, như là một học sinh tiểu học không rõ vì sao người bạn gái nhỏ của cậu ta lại phát giận với cậu ta.

“Tôi hỏi anh cần phải ở nơi này fuck tôi sao?” Sean nhìn đối phương, hỏi cũng rất nghiêm túc, “Sau đó tôi sẽ hành động không tiện, lại sau đó có viên đạn bắn tới hoặc là bom nổ tôi sẽ chạy không nhanh. Có lẽ anh nói không sai, cùng anh một chỗ tôi thật sự có thể nhanh chóng rời đi Baghdad!”

Khuôn mặt Hawkins không có cảm xúc gì, nhưng trong ánh mắt đã có một loại giạt mình sửng sốt.

Sean cũng ngây ngẩn cả người, anh không nghĩ mình có thể nói với Hawkins những lời này.

Đôi khi, Hawkins trong cảm giác của anh giống như một cái bong bóng nước, rời khỏi Baghdad quả bóng này sẽ tan biến.

Nhưng Sean tình nguyện nghênh đón sự thật.

Hawkins là người đầu tiên Sean cảm thấy yêu đến thực mâu thuẫn, Sean cũng kinh ngạc chính mình dùng đến cái tiếng “Yêu” này.

Muốn yêu hay không có lẽ là một chuyện thực khó xử, Sean đã từng giã dũa, nhưng vô ích, anh vẫn thương yêu y.

Cho nên Sean lựa chọn thỏa hiệp, đương nhiên chỉ giới hạn tại Baghdad.

Anh tự cho mình một kỳ hạn, còn lại hơn hai mươi ngày, tôi sẽ thành thật mà yêu anh.

“Thực xin lỗi, Hawkins.....” Sean tiến lên ôm lấy y, “Tôi chỉ là có chút phiền lòng mà thôi.”

Bên tai anh vang lên tiếng hít sâu của Hawkins, tựa hồ cái ôm này của Sean rốt cuộc có thể làm cho y an tâm một chút, y vươn tay đến, đem Sean ghì lấy thật chặt.

49. Chương 49

“Nếu cậu không thích tôi đi dỡ bom, tôi sẽ để cho người máy đi.” Hawkins tựa ở bên tai Sean nhẹ giọng nói.

Sean cười nhẹ, bàn tay ôm lấy phần gáy Hawkins.

“Nếu phải đích thân tháo dỡ hoặc là kích nổ, tôi cam đoan sẽ mặc trang phục phòng hộ.”

“Gặp phải trường hợp không thể tháo dỡ tôi nhất định sẽ trở về.” Thanh âm của Hawkins vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng đã có một chút ủy khuất hương vị, điều này làm cho Sean cảm thấy dễ khóc dễ cười.

“Lúc cậu không muốn cùng tôi ân ái, tôi cam đoan không làm bất cứ điều gì, nhưng hôn môi và ôm không tính.”

Sean cười, ít nhất những hứa hẹn này, anh tin rằng Hawkins ứng thuận với riêng anh mà không phải với White.

“Được rồi, chúng ta đi nhà ăn mua điểm tâm rồi đi làm nhiệm vụ thôi.” Sean nhẹ nhàng buông Hawkins.

Đối phương nhìn anh, cũng mím môi hiện lên vẻ tươi cười, tinh thuần, không chút tự phụ hay cao ngạo, “Sean, đầu giờ chiều chúng ta mới phải thay ca.”

Hawkins cười khiến Sean ngây ngẩn cả người, anh rất ít thấy y cười, nhưng mỗi lần y nở nụ cười đều làm cho người ta lóa mắt.

“Vậy trở về tiếp tục ngủ đi.” Sean quay đầu lại, dùng bàn chải đánh răng chỉ vào y, “Bất quá anh quay về phòng của anh, tôi ngủ trên giường của tôi.”

Nhưng cuối cùng Hawkins vẫn đi đến phòng Sean, còn đại còi còi(1) nằm ở trên giường của Sean.

“Gần đây anh làm sao vậy? Vì sao cứ luôn phải dính đến giường của tôi?” Sean ngồi ở mép giường, khó hiểu hỏi.

“Bởi vì tôi thích mùi của cậu, hơn nữa..... Khi tôi làm ác mộng cậu sẽ lay tỉnh tôi.” Hawkins vươn tay kéo Sean xuống, ôm lấy anh.

“Hawkins, tôi có thể giúp anh tỉnh khỏi ác mộng, nhưng.....” Tôi không có năng lực lay tỉnh anh khỏi quá khứ.

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng anh tốt nhất đừng làm ác mộng, đánh thức tôi, tôi sẽ đâm anh.” Sean dùng trán mình cụng nhẹ vào y, nhắm hai mắt lại.

Những ngày sau đó, Hawkins thật sự làm như đã hứa hẹn với Sean, gấp bom đều cho người máy đi giải quyết, thật sự không tránh được cũng sẽ mặc trang phục phòng hộ đi gỡ bom, hơn nữa không hề trầm mặc như trước đây, mà sẽ cùng Sean liên lạc.

“Tiến vào khu vực 100m.”

“Tiến vào 50m.”

“Tiến vào 25m Tử Vong.”

Mà Sean cũng vô cùng cẩn thận giúp y đề phòng, cả quá trình tháo dỡ bom vẫn luôn căng thẳng làm cho người ta hô hấp đều trầm trọng.

Jill tựa vào phía sau một bức tường, vừa quan sát tình huống xung quanh, vừa cùng Sean trò chuyện, “Dear, Hawkins của chúng ta rất cực tuân thủ thủ tục tháo dỡ bom.”

“Sao, không quen nhìn thấy thế?” Sean ghì súng, thông qua kính ngắm quan sát bốn phía.

“Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta có thể thuận lợi sống sót qua mười một ngày còn lại.”

“Được rồi, về nước tôi sẽ mời anh tán gái.” Trong đầu Sean tràn ngập hình ảnh Hawkins đang tháo dỡ kíp nổ, mỗi một lần y cắt dây điện đều giống như quần quanh tim anh một vòng xiềng xích.

“Kíp nổ tháo dỡ xong.” Giọng Hawkins truyền tới, nhìn thấy y đi trở về khu vực an toàn, Sean cùng Jill đồng thời thở ra một hơi.

Ngay khi bọn họ đem tất cả dụng cụ tháo dỡ thu hồi về trong Hummer, Hawkins cởi trang phục phòng hộ, điện thoại của y vang .

Sean cùng Jill đồng loạt nhìn sang, Hawkins nghe máy, trong nháy mắt đó rõ ràng ngăn người.

Y đứng ở tại chỗ quan sát bốn phía, Sean rất ít nhìn thấy trên mặt y cảm xúc phập phồng rõ rệt như vậy.

“Thực không ngờ mày sẽ giống như một bé ngoan, đầu tiên là dùng người máy, sau đó lại là mặc trang phục phòng hộ, có nề nếp mà tháo dỡ bom.”

Thanh âm trong điện thoại khiến ngón tay Hawkins siết lấy di động trắng bệch, Sean đột nhiên hiểu ra, người gọi điện thoại nhất định là Montero James!

“Mày luôn nhìn thấy tao.” Thanh âm của Hawkins lạnh lẽo.

“Đúng vậy, bởi vì thiết kế bom cho mày quả thực là một chuyện khiến trái tim tao nhảy nhót! Thế nhưng ta không thích một Howard Hawkins biết tuân thủ tất cả mọi quy định của tiến trình tháo dỡ bom.”

“Điều đó so với sự trốn tránh nhất gan của mày tốt hơn nhiều.”

Sean ghì súng, mở to mắt nhìn chăm chú vào mỗi người xuất hiện ở bốn phía quanh họ. Montero là một kẻ có huyết thống Ảrập, Sean cố gắng tìm được gã giữa đám đông.

Nhưng người nhiều lắm, mỗi một kẻ quen thuộc tình huống đi đi lại lại, mỗi một người đứng ở tại chỗ nhìn lại..... Anh thậm chí còn không biết độ tuổi của Montero.

“Làm sao vậy? Sean?” Jill cũng nhận ra Sean đang tìm thứ gì đó.

“Jill, anh có thấy một người đàn ông con lai giữa Ảrập và Hoa Kỳ?” Ngón tay của Sean khẩu ở cò súng sẵn sàng chuẩn bị .

“Cậu đùa tôi đấy à Sean?” Jill cũng giơ súng lên, xuyên qua kính ngắm quan sát bốn phía, nhưng bọn họ cũng đều biết đây là biển rộng tìm kim.

Hawkins vẫn nắm chặt di động, trong thanh âm của đối phương mang theo ý cười, “Chẳng lẽ tao không trốn, phải đứng ở trước mặt mày mới không bị coi là nhất gan? Nếu vậy, trò chơi của chúng ta liền đã xong!

Hơn nữa, cho dù tao đứng trước mặt mày, mày có thể làm gì được? Chẳng lẽ chúng ta phải giống như bọn quý tộc ngu ngốc Tây phương so xem tốc độ rút súng của ai nhanh hơn hay sao? ”

“Giữa tao và mày không có trò chơi nào hết.” Hawkins trả lời.

“Được rồi, được rồi, đợt nghĩa vụ của mày tại Baghdad cũng sắp xong, mà nơi đó cũng đã khiến tao thấy chán nản. Tiếp theo, nếu mày vẫn không thể tháo dỡ được bom của tao, bạn cũ, mày sẽ không thể tìm thấy tao ở Baghdad được nữa.”

Nói xong, cuộc gọi bị cắt đứt .

Sean vẫn còn tìm kiếm, từng bước một thối lui đến bên Hawkins, “Hắn nói cái gì ?”

“Hắn sắp rời khỏi Baghdad, nếu tôi không thể vô hiệu hóa được quả bom tiếp theo của hắn, tôi sẽ mất đi manh mối .” Hawkins giơ tay ra, giúp Sean buông khẩu súng xuống, sau đó nhẹ nhàng tựa vào lưng anh.

Sean nhìn về phía không trung xa xa, “Truy đuổi Montero là mục tiêu duy nhất của anh?”

“Tôi không thể dễ dàng tha thứ hắn, để hắn ung dung còn sống ở trên đời này.”

Sean không nhìn thấy vẻ mặt của Hawkins, đúng là bởi vì không nhìn thấy, ở sâu trong nội tâm dâng lên cảm nhận sâu sắc mà ngay cả chính anh cũng không hiểu được.

Bọn họ về tới doanh địa, Sean đi về trước cửa phòng, thấy khe cửa có một tờ giấy.

Mở ra thì thấy là lời nhắn Andrew lưu lại.

“Sean, chờ cậu trở về tôi đã đi làm nhiệm vụ, nhiệm vụ lần này cần một tuần, thậm chí lâu hơn nữa. Tôi biết quan hệ giữa cậu và Hawkins, nhưng tôi không muốn buông tay khỏi cậu.”

Cúi đầu mỉm cười, Sean nắm chặt tờ giấy trong tay.

Cám ơn anh Andrew, nhưng rất nhiều lúc chúng ta phải buông tha cho thứ chúng ta muốn nắm chặt.

.....

Một tuần sau đó, mỗi ngày Hawkins đều sẽ cùng Sean ăn, mỗi ngày cũng sẽ tìm đến phòng Sean cùng anh ngủ, Sean không đuổi y đi, chỉ ngẫu nhiên đùa nói: “Anh nên mang luôn cả giường của anh đến đây là đủ bộ!”

“Được rồi.” Không nghĩ tới mình tùy tiện nói một câu, Hawkins liền thật sự tính toán làm như vậy, Sean hoảng sợ.

“Anh đừng thật sự làm vậy! Nếu anh đưa giường đến tôi sẽ đi..... chỗ Sợ và Sniper ngủ nhờ!”

“Vậy tôi sẽ không chuyển.” Hawkins vui đầu vào trong cổ Sean, y sẽ thường xuyên hôn môi Sean, đôi khi sẽ đột nhiên thực dùng sức, làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng, đôi khi lại nhu thuận mà lưu luyến.

Sean biết Hawkins đang bắt an, mà loại này bắt an nơi phát ra bởi Montero James.

Ngày vẫn trôi qua như đi trên xiếc dây, lay động naoảng lên từng bước một đi về phía điểm dừng.

Thẳng đến có một ngày, bọn họ hoàn thành nhiệm vụ kích nổ ở vùng ngoại ô, vừa trở lại nội thành ở liền lại nhận được nhiệm vụ.

Một người phụ nữ bản địa, thân khoác vải choàng đen, ngồi ở trong một chiếc xe trước một cửa hàng nhỏ.

Quân trị an địa phương đã thanh trường, ở khu vực an toàn có không ít người đứng vây xem.

Xuyên thấu qua kính thủy tinh có thể thấy đôi mắt của người phụ nữ kia, nước mắt hoảng sợ không ngừng rơi xuống, hai tay nắm chặt lấy vô lăng, dường như rất dùng sức, cổ tay rung bần bật.

Hawkins đi xuống xe, Sean cùng Jill ghì súng kiểm tra bốn phía.

“Bom trên xe?” Hawkins đi về phía người phụ trách hiện trường, một Thượng úy của đội tăng thiết giáp.

“Đúng vậy, bom chịu áp(2).” Thượng úy giơ tay lên, một người trẻ tuổi đi về phía bọn họ, là sĩ quan phiên dịch Eric Kul.

“Hi, Hawkins.” Eric khẽ đẩy kính mắt, “Chúng ta vốn định gọi tiểu đội khác đến, nhưng người phụ nữ trong xe nói có một người da trắng bắt cóc con của cô ta, ép cô ta ngồi vào trong xe. Sau đó nói cho cô ta biết dưới đệm có bom, cô ta không thể đứng dậy, một khi bom không chịu áp sẽ phát nổ. Người đàn ông kia còn nói, nhất định phải tìm anh đến gỡ bom, vô luận có gỡ được hay không, hắn sẽ đưa đứa bé kia trở về. Nếu cho người khác đến làm, hắn sẽ giết đứa bé, vứt xác nó đến nơi hoang dã.”

Về mặt Hawkins thực trấn tĩnh, lúc nghe tin tức chỉ hướng về phía Sean nói: “Giúp tôi mặc trang phục phòng hộ.”

Sean âm thầm chấn động, anh có trực giác nếu quả bom này quả thực do Montero thiết kế, như vậy nó sẽ không chỉ đơn thuần là một quả bom chịu áp.

Giúp y sửa sang lại trang phục, ấn mặt nạ bảo hộ xuống, Sean kiểm tra lại bộ đàm.

“Hawkins, nghe rõ không?”

“Nghe rất rõ.” Hawkins gật gật đầu.

Sean nói một câu: “Nhớ trở về.”

Đối phương xoay người đi về phía chiếc xe.

100m, 50m, 25m, mỗi bước Hawkins rời đi đều làm cho hô hấp của Sean căng thẳng.

Anh ghì mình súng, nhìn chăm chú vào mỗi một khuôn mặt, biểu tình của họ anh cũng không thể bỏ qua.

Hawkins đi vào bên cửa kính xe, mở mặt nạ bảo hộ, dùng tiếng Đức nói với người phụ nữ: “Tôi là Hawkins, tôi sẽ cố gắng hết sức tháo gỡ quả bom này, vô luận tôi yêu cầu cô làm gì, cô đều phải nghe theo.”

Người phụ nữ gật đầu, cảm run rẩy, điều này khiến cô ta không thể nói ra câu trọn vẹn.

Hawkins kiểm tra cửa xe, sau đó cẩn thận mở ra, y nằm úp sấp xuống dưới, thấy quả bom ở dưới ghế ngồi.

50. Chương 50

“Bom chịu áp, kíp nổ nối vào một bộ phận của xe.” Thanh âm Hawkins lạnh như băng theo sóng điện rơi vào trong tai Sean.

Chỉ vậy thôi sao?

“Đây là đề thi cuối cùng mà Montero ra cho anh, nhưng không có cuộc thi nào là không hạn chế thời gian.” Sean nói.

Hawkins nhíu mi, thân hình lại tiếp tục ép xuống, bàn tay sờ phía dưới đệm, chậm rãi rút ra một cái đồng hồ điện tử, nó đang đếm giờ. “Còn còn lại hai mươi sáu phút.” Hawkins trả lời.

Y tiếp tục kiểm tra xung quanh người phụ nữ, phát hiện cô ta không chỉ thắt dây an toàn, phần eo còn bị mấy sợi dây điện buộc chặt vào ghế, trong đó có dây nối liền với bom, điều này có nghĩa là trừ khi y vô hiệu hóa quả bom này, nếu không không còn cách nào khác để giúp người phụ nữ này dời đi.

“Hawkins, cần công cụ thay thế không?” Sean hỏi.

“Không được, có dây điện quấn quanh thân thể người phụ nữ này, phải vô hiệu hóa bom.” Hawkins nói xong câu đó, Sean hít sâu một hơi.

Đường dây thực phức tạp, lại nối với động cơ và mạch điện của xe, vì thế Hawkins đem mui xe cũng mở ra.

Sean liếc nhìn về phía Hawkins, âm thầm phỏng đoán hơn hai mươi phút có lẽ không đủ để Hawkins hoàn toàn dỡ bỏ quả bom này.

Còn lại không đến hai mươi phút, Sean hít sâu, tiếp tục cẩn thận đề phòng.

Nếu quả bom này là khảo nghiệm cuối cùng Montero đưa cho Hawkins, như vậy hẳn là không có người âm thầm thao túng bộ điều khiển, bởi vì đây hoàn toàn là chuyện giữa Montero và Hawkins.

Nhưng không ai đoán được chữ ngờ, Sean vẫn không thể cho phép chính mình thả lỏng, nếu chiếc xe kia là chiến trường của Hawkins, như vậy nơi Hawkins không nhìn thấy chính là chiến trường của Sean.

Hawkins đã thử tìm cách tách rời kíp nổ với bom, tìm cách ngăn cản đồng hồ hẹn giờ, nhưng đường dây quá mức phức tạp.

Y còn cần tính toán thêm, một phương pháp càng thêm tinh vi. Y nhắm mắt lại.

Người phụ nữ nhìn thấy thế, nhỏ giọng lặp lại: “Cứu..... Làm ơn..... Tôi còn muốn gặp lại con tôi.....”

Hawkins lạnh như băng đáp: “Im lặng, đừng quấy rầy tôi suy nghĩ.”

Sean đảo mắt nhìn qua đồng hồ, còn mười lăm phút, mồ hôi từ trên trán anh rơi xuống.

Anh rất muốn thoát lên gọi Hawkins từ bỏ, nhưng anh biết y sẽ không buông tay, bởi vì mục đích của y khi ở lại Baghdad là vì tìm được Montero, cho dù phương pháp tìm kiếm Montero của y là ngốc nghếch như thế.

Hawkins có thể vô hiệu hóa bom của Montero vô số lần, mà Montero cũng có thể chế tác bom kiểu mới vô số lần.

Cái này tựa như một phương trình khó giải.

“Còn 10 phút.” Jill chậm rãi lui về phía sau, dựa vào Sean, “Chúng ta có phải nên lo lắng chuyện gọi Hawkins trở về?”

“Chờ một chút.” Còn 10’ vẫn là thời gian mà hết thấy đều có thể xảy ra.

Lúc này Hawkins đang lần sờ những đường dây, thận trọng cắt đứt một sợi lại một sợi. Sau đó híp mắt lại, chỉnh lý đồng dây nhợ.

Người phụ nữ nhắm mắt lại, nhỏ giọng khẩn cầu thần linh phù hộ.

Nhưng nếu thần của cô ta thật sự thương xót cô ta, thì hẳn đã không để cho cô ta bị kẻ điên Montero lựa chọn.

“Còn còn lại 9 phút.” Jill nuốt khan.

“Chờ một chút.” Sean hiểu được quả bom này đối với Hawkins có ý nghĩa như thế nào, còn chưa tới ngưỡng “thời gian tử vong” Sean không thể thuyết phục Hawkins buông tay.

Hawkins đi đến phía trước mui xe, tìm được dây điện tiếp nối với động cơ, nhưng không thể cắt đứt sợi dây đó, làm thế không nghi ngờ là giúp bom sớm nổ.

Mỗi một giây trôi qua, có lẽ Hawkins không hề cảm nhận được, nhưng Sean lại thể hội quá rõ ràng.

Còn có sáu phút.

Hô hấp nghẹn ở trong cổ họng Sean, anh biết mình phải lên tiếng cảnh cáo Hawkins.

“Hawkins, nghe thấy trả lời, hãy tự đánh giá khả năng có thể vô hiệu hóa, hiện tại chỉ còn lại sáu phút!”

Hawkins không trả lời anh, vẫn ghé vào bên cạnh động cơ đang suy ngẫm vấn đề gì.

Jill lấy khuỷu tay đập đập vào Sean, “Phải làm thế nào mới có thể gọi được anh ta trở về?”

“Hawkins! Anh còn nhớ rõ anh đã hứa điều gì với tôi hay không? Ngoại trừ sử dụng người máy và trang phục phòng hộ, còn cả khi gặp được bom không thể vô hiệu hóa, anh nhất định sẽ trở về!”

“Tôi nhất định có thể vô hiệu hóa nó.” Hawkins trả lời làm cho Sean giận sôi, cái gì gọi là nhất định có thể? Trên đời này còn nhiều chuyện một người muốn nhất định phải làm được nhưng kỳ thực cũng không thể như nguyện!

“Tôi muốn anh trở về! Lập tức quay lại, Hawkins!!!” Sean cơ hồ rống lên.

“Cậu cũng biết tôi phải vô hiệu hóa nó.” Hawkins nói rồi, liền cởi bỏ trang phục phòng hộ, vút trên mặt đất, vút bỏ cả bộ đàm, sau đó hết sức chăm chú nghiên cứu động cơ.

Jill hít sâu: “Tôi đã nói chúng ta không có khả năng bình an vô sự trải qua được ngày cuối cùng! Cái tên điên kia! Đồ điên Hawkins!”

Còn còn lại hơn bốn phút, Sean nghiêng chặt khớp hàm, lật súng ra sau lưng, hướng về phía chiếc xe chạy đến.

“Sean —— cậu muốn làm gì?!” Jill quá sợ hãi, vội vã túm lấy cánh tay anh.

“Tôi đi lôi anh ta trở về!” Sean lúc này phần nộ khó có thể nói hết, anh hiểu rõ sự điên cuồng của Hawkins, sự điên cuồng của y nằm ở chỗ y có thể chăm chú vào một việc đến quên đi cả tính mạng và tất cả mọi thứ xung quanh y.

Khi Sean đến bên cạnh Hawkins, còn lại không đến ba phút.

“Lập tức theo tôi đi!” Anh túm lấy tay Hawkins, muốn mang y rời khỏi nơi này.

“Tôi sẽ mất mọi tin tức của Montero! Cậu không biết hay sao?!” Hawkins cũng hướng Sean rống lên.

“Tôi chỉ biết anh đang muốn tự sát!”

Hawkins giận tái mặt, vẫn không nghĩ buông tay.

Sean thoáng chốc bạo nộ, một quyền đánh vào mặt Hawkins: “Tôi cùng chết với anh, thế cũng được chứ gì?!”

Hawkins hơi sững sốt, thừa dịp y thất thần, Sean túm lấy y bỏ chạy. Khi y phản ứng lại, quay đầu nhìn chiếc xe, Sean kêu to: “White còn không muốn gặp anh nhanh như vậy! Chỉ cần anh còn sống, ở bên ngoài Baghdad anh còn có thể cùng Montero tiếp tục trò chơi!”

Trong một thoáng ấy, có lẽ là bởi vì cái tiếng “White” này, khiến cho Hawkins tỉnh ngộ.

Sean quay đầu lại, dùng thứ tiếng Đức học được không bao lâu nói với người phụ nữ vẫn đang ngồi trong xe cầu nguyện một câu “Thực xin lỗi”, sau đó liền cùng Hawkins chạy về phía trước.

Bọn họ chạy qua 25m tử vong, hướng về phía Jill đang điên cuồng ngoắc họ.

Phía sau là một trận nổ, không khí thổi quét như bão táp hất bọn họ ra ngoài, Sean nhào lên trên người Hawkins, khi ngã trên mặt đất, Sean không nghe thấy cũng không nhìn thấy gì, chỉ có cảm giác gần như bị dập nát toàn thân khi tiếp xúc với mặt đất truyền lại dọc theo tuyến thần kinh, sau đó hết thấy lại rơi vào trong bóng tối.

“Sean! Hawkins!” Jill chạy vội về phía họ.

Khói đặc cuộn cuộn tỏa lên không trung, chiếc xe ô tô bị tạc tan nát, các công trình kiến trúc ở bốn phía nứt vỡ, thủy tinh, song sắt loạng choạng va đập, giống như những đoạn xương cốt từ trong phần mộ vươn tới.

Hawkins chậm rãi đứng lên, cánh tay trái của y đau đớn kịch liệt, hẳn là bị thương lúc ngã trên mặt đất. Bên tai không có bất cứ thanh âm gì, chỉ thấy Jill cùng một vài binh lính chạy về phía bọn họ.

Hình dáng miệng của Jill tựa hồ đang kêu tên của Sean, biểu tình rối rắm, ánh mắt tràn ngập sợ hãi —— Hawkins rất quen thuộc với loại sợ hãi này.

Y chậm rãi nghiêng đầu đi..... mới phát hiện Sean gục ở bên cạnh mình.

Trên lưng anh cảm một mảnh kim loại, máu lan tràn thấm đỏ cả quần phục. Anh nhắm mắt, một dòng máu nhỏ chảy trên mặt đất..... nó nhỏ xuống từ thái dương anh.

Anh nhắm mắt, trên mặt, trên người là bụi cát trắng xóa sau vụ nổ.

Một phút đó, hình ảnh đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của Hawkins lại phóng đại trước mắt y, chỉ là người trong hình ảnh đó đã không hề là White, mà là Sean.

“Sean.....” Hawkins vươn tay ra kéo anh, nhưng Jill đã chạy tới nơi mạnh mẽ hất tay y ra.

Về mặt của Jill tràn ngập thịnh nộ, anh ta có khả năng khống chế tâm tình vô cùng tốt, đây là lời nhận xét mà Tiến sĩ Grey từng cho anh ta, nhưng giờ phút này, anh ta không thể tiếp tục khống chế chính mình.

“Đừng chạm vào cậu ta!!! Đồ điên —— cậu ta gọi anh trở về vì sao anh không quay lại?!” Jill vươn tay kiểm tra mạch đập của Sean, sau đó hét lớn, “Có người bị thương! Chúng ta cần cấp cứu!”

Rất nhanh có người chạy lại đây, muốn nâng Sean lên.

“Phải cẩn thận thương thế trên lưng cậu ấy!”

“Còn đầu nữa! Cậu ta hẳn là bị chấn động não!”

Hawkins giật mình vươn tay ra, trong khe hở của đám người bận rộn còn chưa chạm được đến ngón tay của Sean, anh đã được nâng lên cao.

Rất nhanh cũng có người muốn tới dìu y, y cự tuyệt đối phương, muốn tự đứng lên, nhưng chân trái cũng rất đau.

“Người anh em! Anh nhất định là gãy xương !” Một sĩ binh mặc kệ Hawkins cự tuyệt, vẫn đỡ lấy y, “Vừa rồi nếu không có anh bạn kia nhào lên sau lưng anh, bị mảnh kim loại kia đâm trúng nhất định là anh.”

Hawkins không nói gì, chỉ im lặng đi về phía Sean được nâng đi.

Vài phút sau, phi cơ đến để mang Sean đi.

Jill cùng Hawkins đều lên phi cơ.

Jill vẫn dùng sức đè lại miệng vết thương trên lưng Sean, nghiêm mặt, nghiêng chặt khớp hàm.

“Cậu ta là vì anh mới có thể chạy tới!”

Hawkins không nói lời nào, y chỉ im lặng cầm lấy tay Sean.

Nhân viên Y tế đến đội mặt nạ dưỡng khí cho Sean, còn cả túi truyền máu.

“Vì sao anh không trở lại?” Thân hình Jill run lên, tựa hồ bất cứ lúc nào đều có thể bùng nổ. Nếu không phải vì Sean còn nằm trong cái không gian nhỏ hẹp này, anh ta nhất định túm lấy Hawkins mà đánh.

Hawkins giống như pho tượng, trầm mặc như trước.

Phi cơ đáp xuống, Lewis khoác áo khoác trắng vừa đi vừa chạy về phía bọn họ, phía sau đi theo một đám y tá hộ sĩ.

51. Chương 51

Bọn họ vội vã đưa Sean đi, Hawkins xuống phi cơ suýt té ngã, Lewis đỡ lấy y.

“Không cần lo cho tôi. Cứu cậu ta.”

“Tôi sẽ cố hết sức cứu cậu ta, đây cũng là lý do để tôi chạy từ quân doanh đến đây.” Lewis ra hiệu, lập tức có người đến đẩy Hawkins lên xe lăn.

“Tôi phải ở lại bên cạnh cậu ta!” Hawkins kéo Lewis nói.

“Hawkins — tôi phải đi thực hiện phẫu thuật cho Sean, anh có thể tiếp tục lôi kéo tôi, nhưng thêm một giây là thêm một khả năng cậu ta sẽ chết!” Lewis cúi đầu nhìn y, trong mắt ý tứ cảnh cáo khá rõ ràng.

Hawkins buông lỏng tay ra, y tá đẩy y về phía bệnh viện.

Đầu tiên là xử lý tất cả miệng vết thương, chụp X quang, sau đó là đánh thạch cao.

Ý nghĩ của Hawkins tự do bay ra khỏi đại não, trong đầu y không ngừng lặp lại hình ảnh kia, Sean ngã xuống bên cạnh y, y muốn chạm vào anh, nhưng bọn họ lại như bị cả thế giới ngăn cách khỏi nhau.

“Các người nhanh tay một chút.” Thanh âm của Hawkins rất thấp, mùi cồn tràn ngập trong không gian khiến Hawkins càng thêm lạnh như băng, làm cho người ta nghẹt thở.

“Đánh thạch cao không nhanh như vậy, chúng tôi còn đang chế tạo lớp bó thạch cao.”

Hawkins ngẩng đầu lên, liều lĩnh nhảy xuống giường, nhân viên y tế vội vàng giữ chặt lấy y, “Anh không thể đi bây giờ, nếu không đánh thạch cao sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xương.....”

“Vậy động tác của các người cũng nhanh lên một chút!” Hawkins rống lên một câu này, tựa hồ nửa bệnh viện đều nghe thấy.

“Được! Tôi..... cố hết sức.....” Bác sĩ cũng bị y dọa đến có chút run tay run chân. Ai cũng thấy y đang vô cùng kích động, không làm theo ý y không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thạch cao mới vừa đánh xong, Hawkins liền yêu cầu hộ sĩ đẩy y đến phòng giải phẫu.

Hawkins ngồi trên xe lăn, cảm giác hai bên vách tường không ngừng lui về phía sau, khớp hàm nghiến chặt đến run rẩy, chỉ cần nhắm mắt lại, nước mắt sẽ không kìm nổi mà rơi xuống.

Đoạn hành lang này tựa như nỗi sợ hãi dằng dặc vĩnh vô điểm cuối, không biết nên như thế nào tìm kiếm hy vọng.

Rốt cục đi đến trước căn phòng phẫu thuật, Jill đang ngồi ở nơi đó, hai tay khép lại, khuỷu tay tì trên đùi, vai và lưng khom xuống thành một đường cong cường lực, nhắm mắt, đầu vùi vào trong hai bàn tay.

Khi anh ta nghe thấy tiếng xe lăn cũng không ngẩng đầu, chỉ dùng thanh âm không có chút biểu cảm hỏi: “Anh tới làm cái gì? Nhìn xem cậu ta đã chết hay chưa à?”

Hawkins nhìn về phía cánh cửa, không trả lời Jill, ánh mắt của y tựa hồ xuyên thấu qua hai cánh cửa đóng chặt.

“Nếu hiện tại trong tay tôi có súng, tôi sẽ giết anh.” Những lời này bật ra qua hai hàm răng nghiến sít sao của Jill.

Giải phẫu vẫn còn đang tiếp tục.....

Hawkins nhắm mắt lại, tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm lách cách của dụng cụ phẫu thuật bên kia cánh cửa, thanh âm của máy truyền oxi, và cả suy nghĩ tĩnh mạch trong đầu Sean.

Sean, cậu nhất định phải sống...

Hawkins giơ tay ôm lấy mặt. Y chưa từng ngồi ngoài phòng phẫu thuật để đợi White, vì khi y nhận được tin, White đã qua đời, những gì con người từng vô cùng thân thuộc với y ấy lưu lại cho y chỉ là một ít ký ức và cây thánh giá trên cổ y mà thôi.

Nhưng Sean cho y cũng không chỉ là chút ký ức nhỏ nhoi hay một thứ đồ vật.

An toàn không đủ để lấy đến hình dung cảm nhận của y về Sean.

Sean từng nói, Hawkins tựa như chiếc hộp Pandora, người ta mang theo lòng hiếu kỳ mở nắp, bay ra từ trong hộp tất cả đều là tai ách, mà Sean, lại chính là thứ duy nhất còn lại ở đáy hộp, thứ mang tên “hi vọng”.

Thời gian như lưỡi dao, từng đường từng đường rạch qua tâm trí Hawkins, mỗi một giây đều làm cho y đau đớn.

Rốt cục, cửa phòng giải phẫu đã mở, Lewis đi ra.

“Cậu ấy thế nào?!” Jill ngẩng đầu lên, vọt tới trước mặt Lewis.

Hawkins chỉ ngồi yên trên xe lăn, ngửa đầu nhìn vào mắt Lewis. Câu trả lời của Lewis đối với y mà nói giống như một cuộc phán quyết, áp lực đè nặng lên nhịp tim của y, bóp nghẹt lấy hô hấp của y, ngưng đọng tất cả trí nghĩ của y.

“Cậu ta còn sống, mảnh kim loại trên lưng đã được lấy ra, ngoài ra xương đùi phải, xương tay trái và hai cái xương sườn đều gãy. Chúng tôi cần tiếp tục điều trị. Mặt khác cậu ta còn bị chấn động não bộ, khi tỉnh lại sẽ cảm thấy choáng váng muốn nôn ọe..... Đương nhiên đây là chuyện sau khi cậu ta có thể tỉnh.”

Lewis nói xong, Sean đã được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Jill vội vã theo đến.

Hawkins dùng một tay chuyển động xe lăn, tốc độ rất chậm, nhưng y cũng rất cố gắng muốn đuổi theo.

Sean cảm giác thân thể của mình vẫn trôi nổi lơ lửng, sau khi anh tập trung suy nghĩ được, anh phát hiện mình ngồi ở trong một quán cà phê, ngồi trước mặt anh là một thanh niên, đang cầm tách cà phê che ngang mặt, uống một hớp, sau đó mỉm cười nhìn anh.

“Hi, Sean.”

Sean nhìn quanh bốn phía, phát hiện thời gian ở xung quanh họ tựa như ngưng đọng.

Trong quán, các thực khách vẫn duy trì nguyên tư thế mà họ đang làm, không nhúc nhích: có người đang giơ tay cùng đối phương nói chuyện, có người đang há miệng chuẩn bị ăn sandwich, có người đang đổ sữa vào cốc... mà ngoài cửa sổ, ô tô, người đi bộ... đều dừng lại yên tại chỗ như trong một tấm ảnh chụp.

Sean lại nhìn về phía người thanh niên trước mặt, quan sát khuôn mặt anh ta, “White? White Hawkins?”

“Là tôi.” White ngả người về phía trước một chút, cây Thánh giá bằng bạc đựng đưa trước mắt anh.

Sean day day thái dương, nhắm mắt lại: “Đây là một giấc mơ..... Sao lại có giấc mơ như thế này?”

“Chúng ta đều ở trong mộng, Sean. Hawkins không thể dừng giấc mộng truy đuổi Montero, cậu ở trong giấc mộng muốn biết rõ mình là Sean hay là Vincent, nhưng là tất cả mọi giấc mộng đều sẽ đến lúc tỉnh lại..... Hoặc là chúng ta sẽ chết ở trong mộng.”

“Được rồi, như vậy tôi mơ thấy anh có nghĩa gì?”

“Xin cậu, hãy ở lại bên cạnh Hawkins, Sean..... Tôi với Hawkins chỉ là giấc mộng, nhưng cậu thì không phải như vậy.”

“Anh muốn nói rằng tôi mới là thứ anh ta thực sự muốn?” Sean tỏ vẻ tự giễu, lắc đầu, “Anh ta đã hứa với tôi, anh ta nói anh ta sẽ mặc trang phục phòng hộ đi dỡ bom, nhưng anh ta lại đã cởi ra, anh ta nói anh ta sẽ thường xuyên thông báo quá trình tháo dỡ, không để tôi lo lắng, nhưng anh ta lại quăng bỏ bộ đàm, anh ta còn nói nếu gặp phải trường hợp không thể tháo dỡ, anh ta sẽ quay trở về.”

White nghiêng đầu đi, nhẹ giọng nói: “Sean, nhưng cậu thương cậu ta, không phải sao?”

“Tôi thương anh ấy, đúng vậy. Tôi trở thành phía sau của anh ta cũng là để cùng anh ta đồng sinh cộng tử, nhưng tuyệt đối không phải để chết ở trong giấc mộng theo đuổi người khác của anh ta.” Sean cũng cười nhẹ, “Rời đi Baghdad, tôi sẽ tỉnh lại từ trong giấc mộng của mình, bất kể là làm Vincent hay là làm Sean.”

Về mặt White toát ra vài phần ưu thương, anh ta hần bỗng biến mất khỏi tầm mắt Sean.

Chỉ một thoáng, cả quán cà phê lại sinh động như cũ, có người đang hoa chân múa tay vui sướng nói, có người đang ở nhấm nuốt sandwich, phục vụ đem sữa đổ vào cốc, mà ngoài cửa sổ dòng xe cộ bắt đầu khởi động, người đi đường đi qua dãi đi bộ.

Sean cảm giác thân thể mình chấn động, xung quanh chìm vào bóng tối, sau đó ánh sáng chói mắt tiến vào qua khe hở tấm tối, anh chậm rãi mở mắt, thấy một khuôn mặt, khuôn mặt mang theo lo lắng cùng mệt mỏi.

“Jill.....”

Về mặt ủ dột của Jill giãn mở ra, anh ta vui sướng chạy đi: “Bác sĩ! Sean tỉnh! Cậu ta đã tỉnh!”

Jill chạy ra đi rồi, Sean nghe thấy xe lăn chuyển động, nghiêng mặt đi, anh thấy Hawkins.

Anh hít sâu một hơi, Hawkins vươn tay phải, chạm vào mặt anh, rất cẩn thận.

“Anh rất cực..... Cũng có ngày ngồi trên xe lăn.....” Sean khẽ nhếch một chút khóe miệng, ánh mắt của Hawkins vốn là một hồ nước tĩnh mịch, giờ phút này lại tựa hồ có thứ gì phải tràn ra trong ánh mắt y.

“Sean.....” Hawkins cúi đầu, tựa vào cổ Sean.

Rất nhanh, bác sĩ chạy tới, lấy trong túi ra một chiếc đèn pin nhỏ, soi đồng tử, sau đó vươn tay hỏi anh: “Trung sĩ Elvis, anh có biết tôi vươn mấy ngón tay đây không?”

Sean buồn cười trả lời: “Không phải một, cũng không phải hai, mà là ba ngón.”

Bác sĩ mỉm cười, sau đó quay sang nói với Jill: “Chỉ cần nghỉ ngơi tốt, anh ta hẳn là không còn vấn đề gì nghiêm trọng.”

Jill nói vài lời cảm tạ, sau đó trở lại bên cạnh Sean, anh ta coi như Hawkins hoàn toàn không tồn tại, “Hiện giờ cảm thấy thế nào? Có thấy choáng váng đầu không?”

“Lưng tôi rất đau.....” Sean nhú nhú mày.

“Bởi vì có mảnh kim loại đâm vào lưng cậu, cậu rất may mắn..... Lewis nói chỉ cần sâu thêm 2 cm, cậu sẽ phải trải qua một cuộc phẫu thuật nối dây thần kinh.”

“Tay tôi cũng làm sao vậy.....”

“Gãy xương, nhưng đừng lo lắng, chỉ là gãy xương mà thôi, qua mấy tháng nữa cậu có thể ôm súng vận động thoải mái.” Jill cố nở nụ cười thực tự nhiên, khi anh ta nhìn thấy hình ảnh Sean ngã xuống, anh ta cảm thấy người chịu vụ nổ tấn công trực tiếp phải là mình.

“Bọn họ treo đùi phải của tôi, không tôi, đùi phải của tôi còn nguyên.” Sean có chút buồn cười, “Chân trái của tôi còn không?”

Jill bật cười, đưa tay vào trong chăn, chậm rãi xoa bóp dọc theo chân anh, “Có thể cảm giác được không? Cậu cảm thấy chân trái của cậu có còn không?”

“Còn. Tôi không chết, cũng không tàn phế, cảm giác thật không tồi.” Sean cũng cười lên.

Jill liếc mắt nhìn về phía Hawkins, cơn tức giận lúc ban đầu tựa hồ đã lắng đọng lại nhiều, nhưng điều này cũng không có nghĩa là anh ta đã tha thứ Hawkins. Từ lúc Sean tỉnh lại, người này sẽ không nói một câu, chỉ chăm chú nhìn Sean.

“Còn có một chuyện sẽ khiến cậu cảm thấy rất không tồi là đợt nghĩa vụ của cậu và Hawkins ở Baghdad đều đã xong.” Jill hít một hơi, ngồi ở bên giường, “Chờ thương thế của cậu chuyển biến tốt đẹp, cậu có thể trở về nước. Còn nữa, nếu không có gì ngoài ý muốn, cậu được thăng chức, chuẩn úy!”

“Tốt quá, như vậy tiền chính phủ cho ta sẽ nhiều lên một chút.” Sean muốn vươn cánh tay lành lặn vò tóc, nhưng lúc này anh mới phát hiện tay trái của mình vẫn bị Hawkins nắm lấy.

“Quan trọng nhất là, cậu không cần tiếp tục đi theo kẻ điên làm nhiệm vụ. Đại nạn không chết sẽ có hạnh phúc cuối đời.” Jill mỉm cười, anh ta tươi cười vẫn rất dễ nhìn, tuy rằng điểm này Vincent tuyệt đối không thừa nhận, nhưng hiện tại, Sean lại rất thưởng thức.

“Vậy còn anh?”

52. Chương 52

“Tôi? Hẳn là tôi sẽ được sắp xếp đến một tổ EOD khác, tôi vẫn còn hơn hai tháng. Sợ bọn họ nói muốn tôi sang đó, không biết có thể thành công không.”

“Sợ là một chiến hữu không tồi, Sniper cũng thực hào sảng.”

“Đúng vậy, tôi phải quay về doanh địa, nếu có thời gian, tôi nhất định sẽ đến thăm cậu.” Jill cười cười, đứng dậy chuẩn bị đi.

Sean gọi anh ta lại: “Jill, đừng quên chăm sóc tốt cho bạc hà của tôi.”

“Không thành vấn đề.” Thanh âm của Jill vang lên ở trên hành lang nhẹ nhàng nhộn nhạo.

Trong phòng liền còn lại Sean cùng Hawkins.

“Lần này anh lại mất đi manh mối của Montero James.” Sean nghiêng ánh mắt nhìn về phía Hawkins, “Chờ thương thế của anh lành lặn, anh sẽ bị phái đi Sudan?”

“Có lẽ.”

“Hy vọng ở đó anh có thể gặp được những tổ viên tốt, một người so với tôi càng đáng giá cho anh gửi lòng tin.”

“Không ai có thể càng khiến tôi tin tưởng hơn được nữa.” Hawkins nâng bàn tay Sean lên, đặt ở bên môi, “Cậu đã cứu tôi, lại một lần nữa.”

“Nhưng không phải mỗi lần tôi đều có thể, Hawkins..... Anh tự đưa ra cho mình một giới hạn. Anh hẳn là hiểu rất rõ một khi anh vượt qua giới hạn đó, Montero James liền thắng. Chỉ có khi nào anh vẫn giữ vững được tỉnh táo, đánh giá chính xác bản thân và trường hợp, anh mới có thể đưa ra quyết định chính xác. Bất kể Montero tặng cho anh bao nhiêu ‘lẽ vật’, mục tiêu của hắn chỉ có một, không phải nổ anh tan xác mà là nhìn anh nổi điên.”

“Chỉ cần cậu vẫn luôn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không vượt qua giới hạn đó.” Hawkins nói thực nghiêm túc, thực nhận chân.

“Nếu vậy, anh còn chưa có điên, tôi sẽ điên rồi.” Sean hướng y mỉm cười, “Tôi không thể theo anh đi Sudan, bởi vì tôi phải dưỡng thương, tôi dám cá là tốc độ khôi phục của anh sẽ nhanh hơn tôi. Tôi cần nghỉ ngơi, Hawkins. Hơn 90 ngày này cho tôi cảm giác còn mỗi một hơn 9 năm.”

“Cậu đang tức giận. Tôi rất xin lỗi vì đã không tuân thủ lời hứa với cậu.” Hawkins cau mày, đây là lần đầu tiên Sean nghe y nói lời xin lỗi.

Sean khẽ lắc đầu, không phải anh giận dữ gì, có lẽ hơn cả phần nộ chính là thất vọng, “Cơ hồ mỗi lần cùng anh đi làm nhiệm vụ tôi đều cảm thấy phần nộ. Vì thế sau này đi Sudan hoặc là..... Cho dù anh ở nơi nào đều phải nhớ kỹ, anh không chỉ có một mình, có lẽ Montero là kẻ thù của anh, nhưng lúc phá bom, quả bom kia là sứ mệnh của anh, là sứ mệnh dẫn dắt tiểu tổ của anh.”

“Cậu phải rời khỏi tiểu đội của tôi?” Hawkins nhận ra ý tứ của anh.

“Chúa ơi, anh hãy nhìn vết thương hiện giờ của tôi xem! Chẳng lẽ tôi không nên về nhà và nghỉ ngơi một chút hay sao?”

“Phải, cậu cần nghỉ ngơi.”

“Như vậy Mr. Hawkins, liệu tôi có thể ngủ một lúc không?”

“Được.”

Sean nhắm hai mắt lại, nhưng anh không ngủ.

Lần bạo tạc này khiến Sean hiểu được một điều, Montero James đã cho Hawkins một loại đầu độc, một loại thuốc phiện. Cũng giống như một đứa trẻ say mê game sẽ nghĩ mọi biện pháp để qua cửa, nhưng nó lại không nghĩ tới rằng cho dù nó thực sự qua cửa, trên thực tế nó không hề có được thứ gì. Sean không thể giúp Hawkins từ bỏ thứ thuốc phiện đó, tựa như ký ức của Hawkins về White cũng vĩnh viễn ở lại trong sâu thẳm linh hồn y.

White là điểm mấu chốt trong lòng Hawkins, có một ngày điểm mấu chốt này bị người phá hư, Hawkins lại tìm được Sean - cái điểm nhỏ nhỏ có cùng chức năng làm mấu chốt giống White, nhưng anh chỉ là một thứ “bùa bình an” hữu danh vô thực giúp y cảm thấy yên tâm mà thôi.

Trước khi Sean đi vào Baghdad, anh cảm thấy mờ mịt. Anh cần Baghdad chứng minh anh rốt cuộc là Vincent hay là Sean, lúc đó linh hồn anh vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng là hiện tại anh biết linh hồn mình đã xuất hiện một vết rách, đó là do Hawkins mang đến, anh phải rời xa khỏi y trước khi vết rách này càng ngày càng mở rộng.

Cho dù anh là Sean cũng tốt, là Vincent cũng được, nhưng có một điều anh có thể khẳng định: anh không phải là White.

Sean biết, nếu ngày đó người gọi Hawkins trở về là White, y nhất định sẽ trở về.

Trầm tư, Sean vẫn có thể nhận thấy Hawkins đang hôn môi anh, nụ hôn thận trọng như ngấm hỏi, đã không còn sự điên cuồng say đắm như trước. Sean vừa cảm thấy đau lòng thay cho người đàn ông vốn tự phụ kiêu ngạo này, vừa không kìm lòng nổi mà nghĩ rằng: có thể mỗi lần Hawkins hôn anh bá đạo say đắm như vậy, bất quá chỉ để giải phóng khát vọng vĩnh viễn không thể đạt được với White mà thôi.

Màn đêm buông xuống, Hawkins vẫn ngồi ở bên giường Sean, có hộ sĩ nhịn không được, đi tới khuyên y trở về phòng bệnh, nhưng Hawkins vẫn cố chấp không muốn rời đi.

Sean đành phải áy náy lên tiếng: “Phiền cô để mặc anh ta ở lại đây đi.”

Người hộ sĩ kia cũng biết tính tình của Hawkins, cô ta cũng nghe nói về thân phận của y tựa hồ có chút đặc thù nên chỉ dặn Hawkins nhất định phải giữ im lặng.

Ban đêm, cả bệnh viện đều yên tĩnh, không có tiếng đạn ngẫu nhiên vang lên trong đêm như nằm ở ký túc xá quân doanh, Sean ngủ rất ngon giấc, ngoại trừ việc không thể xoa người khiến anh khó chịu.

Sức khỏe của Sean ngày càng ổn định. Anh mượn được một bàn cờ, cùng Hawkins chơi cờ vua.

Hawkins chơi cờ vua tốt lắm, lối chơi giống với cá tính của y, bình tĩnh mà lợi hại, nếu bị dồn ép đến một mức độ nào đó sẽ bắt đầu liều lĩnh công kích. Nhưng mặc kệ tình huống của y thế nào, Sean vẫn không hề thắng được y.

Ban ngày, hộ sĩ sẽ kéo rèm cửa sổ lên, ánh mặt trời bên ngoài quá mức tươi sáng.

Kỳ thật Sean biết, ánh mặt trời trên đất Baghdad này ở nơi nào cũng đều giống nhau, gay gắt sắc lẹm, nhưng lúc này khi nó chiếu bên sườn mặt của Hawkins lại có vẻ mềm nhẹ làm cho người ta muốn chạm đến.

Thấy Sean nhìn mình như vậy, Hawkins sẽ vươn người đi hôn môi anh, ngẫu nhiên sẽ hôn rất sâu nhập nhưng cũng rất dửng dưng.

Bởi vì Sean luôn không thắng được cờ vua, vì thế anh thay đổi một trò chơi đơn giản hơn, mượn phi hành kì* của một đứa trẻ đến chơi trò chơi của học sinh tiểu học. (* máy bay giấy chẳng?)

Sean rốt cuộc thắng Hawkins được vài lần, miệng cười đều nhanh phải nứt ra đến bên tai, “Cuối cùng là thắng a!”

Hawkins nhìn anh, ánh mắt yên tĩnh.

“Nhìn tôi như vậy làm gì, tôi sẽ nghĩ mình là tượng Thánh mẫu Maria.” Sean cũng ngó đầu về phía y, có chút vẻ nghịch ngợm.

Hawkins nghiêng đầu, khẽ ngậm lấy môi Sean.

Không biết có phải vì bị thương hay không, nụ hôn của Hawkins giờ đây thiếu đi rất nhiều tính áp bách, ngược lại càng như hôn một thứ đồ dễ vỡ, mượn từ nơi da thịt chạm lên nhau để nói cho đối phương biết, Tôi thực quý trọng em.

“Tôi biết tình cảm của các anh tốt lắm,” “Ms hộ sĩ” đi đến, “Nhưng Trung sĩ Elvis, vết thương sau lưng anh đã đến lúc phải cắt chỉ!”

Lúc đầu, khi Hawkins cho dù ngồi xe lăn ngủ cả đêm cũng không muốn rời đi, cô ta đã đoán được mối quan hệ giữa họ không đơn giản chỉ là chiến hữu.

Sean nhìn Hawkins, nhún vai, sau đó nằm trở lại giường, áo bị vén lên, lộ ra phần lưng rắn chắc cùng với miệng vết thương.

Bác sĩ tháo chỉ, nói cho anh biết đã chuẩn bị xong máy bay, hai ngày sau sẽ đưa anh về nước.

“Vậy ư? Chỉ mong có xe lăn đưa tôi lên máy bay.” Sean đùa.

“Điều đó là tất nhiên, chờ máy bay đáp xuống Washington rồi còn có chuyến xe đặc biệt đưa anh về nhà.” Bác sĩ vỗ vai Sean, sau đó rời đi.

Sean chỉ vào cái chân treo giữa không trung của mình: “Nghe nói cái chân này không có gì đáng lo, nhưng tay tôi thì còn phải đeo thạch cao hơn một tháng nữa.”

“Cậu phải về Washington ?” Hawkins hỏi.

“Đúng vậy. Đáng tiếc anh không được trở về sớm như vậy, nghe nói cha anh sẽ phái một chiếc máy bay chuyên dụng của Quân bộ đến đón anh trở về.” Sean cười, “Bất quá vì anh bị thương, có lẽ anh không cần đi Sudan, có thể nghỉ ngơi thật lâu. Hawkins, thế giới này không phải chỉ có bom mà thôi, anh có thể khắp nơi nhìn xem, đến một quán bar có bầu không khí không tồi uống một vài bia, xem một bộ phim Hollywood, hoặc là đi đến những quốc gia thanh bình thăm thú.”

Bởi vì White và Montero đã chiếm lấy của anh quá nhiều thời gian.

“Nếu thật sự được nghỉ, tôi sẽ đi tìm cậu.” Hawkins nói rất nghiêm túc, Sean thực thích bộ dáng y lúc y nghiêm túc, có một chút khờ dại, lại có một chút cố chấp khiến người ta không thể từ chối.

Chiều tối, Jill đến thăm Sean.

Vừa vào cửa anh ta liền thấy Hawkins, ngồi trên xe lăn, thời gian đã giúp anh ta bình ổn lửa giận, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ tha thứ y, mà có vẻ như Hawkins cũng không để ý Jill đối với bản thân y có ý tưởng gì.

“Người anh em, cậu đã có vẻ tốt hơn nhiều.” Jill ngồi ở bên giường Sean, bộ dáng phong trần mệt mỏi. Sean biết nhất định là sau khi kết thúc phiên trực, Jill lại tiếp tục lái xe đường dài đến đây thăm anh.

Sau đó, có hộ sĩ tiến vào nói với Hawkins: “Hawkins, anh có điện thoại, mời đi theo tôi, là Sehir trung giáo gọi tới.”

Hawkins lăn xe đi ra ngoài, phòng bệnh chỉ còn lại Jill cùng Sean.

Jill cầm lấy hoa quả đặt trên tủ đầu giường, “Well, Sean..... hai ngày nữa tôi có nhiệm vụ, không thể đến tiễn cậu. Nhưng..... Có một việc tôi vẫn muốn hỏi cậu.”

Sean không tỏ ra kinh ngạc, cũng không hỏi vấn đề đó là gì. Anh biết, bằng sự tinh tế của mình, Jill phát hiện ra những sơ hở của anh cũng không có gì là lạ. Anh cũng biết Jill đến Baghdad không chỉ vì quân hàm Thiếu úy, mà còn là vì thể nghiệm những gì Vincent đã trải qua.

“Cậu là Vincent phải không?” Jill dừng lại động tác gọt hoa quả, cúi đầu, tư thế bình tĩnh, nhưng tim đập bất đầu nhanh hơn.

“Điều gì khiến anh cảm thấy được tôi là Vincent?” Sean biết sơ hở của mình rất nhiều, “Chỉ vì động tác gấp chăn? Hay là vì tôi cũng từng bị ngộ độc nước cam?”

“Bởi vì một người chưa hề gặp tôi, lại biết chắc tôi ném rất tốt cú ném 3 điểm, bởi vì cậu cũng thích ca khúc ‘The end of the world’, bởi vì cậu nói cầu từng trông bạc hà, và còn vì sự am hiểu của cậu đối với mạch học.....” Jill nghiêng đầu, “Tôi đã âm thầm điều tra một chút về Sean Elvis, người này ở đại học học ngành hậu cần, học thêm doanh tiêu, tất cả không hề liên quan đến mạch học.”

“Kỳ thật tất cả những điều đó không thể lấy ra làm lý do, chỉ là trùng hợp mà thôi.” Sean mỉm cười.

“Còn bởi vì..... Cậu cho tôi cảm giác cậu chính là Vincent.”

“Đừng mãi sống với quá khứ, Jill.”

“Nhưng Sean, cậu không phải là quá khứ, cậu là ‘hiện tại’.”

53. Chương 53

“Vậy xem như tôi là Sean Elvis không tốt sao?” Sean biết, những lời này đã là câu trả lời cho nghi vấn của Jill. Bọn họ là những người theo chủ nghĩa duy vật, sẽ không tin có chuyện linh hồn chuyển hoá, kiếp trước kiếp này.

Thế nhưng những gì Sean trải qua ít nhất đã chứng minh Thượng Đế ngẫu nhiên cũng sẽ điên lên một lần, làm cho một linh hồn sống lại trong thân xác của một người khác.

“Có tính toán gì không? Sau khi cậu về nước ấy?” Jill lại ngẩng mặt lên, tươi cười, kỳ thật anh ta đã sớm chuẩn bị tinh thần buông tay khỏi đoạn tình cảm ấy, Jill cảm thấy rằng thay vì rối rắm với việc Sean có phải là Vincent không, thì chuyện Sean bây giờ có thể sống được hạnh phúc hay không càng đáng giá để anh ta quan tâm.

“Tôi muốn xuất ngũ, sau đó học đại học, mạch học.”

Jill cười nhạo, “Như vậy cậu cần thông qua kỳ thi ACT, tuy rằng tôi cảm thấy với năng lực của cậu thì nó chỉ là một món điểm tâm. Sau này cho dù cậu đi đâu, nhất định cũng phải nói cho tôi biết.”

“Chờ nhập học tôi cũng sắp ba mươi tuổi Trời ạ, tuổi này còn là sinh viên?” Sean cảm thấy buồn cười.

“Cuộc đời con người ta cho dù bắt đầu từ thời điểm nào cũng không muộn, hơn nữa tôi đoán rằng trong vòng một năm không chừng cậu đã có đủ tư cách tốt nghiệp.”

“Bất quá, cũng có thể tôi sẽ đi làm nhân viên sửa chữa máy tính.”

“Nhớ thi lấy giấy phép.”

“Mở quán bar?”

“Được thôi, tôi sẽ nhập cổ.”

Lúc đó, Hawkins đã lặn bánh xe trở lại.

Jill nhìn y một cái, sau đó cúi đầu hôn lên trán Sean, “Gặp lại sau, Sean.”

“Jill!”

“Chuyện gì?” Đi đến gần cửa, Jill quay đầu lại.

“Tôi thích nụ cười của anh.”

“Aha, trước kia Vincent nói tôi cười giống một tên cáo già.”

“Đó là vì cậu ta không đủ hiểu biết anh.” Sean xua xua bàn tay trái, anh cảm ơn Thượng Đế đã cho anh một cơ hội sống lần thứ hai, khiến anh quen biết rất nhiều người mới, cũng thực sự hiểu được người bạn cũ mà trước đây anh chưa bao giờ hiểu.

Đợi cho tiếng bước chân của Jill biến mất, Sean quay đầu lại, có chút buồn cười: “Tôi cảm thấy bệnh của anh vốn là ra vẻ hình thức vậy thôi, cứ luôn ở cạnh tôi, anh không thấy nhàm chán sao?”

Hawkins lắc đầu, chậm rãi nói: “Lúc này tôi sẽ đi Miami, chỗ mẹ của tôi, cậu đi cùng với tôi đi.”

“Tôi có một ít chuyện riêng phải xử lý, thật lâu rồi tôi không có về nhà.”

“Nhưng cha mẹ cậu đều đã mất.” Hawkins nhìn sâu vào trong mắt Sean, muốn nắm lấy thứ tình tự mà y nhìn không hiểu trong mắt anh, “Cậu trở về đó rồi thậm chí còn không có ai ở bên để chăm sóc cho cậu.”

Lúc này Sean mới nhớ ra, khi “mình” bị chấn thương đầu tại bộ đội đặc chủng, chỉ có một người phụ nữ tên là Mercy gọi điện đến hỏi thăm tình hình của anh, mà Jack cũng đã nói, cha của “Sean” đã qua đời từ lúc “anh” mới học trung học, mẹ “anh” cũng đã qua đời một năm trước vì ung thư phổi.

“Sean” quả thật không có thân nhân.

“Tôi muốn trở về để ý qua phòng ở do cha mẹ tôi để lại, thăm bác Mercy và cô em họ Tracy, con bé đã nói chờ tôi trở về Washington, nó sẽ mời tôi tham gia hôn lễ của nó.”

“Nghe ra..... Cậu chưa về nước đã khẩn cấp nghĩ đến phải thoát khỏi tôi.”

Lời của Hawkins khiến Sean hơi hơi sững sốt, anh quả thật có ý định chấm dứt quan hệ của mình cùng Hawkins, nhưng không phải bằng phương thức kịch liệt, mà chậm rãi, dần dần để thời gian xóa nhòa tất cả.

“Chúng ta có vô số thời gian.”

“Cậu phải gọi điện thoại cho tôi.” Hawkins dùng một loại ngữ khí pha chút mang mệnh lệnh, nói.

“Rõ, Sir.” Sean bật cười.

“Nếu về nước trong vòng một tuần còn chưa nhận được điện thoại của cậu tôi sẽ đi tìm cậu.” Hawkins nói.

“Tôi sẽ gọi cho anh.”

“Tôi biết địa chỉ nhà cậu, Sean. Còn cả bác Mercy, tất cả những người cậu quen biết, tôi đều có thể tra được.”

Sean thở dài, “Nghe, lời của anh khiến tôi có cảm giác anh là kẻ theo dõi điên cuồng.”

“Tôi chỉ muốn nói với cậu, cho dù cậu ở bất cứ nơi nào, tôi đều có thể tìm được cậu.”

Sean ngẩng đầu, khẽ hờn lên mặt Hawkins.

“Hawkins, sau này anh vẫn sẽ ở lại EOD sao? Sẽ không thử đi đơn vị nào khác?”

“Chỉ có ở EOD mới có thể chính diện giao phong với Montero James, không phải sao?”

Sean nở nụ cười.

Đây là lần cuối cùng anh hỏi Hawkins vấn đề này, có lẽ Hawkins sẽ vĩnh viễn không hiểu được dụng ý của anh khi hỏi y vấn đề này là gì.

“Khi tôi không ở bên cạnh anh, anh cũng phải nhớ rõ điểm mấu chốt của mình.” Sean nắm chặt tay y, ánh mắt Hawkins trở nên ôn hòa, ngón tay y đan cài vào với ngón tay anh.

Ngày hôm sau, Sean được đưa ra khỏi bệnh viện, chỉ cần Hawkins theo tiễn.

“Nhớ rõ lời cậu đã hứa.” Hawkins ôm lấy anh trước khi Sean lên xe.

Cổ họng Sean có chút nghẹn ngào, anh gương gao siết chặt vòng tay: “Hẹn gặp lại, Hawkins.”

Anh cũng đã từng hứa với tôi, tôi tin rằng đến nay anh vẫn còn nhớ rõ..... Nhưng nhớ rõ và thực hiện được lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Sau nhiều giờ ngồi máy bay, Sean về tới cổ thổ Washington.

Chuyến bay mệt mỏi cũng không giảm bớt được cảm giác hưng phấn khi về đến quê hương của anh.

Xuống máy bay, một sĩ binh chờ sẵn, chào anh, sau đó giúp anh đẩy xe lăn ra thông đạo.

Bác Mercy cùng Tracy và vị hôn phu của cô đã đợi anh ở đó.

“A —— con trai ta!” Mercy ôm chặt Sean, chặt đến mức anh cơ hồ không thở nổi, sau đó hôn anh thật nồng nhiệt lên hai má, “Con không biết bác đã lo lắng cho con biết bao nhiêu!”

Tracy đi tới, giúp Sean đẩy xe lăn và nói: “Anh không biết đâu Sean, khi mẹ biết anh xin được điều đến Baghdad bà đã vô cùng tức giận, tuy rằng làm bộ đội đặc chủng cũng không thoải mái..... Nhưng khi biết EOD là gì, bà muốn nổi điên lên! Bà vẫn luôn lải nhải rằng anh muốn đi chịu chết, tốt nhất vĩnh viễn không cần về nhà. Bất quá không đến một tuần, bà liền mỗi ngày đều ngồi trước TV xem tin tức, lật báo chí, vừa nghe thấy vụ nổ bom tập kích nào đó liền lập tức lo rối lên.”

Sean ngẩng đầu lên nhìn về phía bác Mercy, trong lòng thực sự cảm động. Kỳ thật đối với người phụ nữ này, anh không có những cảm tình mà thân nhân cần có, bởi vì anh chiếm cứ thân thể của Sean nhưng không Sean trí nhớ, anh không rõ người phụ nữ này đối với “mình” có bao nhiêu yêu thương. Nhưng hiện tại, có người nói với anh người phụ nữ này là bác của anh, là một người thân vô cùng quan tâm đến anh.

“Ta nghe được tin con bị thương..... Thật sự sợ tới mức không biết phải làm gì nữa, ta đi giáo đường cầu nguyện, đi thăm mộ cha mẹ con, khẩn cầu họ phù hộ con..... Chúa ơi, sau đó bọn họ nói cho ta biết, con không sao hết, có thể về nhà, Sean thân yêu..... Ta chỉ xin con đừng khiến ta lo âu như thế nữa!”

Sean nắm tay bà, “Bác Mercy, bác yên tâm, con sẽ không lại đi đến những nơi nguy hiểm nữa.”

“Sean, anh đã sẵn sàng tham dự hôn lễ của em sao?” Tracy hỏi, vị hôn phu của cô mỉm cười nhìn anh.

“Đương nhiên, chỉ cần em không ngại anh trai của em ngồi trên xe lăn đến tham dự.” Trên thực tế hôn lễ của cô được tổ chức tại nửa tháng sau, lúc đó tuy cánh tay anh chưa thể đỡ thạch cao nhưng anh đã có thể rời khỏi xe lăn.

Sean cùng mọi người về đến căn hộ cũ của cha mẹ anh. Những ngày “anh” không ở nhà, căn hộ đều do một tay bác Mercy dọn dẹp.

Lúc họ đi vào, phòng khách không nhiễm một hạt bụi, phòng riêng của “Sean” cũng được trải ga giường mới tinh, tất cả bài trí đều thực ấm áp, khi anh ngồi xuống sofa, nhắm mắt lại, hít một hơi, ngửi thấy mùi hồng trà thơm ngát bay ra từ trong bếp.

“Suy nghĩ gì vậy?” Vị hôn phu của Tracy ngồi ở bên kia sofa lên tiếng hỏi.

“Nghĩ về tiếng bom nổ, tiếng viên đạn bay ra khỏi nòng và tiếng xe tăng nghiêng trên mặt đường rớt cục đã rời xa tôi.” Sean bỗng nhiên hiểu được, có lẽ đây mới là cuộc sống mà anh hằng mong muốn.

Ngay lúc đó, chuông điện thoại vang lên, Tracy kêu: “Sean, có điện thoại của anh!”

“Điện thoại của anh?” Sean được đỡ lên xe lăn, thầm suy nghĩ mình vừa mới trở về, sao lại có người gọi điện thoại về nhà đâu?

“Hi, tôi là Sean.”

“Cậu đã về đến nhà .” Giọng nói mang theo phong cách độc đáo, lạnh lẽo nhưng không lãnh khốc, chỉ có Hawkins.

“Hawkins?” Sean sững sốt trong chốc lát mới phản ứng lại được, “Anh thật sự tìm được số điện thoại nhà riêng của tôi?”

“Cậu có khỏe không?”

Vừa về đến nhà một lúc liền nghe thấy thanh âm của y, Sean cảm thấy một chút vui sướng, nhưng là đồng thời lại có một ít khổ sấp. Kỳ thật nếu y không gọi điện thoại, Sean tin rằng mình có thể đem tình cảm của anh dành cho y đặt vào một nơi anh sẽ không bao giờ đụng đến, sau đó chậm rãi quên.

“Tôi tốt lắm, anh thế nào? Khi nào thì đi Miami?”

“Tôi cũng sắp lên máy bay.”

“Hmm.”

“Tôi sợ khi đang ở trên máy bay thì cậu gọi đến.”

Sean bật cười, Hawkins không biết anh căn bản không có ý định gọi điện thoại cho y.

“Hy vọng anh có một kỳ nghỉ vui vẻ ở Miami cùng mẹ của mình.”

Lúc này, tiếng bác Mercy vọng ra từ phòng bếp, “Sean, trà chiều đã chuẩn bị xong rồi! Còn có bánh trứng nóng hổi và bánh quy bơ, con phải ăn hết tất cả số bánh này!”

“Sean, tôi nhớ cậu.”

Sean hít một hơi, dùng giọng ôn nhu nói: “Anh có thể tự chơi phi hành kì* để phân tán loại tâm tình này.” (*Một loại chơi cờ, ta không biết là cờ gì. TT^TT)

“Vì sao tôi phải phân tán loại tâm tình này? Những lúc nhớ đến cậu tôi cảm thấy rất vui vẻ.”

Nụ cười mím nở trên môi Sean khiến Tracy đi ra từ trong bếp với tách trà trên tay phải nhường mày. Kỳ thật Hawkins nói câu nói kia chỉ đơn thuần muốn bày tỏ cảm giác của mình mà thôi, y tuyệt đối không ý thức được đó là một câu tán tỉnh ngọt ngào.

“Tốt, có điều tôi phải đi uống trà chiều, lần sau lại tán gẫu.”

“..... Gặp lại sau.”

Chờ Sean trở về bàn, Tracy giễu cợt anh, “Sean, cuộc gọi đó đến từ một cô bé xinh đẹp phải không?”

“Đó là đàn ông, anh ta ít nói ít cười, kiêu ngạo tự phụ, tuy nhiên đáng người có thể khiến nam giới hâm mộ, diện mạo khiến cho nữ giới hết chói tai.”

“Cái gì? Đàn ông?” Tracy tỏ ra không thể tin nổi.

54. Chương 54

“Anh ta là chiến hữu của anh, cái gã điên phụ trách phá bom ấy.” Sean buồn cười bổ sung.

Tracy giật mình hiểu ra, “Anh ta nhất định là rất áy náy, nếu không phải vì anh ta..... Anh cũng sẽ không bị thương. Bất quá Sean, vừa rồi vẻ mặt cười của anh rất giống như thể anh đang nghe bạn gái của làm nũng.”

Sean suýt chút nữa phun ngụm hồng trà đang ngậm trong miệng ra ngoài, anh không thể tưởng tượng bộ dạng của Hawkins lúc làm nũng.

Tên kia cho dù làm nũng cũng chỉ có thể là dùng giọng mệnh lệnh muốn anh làm cái này làm cái kia hoặc chiếm lấy giường của anh, sau đó nằm phía sau ôm chặt lấy anh không buông tay.

Buổi tối Sean ngủ rất ngon giấc, Bác Mercy ngủ lại nhà anh, vì trước khi dỡ bỏ thạch cao Sean còn cần người chiếu cố. Sean tự lên cho mình một kế hoạch ngắn hạn, đầu tiên là phải tham gia Tracy hôn lễ, sau đó điền vào đơn xin xuất ngũ. Sau hôn lễ, anh sẽ thực hiện một chuyến du lịch dài ngày.

Vài ngày tiếp theo, Sean ở nhà cảm thấy có chút nhàm chán, Bác Mercy liền lôi anh đi dạo siêu thị, cùng bà chọn đồ ăn, gia vị v.v... Phụ nữ dường như có một loại đam mê không thể hiểu nổi dành cho siêu thị, họ vào siêu thị từ lúc 3h nhưng mãi đến lúc 5h mới đi thanh toán, Sean hầu như bị một loạt hàng hóa chờ tính tiền làm cho choáng váng muốn ngất.

Về đến nhà, Bác Mercy liền bắt đầu làm bữa tối.

“Làm mì ống format được không bác Mercy?” Sean vừa nhấn nút mở TV vừa hỏi.

“Ồ con trai ta, trước kia con đâu có thích format.”

Sean âm thầm thề lười: “Từ sau lúc bị chấn thương ở đầu, con liền thấy hương vị của format thực không tồi.”

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, điện thoại liền vang, Sean chuyển xe lăn sang phía điện thoại, “Đây là nhà Elvis.”

“Sean, buổi chiều cậu đi nơi nào?” Là Hawkins.

“Cùng bác Mercy đi siêu thị, mua vài thứ.” Thanh âm vang lên bên kia điện thoại quả nhiên khiến Sean có chút căng thẳng.

“Cậu đã đồng ý sẽ gọi điện cho tôi mỗi tuần.” Giọng Hawkins có chút trầm thấp, nhưng không phải hờn giận, cái loại tâm tình này Sean chưa từng nhận thấy ở y trước đây, nó có vẻ như là..... Uể oải.

“Nhưng còn chưa qua một tuần, không phải sao?” Sean trấn an y, “Anh cũng biết em gái tôi sắp kết hôn, mọi chuyện đều có vẻ vội vàng. Thật ra nếu anh không gọi cho tôi, có thể tôi sẽ gọi cho anh.” Chỉ là “Có thể” mà thôi.

“Khi nào thì cô ấy cử hành hôn lễ?”

“Còn chưa đến một tuần, anh sẽ không thể tưởng tượng nổi con bé bận rộn cuống quýt biết bao nhiêu.” Sean nở nụ cười, “Anh và mẹ anh thế nào?”

“Bà ấy thích tụ hội, thích rượu ngon, còn có cả những gã tuổi tác so với tôi còn nhỏ đang tán tỉnh bà.”

“Như vậy Hawkins phu nhân nhất định là một người phụ nữ quyến rũ mê hồn.”

“Cho ta số điện thoại cầm tay của cậu đi, tôi không muốn gọi điện đến nhà cậu lại không gặp được cậu.”

Sean nhướng mày: “Tôi còn tưởng ngay cả số máy cá nhân của tôi anh đều có thể điều tra được?”

“Nói cho tôi đi, Sean.” Hawkins vẫn ngắn gọn như trước, nhưng đã không có vẻ áp bách như ngày còn ở Baghdad.

“Tốt, chờ tôi có số cầm tay tôi sẽ cho anh biết.” Mà trước khi hôn lễ của Tracy chấm dứt Sean cũng không có ý định mua một cái máy cầm tay nào.

Bọn họ tiếp tục trò chuyện thêm vài câu.

Kỳ thật khi nhận được điện thoại của y, Sean có một chút vui sướng, nếu anh không gọi điện thoại cho y, mà khoảng cách giữa các lần Hawkins gọi điện cho anh càng ngày càng thưa thớt, có phải là mối quan hệ của họ đã xong?

Thực sự, Sean vẫn có chút không dứt bỏ được, dù sao Hopkins cũng là người mà anh đã dùng tính mạng đi yêu.

Cuộc điện thoại này đã kéo Sean vào chuỗi ngày chờ đợi.

Trước khi hôn lễ của Tracy diễn ra, Sean đỡ thạch cao trên đùi, điều này cũng giúp anh thoát ly xe lăn.

Khi anh cùng Bác Mercy đi vào bãi đỗ xe của bệnh viện, có người gọi anh.

“A—— Sean?”

Sean nhìn lại, thấy một thanh niên đeo kính trắng mặc âu phục đang đi về phía này.

“Eric?” Sean hầu như không nhận ra người này là sĩ quan phiên dịch tại Baghdad, hình như trong khoảng thời gian này anh ta cũng đã hoàn thành đợt nghĩa vụ, không ngờ nhanh như vậy đã về tới Washington, “Anh không mặc quân phục tôi liền sắp nhận không ra là ai!”

“Tôi nghe nói anh bị thương khá nghiêm trọng, còn phải vào bệnh viện làm ICU!” Eric đi vòng quanh Sean một vòng, “Bất quá tôi thấy anh có vẻ cũng không tệ lắm, thạch cao trên tay bao giờ thì tháo được?”

“Còn phải đợi thêm một tuần.” Sean giúp Bác Mercy bỏ đồ trên xe đẩy vào cốp, “Bác, con gặp bạn cũ, cho nên.....”

“Đi thôi, đi thôi!” Bác Mercy cười với Eric, “Mấy thứ này không nặng, tự ta có thể bê chúng vào nhà.”

“Vậy còn Eric? Có rảnh cùng tôi uống tách cà phê không?”

“Đương nhiên là có, hôm nay tôi chỉ đến bệnh viện để lấy một phần báo cáo cho anh trai tôi mà thôi, tôi biết một tiệm cà phê khá ngon ở quảng trường.”

Hai người đến quán cà phê mà Eric giới thiệu, hôm nay khách rất ít, bọn họ tìm một vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống. Sean gọi một tách Blue Mountain, Eric gọi một tách Latte.

Hai người nói chuyện phiếm thật lâu.

“Vậy sau này anh có dự định gì không?” Eric hỏi.

“Kỳ thật cũng không có gì, loại cuộc sống yên bình này rất tuyệt. Có người nói đã ra chiến trường rồi, trở về khó thích ứng được với cuộc sống hàng ngày của người bình thường, nhưng tôi lại cảm thấy cuộc sống không có những đợt tuần tra, không có bom này rất đáng quý.”

“Vậy sao?” Eric khẽ nhủ mày, “Tôi nghe nói chờ anh nghỉ ngơi xong quay về bộ đội đặc chủng báo danh, bọn họ có thể sẽ điều anh đến quân đội của Trung tướng Hawkins.”

“Cái gì?” Sean ngây ra một lúc, “Vì sao lại điều tôi đến đó?”

Nụ cười tao nhã lịch thiệp của Eric có chút ẩn ý: “Đương nhiên là vì chiến hữu cũ của anh, Howard Hawkins, có lẽ anh ta muốn tìm một nơi an toàn để coi chừng anh.”

Nếu bình thường, anh có thể thấy chuyện này thực vô vấn, nhưng lấy tính cách của Hawkins mà nói, không gì là không thể.

“Bỏ qua cho sự đường đột của tôi, nhưng quả thực là mỗi lần thấy anh cùng Hawkins ở cạnh nhau, tôi sẽ thấy hai người..... Nói như thế nào nhỉ, hai người cho người ta cảm giác so với chiến hữu hoặc là người hợp tác càng thêm ăn ý.”

“Ẩn ý? Đây là lời nói hài hước nhất tôi từng nghe được. Sự ăn ý duy nhất giữa chúng tôi chính là anh ta không ngừng phá bom trái thủ tục, sau đó khiến tôi càng thêm đề phòng. Lần này hai chúng tôi bị thương chẳng phải vì thế hay sao?” Sean sờ sờ đầu, “Kỳ thật ngày hôm qua tôi đã trình đơn xin xuất ngũ.”

Eric tựa hồ đoán trước Sean sẽ lựa chọn như vậy: “Vì sao tôi lại có cảm giác kẻ điên Hawkins sẽ vì vậy mà điên lợi hại hơn?”

“Người anh em, hãy nhìn cánh tay của tôi này, tôi không có tâm tư đi quan tâm ai đó điên hay không điên.” Sean sờ sờ túi, lấy ra một tấm thiệp mời, “Tuần này cô em họ của tôi sẽ kết hôn, có rảnh thì đến nhé.”

Eric nhận lấy thiệp mời, cười nói: “Đương nhiên là có rảnh.”

Về đến nhà, Bác Mercy liền nói cho Sean: “Có một vị tên là Hawkins, tự xưng là bạn của con gọi điện đến, anh ta nói khi nào con trở về thì gọi lại cho anh ta.”

“Con biết rồi!” Sean thở dài, người này sẽ không định mỗi ngày đều gọi điện thoại đến đây đi? Trong nhà có một máy điện thoại bàn đặt trong phòng khác, một máy nội tuyến trong phòng riêng của anh. Sean rút phích cắm điện thoại, sau đó lật ống nghe nội tuyến trong phòng mình lên, dù sao nếu Tracy gọi máy bàn không được, cô sẽ gọi vào máy cầm tay của mẹ mình.

Nằm ở trên giường, anh cũng hiểu được hành vi của mình có chút ngây thơ. Anh hẳn phải nói cho Hawkins biết anh không phải là White của y, nhưng anh lại không thể nhắc đến cái tên kia trước mặt y. Anh cũng không muốn khuyên Hawkins buông tha cho việc truy đuổi Montero, bởi vì Montero là một phương hướng dẫn Hawkins đi tiếp trong cuộc đời mình.

Cuối tuần đã đến, Sean mặc tây trang.

Hôn lễ của Tracy được tổ chức ở ngoài trời, theo kiểu picnic. Người đến tham dự rất đông, có lẽ bởi vì chú rể là quản lý bộ phận tiêu thụ của một công ty nào đó. chính là mặt cỏ hôn lễ.

Trong cả hôn lễ, người mà Sean biết được cơ hồ không có ai, may mà anh đã mời Eric.

Lời thề trước Chúa diễn ra đẹp như trong điện ảnh.

Khi Tracy hướng về phía các nữ tân khách của mình tung hoa, có lẽ vì cô quá kích động mà bó hoa bay vèo đến trước bàn của Sean, đập ngã một ly rượu, sau đó bó hoa nảy lên rơi vào trong lòng Sean.

Các quý cô quay đầu lại nhìn anh, Sean giơ tay trái, “Này.....”

Eric hướng anh nâng ly: “Chúc mừng anh, Sean.”

“Được rồi.....” Sean cầm lấy bó hoa, nói với các quý cô, “Các quý cô thân mến! Lần này mời các vị bắt cho chuẩn xác nhé!”

Nói xong, anh lại một lần nữa tung bó hoa lên, nhìn các cô gái vươn dài cánh tay háo hức, anh mỉm cười.

“Phụ nữ kỳ thật là một loài động vật thực đáng yêu.”

Eric nghe thấy bèn thán cười: “Đáng tiếc Hawkins sẽ theo đuổi anh không tha.”

Buổi tối ngày hôm đó, Sean khoác ba lô lên vai.

Bác Mercy đứng ở cửa, có chút lo lắng, “Con trai, thạch cao trên tay của con còn chưa dỡ, không cần phải vội vã đi du lịch như vậy. Con còn rất nhiều thời gian.....”

“Chính vì chúng ta luôn cảm thấy mình còn rất nhiều thời gian nên mới tự tạo ra cho mình nhiều tiếc nuối như vậy.” Sean cười đi ra cửa, “Giúp con chăm sóc căn hộ này, con yêu bác!”

“Ta cũng yêu con, thằng nhóc hư hỏng không biết mệt mỏi này.” Bác Mercy thật sâu thở dài.

Sean ngăn lại một chiếc xe taxi, đi sân bay. Anh có dự cảm, Hawkins nhất định sẽ gọi rất nhiều cuộc điện thoại, mà lần nào cũng không chuyển được. Theo như tính cách của y, chỉ sợ rất nhanh y sẽ từ Miami chạy đến Washington.

Anh biết Hawkins sẽ đi tìm mình, nếu y tìm được anh, vậy thì Sean sẽ hỏi y khi nào thì có thể chấm dứt chuyện tìm kiếm bóng dáng của White trên người anh. Nếu y không tìm thấy anh, hoặc là có một ngày y dừng lại, như vậy Sean biết, tình cảm mà anh dành cho y cũng có thể chấm dứt.

55. Chương 55

Hầu như ngay vào lúc Sean đến được sân bay, Hawkins cũng đã tới trước cửa nhà anh ở Washington.

Nghe thấy chuông cửa vang, Bác Mercy từ lầu hai đi xuống dưới, bà tưởng Sean quên đồ, “Sean.....” Cửa mở, bà lại nhìn thấy một thanh niên anh tuấn mặc áo sơ mi đứng ở ngoài cửa. “Anh là.....”

“Tôi là bạn của Sean, Howard Hawkins.”

“A, chiến hữu của Sean ở Baghdad đúng không? Cậu đã từng gọi điện cho thằng bé vài lần.” Bác Mercy mời Hawkins vào nhà, “Cậu đến thật không đúng lúc, Sean đi du lịch.”

“Du lịch? Cậu ta đi từ lúc nào?” Hawkins cau mày.

Bác Mercy bị khí thế lãnh trầm của y khiến cho sững lại, “Đã hơn hai tiếng đồng hồ, bây giờ hẳn là đã làm đăng ký.”

Hawkins bật dậy rồi đi, đến cửa, y quay đầu lại nói một câu, “Gặp lại sau, bác Mercy.”

Y đi ra cửa, đón một chiếc taxi chạy tới sân bay.

Ở trên xe, y lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho một người.

“Điều tra xem một người tên là Sean Elvis đi chuyến bay nào? Cậu ta một quân nhân.”

“Làm sao vậy, không bắt được bảo bối của mình sao?” Đầu bên kia điện thoại, một giọng nữ kéo dài trên ghẹo: “Ta đã sớm nói phương pháp nín giữ đàn ông và phương pháp giữ lấy đàn bà không hẳn giống nhau, hai người.....”

“Mẹ, con cần số hiệu chuyến bay.” Hawkins ngắn gọn cắt ngang lời người phụ nữ đang có xu thế thao thao bất tuyệt.

“Số tài khoản của hân?”

“Con không biết.” Hawkins nhú mi.

“Con yêu, lần sau nhất định phải hỏi rõ số tài khoản của hân, bởi vì chúng ta có thể nghĩ biện pháp đóng băng tài khoản, hoặc khi số tài khoản của hân được sử dụng ở nơi nào, chúng ta có thể nhờ bạn bè ở địa phương giữ chân hân lại, khiến cho hân trừ ở bên cạnh con ra không còn chỗ nào để đi.”

“Số hiệu chuyến bay.” Hawkins nói xong liền cúp điện thoại.

Hơn một giờ sau, Hawkins tới sân bay, y nhận được điện thoại của mẫu thân đại nhân.

“Con yêu, hân lên chuyến bay đi New York, ngoài ra, hiện tại hân đã ra khỏi cửa kiểm tra của sân bay, ta vốn định khấu lưu hân nhưng không kịp rồi. ”

“Vậy hãy bảo đảm lúc cậu ta rời khỏi New York người của mẹ có thể bắt được cậu ta.” Hopkins đến trước quầy bán vé, mua vé đi New York.

“Bất quá nếu hân đi xe lửa hoặc là đi bộ, ta liền bắt lượ. Con ta, chúc con may mắn.”

Giờ phút này, Sean đón một chiếc xe taxi đến nhà nghỉ.

Nơi này là nơi Vincent Mann lớn lên, mặc dù hiện tại anh trở thành Sean, nhưng điều đó không thể thay đổi rằng anh vô cùng quen thuộc thành phố này.

Ngày mai anh muốn đi đến khu mộ viên, điều này có chút buồn cười, chính mình đi cho chính mình thăm mộ.

Hawkins hạ phi cơ, tiếp tục gọi điện thoại. Mặc dù ban đầu không có người nhắc máy, nhưng Hawkins phát huy tinh thần cố chấp của y, gọi mãi cho đến khi đối phương nhắc máy mới bỏ qua.

Đầu bên kia điện thoại hiển nhiên đang tiến hành loại vận động về đêm vừa kích động vừa sáng khoái bậc nhất, “Mẹ nó! Hawkins, cậu có biết hiện tại là mấy giờ rồi không?”

“Johnny, tôi cần anh giúp tôi lấy cho tôi bằng theo dõi việc sử dụng thẻ tín dụng của một người tại New York.”

“Được rồi, gửi tên của hân vào điện thoại cho tôi, sáng mai tôi giúp cậu lấy.”

“Tôi cần ngay bây giờ.”

“Lạy Chúa, đặc vụ của FBI cũng cần được ngủ a!”

“Vậy ngày mai đưa cho tôi.” Nói xong liền cúp máy.

Người đàn ông bị quấy rầy hưng trí nằm sắp lên người “vưu vật”, bất đắc dĩ thở dài, “Lúc trước anh có bị nổ chết cũng không nên để người này cứu, cả đời thiếu hân nợ ân tình!”

.....

Sáng sớm, Sean trả phòng, mang theo hành lý. Anh mua một bồn bạc hà nhỏ ở một cửa hàng bán hoa, sau đó ngồi nhiều tiếng đồng hồ trên xe bus để đến khu mộ viên.

Nói thực ra, anh căn bản không biết mình được an táng ở đâu, chuyện này có vẻ thật khôi hài.

Dưới ánh sáng ban mai, mộ viên cũng không có vẻ lạnh lẽo, các ngôi mộ nằm chỉnh tề địa san sát. Cây xanh bao trùm trên mộ địa, giống như đây không phải là nơi dừng chân của những gì thiếu sinh khí.

Sean đi qua từng dãy, từng dãy, rốt cục thấy tên Vincent Mann.

Anh chậm rãi buông bồn bạc hà nhỏ xuống, ngồi xổm phía trước mộ, cười khẽ một tiếng: “Hi, Vincent!”

Anh bỗng có rất nhiều điều muốn nói với mộ bia này, nhưng nhất thời lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lúc này, phía xa xa có một cô gái đi tới, dừng lại bên cạnh anh.

“Anh là..... bạn của Vincent?”

Sean ngẩng đầu, cứng ngắc gọi tên cô gái, “Emily.....”

Emily có chút kinh ngạc, “Anh có biết tên tôi, xem ra anh thật là bạn của Vincent.”

Lúc này Sean mới nhớ ra mình hiện tại đã không phải là Vincent, cho dù nguyên nhân để Vincent chạy đến Baghdad là vì cô đã cùng người bạn trai khác mang thai và kết hôn, hiện tại nhớ tới, lý do này thực khôi hài.

“Đúng vậy, chúng tôi là bạn.”

“Căn cứ không quân T25?” Emily đặt bó hoa loa kèn xuống, nhìn bồn bạc hà nhỏ và cười, “Sao tôi lại quên mất nhỉ, kỳ thật anh ấy thích nhất là bạc hà.”

“Không ngờ cô còn nhớ rõ cậu ta.” Sean hơi mỉm cười.

“Anh ấy là mối tình đầu của tôi.” Emily ngồi xuống bên cạnh Sean, “Kỳ thực tôi đã trao cho anh ấy những gì đẹp nhất của đời tôi. Ví dụ như nụ hôn đầu tiên, và cả lần đầu tiên..... Hiện tại nghĩ lại, tuy rằng từ sau khi anh ấy đi vào căn cứ không quân thì anh ấy không thường ở bên tôi nữa, nhưng tôi nghĩ, nhất định anh ấy rất muốn cho tôi thật nhiều thật nhiều điều tốt đẹp, chỉ là tôi sợ hãi sự cô đơn khi anh ấy không ở bên tôi, vì thế tôi đã mất anh ấy.”

“Những lời này đừng để chồng của cô nghe thấy, anh ta sẽ ghen!” Sean mỉm cười.

“Xem ra hai người là bạn thân, bằng không anh ấy sẽ không cho anh biết anh ấy thích bạc hà, còn cả chuyện của tôi nữa. Hẳn là anh ấy còn cho anh xem ảnh của tôi, bằng không làm thế nào vừa nhìn thấy tôi anh đã gọi được tên?”

“Đúng vậy, cậu ta nói với tôi cô là một cô gái tốt.”

“Thật bất ngờ, bình thường đàn ông bị bạn gái đá rồi sẽ rất ít nói về cô ta, lại còn khen ngợi.” Emily giơ tay vuốt ve nhẹ nhẹ lên mộ bia, “Vincent, anh không ngại em và bạn của anh cùng đi uống một ly chứ?”

“Tôi nghĩ cậu ta không ngại.” Sean cười nói.

.....

Lúc này Hawkins đang ngồi trên xe đi đến nhà trọ mà tối qua Sean đã ở lại, bạn của y nói cho y biết tối qua Sean đã dùng thẻ tín dụng ở đây. Nhưng khi y tới, nhận được cũng chỉ là tin Sean đã trả phòng.

“Shit!” Hawkins có cảm giác thực thất bại.

“... Nhưng tôi thấy anh ta sang cửa hàng bán hoa ở phía đối diện trước khi đi.” Người phụ nữ ở quầy tiếp tân thấy y có vẻ thực nóng lòng bèn bổ sung thêm một câu.

“Cảm ơn!” Hawkins đi đang phố đối diện. Chủ cửa hàng bán hoa là một người phụ nữ trẻ, đứa con nhỏ của cô đang ngồi trên một chiếc ghế xinh xắn chơi búp bê.

Hawkins đi vào cũng không hàn huyên dư thừa gì, y trực tiếp đưa ảnh của Sean ra trước mặt cô, “Cô có từng gặp người này không?”

“Sáng nay anh ta đã đến đây mua hàng.”

“Mua cái gì?”

“Bạc hà, một bồn bạc hà nhỏ.”

Bé gái ngồi trên chiếc ghế nhỏ ngẩng đầu lên nói: “Chú ấy nói, chú ấy muốn đi khu mộ viên thăm một người bạn.”

“Đúng đúng, tôi giới thiệu với anh ta một ít hoa loa kèn, nhưng anh ta nói chỉ cần bạc hà là đủ rồi.”

“Anh ta có nhắc tới đi khu mộ viên nào không?”

“Không, vùng ngoại ô New York có đến vài khu.”

“Cảm ơn.”

Hawkins hít một hơi, đi ra khỏi cửa hàng bán hoa lại gọi cho Johnny, “Giúp tôi tra xét xem một binh lính tên là Vincent Mann được chôn cất ở đâu. Anh ta từng lệ thuộc căn cứ không quân T25, sau lại xin được điều đến Baghdad EOD, đến đầu năm nay thì hy sinh.”

Điện thoại bên kia, Johnny có chút bất đắc dĩ, “Rất cuộc cậu làm sao vậy?”

“Tin tức sáng nay anh cho tôi đã chậm.”

Johnny hiểu ý Hawkins, ý y là lần này vấn đề y đưa ra phải ngay lập tức có được đáp án. Vài phút sau, Johnny trả lời y: “Ngoại ô New York vị trí T235.”

“Cảm ơn.” Hawkins cúp lên điện thoại, đánh xe đi tới khu mộ viên kia, tìm được mộ của Vincent.

Trước mộ có một bó hoa loa kèn và một bồn bạc hà nhỏ.

Hawkins nhìn xung quanh, hôm nay không phải cuối tuần, khắp mộ viên chỉ có một mình y.

Y cúi đầu xuống, mộ của Vincent là ở đây.

“Tôi muốn tìm cậu ta..... Cậu ta lại không muốn gặp tôi. Kỳ thật lúc ở Baghdad tôi đã biết..... Rồi khỏi Baghdad, tôi sẽ không thể giữ chặt lấy cậu ta bên mình như khi ở quân doanh.”

Hawkins ngồi xổm xuống, đưa tay chạm lên mộ bia.

“Cậu ta đến thăm anh, vậy cậu ta có nói qua tôi phải làm như thế nào mới có thể giữ lấy cậu ta?”

“Cậu ta có nói cho anh biết, vì sao..... Cậu ta không muốn gặp tôi?”

Di động rung lên, phu nhân Hawkins gọi tới.

“Con yêu, con đã tìm được chú chuột nhỏ đang ẩn nấp kia chưa?”

“Vẫn chưa. Nhưng hẳn là cậu ta vẫn còn ở New York.” Hawkins tạm dừng một chút, “Mẹ, đóng băng tài khoản ngân hàng của cậu ta đi.”

“Tốt, như vậy hẳn nhất định sẽ đi ngân hàng, sau đó hẳn sẽ bị khấu lưu, con chỉ cần giống một người anh hùng giải cứu hẳn là được.” Hawkins phu nhân nghĩ nghĩ, “Hoặc là hẳn sẽ đánh cho con một trận tới bời.”

Sean ngồi xe của Emily về tới nội thành, họ ngồi trong một quán cà phê.

“Một ly Blue Mountain, một ly Cappuccino, thêm một phần bánh quy bơ.” Sean nói xong, Emily liền giật mình.

“Sao vậy?”

“A, không..... Không có gì!” Emily mỉm cười, “Ngày trước khi tôi cùng Vincent học trung học, sau giờ học chúng tôi sẽ đến quán cà phê này. Bình thường thanh niên sẽ thích xem phim hoặc những hoạt động náo nhiệt, nhưng chúng tôi thích ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm. Vừa rồi cách anh gọi cà phê giống hệt anh ấy.”

“Cô nhớ rất rõ chuyện về cậu ta.” Sean mỉm cười, giờ anh đã biết nếu ngày ấy thay vì ngồi trong căn cứ uống say đến hôn thiên ám địa, nếu anh tìm đến Emily, nói cho cô biết anh yêu cô, chẳng sợ cô có mang đứa bé của người khác cũng sẽ không để ý, có lẽ bọn họ sẽ có một kết thúc khác.

56. Chương 56

“Cánh tay của anh Bị thương ở Bagdad?”

“Đúng vậy, lần dỡ bom cuối cùng, bị nổ bắn ra ngoài.”

“Anh vẫn còn sống, đó mới là chuyện đáng mừng nhất.” Thần sắc của Emily âm trầm lại, có lẽ là lại nghĩ tới Vincent, “Khi nào thì dỡ thạch cao?”

“Vẫn là hôm nay, nhưng tôi đã gặp cô và giờ thì chúng ta ở đây.”

“Không sao, uống xong tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện, còn thời gian mà, phải không?”

Emily thật sự đưa Sean đến bệnh viện, thạch cao đã được dỡ ra, nhưng vào lúc xoát thẻ, anh lại được thông báo rằng tài khoản của anh đã bị đóng băng.

“Sao lại thế? Tài khoản của tôi sao lại bị đóng băng?” Sean kinh ngạc, anh đổi một chiếc thẻ khác, kết quả vẫn bị đóng băng.

Lúc này, liền ngay cả cô hộ sĩ đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh.

Sean đành phải dùng tiền mặt trả phí, mà lúc này tiền mặt của anh chỉ còn lại có một tờ 100\$ thật phẳng phiu.

Bên cạnh anh, Emily giơ tay nhìn đồng hồ, “Còn một ít thời gian nữa mới đến lúc ngân hàng đóng cửa, nếu không chúng ta đi hỏi một chút đi.”

“Cô không sợ tôi là kẻ xấu hoặc là kẻ lừa đảo gì đó... sao?” Sean giơ giơ thẻ ngân hàng của mình, “Người tốt sẽ không bị đóng băng tài khoản.”

“Tôi tin anh.” Emily nghiêng mặt nhìn về phía Sean, “Anh là bạn của Vincent, tôi tin tưởng ánh mắt của Vincent.”

Emily cùng Sean đi đến một ngân hàng ở gần nhất.

Sean trình bày mục đích của mình trên quầy, đưa ra ID và giấy chứng nhận quân nhân. Nhân viên kiểm tra trên máy tính, sau đó còn rất cẩn thận so lại ảnh trên giấy tờ với người, sau đó dăm chiêu liếc nhìn Sean.

“Rất xin lỗi, tài khoản của ngài quả thật bị đóng băng, bên đề nghị đóng băng cũng chỉ định đích danh ngài, tên, ID, mã số chứng nhận quân nhân đều không sai.”

“Nhưng tất cả tài chính trong tài khoản của tôi đều là thu nhập hợp pháp, xin cô hãy gọi điện thoại xác nhận lại một lần nữa, được chứ?” Tuy rằng trong lòng bức bối, nhưng Sean tận lực giữ vững thái độ lịch sự. Chuyện này thực kỳ lạ, bản thân anh ở Bagdad xuất sinh nhập tử vất vả mới cầm được nửa cái mạng về đến Mỹ, nhưng tài khoản lại bị đóng băng.

Nhân viên gọi thêm một cuộc điện thoại, nói một hai câu liền lập tức nhìn Sean cười xin lỗi, “Có một chút vấn đề thuộc về CIA, việc đóng băng tài khoản của ngài là nhầm lẫn, xin ngài hãy đến văn phòng bên kia chờ một lát, quản lý của chúng tôi sẽ tự mình đón tiếp ngài.”

Emily nhìn về phía Sean: “Anh xem, không sao rồi đó thôi?”

Sean cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, “Tôi còn định đi Hawaii phơi nắng đâu!”

“A, xem ra anh đã lên một kế hoạch du lịch đường dài rất tỉ mỉ!”

Hai người cùng đi đến văn phòng quản lý, đối phương rất nhiệt tình mời họ cà phê.

“Xin hỏi tài khoản của tôi khi nào thì có thể tuyết tan?”

“A, chúng tôi cần chờ một bản fax từ CIA, sau khi ngài điền xong, tài khoản sẽ bị tuyết tan .”

“Cho nên bây giờ chúng ta đang đợi bản fax của CIA? Thượng đế phù hộ cho hiệu suất làm việc của bọn họ.....”

Tựa hồ sợ họ nhàm chán, quản lý rất nhiệt tình giới thiệu các loại quỹ và hạng mục đầu tư của ngân hàng. Sean cảm thấy mình sẽ không bỏ tiền cho mấy thứ này, nhưng Emily lại cảm thấy rất hứng thú.

Hơn mười phút sau, có người đẩy cửa phòng. (Quả thực rất hiệu suất nha! *Cười lẫn lộn*)

“Sean.” Thanh âm lạnh lạnh tựa hồ thổi tan mọi vấn đề vô hình tồn tại trong không khí, trong một tích tắc giống như sóng triều cuộn cuộn xô vào trái tim Sean.

Chậm rãi quay đầu lại, Sean thấy người đàn ông anh tuần kia đi về phía anh, trong thoáng chốc, anh không hề thốt được một lời.

Quản lý đứng lên: “Thưa ngài.....”

Hawkins đi đến phía sau Sean, “Howard Hawkins.” Y đưa giấy tờ chứng minh thân phận cho quản lý.

“Ngài là Mr. Hawkins? Chúng tôi đợi ngài thật lâu, ngài đã đến đây, như vậy chúng tôi có thể tuyết tan tài khoản của Mr. Elvis.”

Sean tựa hồ hiểu ra điều gì, “Quản lý, vừa rồi ngài đã nói chúng ta phải đợi fax từ CIA?”

Quản lý tỏ vẻ thật có lỗi, “Rất xin lỗi ngài, CIA muốn chúng tôi lấy lý do giữ ngài lại đây cho đến khi Mr. Hawkins đến mới có thể để ngài rời đi.”

Sean trừng mắt nhìn Hawkins, trong lòng một cỗ phản nộ dần dần nảy lên, “Chuyện này thực sự rất vớ vẩn!”

“Sean, làm sao vậy?” Emily cũng hiểu được tình hình trước mắt rất kỳ quái, “Người này là người của CIA sao?”

“Hắn không phải là người của CIA, hắn là người điên!” Sean trầm trọng thở dài, “Emily, chúng ta đi!”

Emily có chút ngơ ngác theo sát phía sau Sean.

Còn chưa đi khỏi cửa, bả vai Sean liền bị người giữ chặt, mạnh mẽ giật trở về.

“Cậu muốn đi đâu?” Hawkins giữ chặt Sean, hầu như ôm trọn anh vào lòng.

Quản lý thấy tình huống có chút không thích hợp, “Thưa ngài, nếu có vấn đề gì mời ngài ra ngoài ngân hàng giải quyết.”

“Buông!” Sean hất đầu về phía sau, đánh mạnh vào cằm Hawkins.

Sean nghe thấy một tiếng “Click”, cổ tay anh chợt lạnh, anh mới ý thức được tên kia thế nhưng lại đã còng tay anh, mà một bên còn lại của còng tay đúng là cổ tay y.

“Shit! Chìa khóa đâu?!” Sean cũng sắp nổi điên!

“Nếu là vì trói chặt cậu, tôi sẽ không ngu ngốc đến nỗi đặt chìa khóa trong người.” Hawkins trả lời thực bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi Sean muốn đập vỡ đầu y.

“Sean..... Đây là chuyện gì.....” Emily thấy này một màn hầu như đã hoàn toàn ngây dại, “Vì sao anh ta phải còng tay anh?”

“Vì để cậu ta không thể chạy trốn.” Hawkins trả lời.

Sean rất muốn giải thích tất cả với Emily, nhưng anh chợt nhận ra mình không thể thốt lên lời. Nói gì đây? Nói rằng anh cùng người đàn ông này có quan hệ “phi thường mật thiết”, sau đó anh muốn kết thúc mối quan hệ đó nhưng người này quán lầy không tha, thậm chí còn dùng cách đóng băng tài khoản ngân hàng của anh cùng với còng tay này thứ vớ vẩn!

“Sean..... Anh ấy không phải là thành viên EOD vừa trở về từ Baghdad sao?” Lúc này Emily cũng có chút hoài nghi Sean có phải thật sự là “người lương thiện” hay không.

“Cậu ta là.” Hawkins nhìn về phía Emily, “Vậy cô lại là gì của cậu ta?”

“Tôi..... Tôi chỉ vừa mới gặp anh ta ở trước mộ của một người bạn, sau đó hàn huyên tán gẫu.....”

“Emily, xin cô hãy tin tưởng tôi không phải là người xấu! Là người này đầu óc có bệnh!” Sean muốn đi đến gần Emily, Hawkins nhắc cổ tay, Sean liền bị còng tay kéo lại.

“Là cậu không hề gọi điện cho tôi! Là cậu không một lời nhắn để lại đã chạy tới New York! Hiện tại cậu lại trách tôi đầu óc có bệnh?” Lửa giận trong mắt Hawkins đã khá rõ ràng, y túm lấy Sean rời khỏi văn phòng, trước hàng trăm con mắt của mọi người ở đại sảnh, lôi Sean ra khỏi ngân hàng.

Emily ngẩn người đứng ở chỗ cũ, phía sau quản lý ngân hàng đã nhận được điện thoại, từ văn phòng CIA gọi tới.

“Bọn họ nói gì? Mr. Elvis thật sự phạm tội gì sao?” Emily hỏi.

“Không, không phải, CIA bảo chúng tôi tuyệt tan tài khoản của Mr. Elvis, bọn họ nói anh ta là một quân nhân đáng kính trọng.....” Ông ta sờ sờ đầu.

“Vậy sao anh ấy còn bị người ta còng tay mang đi?” Emily lộ vẻ lo lắng.

Sean bị Hawkins lôi kéo đi trên đường phố New York, xung quanh là những tòa building san sát, người đi đường đi ngang qua bên bọn họ cũng không thể không nhìn chăm chăm chiếc còng tay lóe sáng giữa hai người.

“Howard Hawkins! Chìa khóa còng tay ở chỗ nào?!” Sean dừng lại, vô luận Hawkins lạng xả như thế nào anh cũng không đi nữa.

Hawkins bỗng nhiên mạnh quay đầu lại, đè lấy gáy anh, sau đó là một nụ hôn cuồng phong bão tố ập đến, y tựa hồ muốn dùng nụ hôn này giết chết Sean, trong nụ hôn tràn đầy tức giận, sau khi điên cuồng đoạt lấy lại dần dần ôn nhu, giống như có vô tận tưởng niệm ở bên trong.

Sự chú ý của người qua đường rốt cục không đặt trên còng tay của bọn họ nữa, tuy rằng Sean tình nguyện bọn họ nhìn chăm chăm còng tay xem.

Mấy người trẻ tuổi đi qua còn huýt sáo vang dội, đương nhiên cũng có người cảm thấy hành vi của bọn họ thật không hợp nhãn.

Mỗi lần họ hôn nhau đều ở trên mảnh đất Bagdad tràn ngập nguy cơ, chỉ có lúc này đây, bọn họ rốt cục từ không gian phong bế của quân doanh đi vào xã hội hiện đại.

Hawkins chậm rãi buông lỏng Sean, hai người tựa trán vào nhau, cùng nhau thở gấp.

“Sean, nói cho tôi biết..... Vì sao?” Hawkins cau mày lại.

“Được, tôi sẽ nói cho anh vì sao.” Sean hít một hơi, “Hiện tại tôi hỏi anh điều gì anh chỉ cần trả lời tôi ‘Phải’ hoặc là ‘Không phải.’”

“Được.”

“Anh phải thành thực trả lời tôi.”

“Được.”

“Như vậy, vấn đề thứ nhất, tôi bị điều đến tiểu tổ của anh, có phải là do anh đã yêu cầu Sehir Trung giáo?”

“Phải.”

“Bởi vì anh đã nhìn thấy ảnh chụp của tôi trên hồ sơ, tôi rất giống White Hawkins?”

Hawkins sững sốt một chút, Sean nhìn vào mắt y, nhìn vào sâu trong lòng y. Y khẽ hé miệng, thật lâu sau mới đáp lại: “Phải.”

Đáp án này Sean đã sớm nghĩ đến, nhưng nghe thấy đối phương chính miệng nói ra trong lòng vẫn thấy mất mát.

“Tôi nói tôi sẽ trở thành người bảo vệ phía sau lưng anh, có phải đã khiến anh nhớ tới White?”

“..... Phải.” Hawkins cau mày, y cảm giác mỗi lần mình thành thực, y liền cách Sean càng xa xôi.

“Ngày đó sau khi cùng Strong tán gẫu xong, anh tới tìm tôi, anh nói anh nhớ tôi..... Kỳ thật người mà anh nhớ chính là White, đúng không?”

Ánh mắt Hawkins vào giây phút đó thật yên lặng, ngày đó, y quả thật là nhớ White. Cái loại nhớ nhưng này nhờ công tác ở EOD, y đã muốn quên từ rất lâu, nhưng Strong xuất hiện làm cho những ký ức về White lại mãnh liệt tràn về.

Y cũng sắp không chịu nổi, mà người duy nhất y có thể nghĩ đến cũng chỉ có Sean.

Nhưng y biết, nếu lúc này đây y trả lời “Phải”, mình sẽ thật sự không thể lại cầm tay Sean. Y muốn nói dối, nói “Không phải”, mà ánh mắt của Sean khiến y căn bản nói không nên lời một câu nói dối.

57. Chương 57

Mãi cho đến khi trên ngã tư đường, đèn đỏ đã biến thành đèn xanh, dòng xe cộ im lặng đứng lại ồn ào di động, Sean mới khẽ thở dài một tiếng, “Hawkins, tôi không phải White, cũng vĩnh viễn không thể biến thành White được. Nếu anh định thông qua tôi nhìn đến một người khác, cuối cùng anh cũng sẽ thất vọng mà thôi. Tôi đã từng nói với anh rồi, cho dù anh có muốn bắt được Montero đến mấy đi chăng nữa, anh cũng không thể đánh mất tỉnh táo, đánh mất nguyên tắc của bản thân, điều đó sẽ lấy mạng anh. Tôi cũng có nguyên tắc của mình, tôi biết rất rõ giới hạn của nguyên tắc đó ở đâu.” Sean quơ quơ cổ tay, “Lấy chìa khóa ra đi thôi.”

“Không ở trong người tôi.” Hawkins trả lời rất nhanh.

“Cho dù anh khóa lại một bàn tay của tôi, tôi cũng vẫn có thể đập cho anh một trận!” Sean đã có chút bất đắc dĩ, rơi vào đường cùng lại chỉ thấy trong lòng tràn ngập hư không, “Anh không phải trẻ con, Hawkins.”

“Cho dù tôi có chìa khóa, tôi cũng sẽ không mở còng.” Hawkins đến gần Sean, “Tôi sẽ không thả cậu đi.”

“Hawkins! Tôi đã nói tôi sẽ không làm thế thân cho bất cứ ai!” Sean cũng trừng mắt nhìn y, nhất thời ánh mắt giao tiếp thuốc súng mười phần, Sean nắm chặt nắm tay, cơ thể căng thẳng, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra đánh đối phương một trận tới bời.

“Cậu không phải là White. Tôi hiểu rất rõ.” Hawkins cũng nắm chặt nắm tay, không phải bởi vì phần nộ, mà là bởi vì nhẫn nại. Y không biết nên nói như thế nào cho rõ ràng tất cả những chuyện này, nhưng y biết y phải giữ lấy Sean. Chỉ cần lúc này y buông tay, y liền thật sự không thể có được Sean lần nữa.

“Anh không hiểu!” Sean lôi y vào trong một con ngõ nhỏ, xung quanh là thùng rác, ấn y lên tường, tìm chìa khóa trên người y.

Hawkins đề cổ tay anh lại, “Tôi đã nói, chìa khóa không ở trong tay tôi.”

“TMD!” Sean vung một quyền đánh vào mặt y, “Lấy chìa khóa ra!”

“Cậu không tin?” Hawkins chậm rãi đứng thẳng thân mình, bắt đầu cởi áo khoác, rũ rũ rồi vắt lên cổ tay, sau đó là sơ mi, chậm rãi bóc ra khỏi thân hình y, da thịt từng chút một lộ ra, quá trình khá là liêu nhân, khi y bắt đầu cởi khóa quần jean, Sean lên tiếng.

“Đủ! Chìa khóa rốt cuộc ở nơi nào?” Sean đề thấp giọng hỏi, đã có người qua đường dừng ánh mắt tò mò nhìn họ, nói thật Sean không ngại, dù sao người cởi quần áo chính là Hawkins, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là anh thích cùng y triển lãm.

“Ở trong tay một người bạn của mẹ tôi.” Hawkins không nhanh không chậm đáp.

“Vậy đưa tôi đi tìm người đó!” Sean liếc mắt chiếc áo của y còn vắt trên cổ tay, “Còn nữa, mặc áo vào! Nơi này không phải bể bơi!”

“Hắn ở Miami.” Hawkins nói xong, Sean liền cảm thấy mình muốn té xỉu.

“Vậy chúng ta đi tìm một người thợ khóa mở nó ra!”

“Cậu muốn tìm ai?” Hawkins nghiêng nghiêng đầu.

“Không biết! Nhưng muốn tìm nhất định sẽ có!”

Hawkins chỉnh lại trang phục, Sean liền lôi kéo y đi tới một buồng điện thoại.

Hai người đi vào, Sean xòe tay ra trước mặt Hawkins: “Tôi cần tiền xu.”

“Tôi không có tiền xu, chỉ có tiền mặt cùng thẻ tín dụng.”

Sean không nói nữa, thò tay vào túi móc hồi lâu mới lấy được một đồng tiền xu, sau đó đắc ý cười với Hawkins.

Anh tìm trong ví được một tấm danh thiếp, sau đó nhấn một dãy số.

Điện thoại chuyển được .

“Xin chào, nơi này là NYPD*.” (*New York Police Department.)

“Xin chào, cho tôi gặp Cảnh sát trưởng Andre Lim.” Andre là một người lính tình nguyện Sean quen biết ở Baghdad, sau một vụ tháo dỡ bom, Andre đối Sean rất có hảo cảm, hai người và cả Rick từng uống rượu với nhau. Anh ta về nước trước Sean, tiếp tục làm cảnh sát, có điều sau này khi liên lạc, anh ta có nói mình đã thăng chức thành Cảnh sát trưởng.

“Cảnh sát trưởng Lim hiện đang làm nhiệm vụ, mời ngài sau 2 giờ chiều ngày mai lại gọi đến, hoặc ngài có thể để lại phương thức liên lạc.”

Sean nhắm hai mắt lại, anh nhớ ra mình còn chưa mua di động, “Vậy ngày mai tôi sẽ gọi lại.”

Treo điện thoại, lúc này Sean mới phát giác Hawkins kẻ sát sau lưng anh, một bàn tay vòng qua bên mặt anh chống lên tường thủy tinh, vừa lúc vậy quanh Sean trong không gian chật chội này.

“Kỳ thật cậu có thể thông báo số điện thoại cầm tay của tôi.” Hawkins thản nhiên nói.

Sean nhìn trời, cũng hiểu được chính mình ngốc, thậm chí anh cũng không cần tìm đến điện thoại công cộng, trực tiếp cướp lấy máy cầm tay của Hawkins dùng là được.

Hiện tại tư thế ái muội đến không thể ái muội hơn.

Chóp mũi của Hawkins dừng bên má Sean, hơi thở cực nóng, tựa hồ muốn nung chảy cả vách thủy tinh.

“Đi ra ngoài.” Sean xoay người, khẽ động còng tay, nhưng Hawkins không có ý muốn nhúc nhích.

Vì không muốn cọ mặt mình lên y, Sean ngửa về phía sau, “Tôi nói đi ra ngoài, anh không thấy ở trong này chật chội hay sao?”

Hawkins vẫn im lìm nhìn vào mắt anh, mà Sean cũng bắt đầu đẩy mạnh y.

“Tôi thật sự nghiêm túc muốn đến với cậu.” Giọng y quả thực vô cùng nghiêm túc.

“Sau đó để tôi ngồi đoán xem khuôn mặt anh nhìn thấy, anh nghĩ đến, là của tôi hay White sao? Anh tỉnh táo một chút đi! Anh có thể nhờ người quen của anh ở FBI hoặc là CIA, tùy tiện một ai đó đi vào kho hồ sơ của họ, nhất định có thể tìm được vô số người giống với White cho anh!”

“Vậy cũng phải tìm người giống Sean Elvis, không phải White.” Hawkins bước sâu vào bên trong nửa bước, lưng Sean bị ép lên máy điện thoại phát đau, “Nhưng tôi không cần thể thân, tôi chỉ cần cậu.”

“Hawkins, anh thật sự rất lợi hại, anh có thể thốt ra những lời tự lừa mình dối người nghe giống hệt như đang tỏ tình, nhưng tôi đã miễn dịch rồi!”

“Ngày đó sau khi nói chuyện với Strong, tôi tới tìm cậu. Khi tôi nói ‘Tôi nhớ anh’ quả thật là nghĩ tới White mà nói. Nhưng khi tôi nói ‘Tôi muốn vĩnh viễn ở bên cậu’, tôi biết rất rõ, tôi đang nói với Sean Elvis .”

Sean quay mặt qua chỗ khác, ý tứ là không muốn nghe y nói.

“Tôi nằm mơ, mơ thấy cảnh White bị bom nổ..., là cậu đã lay tỉnh tôi. Có điều cậu không biết, sau đó tôi vẫn không ngừng lặp lại một giấc mơ, mơ thấy cậu đi về phía một quả bom, lòng tôi biết rõ nó sẽ nổ, tôi muốn nói cho cậu biết, muốn kéo cậu trở về, nhưng tôi không thể lên tiếng cũng không thể di động một bước nào. Tôi có cảm giác thực khủng khiếp..... Vì thế mỗi đêm tôi đều đến tìm cậu. Không chỉ bởi vì tôi muốn cậu lay tỉnh tôi mà còn để tôi biết cậu đang ở đây, ngay bên cạnh tôi mà không phải đã đi về phía một quả bom chết tiệt nào đó.”

Trái tim Sean run lên, anh vẫn nghĩ Hawkins chỉ sợ hãi mơ thấy cái chết của White mà thôi.

“Tôi không ngủ được, cậu không ở bên cạnh tôi, một phút tôi đều không ngủ được. Tôi đi hỏi Tiến sĩ Grey tất cả những chuyện này có ý nghĩa gì. Ông ta nói, đó là bởi vì trong tiềm thức tôi sợ sẽ mất cậu.”

Sean quay mặt lại, “Thật tốt, tôi không chỉ là đối tượng ảo tưởng tình dục của anh hay là thể thân cho White.”

“Ít nhất khi tôi ảo tưởng tình dục, White chưa từng xuất hiện trong đầu tôi.” Hawkins chậm rãi đưa môi gần về phía Sean.

Sean cười nhạo một tiếng, “Xem ra anh dành cho White một tình yêu vô cùng cao thượng và thuần khiết.”

Môi của Hawkins dừng lại trên môi Sean, “Tôi là kẻ điên, không biết cái gì là tình yêu thuần khiết, đó là việc của triết học gia cần xem xét, không phải là chuyện để kẻ điên làm.”

Sean chậm rãi nhắm hai mắt lại, bất luận Hawkins có tìm kiếm ở anh giấc mộng đã mất hay không, ít nhất trong hiện tại, y vẫn bám riết không tha truy đuổi phía sau anh.

“Vậy đừng bao giờ cho tôi cơ hội rời khỏi anh.” (*Tung hoa* Làm hòa rùi aaaaaaaaaa!!!! ^0^)

Hawkins khẽ ngậm lấy làn môi anh, hai người ở trong không gian chật hẹp này có vẻ thực ấm áp.

Bên ngoài buồng điện thoại, một lão nhân gia đang chống gậy nhìn họ.

Lão nhân vốn muốn gõ cửa nói với họ muốn hôn liền đổi chỗ khác, dừng ở đây cản trở người ta gọi điện thoại, nhưng khi bọn họ ôm lấy nhau, lão nhân gia bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh đó vô hạn tốt đẹp, không đành lòng quấy rầy.

Khi Sean ý thức được bên ngoài có người chờ bọn họ, anh đẩy Hawkins một cái, “Đi ra ngoài. Anh thích ở trong này làm một cái tiêu bản để người khác nhìn?”

Lúc này đây Hawkins thực nghe lời lui về phía sau, mở cửa buồng điện thoại.

Hai người rút cục đi ra , Hawkins tựa hồ không hài lòng hiệu quả của công tay, vẫn cầm lấy tay Sean như trước.

Tâm tình của Sean đã bình tĩnh rất nhiều, bước chân cũng không sải dài giống như trước khi tiến vào buồng điện thoại, một bộ phải quãng Hawkins nữa, trên mặt cũng không còn biểu tình xem đối phương giống như rác rưởi.

Cứ như vậy đi - nếu Hawkins có thể vẫn giữ chặt anh, anh muốn xem họ có thể cùng nhau đi đến bao xa trong cuộc đời mình.

“Chúng ta đi uống cà phê đi.” Hawkins đột nhiên nói như vậy.

“A?”

“Cậu đã nói rồi thôi, nếu rời khỏi Baghdad, tôi nên đi uống cà phê hoặc là xem tràng điện ảnh gì gì đó.” Hawkins thùy hạ mi mắt, “Nhưng khi làm những việc này, cậu nhất định phải ở bên tôi.”

Sean không nói gì, kỳ thật anh nói những lời này chính là để Hawkins hiểu được cần phải hưởng thụ cuộc sống.

“Bạn không biết là một người uống cà phê hoặc xem điện ảnh sẽ giống như việc chỉ những nam nữ thanh niên trẻ tuổi lãng mạn mới làm hay sao?” Hawkins hơi thả chậm bước chân, Sean đi tới trước mặt y, sau đó bị y chậm rãi giữ chặt, “Có cậu ở bên tôi, tôi mới có tâm tình vì cậu mà nhắm nháp cà phê hoặc làm những việc nhàn tản khác.”

Sean lặng lẽ nhìn y, sau đó cũng nắm lại tay y.

“Đi đến quán cà phê có tên Cylons đi, Cappuccino ở đó thật tệ, nhưng Latte và Black coffee lại rất tuyệt, bánh quế cũng khá ngon.”

.....

Đẩy cửa đi vào, Sean đi ở phía trước, dẫn Hawkins đến một chỗ ngồi tựa vào cửa sổ.

Sean gọi Latte, sau đó nhìn về phía Hawkins.

“Black coffee, thêm một phần bánh quế.”

Quán cà phê này nhìn qua có chút xưa cũ, ở giữa nội thành New York hoa lệ hiện đại vẫn có thể trụ vững, như vậy cà phê của họ nhất định có điểm đặc biệt.

Sean và Hawkins bị còng lại cùng một chỗ, cho nên chỉ có thể song song ngồi cạnh nhau. rất may là bàn cạnh cửa sổ là bàn bốn người, ngoài cửa sổ đường phố đông đúc, khu phố này mặc dù chưa bước vào giờ cao điểm nhưng vẫn ồn ào không thôi.

Ngoài cửa sổ không có cảnh đẹp để ngắm, có lẽ điều duy nhất khiến người ta cảm giác ấm áp mãi mãi vẫn là ở phía bên trong khung cửa sổ ấy.

58. Chương 58

“Anh không biết hành vi của anh lúc này là cưỡng ép hẹn hò sao?” Sean cảm thấy buồn cười chống tay lên đầu nhìn người bên cạnh.

“Cách thức không quan trọng, hiệu quả mới là thực tế nhất.” Hawkins trả lời nghiêm trang đến nỗi khiến Sean càng muốn ôm bụng cười.

Nhân viên phục vụ mang bánh quế và cà phê đến cho họ, lịch sự nói: “Mời quý khách dùng.”

Cả quán cà phê ngoài bốn họ, cũng chỉ còn một người phụ nữ đang xem văn kiện và một người thanh niên đang viết lách gì đó một cách chăm chú.

Không biết có phải muốn giúp cho cuộc “cưỡng ép hẹn hò” này có thêm không khí mà nhân viên mở thêm một đĩa nhạc, ca khúc đình đám một thời của Carpenters: Close to you.

Giọng hát ấm áp tràn ngập, không gian tràn đầy hương cà phê cũng tựa như trở nên gần gũi với thế giới bên ngoài.

Nếu Hawkins có bạn gái, y nhất định là một người tình trầm mặc nặng nề. Sean nghĩ.

Nhưng ngay khi anh nghĩ họ vẫn sẽ trầm mặc uống cho xong tách cà phê, Hawkins lại mở miệng nói chuyện.

“Tôi và White chưa từng cùng nhau uống cà phê như bây giờ.”

Nếu là ở Baghdad, khi họ đang lặng lẽ cùng nhau hưởng thụ phút giây yên tĩnh như bây giờ, Sean nghe thấy y nhắc tới cái tên đó, có lẽ anh sẽ thấy đau lòng. Nhưng hiện tại, Sean nhận ra tựa hồ anh cũng không quá để ý, anh có thể yên tĩnh lắng nghe.

“Tôi và White cùng nhau uống cà phê, không phải ở tiệc trà xã giao của mẹ tôi thì cũng là ở phòng làm việc của cha tôi, hoặc là cùng với nhóm bạn của anh ấy, đó không phải là vì hưởng thụ thời gian mà chỉ là vì lấp

đầy bụng. Tôi thích nhìn bộ dáng của anh ấy lúc cầm tách cà phê, lúc đó, anh ấy không có vẻ nghiêm túc của một quân nhân, nhưng mà tôi chưa từng nghĩ muốn cùng anh ấy uống cà phê - chỉ có riêng hai người.”

Sean không nói gì. Không biết vì sao lúc này tình huống có chút đảo ngược, Sean lại đóng vai người trầm mặc trong cuộc trò chuyện.

“Khi cậu bảo tôi trở về hãy thử thử hưởng thụ cuộc sống bình thường, tôi lập tức nghĩ đến nếu có thể cùng cậu ngồi với nhau... ý tôi là chỉ có hai chúng ta, không có thêm ai khác, cho dù là uống Cappuccino tối đến cực điểm, tôi cũng sẽ thực hưởng thụ.”

Hốc mắt Sean hơi nóng lên.

Hawkins rõ ràng là một gã biểu tình lạnh lùng không có tình thú, nhưng y lại luôn luôn có một loại khả năng như vậy..... Khiến người ta mềm lòng, và cả tâm động.

“Ném thử bánh quế?” Sean đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt y, nhìn y chậm rãi cắn một miếng, lông mi dài rợp xuống tạo thành một khoảng ám tối phía dưới con mắt.

Uống xong cà phê đã tới giờ tan tầm, ngã tư đường tắc nghẽn vô cùng, Hawkins cùng Sean cứ như vậy đi trên lối dành cho người đi bộ, lúc đi ngang qua rạp chiếu phim, thấy áp phích quảng cáo, Sean bỗng nhiên có chút hưng phấn mà nói: “Hey, chúng ta xem phim, thế nào?”

Hawkins cũng dừng bước lại.

“Xem bộ nào?”

“Sweet Babylon..... Nhất định là phim tình cảm ngọt đến ngấy, không xem.” Sean lòng còn sợ hãi nói, anh còn nhớ rõ lúc trước cùng Emily xem bộ phim này xem đến buồn nôn.

Xuống chút nữa là một bộ phim hài, “Tôi dám cá là nếu một mình tôi cười đến vui vẻ mà anh lại nghiêm túc như vậy nhất định thực mất hứng.”

Sean nhìn xuống chút nữa, hưng phấn nói: “Sky captain and the world of tomorrow!(1)”

” Sky captain.....”

Khi Sean nhận ra hai người họ trầm miệng một lời, tươi cười tràn ra, “Thật không nghĩ ra chúng ta còn có lúc nhất trí ý kiến.”

Khi họ đến trước quầy bán vé, Sean còn chưa kịp lên tiếng, Hawkins liền nói: “Hai vé tình lữ, Sky captain and the world of tomorrow.”

Sean khẽ huých y, Hawkins quơ quơ còng tay ý tứ là trong tình huống hiện tại, ghé tình lữ có vẻ thuận tiện cho họ.

Mang theo còng tay đi vào, nhân viên kiểm phiếu dùng ánh mắt quái dị liếc nhìn còng tay của họ.

Sean đành phải bất đắc dĩ lên tiếng giải thích: “Một chút ngoài ý muốn.”

Nhân viên kiểm phiếu nhìn thoáng qua vé của họ, khuôn mặt lộ ra vẻ tức cười, “Cho nên hai người mua ghế tình lữ.”

Sean cười gượng, kéo Hawkins vào phòng chiếu phim.

Lúc này bắt đầu vào thời gian của bữa tối, trong phòng chiếu phim, những đôi tình nhân đều mua bỏng ngô và khoai tây sây giòn mang theo, mùi bơ lan tỏa khắp cả gian phòng.

Bộ phim khoa học viễn tưởng này tuy rằng không tồi, nhưng nội dung khá nhạt nhẽo, khi Sean xem đến một nửa cũng có chút mệt mỏi, anh tựa vào lưng ghế.

Hawkins giơ cổ tay lên, “Không muốn xem nữa thì chúng ta đi.”

Sean gật đầu.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim đã muộn là hơn 7h tối, bữa trà chiều muộn khiến họ không thấy đói.

“Bây giờ chúng ta làm gì?” Sean hỏi.

“Tìm gian khách sạn.” Hawkins nói xong liền lôi kéo Sean đi về phía cuối đường, không lâu liền thấy tấm biển rực rỡ của khách sạn Bốn Mùa.

“Nơi này có vẻ quá cao cấp.” Sean nhắc nhở y, kỳ thật đàn ông không quá tỉ mỉ như phụ nữ, chỉ cần nơi nào đó có thể ngủ là ổn.

“Tôi đặt phòng ở đây.”

Lúc này Sean lúc này mới nhớ ra Hawkins gia thế bất phàm, người này có lẽ sẽ không bao giờ đi ngủ ở một khách sạn nhỏ hay nhà khách gì gì đó.

Đi vào trước tiền sảnh, Hawkins xuất ra giấy chứng nhận, lấy chìa khóa rồi cùng Sean vào thang máy.

Trong thang máy của họ còn có một người phụ nữ dắt theo đứa nhỏ.

Đứa nhỏ ngửa đầu nhìn về phía mẹ của mình, chỉ vào bọn họ nói: “Mẹ! Mau nhìn! Là còng tay!”

Người phụ nữ kéo đứa nhỏ một cái, sau đó ném ánh mắt hoài nghi về phía họ.

“Ha ha, chúng tôi là bạn, đang tham gia một tiết mục của đài truyền hình. ” Sean lắc lắc còng tay, “Xem chúng tôi có thể chịu đựng cuộc sống bị còng lại với nhau trong bao lâu. Cuối tuần sẽ phát, nhớ theo dõi nhé!”

Người phụ nữ có vẻ hưng phấn lên: “Có phải chuyên mục do Anya Nelson dẫn chương trình hay không? Mỗi tuần tôi đều xem! Đây là chủ đề của cuối tuần này?”

Sean mặt không đổi sắc tiếp tục nói dối, “Đúng vậy, là nó, nhưng mời bà đừng nói cho người khác nhé!”

“Tất nhiên!”

Cửa thang máy mở, Sean bị Hawkins kéo đi ra ngoài.

Đi ở trên hành lang, Sean nhìn không được oán giận, “Ngày mai nhất định phải tìm Andre tháo món đồ chơi này xuống!”

Hawkins mở cửa phòng, không gian rộng mở sáng ngời xuất hiện trước mặt Sean, lúc ở Baghdad thật sự nhìn không ra cuộc sống của Hawkins thuộc xa xỉ cấp bậc.

Có điều ở trung tâm của căn phòng, chiếc giường Kingsize nhìn thật chói mắt.

“Không thể đổi sang phòng đôi thường sao?”

Hawkins quơ quơ cổ tay, “Cậu muốn lôi hai chiếc giường đơn lại gần nhau hay muốn cùng tôi ngủ trên một chiếc giường đôi?”

Sean ngã lên giường, Hawkins chỉ có thể đi theo ngồi ở bên giường.

“Đành vậy, cũng không phải chưa từng ngủ cùng anh.” Sean cong người nằm quay về phía Hawkins, phần eo lộ ra khỏi áo sơ mi, mơ hồ gợi cảm.

Hawkins cũng nghiêng người, nằm xuống bên cạnh Sean.

“Cậu muốn cởi còng tay đến vậy?”

“Đúng vậy, anh không thấy thực bất tiện?” Sean chậm rãi nhắm mắt lại, “Chẳng hạn như khi chúng ta đi trên đường, mọi người đều nhìn chúng ta, không phải bởi vì chúng ta nắm tay nhau, mà vì chúng ta bị còng.”

“..... Kỳ thật tôi không thể dùng bất cứ thứ gì để khóa cậu lại, đúng không?” Hawkins ôm Sean.

“Không sai, nhưng kỳ thật, anh không cần còng tay cũng có thể khóa chặt tôi.”

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Sean dắt Hawkins đi xem xét mọi góc ngách của căn phòng xa hoa này một lần.

Lúc đi ra ban công, anh không thể không phát ra cảm khái: “Anh nhìn xem, bể bơi kia rộng bao nhiêu a, mà tôi lại bị khóa lại với anh..... Thật lâu rồi tôi chưa từng bơi vịnh.....”

Khi đi vào phòng tắm, Sean cũng thở dài: “Anh nhìn xem phòng tắm này rộng biết bao nhiêu a, vốn có thể mặc sức hưởng thụ, lại bị khóa lại với anh.....”

“Bị khóa lại cùng tôi không tốt sao?” Hawkins nghiêng đầu, “Hai chúng ta cho dù bị khóa cũng có thể tắm a.”

“Như thế nào tắm? Đặt áo lên còng tay sau đó gơ cao tay lên sao?” Sean có chút không còn gì để nói.

“Chúng ta có thể dùng máy sấy để sấy khô quần áo.” Hawkins nói.

“Bỏ đi, tôi chỉ muốn hôm nay có thể ngủ ngon.”

Buổi tối, hơn tám giờ, Hawkins gọi phục vụ đưa tới mì ống format và bittet.

Sean ăn thật vui vẻ, “Anh biết không, đầu bếp ở khách sạn lớn và đầu bếp ở Baghdad thực sự không cùng đẳng cấp!” (Nói nhảm a anh! =.)

Sau đó, hai người nằm ở trên giường xem TV, lúc đó TV đang phát “Closer”.

“Anh nói ai là hung thủ?” Sean hỏi.

“Người đàn bà góa.”

“Tôi thấy là người làm vườn, hung thủ trong kịch bản của những bộ phim kiểu này chẳng phải luôn là người không ai ngờ tới hay sao?”

“Là người đàn bà góa.” Giọng của Hawkins vô cùng chắc chắn.

Sau hơn 40’, bộ phim kết thúc, đáp án cũng giống như lời Hawkins đã nói, hung thủ là người đàn bà góa.

“Sao anh biết?” Sean dùng bả vai huých nhẹ y.

“Cảm giác.”

Sau “Closer” là “CSI Las Vegas”.

“Aha, vậy anh đoán xem tập này ai là hung thủ?” Sean hưng trí.

Phim chiếu được hơn 10’, Hawkins lên tiếng: “Lúc này hung thủ là người làm vườn.”

“Không thể nào, chẳng phải anh ta có bằng chứng ngoại phạm?”

“Bởi vì thời gian tử vong của nạn nhân bị phán đoán sai lầm.”

Sean nhú mày: “Anh xem rồi?”

“Tập này thì chưa, nhưng các tập trước tôi xem cùng mẹ tôi cho vui, kịch bản là như vậy.”

Sau đó kết cục cũng giống hệt như Hawkins nói, hung thủ là người làm vườn.

“A, a, thực không có ý nghĩa, tất cả đều bị anh đoán trúng.” Sean tắt TV, lật chăn lên chui vào, “Tôi mệt.”

Hawkins rất phối hợp mà tắt đèn bàn.

Bóng tối luôn có thể chế tạo ra một ít không khí vi diệu.

Ví dụ như vì nhìn không thấy nên các giác quan khác liền trở nên vô cùng nhạy bén.

Nhịp thở của Hawkins, lồng ngực y phập phồng, thậm chí cả độ ẩm của đầu ngón tay y khi y chạm vào lòng bàn tay anh đều rõ rệt mười phần!

“Hey, Hawkins..... Anh nói gì đó đi.” Sean bỗng cảm thấy anh không muốn họ cứ im lặng như vậy.

“Là cậu nói cậu buồn ngủ.”

“Quên đi.” Sean nghĩ hôm nay Hawkins đã nói rất nhiều lúc ban ngày, có lẽ mọi thứ có thể nghĩ ra trong óc y đã bị đào trống rỗng, còn gì có thể nói nữa đâu?

59. Chương 59

Ngay khi những suy nghĩ trong đầu Sean trở nên rã rời, thực sự sắp ngủ lịm đi, Hawkins lại thản nhiên lên tiếng.

“Tôi..... Qua tuổi học tiểu học thì chưa từng cùng ai đến rạp xem phim.”

“Có thể tưởng tượng.....”

“Lúc trước tôi đến nhà bạn học chơi, ngủ lại qua đêm, nhìn thấy cha mẹ của cậu ta nằm trên giường xem TV, cảnh đó khiến tôi thực hâm mộ..... Bởi vì cha mẹ tôi chưa từng làm như vậy.” Hawkins nghiêng đầu, hôn lên đỉnh đầu Sean, “Cho nên, tối nay, cậu đã khiến tôi rất hạnh phúc.”

Sean khẽ nhướn mày, cuộc sống mà anh muốn thật đơn giản. Nhưng anh chưa từng nghĩ được rằng, kỳ thật điều Hawkins muốn cũng lại đơn giản như vậy.

“Bắt đầu từ khi ở Baghdad, tôi cũng đã rất muốn khóa chặt cậu lại, nhốt ở một nơi nhỏ hẹp như cái buồng điện thoại kia. Người khác không thể đi vào, chỉ mình tôi có thể. Khi tôi tới gần cậu, cậu cũng chỉ có thể dựa sát vào tôi. Nhưng việc này, tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ làm với White.”

Cái tên kia khiến thân hình Sean hơi cứng đờ, nhưng Hawkins nhanh chóng ôm chặt anh.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ cùng White xem điện ảnh, uống cà phê, nằm ở trên giường xem TV..... Tôi thề là anh ta cũng không phải đối tượng để tôi nghĩ đến khi thủ dâm. Tôi từng thích anh ta, anh ta rất tốt đẹp, cho nên chỉ có thể lặng lẽ thích từ xa. Tôi chưa từng có ý định xâm nhập sâu về anh ta, bởi vì tôi biết, sự tốt đẹp của anh ta có lẽ chỉ là ảo tưởng của tôi thôi.”

Hawkins lôi Sean về phía mình, trong bóng đêm hai người tuy hai mà một.

“Tôi thừa nhận khi cậu lọt vào ánh nhìn của tôi lần đầu tiên, tôi có ý muốn đem cậu thành White để tự an ủi mình. Nhưng cậu không phải là White, cậu sẽ phản nộ khi tôi khiến cậu tức giận..... Cậu gìn giữ nghiêm ngặt lời hứa của cậu, cậu vẫn luôn muốn cho tôi nhìn thấy một thế giới khác, một thế giới không chỉ có Montero và công tác phá bom. Cậu khiến tôi cảm thấy khi cùng cậu ở chung cũng giống như khi gỡ bom, đều phải dụng tâm cẩn thận.”

Sean nghe Hawkins sâu kín tâm sự, hít một hơi thật dài: “Tôi biết rồi..... Anh chính là một cao thủ tán tỉnh.”

“Tôi chỉ muốn nói rằng tôi không xem cậu là White, tôi biết rất rõ cậu là Sean.”

Đây là một câu không nói không hề hoa mỹ, nhưng lại là câu quan trọng nhất đối với Sean.

Nó còn quan trọng hơn mọi lời thề non hẹn biển.

Nếu có điều gì có thể khiến Sean ở lại bên cạnh Hawkins, vậy đó chính là câu nói này.

Mọi ý nghĩ của Sean rốt cục chìm vào hương bạc hà tỏa ra từ mái tóc Hawkins.

.....

Ngày hôm sau ăn xong bữa trưa, Sean gọi điện cho Lim cảnh sát trưởng, sau đó cùng Hawkins đi về phía cục cảnh sát.

Vào lúc đặt chân lên bậc thang, Sean bỗng nhiên có chút do dự, thật sự phải tháo chiếc còng tay này hay sao?

“Kỳ thật chúng ta vẫn có thể tiếp tục khóa lại với nhau như bây giờ.” Hawkins nhẹ giọng nói.

“Ý anh là chẳng những không thể tắm vòi sen, không thể đi hưởng thụ bể bơi, cộng thêm lúc đi WC còn có một người ở bên cạnh đứng nhìn?” Sean bỗng nhiên kiên định hẳn lên, “Nhất định phải tháo bỏ nó!”

Đi vào cảnh cục, họ tìm được Lim.

“Sean —— đã lâu không gặp!” Lim dang rộng vòng tay đi về phía anh, khi nhìn thấy chiếc còng tay, Lim không khỏi cười tươi rói.

“Sean, anh có biết lúc ở Baghdad, ngay khi chúng tôi nghe nói tiểu tổ của Hawkins thiếu một người bèn lập tức đoán xem rốt cuộc có ai đủ sức hợp tác với người này đến ngày cuối cùng hay không. Sau đó anh không những phá vỡ kỷ lục, thậm chí đến bây giờ còn cùng người này như hình với bóng!”

“Ôi, Lim, giúp tôi đi.....”

Lim nhìn về phía Hawkins, nửa đùa nửa thật nói: “Trung úy Hawkins, anh khẳng định rằng anh muốn cắt rời sự liên kết giữa anh và Chuẩn úy Elvis sao?”

“Không muốn.” Hawkins trả lời rất nhanh.

Lim vỗ vỗ bờ vai y: “Con người anh vẫn giống hệt như khi còn ở Baghdad a!”

Sean nghĩ Lim sẽ dùng chìa khóa vạn năng gì đó để mở còng, nhưng anh không tưởng tượng ra được anh ta lại đưa họ đến chỗ một phạm nhân đang bị thẩm vấn.

Lim cười vỗ vỗ phạm nhân kia: “Hey, sử dụng chuyên môn của chú mày cởi chiếc còng tay này ra.”

“Sir, ngài sẽ không cố ý khiến tôi mở khóa cho bọn họ để định tội tôi đi!”

“Ha, chút trộm đạo móc mồi của chú mày cho dù ta có bắt cũng không ai cho ta tiền thưởng, đừng nhùng nhằng kéo dài thời gian, nhanh mở đi!”

Tên trộm vặt kia bĩu môi, lấy từ trong cổ tay áo ra một cái nhíp, chọc ngoáy vào ổ khóa vài cái, xoạch một tiếng khóa liền mở.

Sean sờ sờ cổ tay đã bị hằn thành vết, “Cuối cùng cũng mở được!”

Lim cười trả lại còng tay cho họ, đùa bỡn nói: “Nếu lại bị còng, hoan nghênh tới tìm tôi. Cảnh sát New York sẽ hết sức nhiệt tình phục vụ ngài.”

“Được rồi, tôi thiếu anh một bữa ăn!”

Sean cùng Hawkins rời khỏi cảnh cục.

Ở trên hành lang, Sean lập tức cảm thấy Hawkins đi theo phía sau muốn túm lại tay anh, cho đến khi bọn họ đi tới cửa, Sean bỗng nhiên xoay mạnh người lại, vừa lúc thấy Hawkins vươn tay.

“Anh thực sự thích nắm chặt lấy tôi sao?” Sean nghiêng đầu, ánh nắng đầu giờ chiều khiến đường nét khuôn mặt anh thoáng nhìn thật nhu hòa.

“Tôi không nắm lấy cậu, cậu lại lập tức chạy mất, không phải sao?” Hawkins thoáng cúi đầu, góc đó khuôn mặt rất thu hút ánh nhìn của người khác.

“Hawkins, anh không thể nào vĩnh viễn nắm chặt tôi, tìm cách khác đi.” Sean cười nhẹ, đi lẫn vào dòng người trên ngã tư đường của thành phố New York.

Họ về tới khách sạn, Sean dùng cầm ra hiệu, Hawkins xoay thể mở cửa.

Sean bước nhanh đến ban công, nhìn thoáng qua bể bơi xanh xanh phía dưới, chỉ có một đôi tình nhân ngồi trên ghế dài phơi nắng và hai thiếu nữ đang bơi.

“Hey, Hawkins, chúng ta cũng xuống dưới bơi đi, anh có mang theo quần bơi không?”

“Mang theo.”

Sean trở vào phòng, lục lọi trong hành lý nửa ngày, “Ha ha, may là tôi có nhét nó vào đây, đi thôi!”

Đi xuống dưới lầu, Hawkins nói gì đó ở quầy tiếp tân, nhận hai chiếc thẻ đi về phía anh. Sean bị y dẫn đến bể bơi bán lộ thiên chứ không phải nơi mà họ thấy khi ở trên ban công.

Sean thay quần bơi, đi đến bên thành bể, uốn thắt lưng, “A, bể bơi này tuy lớn, nhưng không có ai……. Thật là buồn tẻ.”

Sean nghĩ thầm rằng hẳn là do Hawkins đặt phòng cao cấp nên đãi ngộ cũng tốt hơn.

Nóc nhà màu xanh nước biển, thủy tinh ôm trùm, bên trong có nước và cá cảnh nhiệt đới. Khi những con cá lác mình bơi qua chúng để lại một bóng râm trên mặt nước của bể bơi.

Mà phần lộ thiên của bể bơi thì trồng một vài loại cây nhiệt đới ở bên bờ, thoát nhìn giống một mảnh rừng nhiệt đới thu nhỏ.

Hawkins “Ừ” một tiếng, Sean cúi đầu nhìn về phía y, hiểu được điều gì: “Hey, tôi thấy bể bơi phía dưới ban công rất tốt a, chúng ta vốn không cần đặc biệt đến được đây…….”

Hawkins không trả lời anh, chỉ làm một cú nhảy hoàn mỹ vào trong nước, nước bắn lên rơi vào đùi Sean. Y lưu loát xoay người, quay đầu lại, “Xuống dưới a.”

Sean thở dài, cũng nhảy vào nước. Anh vui sướng đầm đìa bơi qua bơi lại, quay đầu lại mới phát hiện Hawkins vẫn dựa vào bờ nhìn anh.

Sean bơi sang bên y, tựa vào bên cạnh y, “Này, sao anh không bơi?”

Hawkins vươn tay kéo anh vào mình, ngón tay vuốt nhẹ lên vết thương trên lưng anh.

“Thực xin lỗi, Sean.”

“Điều anh thực có lỗi với tôi không phải vết thương này, mà là ngày đó anh đã không làm được điều anh hứa với tôi. Anh nói anh sẽ mặc trang phục phòng hộ lúc dỡ bom, anh lại cởi nó ra. Anh nói nếu gặp được trường hợp không thể tháo dỡ, anh sẽ trở về, anh cũng không làm được.”

“Sean.” Hawkins ôm lấy anh, vùi đầu vào bên cổ anh.

“Về sau đừng lại đồng ý hứa hẹn gì với người khác. Nếu anh có chuyện muốn làm, không cần thiết phải nói ra cũng không cần thiết phải hứa hẹn, chỉ cần đi làm là được.”

“Được.”

Sean nhẹ nhàng tránh khỏi y, lại bơi hai vòng. Hawkins nhìn anh bơi về phía tràn ngập ánh mặt trời, vì thế cũng khẽ khoát hai tay, bơi theo đến đó.

Buổi tối hôm đó, Sean rốt cục có thể thoải mái hưởng thụ bể tắm siêu lớn.

Anh nằm trong làn nước ấm áp, không muốn đứng lên, cho đến khi Hawkins bắt đầu gõ cửa, “Sean, sao còn không ra?”

“Yên tâm, tôi còn chưa hôn mê!”

“Tôi không thể vào được sao?”

“Không thể.” Sean trả lời rất rõ ràng.

Nói nhảm, buổi chiều lúc họ bơi lội, anh vừa mới bơi đến bờ bên kia, đang muốn lên bờ, Hawkins đã quàng tay ôm anh lại.

Bàn tay y từ thắt lưng đi thẳng xuống dưới, cách vuốt ve và lực đạo dùng đầu ngón chân để nghi cũng biết tên kia nghĩ cái gì. Đặc biệt khi ngón tay y mò vào trong quần bơi của Sean, Sean lưu loát cho y một cái khuỷu tay và xoay người ấn đầu y xuống, kết quả Hawkins cũng bị tha vào trong nước.

Khi Sean thật vất vả trôi lên khỏi mặt nước, tên Hawkins đáng chết kia liền ôm lấy đầu anh cuồn cuộn hôn. Sean thậm chí hoài nghi tên kia ngay từ đầu tựa vào thành bể bơi không phải vì coi chừng chính mình, mà là vì chờ Sean bơi mấy lượt, mệt mỏi rồi tìm cơ hội áp chế anh.

Khi Sean kiệt sức cố thoát ra, sắp lên đến bờ, tên kia lại một cú giật mạnh lôi tuột quần bơi của anh xuống rồi chồm tới, Sean thiếu chút nữa không ngất đi mất!

“Hey! Hey! Chẳng phải chúng ta đến đây để bơi lội hay sao!”

“Chẳng phải lúc này chúng ta đang ở bể bơi?” Giọng Hawkins trầm khàn.

Không biết có phải vì đã tích tụ lâu lắm hay không, y tiến công thực hung mãnh, với chút khí lực còn lại Sean cũng chỉ có thể ghé vào thành bể bơi chịu đựng Hawkins ngang đập thẳng tiến. Nếu không nhờ nước trong hồ làm trơn, Sean tin rằng lúc này đây mình chết chắc rồi.

Mà Hawkins sau khi được sảng khoái, lại cứ thế dừng trong cơ thể Sean không chịu rút ra ngoài.

Sean thề, anh sẽ không bao giờ ... cùng Hawkins bơi lội nữa.

60. Chương 60

Mấy ngày nay, Hawkins cho Sean một loại ảo giác y là một người rất dễ ở chung, khiến anh quên đi rằng y là một gã điên.

Lại hơn mười phút qua đi, Sean cảm thấy nước đã nguội dần, không thích hợp tiếp tục ngâm mình, anh mới đứng dậy lau khô thân thể.

Anh sẽ không ngốc đến mức chỉ choàng khăn tắm đi ra để cho Hawkins thị gian mình, mà là mặc đầy đủ y phục, “võ trang hạng nặng” mới đi ra ngoài.

Vừa mở cửa, anh liền thấy Hawkins đang tựa trên tường ngay bên cạnh, ánh mắt y, trong vẻ ngoài trầm tĩnh hàm chứa một ngọn lửa nóng bỏng mãnh liệt, Sean biết tuyệt đối không thể để người này có được một lần, vì có được lần thứ nhất, người này sẽ dễ dàng lấy được lần thứ hai, lần thứ ba, buổi tối hôm nay nhất định phải đặc biệt cẩn thận.

“Tôi tắm xong rồi, anh chậm rãi nhé.” Sean nói xong liền muốn đi qua bên người y, Hawkins lại giữ anh lại.

“Sean, cậu tức giận?”

Bây giờ lại nói tức giận gì gì đó không khỏi có vẻ làm kiêu, nhưng nếu nói không tức giận lại có chút xin lỗi chính mình.

“Anh có thích bị người khác đè lên thành bể bơi fuck không?”

Hawkins chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười, “Như vậy ở trên giường là có thể ?”

“Hôm nay không được.” Sean bắt kể y chặn đường, đẩy bật y ra, trèo lên giường ôm PSP bắt đầu chơi.

Trong phòng tắm truyền lại tiếng nước chảy, Sean nghĩ thầm rằng tối nay anh hẳn là có thể yên tĩnh một chút .

Khi Hawkins đi ra, Sean mới nhớ tới chuyện gì, anh nói với y: “Này, sáng sớm mai tôi phải bay đi Boston .”

Hawkins nhìn anh, bầu không khí thoải mái vốn có lập tức đông lạnh lại.

“Không phải tôi cố ý bỏ anh lại, vé máy bay tôi đã đặt xong trước khi đến New York. Rick hiện tại sống ở Boston.” Sean khẩn trương giải thích.

“Cho tôi số chuyến bay, bay chậm lại một chuyến, ngày mai tôi và cậu cùng đi.”

Sean biết kết cục sẽ là như vậy, vì thế anh cho y biết số chuyến bay rồi lại tiếp tục vùi đầu vào PSP.

Nhờ phúc Hawkins, Sean không cần vội vã chạy đến sân bay đi chuyến bay sớm đặc biệt, mà là ngủ thẳng đến 11h sáng. Lúc anh tỉnh lại, Hawkins đang nằm bên cạnh anh đọc báo.

“Này, Hawkins..... Anh có cảm thấy dường như chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật không?” Sean nhìn nhìn vào cảm Hawkins và hỏi.

“Đây vốn là phòng dành cho tuần trăng mật.” Hawkins buông tờ báo, hôn lên trán Sean. (Ngọt ngào nha hai chàng! =v=)

A Thì ra là vậy, thế nhưng anh còn chưa chú ý đến..... Sean bắt giác thấy buồn cười.

Hawkins đứng dậy, thu thập hành lý gọn gàng. Y làm việc không giống Sean. Sean chỉ cần có khe hở liền đem tất cả đồ đạc nhét vào, tùy tiện nhét lung tung, thường thì muốn tìm thấy gì đó anh đều phải dốc cả túi hành lý ra, còn Hawkins thì lại rất ngăn nắp trật tự, ngay cả khăn mặt của Sean đều phải lấy máy sấy sấy khô, gấp cẩn thận rồi mới bỏ vào.

Sean chống tay lên đầu, ngón tay gõ lên đệm, đột nhiên có ý nghĩa rằng có một người vợ như Hawkins kỳ thực chưa hẳn đã không tốt, nếu anh muốn Hawkins nấu cơm cho mình, người này nhất định sẽ mua sách dạy nấu ăn ở trong bếp dốc lòng nghiên cứu..... Khoan đã, ý tưởng này thật sự là rất đáng sợ!

“Đi thôi, chúng ta đi ăn chút gì đó là có thể ra sân bay .”

Sean lúi lỏm nhìn vẻ mặt của mình về, nhìn lại khuôn mặt anh tuấn có góc cạnh của Hawkins, làm sao có hương vị của một bà nội trợ hiền lành đảm đang?

Ba giờ sau, họ ngồi trên chuyến bay đi Boston, lại là khoang hạng nhất.

Sean có thể tùy ý duỗi thẳng chân tay, các kênh truyền hình cho hành khách lựa chọn cũng không ít.

“A, quả nhiên khoang hạng nhất vẫn thoải mái hơn cả!” Có điều đường bay ngắn mà mua vé khoang hạng nhất tựa hồ có chút xa xỉ, Sean liếc nhìn Hawkins đang ở một bên lật tạp chí, đột nhiên a

Khi máy bay vững vàng tiến vào hành trình bay, tiếp viên hàng không mang đồ uống và trái cây ra.

Sean mới uống được một hớp, đèn cảnh báo liền sáng, yêu cầu tất cả hành khách cài thắt lưng an toàn.

Lúc này, một người đàn ông mặc chế phục, vẻ mặt nghiêm túc đi đến bên cạnh Hawkins, cúi đầu hỏi: “Xin hỏi ngài là EOD Trung úy - Howard Hawkins phải không?”

Hawkins buông tạp chí, “Đúng vậy.”

“Mời ngài theo tôi đi một lát, được không?”

Sean bỗng nhiên cảm thấy có chuyện nghiêm trọng đã phát sinh, Hawkins lại ở ngay trước mặt người đàn ông kia hôn anh một cái rồi mới đứng dậy.

Người đàn ông đưa Hawkins đến gian dành riêng cho tiếp viên, hạ thấp giọng nói: “Vừa rồi chúng tôi nhận được điện thoại từ mặt đất, cuộc gọi đó cho chúng tôi biết trên máy bay có bom.”

Hawkins cau mày, “Bom ở đâu?”

“Ở trong hành lý gửi theo máy bay của một vị hành khách, hành lý này không lên máy bay theo cách thông thường nên không có nhân vận chuyển, mà là phần tử khủng bố cải trang thành nhân viên khuôn vác chuyển nó lên.” Ở gian bên cạnh, hai tiếp viên hàng không dường như cũng đã biết tin tức này, sắc mặt họ đã tái nhợt, nhìn về phía Hawkins. “Rất có thể quả bom mà phần tử khủng bố đưa lên máy bay là loại bom chịu áp lực, khi máy bay bay đến một độ cao cố định, quả bom sẽ bắt đầu hoạt động, và khi máy bay hạ xuống một độ cao nhất định, nó sẽ phát nổ..... Nhưng máy bay không thể nào cứ bay mãi không dừng, hiện tại cũng không thể mời chuyên gia phá bom lên máy bay” (Thế người đứng trước mặt ông là ai? =”=)

“Các người tra xét thông tin cá nhân của hành khách?”

“Đúng vậy, chúng tôi được biết ngài là sĩ quan nghĩa vụ có thời hạn của EOD, hơn nữa từng phá giải rất nhiều bom, cho nên.....”

“Hành lý kia đâu?” Hawkins không định lãng phí thời gian.

“Nhân viên công tác của chúng tôi đã xuống khoang hành lý tìm nó lại đây.”

“Cho tôi kéo, nhíp, tua-vít và hết thảy công cụ có thể dùng để tháo dỡ bom mà các anh có.” Hawkins lạnh nhạt nói, “Mặt khác, gọi người bạn đồng hành của tôi đến đây.”

Khi Sean mang theo đầy bụng ngờ vực đi vào gian phòng dành riêng cho nhân viên phi hành đoàn, anh không khỏi ngáy dại.

“Tôi nghĩ..... Trở lại Mỹ sẽ không còn gặp lại thứ đồ chơi này nữa” Sean thấy Hawkins ngồi xổm trên sàn, trước mặt y là va li hành lý, bên trong đặt thứ gì không cần phải nghĩ anh cũng biết.

Trái tim trầm xuống, anh bỗng nhiên có một loại cảm giác “Vì sao mình vĩnh viễn đều không thoát khỏi nó được” đầy nản lòng.

Trên quả bom có một mặt đồng hồ tiêu biểu cho loại bom chịu áp lực, trên đồng hồ, kim khê rung động, tùy theo máy bay cao thấp xóc nảy mà rung động.

“Máy bay hạ thấp đến một độ cao nhất định, nó sẽ phát nổ.” Hawkins giải thích. Sean nhăn mày lại, anh bỗng nhiên có cảm giác đây là lời nhắn gửi của Montero James. Bởi lẽ bình thường thì phần tử khủng bố chỉ cần chế tạo loại bom phát nổ khi máy bay lên đến một độ cao nhất định mà không phải đợi cho đến khi máy bay lại hạ thấp xuống, nghĩa là cho bọn họ chờ hội để hóa giải. Hawkins nhìn thấy sự biến sắc của Sean bèn nói: “Cậu đoán không sai, thứ này quả thực là sự khiêu khích của Montero. Chúng ta phải hóa giải nó.”

Sean hít sâu, bất kể anh có bao nhiêu không muốn nghe đến bất cứ thứ tin tức nào liên quan đến Montero thì giờ phút này anh cũng phải tự điều chỉnh mình trở về trạng thái cảnh giác căng thẳng như khi còn ở Baghdad, anh cũng ngồi xổm xuống, cùng Hawkins mở vỏ quả bom, xem xét mạch điện.

Một tiếp viên hàng không đi vào, run giọng nhắc nhở: “Dầu mà máy bay dự trữ chỉ đủ để máy bay tiếp tục dừng ở độ cao này 30’, vì thế”

Sean quay đầu lại nói: “Cô chỉ cần đi ra ngoài chần an hành khách, cho bọn họ biết lý do máy bay không thể đáp xuống sân bay đúng giờ là được, sau đó không cần quay lại đây.”

Sean tìm một cái bút, chặn ngang cửa lại.

“Đầu tiên liệu chúng ta có thể bóc tách thiết bị cảm ứng áp lực khỏi quả bom được không?”

“Không thể, thiết bị cảm ứng và quả bom được nối bằng một đường dây liên tiếp, một khi cắt đứt dây bom sẽ tự động kích nổ.”

“Shit!” Sean biết không có thời gian buồn bực, anh lấy giấy vẽ lại sơ đồ mạch điện.

“Điều này rất kỳ lạ, dựa theo loại phương thức nối tiếp này, thiết bị dẫn nổ không thể khống chế quả bom.” Sean cau chặt lông mày, kiểm tra lại lần nữa để khẳng định sơ đồ mạch điện của mình không hề sai sót.

“Bình tĩnh, Sean. Để chúng ta cùng nhau nghĩ xem tình huống nào có thể khiến sơ đồ mạch điện thành lập.” Hawkins duỗi ngón tay vuốt phẳng nếp nhăn trên lông mày Sean.

Sean không ngừng phân tích, Hawkins trầm ngâm suy nghĩ xem có cách nào vô hiệu hóa thiết bị cảm ứng để máy bay có thể đáp xuống an toàn.

“Hawkins! Tôi nghĩ ra rồi!” Ánh mắt Sean sáng rực lên, “Vị trí này có hai sợi dây hoàn toàn tách rời, chúng không có tác dụng gì với sơ đồ mạch điện, chỉ được tạo ra để làm nhiễu sự phán đoán của chúng ta.”

Hawkins nhìn anh, khóe môi khê nhích lên, “Đúng vậy, giả thiết này có thể giải thích được mọi sự kỳ quái trong mạch điện.”

“A —— Tôi hận Montero..... Bom của hắn hoặc là mạch điện rắc rối khiến người ta không biết bắt đầu từ đâu, hoặc là hắn sẽ chơi những trò như thế này khiến người ta đau đầu!”

“Vậy bây giờ chúng ta cần tìm ra hai sợi dây vô dụng trong mạch điện là cái nào.”

“Theo tôi sợi này và sợi này là có khả năng cao nhất.” Sean nhẹ nhàng đẩy ra hai sợi dây.

“Kiểm nghiệm một chút đi.” Hawkins dùng mũi kéo thật cẩn thận cắt lớp nhựa bọc ngoài, Sean nói không sai, bên trong rỗng ruột.

“Tốt, một sợi đã bị loại trừ.” Hawkins dùng đầu ngón tay gảy nhẹ một sợi dây khác lên, Sean bỗng đề lấy tay y.

“Từ từ.....” Sean lấy ra bản vẽ, đánh một dấu X trên một sợi dây, sau đó tiếp tục suy ngẫm chốc lát, “Nếu sợi dây này là giả, tôi cảm thấy một sợi khác có thể là thật.”

“Được.” Hawkins rất kiên nhẫn cắt lớp vỏ nhựa, phán đoán của Sean vẫn chính xác. “Như thế này thì mạch điện đã được thành lập.”

“Nếu thiết bị cảm ứng áp lực là một mạch nối tiếp, chúng ta liền thử dỡ bỏ thiết bị dẫn nổ một lần đi.” Sự căng thẳng khẩn trương khiến Sean bắt đầu đổ mồ hôi.

Hawkins đưa tay lau mồ hôi cho Sean, “Đừng lo lắng, còn lại cứ giao cho tôi.”

Sau đó, Hawkins liền đặt toàn bộ sức chú ý lên quả bom.

Sean bỗng nghĩ, liệu có thể là Montero đi theo Hawkins như một cái bóng, chứ không phải Hawkins truy đuổi Montero hay không? Có lẽ cho dù đã về nước, cũng không có nghĩa là họ sẽ được hưởng thụ sự yên lặng.

Tim anh nhảy lên kinh hoàng, giờ phút này cùng khi còn ở Baghdad hoàn toàn bất đồng.

Nếu là trước đây, khi phán đoán bom không thể tháo dỡ, bọn họ còn có thể mau chóng rút ra đến khoảng cách an toàn, mà ở trên chiếc máy bay này, họ không có chỗ để lùi.

Không gian nhỏ hẹp này dường như càng ngày càng oi bức, Sean biết hết thảy cảm giác lạnh trong anh đều do tâm lý mà ra. Mỗi khi Hawkins cắt đứt một sợi dây, lưỡi kéo tựa hồ cửa lên trái tim anh, thần kinh anh cũng phải run rẩy theo.

61. Chương 61

“Sean, sau này chúng ta còn có thể ngồi máy bay rất nhiều lần, tôi cam đoan đều là khoang hạng nhất.” Không cần ngắt đầu Hawkins cũng biết Sean đang hết sức căng thẳng.

Sean bật cười, “Nếu còn có lần sau, có thể tôi sẽ không còn muốn ngồi máy bay nữa.”

“Xoạch” một tiếng, mi mắt Sean run lên, dường như tất cả áp lực đều dồn về trái tim.

Hawkins cười nhẹ, ngắt đầu lên, thân thể nghiêng về phía Sean, hôn môi anh, “Chúng ta không sao, Sean.”

Khi Sean phục hồi tinh thần lại, mới nhìn thấy Hawkins nắm trong tay thiết bị kích nổ.

Thở ra một hơi thật dài, Sean không thể không cảm thán mình còn có được bao nhiêu lần tìm thấy đường sống trong chỗ chết?

“Cho tôi xem.” Sean đưa tay, Hawkins thấy nó sang phía anh. Quả nhiên, bên trên có tên “Montero”.

“Hắn biết chúng ta sẽ bay chuyến bay này, quả bom này lại là một lần “kiểm tra trình độ”?”

“Không phải kiểm tra, là cảnh cáo.” Đầu ngón tay Hawkins vượt qua hai sợi dây điện rỗng ruột, “Hắn muốn thông qua quả bom này nói với tôi rằng, đừng có phớt lờ hắn, trò chơi giữa hắn và tôi còn chưa chấm dứt.”

“Nghe có vẻ như từ một kẻ truy đuổi, anh trở thành con mồi của hắn?” Sean không biết phải nói gì nữa rồi, bây giờ anh cũng rất muốn bắt được Montero, bởi vì một ngày hắn còn sống trên đời, thế giới của anh và Hawkins sẽ không có một ngày yên bình.

Tất cả sẽ giống như lâu đài cát, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nước cuốn trôi đi.

“Hắn biết tôi không còn ý định truy đuổi hắn nữa, cho nên hắn phải khiến tôi sống trong pháp phòng lo âu.”

“Anh từ bỏ truy đuổi Montero từ lúc nào?” Sean nghĩ nếu y không quơ được Montero sẽ không biết dừng lại.

“Vào lúc cậu bị thương vì vụ nổ ngã xuống bên cạnh tôi, tôi liền đã tự hỏi nếu tiếp tục truy đuổi Montero tôi sẽ mất đi những gì. Sau đó cậu rời khỏi Baghdad, một mình ở trong phòng bệnh, tôi bỗng nhiên hiểu được mình hắn là nên dừng lại. ” Hawkins cúi đầu xuống.

“Nghe ra có vẻ như anh vì tôi mà từ bỏ Montero.” Sean thấy hơi buồn cười.

“Xem như đi, ít nhất có cậu nhắc nhở tôi, Montero không nên là tất cả những gì tôi có.”

Họ nhìn nhau, hơn mười giây sau, Sean đứng lên, mở cửa, nói cho tiếp viên hàng không biết bom đã bị vô hiệu hóa.

Khi họ thuận lợi đáp xuống sân bay Boston, nhân viên phá giải bom đã mang thùng đến lặng lẽ lấy quả bom đi, tất cả quá trình đều được tiến hành bí mật, tất cả hành khách trên chuyến bay đều không biết họ vừa đi dạo qua cửa tử một vòng.

Hawkins và Sean được đưa đến một gian phòng ở sân bay, ngồi đối diện với họ là đặc phái viên của cơ quan chống khủng bố.

Trải qua một cuộc nói chuyện, họ xác định người chế tạo quả bom này là Montero James, mà cơ quan chống khủng bố đang thảo luận có nên chính thức đưa cái tên này vào trong danh sách chống khủng bố.

Khi hai người rời khỏi văn phòng thì hơn ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, Sean đã hết kiên nhẫn với hiệu suất làm việc của những nhân viên thuộc cơ quan chống khủng bố, mà Rick cũng mãi chưa thấy đến đón họ như đã hẹn.

Mà họ rời đi được cũng là nhờ Hawkins đột ngột chủ động lên tiếng hỏi, “Tôi có thể gọi một cuộc điện thoại cho bạn của tôi không?”

Được sự đồng ý, Hawkins gọi một cuộc điện thoại đến Cục Bảo an, sau đó đưa điện thoại cho đặc phái viên, sau khi cuộc gọi kết thúc, đặc phái viên liên tục xin lỗi vì đã làm chậm trễ thời gian của Hawkins.

Hawkins kéo Sean bước nhanh đi khỏi nơi này, tìm được Rick đã đợi họ đến muốn ngủ gật trên ghế.

“A, Thượng Đế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Rick cho Sean một cái ôm thật nồng nhiệt.

“Lên xe rồi nói sau.”

Rick liếc Sean một cái, ý tứ là giọng điệu của Hawkins vẫn không cách nào thay đổi.

Chờ xe chạy lên đường cao tốc, Rick nghe nói chuyện xảy ra ở trên chuyến bay của họ, đầu tiên là lo lắng muốn chết, sau khi bình tĩnh lại thì bắt đầu đùa giỡn: “Nếu tôi cũng ở trên chuyến bay đó, anh thấy liệu có giống như tiểu tổ của chúng ta đột xuất có nhiệm vụ trên máy bay?”

“Tôi tình nguyện chúng ta vĩnh viễn sẽ không lại có nhiệm vụ như vậy!” Sean cười nhìn Rick.

So với vẻ trầm mặc đầy căng thẳng khi rời khỏi Baghdad, hiện giờ tinh thần của Rick có vẻ tốt lắm, mà người dường như cũng hơi mập ra.

“Cậu cùng Anna thế nào rồi?”

“Ha ha, anh cũng biết cô ấy là phóng viên tại Washington, tôi đã xin được điều đến cục cảnh sát tại Washington, đến lúc chính thức nhậm chức, chúng tôi sẽ kết hôn. Lúc đó nhất định sẽ mời anh và Hawkins.” Nhắc tới chuyện kết hôn, khuôn mặt Rick trở nên rạng rỡ không che giấu được tươi cười.

“Đương nhiên, nhóc!”

.....

Những ngày ở Boston diễn ra khá yên bình.

Sau khi xuất ngũ, Rick công tác tại một cảnh cục trong thành phố.

Ban ngày, Hawkins cùng Sean đi dạo chơi quanh thành phố, buổi tối Rick tan tầm trở về, hai người sẽ ngồi trước màn hình chơi game đến 12 giờ. Còn Hawkins thì ngồi im lặng xem tạp chí ở sau lưng họ, tuy rằng đại đa số thời gian y nhìn về phía Sean.

“Này, chúng ta ném Hawkins ở kia một mình không tốt lắm đi?” Rick nhỏ giọng hỏi.

“Có gì quan trọng, nếu không cậu muốn hấn ta làm gì? Cùng chúng ta uống bia?”

Hai người cùng nhau tưởng tượng, hai người bọn họ uống bia, Hawkins lạnh nhạt ngồi một bên.

“Bằng không..... đánh bài?” Rick đề nghị.

Hai người nghĩ đến cảnh trên bàn bài nhuộm dẫm một bầu không khí quỷ dị, lúc Rick và Sean ra bài còn muốn cẩn thận thận nhìn xem sắc mặt Hawkins.

“Ai nha..... Khó chịu.....” Sean bình luận.

Sau đó hai người cùng nhau quay đầu lại, liếc Hawkins một cái lại quay về.

“Không có cách, sở thích của người này không quá nhiều để hòa nhập với người thường.” Sean lắc lắc đầu.

“Vậy chúng ta..... Tiếp tục chơi?” Rick nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, mới 11h, vì thế hai người hưng trí bưng bưng tiếp tục hăng hái chiến đấu.

Buổi tối trước khi ngủ, tắt đèn, Sean mới vừa thay áo ngủ, Hawkins liền mở cửa phòng anh, lững thững đi vào, dựa vào tường nhìn phía sau lưng Sean.

Khi Sean xoay người lại, phát hiện trong bóng tối bên cạnh tủ quần áo có người đang đứng nhìn, anh hoảng sợ.

“Hey, gian phòng này là của tôi, anh vào cũng không cần gõ cửa một tiếng sao?” Sean nghiêng đầu, bất mãn.

Hawkins đi về phía anh, dừng lại trước mặt anh, nụ cười trên môi y khiến anh run lên, “Ai nói sở thích của tôi không đủ để hòa nhập? Chỉ cần cậu thích thì tôi cũng thích.” (=w= Quân nhỏ mọn!!!)

Sean sững sốt một chút, lập tức đã biết y muốn làm gì, “Mr. Hawkins, chúng ta đang ở trong nhà Rick.”

“Vậy cậu hãy cố hết sức để nhỏ giọng lại.” Hawkins hôn một cái lên mặt Sean rồi lập tức ấn anh lên trên giường.

Một đêm ấy y làm thực dùng sức, mỗi một lần ra vào đều khiến Sean nghĩ y muốn lấy mạng của anh, anh cắn răng nín nhịn thanh âm, hoài nghi Hawkins chủ đích làm anh phải cao giọng kêu la.

May mà ngày hôm sau Rick phải đi làm buổi sáng, nếu như để cậu ta thấy Sean cùng Hawkins đi ra từ một phòng ngủ, có lẽ cậu ta phải học máu.

Hai người ở lại Boston ba ngày, sau đó quyết định trở về Washington .

Rick đưa bọn họ đến sân bay, hẹn gặp lại ở Washington.

Lên máy bay, tuy Sean vẫn nhìn tạp chí, nhưng lòng không khỏi căng thẳng hồi hộp, không biết trên chuyến bay này liệu có lại xuất hiện một “lẽ vật” của Montero nữa hay không.

Hawkins giơ tay ra cầm lấy tay Sean, “Cùng một trò Montero sẽ không chơi hai lần.”

Sean cũng hiểu thần kinh của mình đã trở nên quá nhạy cảm, nhẹ nhàng cười cười.

“Tới Washington rồi anh có muốn đi thăm cha anh không?”

“Không cần.”

“Vậy anh nghĩ ngơi ở đâu?” Sau đó Sean lại cảm thấy vấn đề anh hỏi thật buồn cười, Hawkins đương nhiên là muốn ở cùng anh.

Hawkins nhìn anh, không nói lời nào.

“Tôi biết, tôi biết!” Sean bỗng nhiên nghĩ đến nếu lúc Hawkins làm cái gì với anh bị bác Mercy thấy..... ,
“Nhưng tôi phải nhắc nhở anh, tôi sống cùng bác của tôi, anh không chế tốt chân tay của anh một chút.”

Khi mở ra cửa nhà, Sean lập tức ngửi thấy hương hồng trà thơm phức ủa ra.

“Bác, con đã trở về!”

Quả nhiên, bác Mercy đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra, “Sean! Chuyển đi vui vẻ chứ?”

Sean bị bà ôm thật chặt, sau đó bà mới chú ý đến Hawkins còn đứng một bên, “Chàng trai này..... Hình như là người bạn đã từng đến tìm con!”

“Đúng vậy, bác. Chúng con gặp nhau tại New York.” Nhất thời, Sean cũng không biết nên giới thiệu Hawkins như thế nào.

“Ôi, Sean, bằng hữu của con cũng thật nhiều, ” Mercy hướng lên trên lầu hô một câu, “Andrew —— Sean đã trở lại!”

Andrew? Anh ta đến đây?

Sean cùng Hawkins đi vào trong phòng khách, liền thấy Andrew từ trên lầu đi xuống.

“Sean ——” Khuôn mặt tươi cười của Andrew hơi cương lại khi nhìn thấy Hawkins.

“Hi! Andrew! Sao anh lại có mặt trong nhà tôi?” Sean tỏ vẻ không sao tưởng tượng nổi.

“Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên? Trước kia khi con còn ở quân chi viện, rảnh rỗi liền sẽ đưa Andrew về nhà ở vài ngày, sau đó hai người sẽ mang súng săn đi ngoại ô ở vài ngày trong ngôi nhà gỗ của cha con, săn thú và thư giãn.” Bác Mercy đặt trà bánh xuống, “Con yêu, con sẽ không quên đấy chứ?”

Sean gượng cười, “Bác biết mà bác Mercy, từ sau khi con bị chấn thương ở đầu, có rất nhiều việc con không còn nhớ rõ.”

Andrew vẫn cười, nhưng ánh mắt đã có chút ảm đạm.

“Đúng rồi Andrew! Anh bắt đầu nghỉ từ lúc nào?”

“Đầu tuần, tôi được nửa tháng nghỉ ngơi. Cậu cũng biết sau khi chấm dứt nhiệm vụ ở Baghdad tôi lại nghe Jill nói cậu bị thương trong một vụ nổ bom,” Ánh mắt của Andrew đảo qua Hawkins, “Tôi thật sự lo lắng, sau lại nghe nói cậu không bị thương nặng, lại đã trở về Washington, tôi yên tâm hơn rất nhiều. Vừa được nghỉ liền đi tìm cậu, ai biết cậu đã chạy đến chỗ khác.”

Sean nhớ tới khi mình còn ở quân chi viện, Andrew đã từng giúp đỡ mình rất nhiều, lúc đó anh đã nhận thấy Andrew đối với Sean không chỉ như đối với bằng hữu thông thường. Đối với Andrew, anh vừa kính trọng lại vừa áy náy.

“Các cậu đã gặp lại nhau, chỉ bằng cứ đến nhà gỗ nghỉ ngơi vài ngày, ” Bác Mercy tựa hồ rất có hảo cảm với Andrew, “Ngay cả điểm tâm bác đều đã chuẩn bị tốt. Chàng thanh niên này..... Hawkins phải không, cậu cũng cùng đi đi, mấy người trẻ tuổi cùng nhau giải trí.”(Bác Mercy, bác muốn tình địch gặp nhau long tranh hổ đấu a! TT^TT Bác mún Sean ka ka thành miếng thịt trong món bánh mì kẹp nha!!! TT^TT)

62. Chương 62

“Được rồi. Có điều là bác Mercy thân mến, hiện tại con sắp chết đói, con muốn ăn bữa tối!” Sean liếc nhìn nhanh qua vẻ mặt của Hawkins, may quá, không có vẻ gì là tức giận.

Kỳ thật Sean cũng không hiểu vì sao mình phải lo Hawkins sẽ tức giận, dù sao Andrew cũng là bạn của anh, đến thăm anh vốn là chuyện hợp tình hợp lý.

Lúc họ ở trên bàn ăn, bác Mercy dường như nghĩ ra chuyện gì: “A, trong nhà cũng chỉ còn một gian khách phòng, hay là Hawkins, cậu.....”

Sean vừa định nói Hawkins ngủ cùng anh là được, nhưng Andrew lại giành lên tiếng trước: “Hawkins tất nhiên là ngủ cùng con, giường trong khách phòng có vẻ lớn. Không thành vấn đề đi, Hawkins?”

“Phải.” Hawkins gật đầu.

Sean lại cảm thấy hai bên huyết thái dương trướng đau, để Andrew ngủ cùng Hawkins, nghĩ như thế nào đều thấy kỳ quái, mong rằng sẽ không gây ra tai nạn gì mới tốt.

Buổi tối, ba người đều tự thu thập hành lý để ngày hôm sau đi vùng ngoại ô săn thú.

“Sean, cậu bạn Hawkins của con dường như không mấy thích nói chuyện a.” Bác Mercy vừa giúp anh gói ghém quần áo vừa nói.

“Bác, anh ta..... Đôi khi khiến người ta cảm thấy rất áp lực, đó là vì anh ta là người có chút cố chấp, lại vô cùng nghiêm túc khi làm bất cứ việc gì.” Sean đi sang, ôm lấy bà Mercy.

“Con yên tâm, bác không có gì phản cảm với cậu ta. Người bạn mà con đã đưa về nhà nhất định là người bạn rất quan trọng của con, chỉ là Sean của bác vẫn thích kết bạn với những người có tính cách hoạt bát sáng sủa như Andrew. Khi con học trung học, còn thường giận dỗi nói với ta người bạn ngồi sau lưng con không thích nói chuyện, con cũng không biết nên giao tiếp với cậu ta như thế nào.”

“Bác, đôi khi chúng ta hiểu một người, không phải nhờ nghe thấy anh ta nói gì đó, vì lời nói ra có thể là lời khách sáo cũng có thể là lời nói dối mà thôi, nhưng xem anh ta hành động như thế nào chẳng phải so với chỉ nghe anh ta nói càng dễ phán đoán con người anh ta hay sao?”

“Không sai, Sean của bác đã thật sự trưởng thành.” Bác Mercy đặt lên mặt Sean một nụ hôn chúc ngủ ngon, “Hy vọng ngày mai các con được thư giãn thoải mái.”

Trong khi đó, ở phòng bên, hai người đang tự thu dọn đồ đạc, một câu cũng không nói.

Khi hai người tắt đèn nằm trên giường, Andrew cười ha hả, “Hey, Hawkins, anh nằm mơ đều không nghĩ tới có một ngày sẽ ngủ cùng tôi đi?”

Đáp lại anh ta là sự trầm mặc của Hawkins.

Andrew xoay người sang chỗ khác, đối phương không muốn nói chuyện với anh ta, anh ta tất nhiên cũng sẽ không tiếp tục tự tìm mất mặt.

Mà bên kia vách tường, Sean còn đang dựng thẳng lỗ tai nghe thanh âm vọng lại từ phòng bên cạnh, anh chỉ sợ hai người kia hơi chút không hợp ý nhau liền lao vào đánh. Nhưng vì bên kia vẫn thực im lặng, Sean cũng dần dần buồn ngủ...

Sáng hôm sau, bọn họ ăn xong bữa sáng liền chào tạm biệt bà Mercy.

Andrew lái xe, Sean ngồi ở vị trí phó lái, Hawkins ngồi ở ghế sau.

Vừa lái xe, Andrew vừa cùng Sean nói chuyện phiếm.

“Sean, đồ gia vị làm món nướng cậu có mang theo không?”

“Mang theo, bia cũng mang theo, yên tâm đi!”

“Lần trước cho cậu để ý món thỏ hoang nướng, kết quả cậu để mất đến nó được một lúc liền lôi PSP ra chơi, thỏ đều bị nướng khét!” Andrew cười sáng khoái.

“Yên tâm, lần này tôi không mang PSP!” Sean dùng nắm tay đập nhẹ vào vai Andrew.

Dường như nhớ ra chuyện gì, Sean quay đầu lại nhìn về phía Hawkins: “Này! Anh thích ăn món gì? Thỏ nướng? Chim trĩ nướng?”

Dù rằng vẫn ném Hawkins một mình ở phía sau cũng không tốt, nhưng người này cũng không phải là người thích tham gia nói chuyện phiếm. Tình cảnh lúc này thật giống với khi họ còn ở Baghdad làm nhiệm vụ, Rick lái xe, Sean ngồi ở phía trước, Hawkins vĩnh viễn ngồi ở ghế sau giữ trầm mặc.

“Cậu.” Câu trả lời của Hawkins làm cho Andrew chợt chao đảo, xe thiếu chút nữa chòng lên vòng rào hộ bên đường.

Sean cũng là khẩn cấp nắm chặt lấy tay vịn.

“Đáng tiếc, Sean không thể trát đồ gia vị rồi đem nướng, bằng không tôi cũng muốn ăn.” Andrew đưa xe trở về lộ tuyến, sau đó ha hả cười.

Sean đương nhiên hiểu được Hawkins nói “ăn” anh là ý gì, mà Sean cũng đồng thời tin Andrew cũng hiểu được ý của Hawkins.

Xe tiếp tục tiến về phía trước trong loại không khí quái dị ấy, Sean tiếp tục nói chuyện phiếm với Andrew, nhưng anh không còn dám quay đầu lại nói gì với Hawkins nữa!

Ngôi nhà gỗ nhỏ của nhà Elvis được kiến tạo ở trong rừng.

Nghe nói nó được dựng lên nhân dịp kỷ niệm mười mấy năm ngày cưới của cha mẹ “Sean”.

Ba người xuống xe, Sean khá kinh ngạc khi nhìn thấy ngôi nhà, mở cửa đi vào, bên trong tuy bài trí đơn giản nhưng lại có hơi thở ấm áp thanh tĩnh.

Lầu một là phòng khách, lầu hai là phòng ngủ.

Nghe bác Mercy nói, cha mẹ “Sean” vốn định sinh thêm cho anh thêm một em trai hoặc em gái, nhưng vì mẹ của anh mắc bệnh tim, kế hoạch này không thể thực hiện. Tuy vậy, ngôi nhà gỗ có ba gian phòng ngủ, một gian cho vợ chồng Elvis, một gian để dành cho Sean và gian còn lại là dành cho em trai hoặc em gái chưa bao giờ tồn tại của anh.

“Thực may mắn, hai chúng ta không cần đến đi săn thú còn phải chen chúc trong cùng một gian phòng.” Andrew cười nói với Hawkins đang vào cửa.

Sean cũng nhếch miệng cười, nếu lại để cho hai người bọn họ ở chung, không chừng kỳ đi săn thú sẽ biến thành dã ngoại lồi đời.

Buông hành lý, Sean kiểm tra lại súng săn và đạn, sau đó phân chia cho Andrew và Hawkins. Lúc bọn họ nhận lấy, Sean chợt nhớ ra một chuyện, “Hey, nghe cho rõ..... Súng săn này chỉ có thể bắn thú rừng, không thể bắn người!”

“Yên tâm.” Andrew buồn cười nghe Sean nói, anh ta vác súng đi về phía khu rừng, “Này Hawkins, có muốn thi xem trong buổi sáng nay ai sẽ mang về nhiều con mồi hơn không?”

“Sẵn lòng.” Hawkins cũng vác súng đi vào rừng.

Sean thở dài, chỉ hy vọng bọn họ đừng làm chuyện gì ngây thơ.

Trong rừng, Andrew nhắm ngay một con gà lôi đang mổ thức ăn trên mặt đất, còn chưa kịp khẩu cò thì đã nghe một tiếng súng vang lên, Hawkins từ phía sau anh ta đi tới, nhặt con gà lôi buộc lại bên hông, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Andrew bất đắc dĩ cười: “Hawkins, xem ra anh thực sự chán ghét tôi?”

“Anh cũng biết?” Hawkins trả lời.

Khi Hawkins nín thở ngắm bắn một con thỏ dưới tàng cây, Andrew cũng cướp lấy nổ súng trước, sau đó buộc thỏ hoang bên hông, lúc đi qua bên cạnh Hawkins anh ta còn cố ý để con thỏ đụng vào con gà, sau đó đi được một đoạn lại dừng lại dùng ánh mắt buồn cười nhìn Hawkins: “Anh tức giận vì tôi đã đến tìm Sean hay tức giận vì tôi và cậu ta rất thân thiết?”

“Anh thích Sean.” Hawkins nhìn Andrew, ánh mắt không quá sắc bén, nhưng cũng rất khiến người ta cảm thấy áp lực.

Andrew lơ đãng đặt súng lên vai, có chút dáng vẻ lơ đãng: “Tôi thích cậu ta. Vậy thì đã sao? Tôi biết quan hệ giữa hai người, nhưng chẳng có gì chắc chắn rằng cậu ấy sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh.”

“Anh có thể thử xem.” Khóe môi Hawkins nhích lên.

Andrew cười nhạo một tiếng: “Trách không được Sean nói anh tự phụ không thể nào nói nổi.”

Anh ta vừa dứt lời, Hawkins bỗng nhiên giơ súng, sau một tiếng nổ vang vọng, viên đạn xẹt qua mắt Andrew hướng về phía thân cây phía sau, một con chim ngói rơi xuống. Hawkins đi đến, nhặt con chim ngói lên, “Tôi lại có thêm một con.”

.....

Còn hơn săn thú, Sean kỳ thật càng thích cảm giác được đắm mình trong bầu không khí thiên nhiên hoang sơ trong lành, dù sao rừng cây rợp mát và tiếng chim hót so với Baghdad gay gắt khốc liệt phải tuyệt vời hơn gấp trăm lần.

Anh ngồi xổm dưới bóng cây, xem đàn kiến khuân vác thức ăn.

Từ xa, Hawkins đã thấy dáng vẻ chăm chú của Sean, tựa như một đứa trẻ. Y nhẹ nhàng đi đến gần, ngồi xuống trên rễ cây bên cạnh anh.

“Chúng rất thú vị?” Vài phút sau, thấy Sean vẫn không nhúc nhích, Hawkins bèn lên tiếng hỏi.

Sean quay đầu lại, thiếu chút nữa ngã quỵ, Hawkins vội đỡ lấy anh.

“Lâu rồi không xem, trước đây tôi có thể nhìn chằm chằm đàn kiến hoặc một con bọ ngựa gì đó đó mấy chục phút!” Sean chậm rãi đứng lên, lúc này mới cảm giác đùi đã tê rần.

“Giống như khi tôi nhìn cậu.” Hawkins thản nhiên nói. (Lại nữa nè, ^^ công phu tán tỉnh!)

“Cái gì?” Sean còn chưa phản ứng kịp, Hawkins đã giơ tay xoa mặt anh về phía mình, khẽ hôn.

Nụ hôn này không kéo dài, chỉ là chạm nhẹ mà thôi, nhưng cũng đủ để Sean hiểu được ý Hawkins. Đứng thấy y cả ngày vác khuôn mặt lạnh băng, khi cần nói những điều lãng mạn y vẫn có thể mặt không đỏ tim không run nói rất rõ ràng.

Sean hít một hơi, nhìn xuống bên hông y, “Anh kiếm được không ít!”

Cách đó không xa, một bóng người nhìn họ, sau đó yên lặng rời đi.

Andrew có chút muốn cười mà không được, cho dù gặp phải những hoàn cảnh thực khó khăn, anh ta vẫn có thể tự tin nở nụ cười, nhưng giờ phút này anh ta lại không thể.

Anh ta không biết mình cùng Sean rốt cuộc đã dần xa cách như thế nào.

Là vào cái ngày Sean xin điều đi EOD nhưng anh ta không hề ngăn cản? Không, không ai có thể ngăn cản Sean. Nhưng nếu anh ta cũng xin được điều đến cùng ngành, có lẽ mối quan hệ của họ sẽ không trở nên giống như bây giờ.

Khi anh ta đợi ở trước ga ra, nhìn thấy Sean bước xuống từ chiếc Hummer, thấy ánh mắt của người đàn ông lạnh lùng đứng bên cạnh Sean nhìn về phía cậu ta, Andrew âm thầm nhận ra có gì đó đã thay đổi chỉ trong ít ngày anh ta và Sean tách khỏi nhau.

Trong lòng anh ta dậy lên cảm giác sợ hãi, muốn thay đổi loại biến hóa này, khiến mọi thứ trở về như cũ.

Lúc trước, khi còn ở quân tiếp viện, cho dù anh ta và Sean ở hai liên đội khác nhau, Andrew vẫn cảm thấy họ là thật gần gũi, rốt cuộc là từ lúc nào mọi thứ đã thoát khỏi quỹ đạo?

Khi ba người mang theo tâm tình khác nhau trở lại căn nhà gỗ, Sean bắt đầu xem xét vỉ nướng, Hawkins và Andrew bắt đầu làm sạch sẽ con mèo.

63. Chương 63

Bữa nướng hôm ấy mọi người xem như ăn được vui sướng, Sean và Andrew uống bia nói chuyện phiếm, Hawkins vẫn trầm mặc như mọi khi, có điều nếu Sean hỏi gì, y cũng không lại trả lời những câu khiến người khác khó xử như trước nữa.

Lúc họ chuẩn bị dọn dẹp, bầu trời đột nhiên xám xịt lại, mưa to ào ạt trút xuống. Ba người đành bỏ lại đồng dụng cụ bếp núc và bia, chạy nhanh về phòng.

Ngay sau đó sấm rung chớp giật, song cửa sổ bằng gỗ đều bị tiếng sấm chấn động rung lên kéo kẹt.

“Mẹ ơi, thực không thua gì lần dã ngoại diễn tập hồi ấy!” Andrew cảm thán.

“Cái gì dã ngoại diễn tập?” Sean hỏi.

Andrew kinh ngạc nghiêng đầu nhìn lại, “Cậu không nhớ rõ ? Sau đợt diễn tập đó cậu còn phát sốt!”

Sean sững sốt, lập tức ngượng ngùng nói: “Sau lần bị chấn thương đầu, rất nhiều chuyện tôi đã quên mất!”

Andrew không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn mưa ào ạt bên ngoài.

Hawkins lên tiếng: “Đốt lò sưởi lên đi.”

Vì thế Andrew và Sean mới hồi phục tinh thần lại, bắt đầu xem xét lò sưởi.

Có lửa, cả phòng cũng ấm áp hơn không ít.

Sean gọi cuộc điện thoại về cho bà Mercy, bà dặn anh nhất định phải chú ý giữ ấm vào buổi tối, cơn mưa này có thể còn kéo dài đến tối mai.

Ban đêm, Sean cuộn mình trong chăn lông, tuy không cảm thấy quá lạnh, nhưng tiếng mưa rơi dường như khiến anh trống vắng.

Cửa phòng bị đẩy ra, cho dù người đến đi rất nhẹ, nhưng Sean vẫn có thể nhận ra đó là Hawkins.

“Sao vậy?” Sean nâng người dậy, đối phương ngồi xuống bên cạnh anh, kéo chăn ra trùm lên cả hai người.

Sean bị y ôm lấy, hơi thở của họ tràn ngập quanh khứu giác của nhau.

“Không có gì, tôi chỉ muốn ôm cậu.”

Sean không cự tuyệt Hawkins, anh nghiêng người đi, cũng ôm lấy y. Sean nghĩ, có lẽ vừa rồi, tận sâu trong tiềm thức, anh đã khát vọng sự hiện diện của Hawkins.

Hawkins hôn nhẹ khắp khuôn mặt Sean, không có hơi thở của dục vọng, chỉ thuần túy nhằm biểu đạt một loại cảm xúc nào đó trong lòng y. Sean cũng hôn lên cằm đối phương, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

“Ừ.” Hawkins nỉ non một câu, hai người liền ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Khoảng khắc đó, Sean phát hiện ra nơi nào đó trống vắng trong anh đột nhiên tràn đầy.

Mưa to không biết từ lúc nào bỗng chuyển thành tí tách rơi.

Andrew ở dưới lầu chuẩn bị xong bữa sáng, sau đó đi đến trước cửa phòng Sean, vốn định giơ tay gõ cửa, nhưng rồi anh ta dừng lại, nhớ ra mình đã lâu lắm không nhìn thấy Sean ngủ.

Anh ta còn nhớ, trước đây khi còn cùng Sean ở chung một liên đội, có một lần dã ngoại huấn luyện, hai người họ được phân đi phục kích một mục tiêu. Trước khi mục tiêu xuất hiện, hai người luôn thay phiên nhau theo dõi tình huống. Đến phiên Sean nghỉ ngơi, anh sẽ nhắm mắt lại, nằm ngay tại nơi ẩn nấp, hai tay vẫn nâng súng, nhưng cầm lại tì trên mặt đất bùn. Bộ dáng của anh lúc ấy thật im lặng, thậm chí có chiếc lá rụng bay sát qua lông mi, anh cũng không biết.

Khoảnh khắc ấy, tim Andrew bỗng đập nhanh, không thể khống chế ánh mắt mình, nhìn chăm chăm vào Sean, vài giây sau anh ta mới giật mình tỉnh táo lại, nhớ đến mục tiêu của mình hẳn phải ở phía trước.

Giờ phút này, tay nắm lấy chốt cầm của cánh cửa, Andrew thật cẩn thận đẩy vào.

Khi anh ta nhìn thấy hai người ghé sát vào nhau nằm trên giường, tất cả ý nghĩ trong đầu dường như đông cứng lại, không thể vận chuyển, cũng không thể chi phối thân thể mình.

Andrew cũng ở nơi đó, thật lâu.

Dáng vẻ của Sean khi ngủ vẫn bình tĩnh như xưa, nhưng vào phút này Andrew bỗng nghĩ, sự bình tĩnh này có phải vì có Hawkins nằm bên cạnh hay không?

Andrew dùng hết tất cả khí lực mới có thể lặng lẽ khép cửa lại mà không đánh thức bọn họ.

Anh ta chậm rãi đi ra trước cửa nhà, cái chuông gió bằng gỗ treo trước cửa lách cách vang.

Anh ta tự châm cho mình một điếu thuốc, dựa vào tường nhà khói.

Trong không khí tràn ngập mùi ẩm ướt.

Anh ta tự nói với mình: Cười lên đi Andrew, chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm.

Hít vào một hơi, theo khói thuốc lướt lơ trong không khí lạnh ướt, đôi môi Andrew nứt vỡ ra một đường cong.

Nếu hẳn ta là người mà cậu muốn, vậy tôi cũng chỉ có thể lấy việc nhìn thấy cậu làm thỏa mãn.

Tuy rằng như vậy anh ta có chút thua thiệt.

Lúc này, Sean mặc áo ngủ từ trên lầu đi xuống, dáng vẻ còn ngái ngủ, “Andrew, đã thức dậy rồi a!”

“Phải,” Andrew xoay người lại, giờ giờ bàn tay kẹp điếu thuốc, ra hiệu, “Trên bàn có bữa sáng, cậu ăn đi.”

Sean kéo ghế, ngồi ở trước bàn, “Ồi chào, Andrew..... Nhìn không ra tay nghề của anh cũng không quá tệ.”

Andrew vẫn lẳng lặng nhìn về phía màn mưa lâm thâm, “Cậu thích ăn là được. Nếu có một ngày cậu nhận ra Hawkins làm món gì đó thực khó ăn, nhớ tới tìm tôi.”

Sean ngậy ra một lúc, vài giây sau mới hiểu được ý Andrew muốn nói.

“Cảm ơn anh, không có món sandwich nào ngon hơn món sandwich do chính anh làm ra.”

Chỉ cần không ai lướt qua giới hạn, bọn họ sẽ vĩnh viễn là bạn bè, không có những cảm xúc phức tạp thừa thãi, chỉ có cởi mở, thẳng thắn chân thành với nhau.

Sau khi mưa tạnh, ba người liền thu dọn đồ đạc, lái xe trở về nội thành Washington.

Tuy rằng cuộc săn bắn cùng BBQ lần này bị mưa làm mất hứng, nhưng Sean vẫn cảm thấy anh đã gạt hái được rất nhiều, đặc biệt là có thể làm bạn với Andrew mà không còn khúc mắc.

Trong xe mở một bài hát xưa cũ, đầu tiên là Andrew nhỏ giọng nhắm theo, sau đó Sean cũng cao hứng hát lên. Hai người càng hát càng lớn tiếng, đến đoạn điệp khúc, Andrew lại vươn một cánh tay khoác lên vai Sean, mà Sean cũng ngửa đầu ca hát quên cả trời đất.

Tiếng hát của hai người hoàn toàn lấn át giọng hát của ca sĩ.

Phía sau, Hawkins rốt cục lên tiếng nói chuyện: “Như vậy lái xe không an toàn.”

Sau khi nghiêm trang nhắc nhở là tiếng cười to của Andrew và Sean.

“Không hổ là Hawkins a!” Sean quay đầu lại nhìn y một cái đầy thâm ý.

“Cậu không thấy là khiến anh ta bức mình rất thú vị sao?” Andrew học ngữ điệu của Hawkins lặp lại một lần, “Như vậy lái xe không an toàn.”

Sau đó Sean lại bật cười lên.

“Hawkins..... Làm người không cần quá nghiêm túc, bằng không về sau khi Sean vứt bỏ anh, sẽ không có người nào khác có thể chịu đựng anh được nữa.” Andrew chỉnh lại gương chiếu hậu, nhìn vào khuôn mặt Hawkins, đùa giỡn.

Hawkins đầu tiên là nhú mảy, sau đó cũng hiểu ra thâm ý của anh ta, y nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, có điều, Sean sẽ không có cơ hội để rồi đi.”

“Không hổ danh là Hawkins kiêu ngạo!” Những lời này Andrew và Sean cùng lúc lên tiếng.

Về tới Washington, Andrew chỉ ở lại thêm một buổi chiều liền rồi đi. Bà Mercy tỏ vẻ rất lưu luyến, dặn dò anh ta nếu lại có thời gian nghỉ phép nhớ đến chơi.

Andrew và Sean ôm nhau thân mật, sau đó anh ta cũng chìa tay ra với Hawkins.

“Tạm biệt, Hawkins.”

“Tạm biệt, Andrew.”

Sean đứng trước cửa nhìn theo anh ta, cho tận khi bóng chiếc xe taxi đã trở thành một chấm nhỏ mới trở lại.

“Anh ta là một người bạn đáng tin cậy.” Hawkins nói.

Sean ôm cánh tay buồn cười: “Hai ngày trước các anh nhìn nhau còn tràn ngập thuốc súng. Xem ra không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng là một loại sinh vật khó hiểu.”

“Sean —— hết pho mát rồi, con đi mua một ít về được không?” Giọng bà Mercy vọng ra từ trong bếp.

“Được ạ.” Sean liếc nhìn Hawkins, “Cùng đi?”

“Đương nhiên.”

Hai người đi vào trong một siêu thị gần nhà, chọn một ít pho mát và bia, sau đó đi đến quầy thanh toán.

“Sean, chẳng phải cậu đã đi du lịch? Trở lại Washington rồi?” Một thanh niên đứng phía trước, nghe thấy tiếng họ nói chuyện bèn quay đầu lại, thì ra là Eric Kul.

“Eric! A, xin lỗi, tôi từng nói khi nào về sẽ gọi điện cho anh.”

“Được rồi, được rồi, gần đây tôi cũng khá bận bịu, không có thời gian đâu mà nghĩ tới cậu.” Eric cố tình tỏ vẻ lạnh nhạt.

“Được rồi, ngài sĩ quan phiên dịch, khi nào anh có thời gian đến chỗ tôi uống một tách trà chiều?” Sean buồn cười nói.

Eric chú ý tới Hawkins đứng sau lưng anh, hơi sững sốt liền kéo kéo Sean: “Sao Hawkins lại ở đây?”

“..... Anh ta đến thăm tôi.”

“A, không ai có thể ngờ rằng một người lạnh nhạt như Hawkins cũng biết quan tâm đến đồng đội, hay cậu là trường hợp đặc biệt?” Eric nửa đùa nửa thật.

Lúc này, nhân viên thu ngân đã tính xong tiền hàng, nhắc túi đồ của mình lên, Eric cười với Sean, “Vây mai là ngày cuối tuần, tôi đến thăm nhà có phải sẽ có trà bánh thơm phức sẵn sàng chờ đợi?”

“Đương nhiên.” Sean cười.

Hawkins nhìn theo bóng Eric đi xa, hỏi: “Chẳng phải là sĩ quan phiên dịch ở Baghdad đây sao?”

“Đúng vậy, thật hiếm thấy anh còn nhớ rõ tên của anh ta.” Sean vừa tính tiền vừa nói, “Không ngờ phải không, nhà anh ta có một công ty kinh doanh đa quốc gia, anh ta đã học rất nhiều ngôn ngữ khác nhau để làm việc cho gia đình. Hình như anh ta còn có một người anh trai, nghe nói anh trai của anh ta cũng từng là quân nhân, ở Afghanistan hay đâu đó... bị bom nổ đứt hai chân.”

.....

Đến cuối tuần, bà Mercy nghe nói bạn của Sean sẽ đến bèn chuẩn bị một bàn điểm tâm. Bà là một người phụ nữ cởi mở, thích nhìn thấy một đám thanh niên hưởng thụ món điểm tâm của mình.

Khi Eric tới, anh ta còn mang theo cả một bó hoa lớn, cùng với vài câu dễ nghe, đã khiến bà Mercy vui vẻ cười không ngừng.

“A, ngay cả nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ có một ngày mình có thể cùng Howard Hawkins uống trà chiều.” Eric trừng mắt nhìn về phía Sean.

Sean cũng cười, nhỏ giọng nói: “Còn tôi có nằm mơ cũng không ngờ mình có thể chịu đựng người này đến tận bây giờ.....”

“Cái gì?” Eric ghé lại gần.

Sean phát hiện Hawkins đang nhìn chăm chăm vào anh, xem ra câu nói kia đã bị y nghe rõ, người này “trả thù tâm” rất nặng, không chừng tối nay anh sẽ không được yên ổn, phải cẩn thận.

“Không có việc gì, không có việc gì!”

Bà Mercy đến cạnh Eric: “Mr. Kul thân mến, ngài thích hồng trà, trà sữa hay cà phê?”

“Hồng trà.”

Mercy nhìn Hawkins khẽ cười, “Howard yêu quý, ta biết con ưa cà phê.”

“Khoan đã, bác, bác vừa mới gọi anh ta là cái gì? Howard? Còn Howard yêu quý?” Sean mở to mắt, phải biết rằng anh và Hawkins cái gì cũng đều đã làm, nhưng vẫn chưa gọi y là cái gì “Howard yêu quý”!

64. Chương 64

“Sean, Howard không giống con, cậu ấy là một đứa trẻ ngoan. Sáng nay lúc con còn đang miệt mài ngủ trên giường, Howard chẳng những lái xe đưa bác đi giáo đường, còn rất kiên nhẫn theo bác đi siêu thị, chẳng những sửa chữa lại đường ống nước trong phòng bếp mà còn sửa cả mái hiên.” Bà Mercy cười, vỗ vỗ vai Hawkins, “Còn con, đứa bé hư suốt ngày chỉ biết cười cười lừa gạt ta cho qua chuyện, Howard đáng tin cậy hơn con nhiều, không phải sao?”

Eric cười: “A, Sean thân mến, nghe có vẻ như Hawkins sẽ là người chồng tốt, cậu gả cho anh ta đi!”

Bà Mercy cũng rất nghiêm túc nói: “Nếu Tracy còn chưa kết hôn, Howard cũng là một lựa chọn không sai.”

Sean bị họ nói đến nổi ngượng ngùng.

“Bác biết trong câu chuyện của thanh niên các con sẽ không có chỗ cho bà già này xen lời, bác sẽ đi chuẩn bị bữa tối. Nếu cần gì hãy gọi bác.”

“Vậy ra..... Hai người thực sự đang... tìm hiểu nhau?” Eric ôm chén trà, thấp giọng hỏi, chăm chú nhìn Sean.

“A, đúng vậy.” Sean khá là kinh ngạc, lúc ở Baghdad anh và Eric tiếp xúc với nhau cũng không nhiều. Tuy người thanh niên có gia giáo lại hòa đồng này khiến anh rất hảo cảm, nhưng Sean không nghĩ rằng anh và Hawkins ở trước mặt anh ta biểu hiện ra quan hệ tình cảm của mình rõ đến thế.

Hawkins rộp mắt xuống, lẳng lặng uống cà phê, khuôn mặt không có cảm xúc.

“Ha ha, thấy lạ vì tôi nhận ra?” Ánh mắt Eric tỏ vẻ đắc ý, “Đừng quên rằng tôi lớn lên giữa chốn làm ăn.”

“Bác đại gia không kỳ thị dân thường chúng tôi là tốt rồi.” Sean cười cười. (Hawkins nhà anh mà là dân thường á? Người ảnh lờ lờ cái mác tam nhị đại: Quân nhị đại, phú nhị đại, hắc đạo nhị đại... =.)

“Phải rồi, Sean, sắp tới hai người có ý định gì không?”

“A, sau khi nghỉ phép có thể Hawkins sẽ đi Sudan, còn tôi chuẩn bị xuất ngũ. Chính phủ có thể sẽ sắp xếp tôi đến một ngành nào đó, cảnh sát..... nhân viên trị an, cũng có thể là nhân viên FBI?”

“Tôi sẽ không đi Sudan.” Hawkins đặt chén trà lên bàn, nhìn về phía Sean, “Bắt đầu từ tháng sau, tôi sẽ chính thức xuất ngũ, tiến đến FBI hoặc là một ngành nào khác.”

“A?” Sean ngẩn người, anh không thể tưởng tượng được một Hawkins không có bom trong cuộc sống.

“Anh nói thật sao?” Hiển nhiên Eric cũng bị lời của y khiến cho sững sờ.

“Là thật.” Hawkins gật đầu.

“A..... Tôi nghe nói cha anh là tướng trong quân đội, tôi đoán ông ấy hẳn là càng muốn cho anh ở trong quân đội phát triển.....”

“Điều ông ấy thực sự không muốn chính là tôi sẽ phát nổ như một quả bom, thổi bay tất cả những gì ông ấy vất vả xây dựng được.” Hawkins nhếch khóe môi có chút châm chọc, “Hoặc là.....”

“Hoặc là ông ấy muốn bảo vệ anh, bất kể anh muốn đi đâu, làm gì, chỉ cần nơi đó an toàn, ông ấy sẽ dùng hết sức mình giúp anh thực hiện.” Sean cười.

Khi Eric đi, anh ta đưa cho Sean và Hawkins hai tấm thiệp mời dự tiệc.

“Đây là tiệc mừng sinh nhật mẹ tôi, khách khứa đều là doanh nhân, nhằm chán lại đối trá.....” Eric nhướn mày, “Nếu các anh tới, ít nhất tôi sẽ tìm được người cùng mình nói chuyện mà không phải diễn trò.”

“Anh có cam đoan được rằng thức ăn trong bữa tiệc sẽ toàn là món ngon?”

“Tôi cam đoan.” Eric cười và đi.

Đóng cửa lại, Hawkins ngồi trên sofa, nhìn Sean qua qua lại lại dọn bàn.

“Này, bác Mercy nói anh là đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan sao không đến giúp tôi dọn bàn?”

“Cậu chưa từng gọi tên tôi.” Thanh âm của Hawkins trầm thấp, phảng phất không vui vẻ.

Sean ngừng tay, hơi ngửa đầu có vẻ suy nghĩ, “Có lẽ là bởi vì..... Nhìn anh không quá dễ thân cận, khiến người ta..... Không cách nào.....”

“Vậy lúc này sao không thử gọi tên tôi?” Hawkins nghiêng đầu, ánh mắt vẫn bám sát Sean.

Sau đó Sean chậm rãi xoay người lại, dựa vào bên bàn, nhìn về phía y.

“Howard.” Sean nhẹ giọng nói.

“Có thể lặp lại một lần không?”

“Howard.” Sean nghiêm giọng.

“Lặp lại một lần.”

“Được rồi, Howard, tôi muốn mang những chén đĩa này vào phòng bếp!” Sean xoay người đi, lén nở nụ cười.

.....

Bữa tiệc của gia đình Eric là một bữa tiệc rất chính thức*, vì thế Sean đành phải tìm tất cả tây trang mà mình có trải ra trên giường. (* Được phân biệt với bữa tiệc gia đình thân mật, trong các bữa tiệc chính thức - hay tiệc xã giao - những người đến dự thường mặc comple (nam) và đồ dạ hội (nữ).)

“Đây là tất cả?” Hawkins đứng phía sau anh, hỏi.

“Ha ha..... Hẳn là tất cả. Thoạt nhìn có chút lâu năm”

“Như là tham gia lễ nhậm chức.” Mọi đánh giá của Hawkins vĩnh viễn không biết nể mặt ai, “Đi thôi, đi ra ngoài mua hai bộ mới.”

Chẳng những lời nhận xét của y không biết nể nang, mà gu thẩm mỹ của y cũng chẳng biết nể nang là gì.

Khi nữ nhân viên cửa hàng đem từng bộ từng bộ tây trang giá cả trên trời đưa đến trước mặt y, đôi lần cũng chỉ là một tiếng “No” lạnh lùng.

Mặc dù y có một khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, nhưng điều đó cũng không khiến các cô gái này vĩnh viễn kiên nhẫn.

“Lấy hai bộ này đi.” Sean tùy tay cầm lấy hai bộ hợp với số đo của họ, đi đến quầy thanh toán.

Mà những người bán hàng thì dùng ánh mắt tràn ngập biết ơn nhìn anh.

“Đi thôi, Howard!” Sean đặc biệt nhấn mạnh cái tên, “Trên thế giới này không có thứ gì là hoàn mỹ như anh muốn, người cũng vậy, quần áo cũng vậy.”

Hawkins không nói gì, chỉ lẳng lặng đi lấy xe.

“Tôi chỉ muốn cho cậu được mặc đồ tốt nhất mà thôi.” Lúc khởi động xe, y nói.

.....

Vài ngày sau, bọn họ đi đến biệt thự của gia đình Kul.

Gia tộc của Eric còn giàu có hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Sean. Cả tòa biệt thự thoạt nhìn giống như một Nhà Trắng thu nhỏ.

Ở sân trước, trên thảm cỏ được tu bổ tỉ mỉ, các bàn ăn được trải khăn trải bàn trắng muốt, bên trên là vô cùng phong phú các loại thức ăn, khiến cho người ta không biết phải lựa chọn thế nào.

Những người phụ nữ mặc lễ phục tao nhã đang nói nói cười cười, những người đàn ông thì tạm rời khỏi bạn gái của mình, tụ tập lại nâng ly trò chuyện.

Sean nhìn ra xung quanh, nhưng nhất thời không thấy bóng dáng Eric đâu.

“Howard, nói thật ra, nếu anh là một mỹ nữ có lẽ sẽ càng thích hợp với những tiệc tùng kiểu này.”

Có lẽ vì hai người họ diện mạo anh tuấn, có ưu thế hơn nhiều so với những người đàn ông lớn tuổi bụng bia xung quanh, vì thế có hai cô gái trẻ đang đi về phía họ.

Sean đang tìm tất cả những gì có chứa pho mát, Hawkins lấy mất cái khay trên tay anh, lôi anh đi đến một góc khuất.

“Sao vậy?” Sean kỳ quái, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy hai cô gái kia đang nhìn nhìn họ chằm chằm, “Hey Howard, nếu có mỹ nữ đến tìm anh nói chuyện, tôi sẽ không ghen tị đâu.”

Hawkins lôi anh đến khúc ngoặt của hành lang bên rìa sân, đặt khay ăn lên trên bàn. “Nhưng tôi sẽ để ý.”

“Để ý cái gì?” Sean hỏi xong mới cảm thấy mình ngốc, Hawkins tất nhiên sẽ để ý các cô gái vây quanh Sean.

“Xem ra cậu cũng hiểu được.” Hawkins cười khế.

Có điều vị trí họ đang đứng lúc này rất thoải mái.

Sean ăn cái gì đều là tác phong binh lính Mỹ điển hình, nhưng Hawkins lại ăn rất tao nhã. Sean vẫn cảm thấy “Tao nhã” là một loại ảo tưởng, nhưng sự tao nhã của Hawkins lại cho thấy một loại phong độ nội liêm và nghiêm cẩn.

Ngay khi Sean vừa hưởng thụ pho mát, vừa trắng trợn thưởng thức Hawkins, Eric cầm một ly rượu lừng lững đi đến.

“Tôi đã tìm các anh khắp nơi, còn đang lo các anh không đến, thì ra là trốn ở đây.” Eric bình thường nhìn đã rất tao nhã, lúc này mái tóc được chải nếp cẩn thận lại càng trở nên chỉnh tề.

“Thức ăn rất tuyệt, đặc biệt là pho mát.” Sean cười, chạm ly nhưng lại làm sánh cả rượu bên trong ra ngoài.

Hawkins vốn định đưa tay đỡ, nhưng rượu chảy qua kẽ tay y, vẫn thấm ướt ống quần Sean.

“Sean, kỳ thực cậu không cần kích động như vậy khi nhìn thấy tôi.” Eric buồn cười, chỉ chỉ về phía biệt thự, “Lầu ba, phòng thứ hai bên trái, trong đó có y phục của tôi, tìm một cái quần để thay đi.”

“Không cần, dù sao tôi cũng chỉ ngồi đây thôi.”

“Cậu định chờ mặt trời giúp cậu hong khô? Đi đi, có gì phải ngại ngùng. Tôi sẽ tiếp đãi Howard thân yêu của cậu.” Eric ngồi xuống, “Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.”

“Vậy cảm ơn, hy vọng tôi sẽ mặc vừa quần của anh.” Sean đứng dậy, vòng qua đám khách khứa đi vào trong biệt thự.

Anh đi đến phòng thứ hai bên trái của tầng ba, mở cửa, cả gian phòng đều tối đen. Sean sờ soạng mở đèn, và rồi ngậy ngẩn cả người.

Nơi này căn bản là không phải là phòng chứa y phục, mà là một gian chật đầy những thứ rất kỳ quái.

Sean không hiểu rõ lắm, nhưng anh biết nơi này không phải nơi anh muốn đến, vừa muốn xoay người đi ra thì sâu trong phòng bỗng truyền đến tiếng xe lăn.

“Nếu đã đến đây thì đi vào nhìn xem, thật lâu rồi tôi không có khách.” Một giọng nam ôn hòa vang lên.

Trước mắt Sean là một cái máng sắt nối liền với trần nhà, có rất nhiều nhánh uốn lượn trong không trung, phức tạp đến khiến người ta không phân rõ được, phần cuối của máng sắt nằm trên mặt đất.

Xe lăn từ phía sau của hệ thống kỳ dị này đi ra, một người đàn ông có khuôn mặt khá giống Eric nhưng dường như có pha trộn dòng máu ngoại quốc ngồi trên xe. Mái tóc dài màu đen mềm mại buộc lại phía sau, sắc mặt tái nhợt, tựa như đã rất lâu rồi không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Hai tay anh ta rời khỏi bánh xe, đặt lên trước đùi, anh ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sean: “Cậu là khách của bữa tiệc?”

“A, cũng không hẳn. Tôi chỉ là khách do Eric mời tới mà thôi.” Sean thoáng suy nghĩ, “Anh là anh trai của Eric?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông gật đầu, cửa sổ trong phòng bị che lại bằng vải thô, dường như anh ta cũng phát hiện Sean đang nhìn chằm chằm vào bức màn. “Cậu thấy tôi là một người quái gở?”

“A..... Tôi chỉ nghe Eric nói anh hầu như không rời khỏi căn phòng này.”

“Tôi không thích người khác nhìn chằm chằm vào hai đầu gối cụt lủn của tôi.” Đối phương cười khẽ, “Tên tôi là Romon, còn cậu? Cậu có đồng ý ở lại trò chuyện với tôi một lúc không?”

“Tôi là Sean, nếu anh không ngại, tất nhiên tôi rất sẵn lòng trò chuyện cùng anh.” Sean nhìn quanh tất cả các loại thiết bị kỳ quái trong gian phòng, mỗi một món đồ tựa hồ đều có chỗ đặc biệt, “Anh giống như một nhà phát minh.”

65. Chương 65

“Tôi chỉ là một kẻ nhàn rỗi không biết làm gì mà thôi.” Romon bình thản giơ tay gạt sợi dây thừng thả xuống từ trần nhà, một quả bóng sắt từ trên đỉnh máng sắt lăn xuống, “Tôi đã tính toán rất kỹ từng góc độ, từng khoảng cách, khi quả cầu này rơi vào cái lỗ nhỏ kia vừa đúng 10.”

“A..., thật thú vị!”

“Trò trẻ con thôi.” Romon khẽ cười, anh ta đưa Sean đi quanh căn phòng, giới thiệu từng thứ mà anh ta phát minh ra, sau đó dừng lại trước một cái bàn, ra hiệu cho Sean ngồi xuống phía đối diện.

Đúng lúc Sean vừa ngồi xuống, ấm trà trên bàn tự động nghiêng đi, nước trà chảy vào trong chén.

“Thứ này mới thật thú vị!” Sean nghiêng đầu quan sát động cơ phía dưới ấm trà.

“Ha ha, tôi phải mất cả một ngày mới làm xong thứ này, Eric còn nói muốn đưa nó thành mặt hàng sản xuất đại trà, đứa bé này trời sinh là thương nhân.” Romon đặt chén trà xuống trước mặt Sean, “Nếm thử đi, đây là hồng trà do tôi tự pha.”

Sean bừng chén lên nhấp một ngụm, “Hương vị rất tuyệt.”

Trước đây nghe Eric miêu tả, Sean còn tưởng rằng anh trai anh ta là một người âm trầm. Bởi lẽ có rất nhiều binh lính chịu thương tật từ chiến trường trở về mắc bệnh tâm lý, nhưng người đàn ông trước mắt anh lại có vẻ rất ôn hòa cởi mở.

“Cậu từng đi nghĩa vụ tại Baghdad?”

“Đúng vậy.” Sean không biết có nên nói cho anh ta biết anh ở EOD hay không, dù sao hai chân của Romon cũng bị bom hủy hoại. Có lẽ cũng vì lý do này, khi nhìn thấy Romon anh mới có cảm giác muốn cùng đối phương nói chuyện, muốn an ủi anh ta một chút.

“Chân tôi bị bom nổ thương tổn..... trong một lần thực hiện hành động gìn giữ hòa bình ở Afganistan.” Romon dùng ngữ điệu bình tĩnh tự thuật chuyện cũ của anh ta. Nhưng Sean biết ở phía sau loại bình tĩnh này cất giấu một nỗi đau đớn không thể nguôi ngoai, có điều thời gian trôi qua lâu giúp cho anh ta quen với cảm giác đau đớn ấy.

“Tôi bị hất tung lên, hai chân rất đau, nhưng tôi vẫn rất tỉnh táo nhận ra một phút đó mình đã bay lên.” Romon xoay xoay chén trà, anh ta mỉm cười, nhưng Sean lại cảm thấy trong nụ cười của anh ta không có đau đớn hoặc khó chịu, mà như thể đang nhớ lại một kỷ niệm vô cùng tốt đẹp đã qua.

Điều này khiến Sean cảm thấy không thoải mái, dự cảm của một quân nhân từng vào sinh ra tử nói với anh rằng anh cần lập tức rời khỏi đây.

“À... Romon, ở dưới kia còn có bạn tôi đang đợi, tôi cần phải xuống thôi.” Sean nở nụ cười tỏ vẻ áy náy, “Nhưng tôi cam đoan sẽ còn trở lại thăm anh.”

Romon bình thần tựa vào lưng ghế, ung dung nhìn Sean: “Sau lần đó, tôi bắt đầu nghiên cứu những món đồ nhỏ nhỏ này. Nhưng chúng cũng không phải là phát minh mà tôi đặc ý nhất..... Hoặc phải nói là..... chưa phải tác phẩm nghệ thuật.”

Mí mắt Sean khẽ run lên, anh đẩy ghế ra chuẩn bị rời đi.

Nhưng chỉ trong nháy mắt khi đứng lên, anh đã bắt đầu thấy căn phòng chập chờn đảo lộn, cả người đều lung lay đứng không vững.

“Giây phút bom phát nổ là giây phút vô cùng đẹp đẽ, giây phút mà cái chết đến gần thật giống như thuốc phiện ngấm vào chúng ta, thít chặt thần kinh của chúng ta, làm cho chúng ta muốn ngừng mà không được. Tôi từng nghĩ rằng sở dĩ Hawkins đam mê gỡ bom là vì hắn cũng hưởng thụ loại khoái cảm này như tôi, có điều rõ ràng là tôi sai rồi.” Giọng nói của Romon du dương du dương, giống như đang kể chuyện cổ tích cho trẻ nhỏ nghe.

“Anh ta..... Không phải loại người như anh!” Sean cố hết sức loạng choạng rời khỏi ghế.

Anh phải đi ra ngoài, anh không thể tiếp tục ở trong này.

Romon..... Romon.....

Một trận lạnh lẽo đến sồn da gà lan tỏa toàn thân anh, anh bỗng nhiên hiểu ra..... Romon chính là Montero!!!

“Cậu từng nhận huấn luyện ở bộ đội đặc chủng?” Xe lăn của Romon chậm rãi đi theo phía sau Sean, “Trong chén trà vừa rồi tôi có cho một chút “phụ gia”, người bình thường không kiên trì được lâu như vậy. Sean, cậu thực kiên cường.”

Tao không có hứng thú với lời ca ngợi đó!

Sean cố nín nhịn, anh phải đi ra ngoài! Phải nói cho Hawkins...!

“Đừng cố cưỡng lại nữa, Sean.” Giọng nói của Romon như cơn ác mộng quanh quẩn bên tai Sean.

Cút mẹ mày đi!

Cửa phòng biến thành vô số khung hình chữ nhật chao đảo trước mắt anh, tất cả mọi thứ đều bắt đầu xoay tròn.

Sean vươn cánh tay muốn nắm lấy nắm cửa, nhưng ngay khi đầu ngón tay anh chạm đến, tất cả mọi thứ đều rơi vào bóng tối.

“Ba” một tiếng, anh ngã xuống.

Romon lặn xe đến bên cạnh anh, ngón tay tái nhợt khẽ vuốt tóc anh: “Cậu cười rất đẹp mắt, bé ngoan..... Hawkins có từng nói cho cậu biết điều đó hay không?”

Sau đó, hắn ta một tay kéo áo Sean, một tay điều khiển xe lặn, cố hết sức di động vào sâu trong phòng.

“Ngoài ra, tôi còn rất am hiểu thay đổi giọng nói, cậu đoán xem, nếu Hawkins gặp mặt tôi, liệu hắn ta có thể nhận ra tôi là ai hay không?”

Đi đến sát chân tường, hắn ta buông Sean ra, khẽ vịn một cái bóng đèn, những món đồ kỳ quái trong phòng bắt đầu di chuyển, che khuất mặt tường.

“Tôi cũng có thể giấu cậu đi như vậy,” Romon cười khê, “Mà cậu ta thì dù tìm khắp nơi đều không thể thấy cậu.”

Cả gian phòng trở nên trống rỗng, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ở bữa tiệc phía dưới sân, Hawkins nhú nhú mày, Eric cũng nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “A? Sao Sean vẫn chưa quay lại? Chẳng lẽ cậu ta thực sự không mặc vừa quần của tôi?”

Hawkins lấy di động gọi cho Sean.

Đang đem Sean lên đến trên giường, Romon lục lấy chiếc di động đang vang lên trong túi quần anh, cười nhẹ rồi lấy cục pin ra.

“Thế nào ?” Eric hỏi.

“Cậu ta không tiếp máy.”

“Tôi lên phòng thay đồ nhìn thử xem.” Eric buông ly rượu, đứng dậy.

“Chúng ta cùng đi.” Ánh mắt Hawkins trầm lại.

Hai người cùng đi lên lầu ba, Eric đẩy cửa căn phòng chứa y phục, bên trong là hàng loạt y phục được sắp đặt ngăn nắp cẩn thận.

Thực rõ ràng, Sean cũng không ở trong này.

” Sean – Sean –” Eric đi dọc theo hành lang lên tiếng gọi, một nữ giúp việc đi qua, Eric giữ cô gái lại hỏi, “Có một vị khách đến phòng thay y phục lấy tây trang, cô có thấy anh ta không?”

“Thưa ngài, có lẽ ông ấy đã tới nhưng tôi không thấy..... Ngài cũng biết tất cả chúng tôi đều bận rộn ngoài bữa tiệc.”

Eric nhìn về phía Hawkins: “Hay là anh gọi điện về nhà Elvis, xem có phải cậu ta đã trở về thay quần áo hay không?”

Hawkins lại gọi điện thoại, bà Mercy tiếp máy. Nhưng bà lại nói Sean vốn không hề trở về.

Cúp điện thoại, Hawkins bắt đầu mở cửa từng phòng từng phòng một, đi vào xem xét.

Y có một loại dự cảm, Sean đang ở ngay tại nơi này, không hề rời đi. Tuy rằng loại cảm giác này không hề có cơ sở.

Có một gian phòng không mở được, Hawkins nhìn sang Eric, “Có chìa khóa không?”

Eric biết Hawkins không mở tất cả các phòng ra xem xét một lần là sẽ không bỏ qua, “Đây là phòng làm việc của cha tôi khi ông còn sống, sau khi ông mất chưa có ai sử dụng đến.”

Cửa mở ra, bên trong có bàn học, sau bàn học là một kệ sách sát đất, rất quý phái

Hawkins đi vào, phát hiện giá sách thuộc kiểu trong tường, sau tường là sân, gian phòng căn bản không thể dùng để giấu người.

“Này, Hawkins..... Nói thật ra, sao tôi cứ có cảm giác..... Anh đang cho rằng tôi bắt cóc Sean?” Về mặt Eric có chút không vui, “Tôi nghĩ rằng cậu ta là người lớn rồi, lại từng là bộ đội đặc chủng, không ai có thể làm gì cậu ta mà thần không biết quỷ không hay, có lẽ cậu ta chỉ muốn đi nơi nào đó một chút Có lẽ cậu ta cảm thấy anh quản lý cậu ta quá khó thở.....”

Những lời này khiến sắc mặt Hawkins thay đổi, Eric cũng nhận ra cảm giác lạnh lẽo này nên tự giác im bật.

“Tôi chỉ muốn tìm thấy cậu ta.” Hawkins ra khỏi phòng, đi đến trước cửa một căn phòng khác.

“Hey, đó là phòng của anh trai tôi.” Eric ngăn cản Hawkins mở cửa, “Anh trai tôi không thích người khác tùy tiện đi vào phòng riêng của mình.”

Hawkins nghiêng đầu nhìn Eric, đối phương thở dài, tự mình đến gõ cửa: “Romon, em có thể vào không?”

Vài giây sau, trong phòng vọng ra tiếng mặc quần áo, “Vào đi, chuyện gì?”

Eric mở cửa, đây là một gian phòng khá trống trải, có một người đang nằm trên giường, đèn trên đầu giường được bật sáng, rõ ràng đang là ban ngày, tấm rèm cửa vẫn nặng nề rủ xuống kín không khe hở.

“Anh nghỉ trưa sớm thật.” Eric dẫn Hawkins đi vào, “A..., em có một người bạn, vốn lên trên lầu mượn y phục để thay, nhưng đi đã lâu rồi mà không thấy quay lại.”

“Xem ra người bạn này của cậu thực thích chơi trốn tìm.” Giọng Romon rất ôn hòa, tựa như mục sư trong giáo đường.

“A, chuyện đó..... Trên thực tế cậu ta rất đứng đắn, không mê loại trò chơi này.” Eric nhướn mày, “Romon, có người nào đã từng đến đây chưa?”

“Có.” Romon tạm dừng một thoáng, “Hai người các cậu. Không giới thiệu cho tôi biết một chút về người đứng phía sau cậu sao?”

“Anh ấy là Howard Hawkins, bọn em quen nhau ở Baghdad.” Eric nhìn về phía Hawkins, ánh mắt của y dường như luôn nhìn chằm chằm vào Romon, Eric không thể không huých nhẹ y, nhỏ giọng nói, “Anh ấy không đi được.”

Lúc ấy Hawkins mới chậm rãi di chuyển ánh mắt, thấy bên kia giường có một chiếc xe lăn.

“Romon, bọn em còn phải đi tìm anh bạn kia, chúc anh ngủ ngon.” Nói xong, Eric ý bảo Hawkins cùng mình rời đi.

Đi ra hành lang, Eric dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói với Hawkins: “Anh ở chỗ của tôi tìm kiếm Sean, sao không thử đến nơi khác tìm? Tôi không biết có phải anh làm cậu ấy mất hứng hay thế nào, nhưng ở Baghdad chính là như vậy, chẳng phải cậu ta thường nổi giận với anh sao?”

Hawkins tạm dừng bước một thoáng, nhìn Eric, “Tôi biết rồi.”

Sau đó y xoay người rời đi.

Eric nhìn theo bóng lưng y, khẽ nâng cằm lên, ánh mắt tối tăm: “Chuyện này thật phiền toái.....”

Hawkins lại tìm kiếm khắp trong đám khách khứa một lần, vẫn không có bóng dáng Sean.

Đi vào bãi đỗ xe, xe của họ vẫn dừng ở chỗ này. Y lại liên tục gọi điện cho Sean, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Cho đến khi mặt trời lặn, bữa tiệc chấm dứt, khách khứa lục tục ra về, Hawkins vẫn đứng đó như cũ, suy tư về những nơi Sean có thể đi.

Điện thoại vang, y lập tức nghe máy, đáng tiếc lại là Eric gọi tới.

” Tìm thấy Sean chưa?”

“Chưa.” Hawkins nhú mi.

“Như vậy đi, anh đi về trước chờ một chút, nói không chừng chẳng bao lâu nữa Sean sẽ về nhà. Nếu tôi mai mà cậu ta vẫn chưa về, chúng ta có thể báo cảnh sát.” Eric hít một hơi, “Nói thực ra, bây giờ tôi cũng thấy

bất thường, dựa vào tính cách của Sean, nếu cậu ta có chuyện cần rời đi nhất định sẽ gọi điện cho chúng ta, sẽ không để chúng ta khắp nơi tìm kiếm.”

66. Chương 66

“Tôi sẽ báo cho anh khi có tin tức về cậu ta.” Hawkins nói xong liền lái xe rời đi.

Y lái xe loanh quanh vô mục đích trên đường, đi đến những nơi họ từng cùng nhau đi qua: siêu thị, tiệm cà phê, câu lạc bộ tennis... Y biết y khó có thể tìm được Sean ở những nơi ấy, nhưng y không thể ngăn cản mình tìm đến.

Mãi cho đến chín giờ tối, y chỉ nhận được một cuộc gọi, là bà Mercy gọi đến.

“Ôi, Howard thân mến, bác không gọi được cho Sean, thằng nhóc đang ở bên cạnh con sao?”

“..... Cậu ấy không” Hawkins muốn nói dối, nhưng y lại không quen nói dối, “Bọn con không ở cạnh nhau từ lúc còn ở bữa tiệc.”

“A, thằng nhóc không biết nghe lời kia chắc sẽ không lại lên vác túi chạy đi du lịch ở đâu đó đi?” Có lẽ vì Sean cũng sắp ba mươi tuổi, bà Mercy khó có thể nghĩ đến anh sẽ gặp nguy hiểm trong tình huống như thế này, “Bà bạn Lydia thân mến của bác bị bệnh, bác phải đến chăm sóc bà ấy, khi bác trở về vào ngày mai, bác nhất định sẽ thay con dạy dỗ Sean, thằng bé lại đem con vút ở một bên?”

“A...” Không biết vì cái gì, nghe bà nói đến “vút lại”, Hawkins thấy nhói đau trong lòng. Không biết vì lẽ gì, y sợ nhất là có một ngày Sean sẽ vút bỏ y.

Lúc này, Eric ngồi trên giường của Romon, hai người kê cận tựa vào nhau.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có chút ánh sáng mờ hồ từ bên ngoài chiếu vào qua khe cửa sổ.

“Romon, nói cho em biết, sao anh lại bắt cóc Sean?” Eric khẽ nhích người thấp xuống, tựa đầu lên vai Romon.

“Bởi vì sự tồn tại của hắn khiến Hawkins mất đi ý tưởng tiếp tục cùng anh chơi trò chơi này.”

“Anh khiến em cảm thấy trong lòng anh, trò chơi này còn quan trọng hơn cả em!”

Romon phát ra một tiếng cười khê: “Nó quả thật quan trọng hơn em. Bởi vì nếu trò chơi này kết thúc, anh không biết phải dựa vào cái gì để tiếp tục sống sót.”

“Anh là kẻ nhẵn tâm nhất trên đời.” Eric thở dài, giọng nói trở nên trôi nổi, “Mà em, sẽ vì trò chơi của anh, khiến gia tộc chúng ta bị hủy diệt.”

“Sao? Nếu em quan tâm đến tiền tài và địa vị mà gia tộc này mang lại, em có thể rời khỏi trò chơi này của anh, vờ như không biết gì cả.” Giọng nói của Romon cho thấy một loại thản nhiên không sao cả.

“Anh biết mà Romon..... Em chỉ muốn mình anh!” Eric ôm lấy người ngồi bên cạnh anh ta, “Hiện tại..... Hắn là Sean đã được đưa đến căn cứ bí mật của chúng ta.”

.....

12h đêm. Hawkins lái xe về đến trước cửa nhà.

Mỗi một ô cửa sổ đều tối đen, y đi vào trong phòng của Sean, mở đèn, căn phòng trống rỗng khiến người ta nản lòng.

“Cậu rốt cuộc đi nơi nào Sean.....”

.....

Trong lúc đó, Sean chậm rãi tỉnh lại khỏi cơn mê, đầu anh đau muốn vỡ.

Anh muốn đưa tay day day trán, khuỷu tay lại va vào một vật kim loại lạnh buốt.

Trong đầu anh thoáng hiện lại hàng loạt những hình ảnh trước lúc ngắt đi, nụ cười của Romon, ấm trà, cửa phòng.....

“Damn!” Sean nhớ ra mình muốn đi nói cho Hawkins biết..... Anh mở choàng mắt, trước mắt tối đen, ngoại trừ trên đầu có mấy lỗ nhỏ sáng nhàn nhạt giúp con mắt anh chậm rãi thích ứng, sau đó từ từ anh thấy được mấy cái lỗ nhỏ phát sáng đó không phải là do ánh sáng mặt trời mà là do ngọn đèn.

Hiện tại rốt cuộc là ban ngày hay là buổi tối?!

Anh định ngồi dậy, nhưng đầu đập vào một tấm sắt, anh cử động thân thể và lo sợ phát hiện ra mình đang bị nhốt trong một chiếc hòm bằng sắt, nếu không có những cái lỗ nhỏ trước mắt, anh đã có thể bị chết ngạt bên trong!

Đây là đâu?

Sean bắt giác hiểu ra anh hẳn là bị Romon bắt giam.

Lại nhớ tới người này là anh trai của Eric, mà bữa tiệc này cũng là do Eric mời bọn họ, hết tám phần mười hai người họ đã thông đồng với nhau! Nếu Hawkins chưa bị hại có lẽ cũng đang bị bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay!

“Son of bitch!” Sean cắn răng, nâng khuỷu tay đánh mạnh lên nắp hòm, cả chiếc hòm sắt rung lên loảng xoảng, anh miễn cưỡng ngồi dậy được một nửa thân mình.

Sean tiếp tục huých mạnh vào nắp hòm, như một con dã thú bị nhốt, vài phút sau cũng chỉ đành nằm im về chỗ cũ. Không có tiếng động gì khác ngoài tiếng động do chính anh gây ra, mẹ nó, rốt cuộc nơi đây là cái nơi quỷ quái nào?

Nếu Romon chính là Montero James, hẳn rốt cuộc muốn bắt anh để làm gì? Uy hiếp Hawkins sao?

Hawkins đã không còn muốn theo đuổi bom của hắn ta, tại sao Montero còn muốn mạo hiểm lộ diện để bắt cóc anh?

Chết tiệt! Nơi này rốt cuộc có người hay không!

Sẽ không đợi đến khi anh biến thành một cái xác khô cũng không có người phát giác đi?

.....

Hawkins ngồi trên giường của Sean, cúi đầu.

Y cầm lấy điện thoại, lại bấm một dãy số. Một lần, hai lần đều không có người đón nghe, cho đến lần thứ ba y mới nghe được một thanh âm đầy ngái ngủ.

“Hey..... Là tên khốn kiếp nào.....”

“Johnny, là tôi, Hawkins.”

“A, Hawkins! Có phải cậu vĩnh viễn cũng không học được lúc nào nên gọi điện lúc nào không nên hay không? Bây giờ là nửa đêm, lạy Chúa!”

“Tôi cần anh tìm cho tôi một người.”

“Ai?”

“Sean Elvis .”

“A..... Không thể nào? Lần trước cậu đã muốn tôi tra cho cậu bản ghi chép sử dụng tài khoản của cậu ta, lần này Cậu ta lại biến mất? Hay là cậu vốn chưa tìm được cậu ta?”

“Tôi tìm được rồi, sau đó cậu ta lại mất tích .”

“Mất tích đã bao lâu?”

“Khoảng hơn mười một tiếng.”

“Không có tin tức sau bốn mươi tám tiếng mới có thể xem như mất tích.” Johnny có chút tức giận muốn cúp điện thoại.

“Cậu ta đã xảy ra chuyện, tôi biết.” Giọng Hawkins lạnh như băng và bén nhọn, “Cho dù là kẻ nào đã bắt cậu ta hay thương tổn cậu ta, cho dù phải đuổi đến tận địa ngục..... Tôi cũng sẽ lôi được thằng khốn đó ra.”

Johnny sửng sốt, anh ta biết Hawkins rất ít khi tìm bạn bè hỗ trợ, hơn nữa lại có loại thái độ dửng dưng này, “Thuật lại mọi chuyện đã phát sinh cho tôi nghe, cho dù là việc nhỏ nhất.”

.....

Tia nắng ban mai xuyên qua bệ cửa sổ chiếu vào trong phòng, Hawkins vẫn duy trì vẻ mặt như cũ, nhìn ra phía cửa, giống như Sean sẽ xuất hiện và giúp y xua tan cơn ác mộng này.

Điện thoại bỗng nhiên vang, Hawkins cầm lên, thấy được số điện thoại, trái tim như vọt ra khỏi lồng ngực y.

“Sean! Cậu đang ở đâu?”

“Cảm giác một mình chờ mặt trời mọc như thế nào?”

Đồng tử trong nháy mắt phóng đại, hô hấp thoát cái nghẹn tại yết hầu Hawkins, “Montero!”

“Thực có lỗi, không phải Sean yêu quý của mày. Bất quá mày chỉ có ba ngày, mày cũng biết một người không có nước, không có thức ăn cũng sẽ chỉ sống được ba ngày?”

“Mày bắt cóc cậu ta!”

“Đúng vậy, bữa tiệc kia thứ duy nhất không thiếu chính là người, người và người, muốn đưa một người đi không phải là chuyện khó. Hawkins, nếu mày có một món đồ mà mày rất thích, mày phải đem nó giấu đến nơi mà người khác không thấy được, nếu không..... Mày sẽ mất nó.”

“Cậu ấy không phải đồ vật.” Cơn thịnh nộ của y dần dần rơi xuống, cho đến khi trở nên lạnh như băng.

“Tao thích nghe giọng mày như bây giờ, có vậy trò chơi mới thú vị.”

“Đó là trò chơi của mày, không phải của tao.”

“Được rồi, dù thế nào thì đây cũng là cuộc chơi cuối cùng giữa chúng ta, trước kia không tính, về sau cũng sẽ không có. Chờ điện thoại của tao, ngoan ngoãn làm theo lời tao, có thể tao sẽ cân nhắc cho người tình nhỏ của mày còn sống đến khi trò chơi chấm dứt. Nếu mày cho bên thứ 3 biết chuyện này..... Tao biết mày có bạn bè ở FBI, mẹ của mày và CIA cũng có quan hệ tốt lắm, nhưng chỉ cần oanh một tiếng, ngay cả thi thể của Sean Elvis mày cũng sẽ không tìm thấy được.”

Hắn nói xong, điện thoại liền ngắt.

Khi Hawkins muốn gọi lại thì điện thoại của Sean không thể tiếp sóng.

Y nằm trên giường, ngón tay run rẩy, không phải bởi vì phần nộ, y sợ hãi.

Cho đến khi mùi vị thân quen của Sean nhẹ nhàng ôm trùm quanh y, tâm tình của y mới dần lắng đọng.

Di động lại vang lên, lúc này là mẹ của y gọi đến.

“Hi, my boy, nếu ta đoán không sai thì lúc này con vẫn còn đang cùng “người nào đó” triền miên ở trên giường?”

“..... Con lại mất đi cậu ấy.” Hawkins cuộn mình lại ở trên giường.

“Cậu ta lại chạy đi rồi? Hay là khi ở trên giường con biểu hiện quá mạnh mẽ? Không sao cả, chúng ta có thể lại đóng tài khoản của cậu ta”

“Không phải, mẹ. Cậu ấy không muốn rời khỏi con, là con đã không giữ lấy cậu ấy thật chặt.”

“Đã xảy ra chuyện gì, phải không?”

“Không, mẹ ạ. Con sẽ giải quyết.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Hawkins đứng dậy tự làm bữa sáng. Nếu Montero nói muốn chơi với y, vậy thì y sẽ tuân thủ quy tắc, nhưng có một vài chuyện sẽ không giống như Montero sở liệu.

Y chớp mắt một lúc vào buổi trưa, bất kể mục đích của Montero là gì, phải nuôi tinh thần tỉnh táo y mới có thể độ sức với hắn.

Buổi chiều 2:20, y lại nhận được cuộc gọi từ Montero.

“Bạn thân mến, bây giờ mày rời khỏi nhà, đi về hướng bên tay phải, không lâu sẽ nhìn thấy một trạm xe điện, khoảng 3 hay 5 phút gì đó, sẽ có một chuyến xe số hiệu 339, mày lên chuyến đó, hơn mười phút sau, mày sẽ được biết tao muốn mày làm gì.” Hắn nói xong, điện thoại lại ngắt.

Hawkins làm theo lời hắn, tìm được trạm xe điện. Vài phút sau, chuyến xe 339 dừng ở trước mắt y.

Trên xe chỉ có một nửa số ghế đã có khách, Hawkins đi lên tìm một chỗ ngồi, lặng lẽ nhìn quanh.

Nếu Montero muốn Hawkins phải làm gì, vậy chỉ có một việc —— Gỡ bom.

Xe chuyển bánh chưa được mấy bước, bộ đàm của lái xe liên vang.

“Roger, chú ý, chúng tôi vừa nhận được tin thông báo trên chuyến xe của anh có bom.....”

“Cái gì? Bom!!!”

Thanh âm đầy kinh ngạc của lái xe khiến hành khách lập tức xôn xao.

“Nghe rõ đây Roger, anh tuyệt đối không thể dừng xe, phải tiếp tục cho xe chạy!”

“Tôi biết..... Phải tiếp tục cho xe chạy..... Còn có gì cần.....”

Trong lúc đó hành khách cũng bắt đầu hoảng sợ, họ nhao nhao yêu cầu dừng xe để đi xuống.

“Cảnh sát sẽ nhanh chóng đến trợ giúp, nhất định không thể dừng xe, tốc độ phải đạt trên 40km/h.”

“Đã rõ!” Lái xe nuốt khan, ngón tay siết trên tay lái đã trắng bệch.

“Thả chúng tôi ra ngoài!”

“Tại sao không ngừng xe!”

Thậm chí đã có hành khách tiến lên muốn ép buộc lái xe dừng xe, mở cửa.

“Nếu vận tốc của xe xuống dưới 40km/h, bom sẽ phát nổ!” Lái xe cũng rống lên.

“Anh nói dối!”

“Tại sao tôi phải nói dối! Chẳng lẽ tôi không muốn dừng xe lại rồi rời khỏi đây hay sao!”

Lái xe gào lên, trong xe nhất thời im lặng.

Hawkins đến, hỏi anh ta: “Có biết bom được gài ở đâu không?”

“Không biết..... Tôi không biết.....” Lái xe đã hoảng hốt đến nói không nên lời, may mà lúc này còn chưa đến giờ cao điểm, trên đường không quá đông đúc, nhưng bọn họ đã vượt qua mấy lượt đèn đỏ, đâm phải người là chuyện sớm hay muộn.

67. Chương 67

Cứ chạy mãi như vậy, xe cũng sẽ cạn xăng. Hơn nữa chỉ còn khoảng một giờ đồng hồ nữa là đến lúc tan tầm.

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên bên tai họ.

Hi vọng bắt đầu tràn ngập trên khuôn mặt các hành khách.

Cửa kính trên xe cảnh sát được hạ xuống, một cái loa ló ra: “Tài xế, bây giờ anh hãy đi theo xe của chúng tôi. Chúng tôi sẽ đưa anh đến một nơi trống trải.”

Có lẽ sự xuất hiện của cảnh sát khiến lái xe cảm thấy an toàn hơn, anh ta cũng bình tĩnh hơn trước.

Xe được đưa đến một sân thể dục.

Nơi đó đã có xe của FBI chờ sẵn, Johnny đang tựa vào cửa xe nhìn họ đến gần.

Hawkins vội vàng gọi điện thoại cho anh ta.

“Ha, Hawkins! Tôi biết cậu cần sự giúp đỡ của tôi, nhưng hiện giờ tôi đang phải xử lý một vụ rất phiền phức.....”

“Cho tôi biết bom được cài ở vị trí nào, tôi đang ở trên chiếc xe này.”

“A, damn! Cậu đang ở trên đó! Nơi này là Afghanistan hay là Baghdad!” Johnny buồn bực.

Chiếc xe chạy từng vòng từng vòng quanh sân thể dục, lái xe không ngừng chú ý đèn báo xăng.

Cảnh sát đang triển khai biện pháp của họ, họ tìm được một chiếc xe buýt khác, chạy cùng tốc độ với chiếc xe có bom, bắc một tấm ván gỗ vắt ngang hai chiếc xe, chuyển từng hành khách từ bên này sang bên kia. Cuối cùng, chỉ còn Hawkins và lái xe ở trên xe.

“Này, anh bạn, anh còn ở trên xe làm gì.....” Lái xe có vẻ căng thẳng.

Lúc này, di động của Hawkins cũng vang, là Johnny.

“Hey! Sao cậu còn chưa xuống?!” Giọng của Johnny cũng thực căm tức.

“Bom được cài ở vị trí nào?”

“Kẻ cài bom cho chúng tôi biết bom được đặt ở ghế cuối cùng hàng cuối cùng.”

“Tôi phải tháo quả bom này, nếu không lái xe vẫn sẽ không thể rời đi, đúng không?”

“Hawkins! Đừng nói với tôi cậu lên chuyển xe này chính là để tháo dỡ quả bom đó!”

“Đúng vậy, Johnny..... Nếu tôi không dỡ bỏ nó, một người vô cùng quan trọng với tôi sẽ chết.”

“Đừng nói với tôi người vô cùng quan trọng đó của cậu là tay lái xe! Cậu lập tức xuống xe cho tôi! Cậu phải biết nếu cậu xảy ra chuyện gì cha mẹ cậu sẽ lột xác tôi!”

Hawkins đi đến hàng ghế cuối cùng, nằm úp xuống sàn, quả nhiên nhìn thấy một quả bom được cài dưới ghế ngồi. Một sợi dây xuyên qua tấm sắt phía thùng xe, nếu y đoán không lầm, sợi dây đó được nối với động cơ.

Hawkins đã sớm dự đoán được trong trò chơi của Montero sẽ không thể thiếu bom, y tháo ba lô xuống, lôi các loại công cụ tháo dỡ ra.

“Tôi sẽ lập tức cho người lên lôi cậu xuống xe!” Johnny hạ quyết tâm cứng rắn.

“Anh có thể cho người lên.” Hawkins vững vàng cởi bỏ vỏ ngoài quả bom, “Tôi sẽ bẻ gãy cổ bọn họ. Nếu quả bom này phát nổ, tôi cũng sẽ bị nổ theo.”

“Cậu đang đùa với tôi đấy à?”

“Tôi không đùa. Đừng nói chuyện nữa, tôi sẽ bị phân tâm.” Hawkins nói xong liền ngắt điện thoại.

“Anh bạn! Anh thực sự biết tháo quả bom đó sao?” Lái xe run rẩy hỏi, “Để cho chuyên gia đến làm việc này chẳng phải sẽ tốt hơn?”

“Tôi chính là chuyên gia.” Hawkins vừa dứt lời, tay y đã cắt đứt một sợi dây.

Phía trên có một thiết bị thu phát sóng. Có lẽ lúc ấy Montero cũng có mặt ở gần trạm xe, thấy y lên xe rồi liền khởi động quả bom.

Quan trọng nhất là, thiết bị kích nổ ở chỗ nào?

Hawkins tra tìm rất lâu mới giật mình hiểu ra kíp nổ của quả bom chính là động cơ, nếu kim đồng hồ đo vận tốc hạ xuống dưới 40km/h, thiết bị cảm ứng sẽ tự động chuyển nguồn điện, nguồn điện được chuyển tiếp sẽ trực tiếp kích nổ, đã vậy, y phải làm cho nó không thể chuyển tiếp!

Hawkins cẩn thận mở ra vỏ ngoài của thiết bị cảm ứng tốc độ, tháo bỏ kim đồng hồ. Đây là một quá trình hết sức tinh tế cẩn trọng, một khi công cụ của y chạm phải sợi dây điện mỏng manh bên cạnh, quả bom sẽ lập tức phát nổ.

May mà lái xe vẫn vững tay, khi Hawkins gỡ được kim đồng hồ xuống, y liền lên tiếng nói với lái xe: “Anh có thể dừng xe.”

“Anh Anh chắc chứ? Còn quả bom? Anh gỡ được rồi?”

“Không, tôi chỉ khiến nó không thể cảm ứng được tốc độ.”

“Trời ạ, tôi không thể..... Tôi không thể..... Nếu nó phát nổ thì làm sao bây giờ?” Ngón tay của lái xe cứng ngắc ở trên tay lái.

Hawkins đi tới, cúi người xuống dẫm mạnh lên phanh.

Tư ——một tiếng vang lên, khuôn mặt lái xe tái nhợt, phía ngoài sân thể dục, FBI cũng mở to mắt đợi giây phút chiếc xe nổ tung.

Johnny ôm lấy mặt.

Xe hoàn toàn dừng lại.

Thế giới trở nên yên tĩnh.

Hawkins dùng giọng bình tĩnh nói với tay tài xế đang quên cả hô hấp bên cạnh mình: “Anh còn định ở đây bao lâu?”

Nói xong, Hawkins không nhanh không chậm rời khỏi chiếc xe, lái xe loạng choạng lao đảo theo sau y chạy ra.

Mà đội xử lý chất nổ của Washington đang ở đó không xa sẵn sàng thực thi nhiệm vụ. Hawkins đi đến trước mặt họ và nói: “Chỉ cần mở động cơ cắt đứt sợi dây nối tiếp với quả bom là có thể trực tiếp tháo dỡ.”

Họ nhìn Hawkins, không thể tin nổi người thanh niên này có thể bình tĩnh như vậy.

Johnny bước nhanh tới, “Rốt cuộc cậu muốn làm cái quỷ gì!”

Ngay tại khi nắm tay của Johnny sắp vung đến trước mặt Hawkins, y lấy tốc độ nhanh đến chóng mặt vặn lấy nắm đấm của Johnny và lôi anh ta lại gần, Johnny đau đến nhe răng trợn mắt.

“Ngoài Sean Elvis, tôi không định để cho bất cứ ai khác đánh tôi.” Hawkins đẩy Johnny ra.

“Cho tôi biết tất cả trò quỷ này là thế nào!”

“Tôi không thể.” Hawkins nói rồi liền bỏ đi ra khỏi đám người.

“Bây giờ cậu chưa thể đi, chúng tôi còn chưa cho cậu làm bản tường trình!”

“Tôi chỉ có thể nói rằng tôi lên xe buýt, gặp một quả bom, tôi đã vô hiệu hóa thiết bị cảm ứng tốc độ của nó, sau đó xe dừng lại. Tôi có thể đi được chưa? ” Nói xong, Hawkins cũng không cần biết gì nữa, bỏ đi.

Có người muốn ngăn y lại, Johnny lắc đầu ra hiệu, anh ta biết không ai có thể ngăn được Hawkins, “Cậu ta là người của chúng ta.”

“FBI?”

“Đúng vậy.” (Ồ, ÓoỒ, vậy là Hawkins được quyết định về FBI rùi???)

Khi Johnny và các đồng đội còn đang trò chuyện với nhau, Hawkins đã đi ra khỏi sân thể dục.

Hơn hai phút sau, y nhận được cuộc gọi từ Montero.

“Well done, boy*.” Giọng hân mang theo vẻ thỏa mãn. (* Làm tốt lắm, cậu bé.)

“Cậu ấy ở đâu?”

“Đừng nóng, hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi. Về nghỉ ngơi cho tốt đi. Tao biết có một biệt thự dùng để thư giãn rất tốt, địa chỉ và chìa khóa đã được đưa đến trong hòm sữa* nhà Elvis.” (*Tương tự như mỗi nhà đều có một hòm thư trước cửa, họ cũng có một cái thùng/ hòm đặt trước cửa nhà để người giao sữa đặt sữa vào đó mỗi sáng sớm.)

Điện thoại bị ngắt.

Hawkins đón một chiếc taxi, về đến nhà của Sean, quả nhiên ở trong hộp đựng sữa y tìm được một chiếc chìa khóa và tờ giấy ghi địa chỉ. Y gọi điện cho Johnny, cho anh ta biết địa chỉ đó.

“Tôi cần anh giúp tôi điều tra xem khu bất động sản này thuộc về chủ sở hữu nào.”

“Hawkins! Hôm nay cậu đã cho tôi phiền toái lớn! Giờ cậu còn muốn tôi đến giúp cậu!”

“Điều này rất quan trọng với tôi.”

“Tôi đoán rằng điều này có liên quan đến Sean Elvis! Cậu phải cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra!”

“Khi nào tra được chủ sở hữu của khu đất kia, gọi điện cho tôi.” Hawkins ngắt điện thoại, sau đó lái xe đến tòa biệt thự ghi trong giấy.

Đây là cả một khu biệt thự, nhìn qua là biết giá trị xa xỉ.

Hawkins tìm được biển số nhà, dùng chìa khóa mở cửa vào.

Y không mở đèn, bởi vì không ai biết trong nháy mắt khi y bật đèn liệu có lại động chạm gì đến một “lẽ vật” nào đó của Montero gửi lại đây không.

Y bật đèn pin, trong phòng khách, trên bàn, có một tờ giấy, mặt trên chỉ viết có vài chữ: “Cả biệt thự này đều là lẽ vật tao tặng cho mày”.

Hawkins hơi sửng sốt, ngẩng đầu lên, lúc này y mới phát giác trên tường có dây điện lộ ra ngoài. Loại phòng ở xa xỉ này chắc chắn sẽ không đặt dây điện lộ thiên, Hawkins bỗng hiểu ra ý Montero, cả tòa biệt thự này có thể là một quả bom!

Hawkins kiểm tra tất cả các phòng, cuối cùng ở trong phòng ngủ dành cho chủ nhà phát hiện một chiếc hòm sắt. Một vài sợi dây ló ra ngoài, không biết là kéo tới đâu.

Hawkins phát hiện thêm được một thiết bị hẹn giờ ở trong hòm, thời gian còn lại 3 tiếng đồng hồ.

Y thở ra nhẹ nhõm. Bên cạnh hòm sắt có một tờ giấy gấp lại. Hawkins mở ra và thấy sơ đồ mạch điện của biệt thự.

Hawkins không chút chậm trễ, y mang bản đồ lần theo những sợi dây điện kéo dài, tìm xem chúng dẫn tới đâu, sau đó đánh dấu lên sơ đồ.

Khi tất cả đã được đánh dấu xong, y phải tính toán thật tỉ mỉ, kiên nhẫn và tập trung, tuy rằng thời gian còn lại không nhiều.

.....

Lúc này, nằm trong một cái hòm sắt khác, Sean đã xoay ra được cái đỉnh ốc cuối cùng.

Anh thừa nhận lúc mới đầu khi phát hiện mình bị giam trong cái hòm này, anh quả thực nôn nóng. Sự im ắng bất thường ở xung quanh khiến anh bất an. Ánh sáng nhạt rọi vào lỗ nhỏ vĩnh viễn không thay đổi, Sean không biết mình có nên cảm ơn Montero hay không khi hắn còn để lại cho anh một chiếc đèn.

Anh không biết trong quãng thời gian anh bị nhốt ở đây, bên ngoài đã xảy ra những gì.

Có phải Hawkins đang tìm anh khắp nơi?

Không có thức ăn, nước uống, không ai làm bạn, cũng không có tự do.

Sean bỗng nhiên bật cười.

Anh nhớ đến Hawkins từng nói, y muốn khóa anh lại ở một nơi chỉ có hai người, đáng tiếc có vẻ như Hawkins khó mà vào được trong cái hòm sắt này.

Sean vươn tay chạm đến nắp hòm, nhận ra mình chạm vào một cái đầu đinh. Có lẽ cái đinh này là đinh xoáy.

“Lạy Chúa, con đoán rằng Người cũng không muốn con ở trong này khoanh tay chờ chết!” Sean quyết định dùng tay xoáy cái đinh này, nhưng nó chắc đến nỗi đầu ngón tay anh đau nhức.

Sean xé lấy vạt áo, “Nếu Howard biết, liệu có thể giết mình hay không, cái áo sơ mi này có vẻ thật đắt tiền!” (Không, anh ấy sẽ mua cho anh cả một nhà may chuyên cung hàng cho anh xé! =.=)

Anh quần miếng vải quanh ngón tay, do không gian chật hẹp nên mỗi lần xoáy anh chỉ có thể sử dụng sức của cổ tay và ngón tay.

“A ——” Tiếng kêu tràn ra từ trong cổ họng, cơ thể anh căng cứng, chân cong lên, tận cho đến khi đầu gối chạm lên đỉnh đầu.

Đinh ốc có chút nới lỏng, điều này khiến trái tim anh nhảy nhót, càng thêm ra sức, anh vặn cái đinh cho đến khi ngón tay không thể cử động mới nằm vật xuống.

Thở phì phò, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Romon, chờ tao đi ra ngoài, tao sẽ bẻ gãy nốt hai cánh tay còn lại của mày!”

Nghỉ ngơi một lúc, Sean lại bắt đầu cố gắng xoay tròn cái đinh.

Muốn xoáy toàn bộ cái đinh rời ra là không thể nào, điều duy nhất anh có thể làm là đem tất cả những cái đinh vặn lỏng ra, sau đó thử xem có thể đập bật cái nắp hòm ra được không.

Ngón tay anh dần trở nên chết lặng, thậm chí lúc anh nghỉ tay, cả cánh tay đều run lên bần bật*.(Hiện tượng sau khi dùng sức quá độ, cơ bắp trở nên bần rần.)

68. Chương 68

“Mình sẽ không vì chuyện này mà mắc bệnh Parkinson(1) đấy chứ.....” Sean tự đùa với mình, “A, Howard thân yêu, anh hãy cứ chờ tôi rời khỏi đây và dùng đôi tay run rẩy này ôm anh đi!”

Sean cố ý bắt chước giọng điệu của bà Mercy, sau khi nói xong lại tự mình thấy ớn muốn ọe!

“Được rồi, Hawkins..... Nếu tôi còn có thể đi ra ngoài, còn có thể gặp lại anh..... Tôi sẽ thật ngoan ngoãn, thật ngoan ngoãn ở lại bên anh, cho đến the end of the world.(2)”

Nói xong, Sean hít sâu một hơi, cong người lên, chuyển sang một đầu khác, tiếp tục công trình xoay đinh vĩ đại.

Nói thực thì lúc này anh rất nghi ngờ ngón trở và ngón cái trên bàn tay phải của mình liệu có phải đã sắp tàn phế hay không, anh cũng không biết mình có nên cảm ơn người đóng đinh cũng không đóng quá chặt, có lẽ người đó có nằm mơ cũng không nghĩ đến Sean sẽ dựa vào bàn tay không để vặn ra mười sáu cái đinh.

Trên thực tế là, khi Sean vặn lỏng được tám cái, anh thực sự đã mất kiên nhẫn, bắt đầu công cuộc đập nắp hòm.

Âm thanh chấn động ngược trở lại khiến chính anh cảm thấy choáng váng hoa mắt, nhưng anh có thể cảm giác được quả thực cái nắp hòm đã bắt đầu lỏng ra, sau khi va chạm vài chục lần, anh đã thấp thoáng nhìn thấy khe hở.

“Được rồi được rồi, thoát nhìn mình cần phải tiếp tục cố gắng.” Ngón tay phải của Sean đã đau nhức đến tận trong xương, hoặc là nói đúng hơn, vết thương đã ăn sâu vào tận xương cốt, “Chúng ta không thể luôn dựa vào bàn tay phải huy hoàng của mình, phải biết rằng cho dù là khi “chơi súng”, tay trái cũng có thể khiến chúng ta thích thú!”

Bằng sức ngón tay trái, hoặc là nhờ những cú va chạm vừa rồi đã làm những cái đinh càng lỏng ra, cuối cùng Sean đã vặn rời được hai cái đinh.

Có điều để làm được mấy việc vốn rất đơn giản này, bây giờ anh đã phải tốn mất không biết bao nhiêu thời gian.

Sau đó anh dùng mảnh vải nhét vào trong tai, anh không định chưa ra khỏi hòm đã tự biến mình thành gã điếc!

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, anh lại bắt đầu đập nắp hòm.

Sau vài chục lượt nữa, “cách” một tiếng, một bên nắp hòm bị đá mở, khoảnh khắc ấy anh vui sướng vô cùng, anh biết anh còn cách giây phút thành công không xa.

Thể xác và tinh thần được ủng hộ, Sean càng thêm dùng sức về đá lên trên, cả cái hòm sắt chấn động, Sean mở to mắt nhìn nắp hòm đã bị bật ra, sau đó bật cười lớn.

“Thanks god! Thanks god!*” (*Cảm ơn Chúa!)

Sean loạng choạng đi ra ngoài, đầu xoay vòng vòng. Sau khi đứng vững, anh bắt đầu quan sát xung quanh.

Đây là một kho hàng, chiều cao khoảng gần 50m. Cả gian chỉ có một cửa thông gió và một cái cửa cuốn.

Cửa thông gió quá nhỏ, cho dù phá các phiến thông gió anh cũng không thể chui qua.

Còn lại cũng chỉ có cửa cuốn. Sean đi sang phía đó, khi nhìn thấy một thứ bám vào phần tiếp giáp giữa mặt đất và cánh cửa, anh thở dài.

Đó là một quả bom, tác phong tiêu chuẩn của Montero .

Anh đoán rằng khi có người tới cứu anh, đặc biệt khi Hawkins tới cứu anh, một khi kéo cánh cửa này lên, hiệu quả nhất định thật đồ sộ!

Trên cửa sắt có một lỗ nhỏ, sợi dây theo đó đi ra ngoài, nếu không phải vậy, Sean sẽ không tưởng tượng nổi Montero làm thế nào để lắp bom ở phía sau cánh cửa mà không đem chính hắn cũng khóa bên trong.

Cách lắp đặt quả bom này khiến người bên ngoài dù có phát hiện ra sợi dây này nhưng vẫn không thể tiến vào bên trong xem xét và tháo dỡ.

So với nói Montero là chuyên gia về bom, Sean càng muốn khen ngợi hắn là chuyên gia gài bẫy.

Sean hít sâu một hơi, sờ soạng trên người mình, anh quả thực bị sao chổi chiếu mạng khi bị cuốn vào cuộc chiến giữa Montero và Hawkins, đồng thời anh lại không thể không nói rằng anh quả thực may mắn khi chuỗi chìa khóa anh đeo trên lưng vẫn còn, trên chuỗi chìa khóa này có một con dao gấp.

Dùng chìa khóa thay tua - vít mở vỏ quả bom, anh không thể không thở mạnh ra, may mà cấu tạo mạch điện của quả bom cũng không quá phức tạp, tác dụng chủ yếu của nó hắn là giúp người đến cứu anh hưởng thụ một niềm “kinh hi” lớn.

Sean quỳ rạp trên mặt đất, nhìn qua khe cửa, xác định chắc chắn rằng quả bom trong này không được nối tiếp với quả bom phía bên ngoài, sau đó bắt đầu dùng con dao nhíp cắt dây điện.

Khi anh hoàn toàn gỡ được quả bom ra, một nỗi vui sướng tràn ra từ dưới đáy lòng anh.

“Nhìn xem, ai nói chỉ có Hawkins mới biết gỡ bom?”

Nhưng nỗi vui sướng rất nhanh liền trôi qua, bởi vì chốt mở cánh cửa ở bên ngoài, hơn nữa loại cửa này không thể nhờ vài cú đập hay vặn cái đinh là có thể mở ra được.

Sean dựa vào cửa sắt, chậm rãi ngồi xuống, nhìn lại kho hàng thênh thang trống rỗng, hai tay ôm lấy đầu.

Ít nhất, từ một nơi chật hẹp, anh đã tự mình đổi được đến một không gian lớn hơn, đủ để anh co duỗi chân tay, “kỳ tức xá” đã được thăng cấp .

“Hawkins..... Anh nhanh đến đây đi.....” Lần đầu tiên Sean bắt đầu an phận chờ mong tên kia đến.

Anh nhìn lại những ngón tay mình, nghĩ thầm rằng trước khi Hawkins đến mình cũng dừng vì vết thương nhiễm trùng mà chết .

“Thật đói..... Chết đói mất..... Mình muốn ăn pho mát!”

.....

Lúc này, Hawkins đang cầm bản vẽ, đi lại khắp nơi trong biệt thự, đi vào phòng phân phối điện, thấy đường dây được nối tiếp đến nơi này.

Y đưa tay cắt đứt đường dây, tháo dỡ thiết bị kích nổ.

Lúc đó, trong phòng ngủ của chủ nhà, đồng hồ hẹn giờ cũng dừng lại ở con số 00:02:20.

Hawkins lên lầu, ngồi xuống bên cạnh quả bom, quả nhiên không đến một phút sau, điện thoại của y liền vang.

“Mày vẫn còn sống đấy à.” Giọng nói của Montero có vẻ trêu chọc.

“Sean ở đâu?”

“Tao sẽ nhắn địa chỉ đến máy cầm tay của mày. Chúc mày gặp may!”

Cầm di động trên tay, Romon nghiêng mặt lại nhìn Eric đang thu dọn phòng và nói: “Em thật sự định bỏ lại sản nghiệp của gia đình để theo anh đi?”

“Phải, em đã di dời một bộ phận tài chính đến ngân hàng ở Thụy Sĩ, đủ cho chúng ta tiêu dùng cả đời.” Eric ngồi xuống bên cạnh hắn, hôn lên khuôn mặt hắn, sau đó lấy ra hai bản hộ chiếu, “Ngay cả thân phận giả em cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn số an sinh xã hội cần đợi một thời gian ngắn.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Romon hiện ra vẻ cười, “Em làm việc luôn nghĩ thực chu đáo, không giống anh.”

“Romon, cho em biết vì sao anh phải chấp nhất với Hawkins đến vậy? Chỉ vì hắn có thể vô hiệu hóa những quả bom của anh?”

“Bởi vì hắn vẫn lấy việc tìm được anh, giết anh, hủy diệt anh làm mục đích sống, mỗi một quả bom anh tạo ra đều điều khiển hướng đi của hắn. Anh ở Afghanistan, hắn sẽ theo anh đến Afghanistan, anh đi Baghdad, hắn sẽ xin điều đến Baghdad. Cảm giác như hắn đã bị anh khống chế trong lòng bàn tay, thứ cảm giác này rất tuyệt, giống như anh đã trở thành thần của hắn.” Romon nhìn Eric, trong ánh mắt tràn ngập một loại mê say điên cuồng, “Nhưng bỗng nhiên, hết thấy lệch khỏi quỹ đạo. Hắn không hề lấy anh làm phương hướng, hắn đem tất cả tâm trí đều dành cho người khác, mà bất kể anh có chế tạo ra quả bom tinh xảo cỡ nào, hắn cũng sẽ không đi thưởng thức nó, như vậy cuộc sống của anh nhàm chán đến mức nào?”

“Anh muốn nói đến chuyện hắn bắt đầu yêu Sean?”

“Cho nên anh phải hủy diệt tình yêu của hắn, khiến hắn phải tiếp tục truy đuổi anh.” Romon ngẩng mặt lên, nở nụ cười đầy khát máu.

Eric bắt đầu dĩ, dựa vào bờ vai hắn: “Anh thật tàn nhẫn. Chẳng phải anh cũng đã quyết định tất cả phương hướng của cuộc đời em hay sao? Vì sao anh còn muốn đem tâm trí của anh chia sẻ cho người khác?”

“Em yêu, em yên tâm..... Anh vốn rất nhân từ với Hawkins, anh sẽ khiến hắn được kết thúc tất cả trong khoảnh khắc hắn mở ra cánh cửa đó.”

“Anh nói đến quả bom cài ở phía sau cánh cửa, a..... Trừ khi Sean có thể đi ra khỏi chiếc hòm sắt..... Mà cho dù đi ra được, cậu ta cũng không chắc đã biết cách tháo dỡ quả bom.” Eric mỉm cười, anh ta cảm thấy lúc này đây, anh ta sẽ có được người đàn ông bên cạnh mình, một cách trọn vẹn!

.....

Hawkins ngồi trên xe, đi đến nơi mà Montero chỉ. Đó là một kho hàng ở vùng ngoại ô Washington, nghe nói có mấy công ti đều gửi hàng ở khu đó.

Đi đến lối vào kho hàng, y nhận được điện thoại của Johnny.

“Chẳng phải cậu đã yêu cầu tôi tra xem chủ nhân của khu biệt thự đó là ai sao? Cậu sẽ tuyệt đối không thể tưởng tượng được, đó là “Montero James”! Trời ạ, là cái tên khủng bố có tên trong danh sách của Bộ an ninh nội địa(3)! Cậu đã biết, phải không?”

“Tiếp tục điều tra, nếu hấn đứng tên, nhất định sẽ còn các thông tin liên quan khác, hãy điều tra toàn bộ số an sinh xã hội(4), các bất động sản mà hấn đứng tên v.v... ” Hawkins nói xong, bản thân y đã đi vào khu kho hàng.

Ở trong này có gần hai trăm kho hàng, mà Montero không nói cho y biết Sean ở kho số mấy.

“Sean! Sean!” Hawkins đi qua từng loạt kho hàng, vừa đi vừa hét lớn.

Ngay khi y đi vào tận sâu bên trong, Sean đang dựa lưng vào cánh cửa rồi cuộc nghe thấy tiếng gọi của Hawkins, mừng rỡ như điên nhồm dậy bám lên cửa cuốn: “Tôi ở trong này — Howard! Tôi ở trong này!”

Hawkins nghe thấy tiếng nói, y nhìn khắp xung quanh, tầm mắt xuyên qua từng dãy từng dãy nhà kho đồ sộ, giống như đang đứng ở trung tâm của thế giới mà tìm kiếm hi vọng.

Cuối cùng, y thấy một cái cửa cuốn đang rung lên, vội vã bước nhanh về phía đó. Khi nhìn thấy đồ vật bám ngoài cửa, không khỏi kinh ngạc đến ngây người, “Đừng đập cửa nữa! Sean!”

Sean nghe thấy giọng y, mừng như điên, “Howard! Anh ở bên ngoài?”

“Tôi ở.” Hawkins đặt bàn tay lên cánh cửa, như thể làm vậy có thể thấy được Sean ở bên kia.

“Anh có cách nào mở cửa không? Chẳng hạn như chìa khóa hay gì đó tương tự?” Sean hỏi, anh chỉ muốn cánh cửa này lập tức biến mất.

“Không có, tất cả các kho hàng ở đây đều đóng mở tự động. Trên chốt mở có một quả bom.”

Nghe thấy có bom, không biết vì cái gì, Sean ngược lại thật sự bình tĩnh. Đây hẳn là mục đích của Montero, khiến Hawkins thật vất vả vô hiệu hóa quả bom bên ngoài rồi, trong nháy mắt mở cánh cửa, liền kích nổ quả bom phía trong kho hàng.

“Anh có thể tháo nó không?” Sean cao giọng nói với bên ngoài.

“Không gỡ được nó xuống thì tôi làm thế nào để ôm được cậu?”

Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt nhau, Sean lại có cảm giác khóe môi Hawkins lúc này nhất định nhích lên một chút tươi cười, bởi vì y nắm chắc mình có thể mở ra cánh cửa này.

“Tôi nhớ anh.” Sean tì trán lên cửa, hít thật sâu. Anh nghĩ giọng mình đã rất nhỏ, bên ngoài hẳn là sẽ không nghe thấy, nhưng anh không ngờ Hawkins cũng đáp lại anh:

“Tôi cũng nhớ cậu. Điều này chứng minh..... Bất kể ở nơi nào cậu cũng không thể rời khỏi tầm mắt của tôi.”

69. Chương 69

Sean bật cười.

Nếu lần này chúng ta đều có thể sống sót, tôi cũng sẽ không bao giờ để anh phải chạy khắp thế giới tìm kiếm tôi như thế nữa.

Sẽ không lại khiến anh phải lo lắng, cũng sẽ không lại làm anh cảm thấy bất an.

Hawkins mở vỏ bọc bên ngoài quả bom, mạch điện của quả bom được nối liền với hệ thống điều khiển đóng mở cửa. Nếu không phải lúc này Sean còn đang bị nhốt bên trong, có lẽ y sẽ không khỏi tán thưởng khả năng của Montero.

Sean nhắm mắt lại, anh có thể cảm nhận được những ngón tay thon dài của Hawkins đang lựa chọn từng đường dây như thế nào, ánh mắt y chuyên chú đến như thế nào, ngay cả độ cong của nét môi y dường như cũng hiển hiện trước mắt anh.

Sean bỗng nhiên hiểu được, bất kể người đàn ông này đã từng có một giấc mộng đẹp đến bao nhiêu, hoặc y đã từng cố chấp truy đuổi thứ ảo giác nào, thì ở trong lòng y, anh vẫn là điều đặc biệt nhất.

Có thể khiến Hawkins buông hết thấy không phải là bom của Montero, mà là Sean.

Anh từng nói với y, “Tôi sẽ trở thành người bảo vệ phía sau lưng anh. ”

Những lời này đối với Hawkins mà nói, có lẽ cũng không chỉ cho thấy Sean là một người đồng đội vô cùng đáng tin cậy, hay là Sean rất giỏi về nghiệp vụ.

Hawkins từng nói, Sean cho y cảm giác được an toàn và bình tĩnh, cũng không phải bởi vì anh cùng White có bao nhiêu tương tự, mà là bởi Sean sẽ giữ chặt y lại khi Hawkins lao xuống vực sâu của sự chấp nhất với những nguy hiểm vô nghĩa.

Sean nghiêng đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Tôi nghĩ tôi yêu anh, Howard.

Đang chăm chú cắt đứt dây điện, Hawkins đột nhiên nhận ra y không nghe thấy động tĩnh của Sean, y bối rối hẳn lên, “Sean.”

“Tôi đây.” Sean gõ gõ lên cửa sắt, cuối cùng anh cũng hiểu được vì sao Hawkins luôn thích gọi tên anh, hơn nữa gọi rồi lại không nói gì thêm. Bởi vì y cảm thấy bất an, y muốn xác định rằng anh vẫn luôn ở bên mình.

Khi Hawkins tháo dỡ được kíp nổ, y thở ra nhẹ nhõm.

“Sean, tôi mở cửa .”

Sean nghe thấy giọng y, mỉm cười: “Anh đang căng thẳng?”

Hawkins đưa tay kéo chốt mở, hô hấp trong khoảnh khắc đó ngừng hẳn lại.

“Đừng sợ, tôi khẳng định nếu còn có bom, trước khi chết nhất định chúng ta vẫn kịp ôm được nhau.”

Những lời này khiến Hawkins dứt khoát kéo cửa lên.

Theo sự di động của cửa cuốn, cuối cùng Hawkins cũng nhìn thấy Sean, ánh chiều tà rơi trên bờ vai anh, khuôn mặt có chút tiều tụy, ánh mắt lại lấp lánh sáng, mềm mại như dòng nước chảy theo dây thần kinh căng thẳng của Hawkins rồi thấm vào sâu trong tâm trí y.

Không nói lời nào, họ gắt gao ôm chặt lấy nhau.

Hawkins dùng sức vuốt ve lưng và vai Sean, tựa hồ còn đang xác nhận mình quả thật đang ôm Sean trong lòng.

Sean cũng hít sâu một hơi, “Howard, tôi nghĩ nơi này không phải là một nơi lý tưởng cho những cái ôm.....”

Hawkins vẫn không buông tay, y ôm Sean lui từng bước về phía sau, rồi khỏi kho hàng.

Ở dưới ánh tịch dương bát ngát, Hawkins hôn môi Sean.

Nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng trước sau như một, nhưng dường như lại thêm vài phần sung sướng của cảm giác tìm lại được báu vật tưởng như đã mất. Sean bị y hôn đến không thể hô hấp, cộng thêm hai ngày không ăn không uống, đầu óc anh như muốn ngất đi!

Nhưng vào lúc này, giờ phút này, anh không đẩy y ra nữa. Anh cảm nhận được và sẵn sàng thừa nhận niềm sung sướng của Hawkins, đưa tay ôm lấy cổ y, nếu về sau, có một ngày nào đó, hai người họ phải nghênh đón giây phút cuối cùng của cuộc đời, Sean không muốn lúc đó phải hối hận vì ngày hôm nay đã không cùng Hawkins tận tình có được nhau.

Lúc này, di động của Hawkins lại vang lên, thế giới của anh và y bị phá rối.

Y lưu luyến rời khỏi đôi môi Sean, tiếp điện thoại, bởi vì y biết mọi chuyện nên làm kết thúc vào lúc này.

“Hawkins, đừng nói cho tao biết đến bây giờ mày còn không tìm được nơi Sean bị nhốt.” Romon mỉm cười, sau lưng hắn là Eric, họ đã ra đến cửa nhà.

“Tao đã tìm được Sean, Montero. Cậu ấy đang ở ngay bên cạnh tao.”

Sean đột nhiên hiểu ra, anh giữ chặt lấy Hawkins và nói: “Howard! Romon! Romon Kul chính là Montero James!”

Romon nghe thấy thanh âm của Sean trong điện thoại, hắn ngây người.

“Không thể nào! Bên trong cánh cửa cũng có bom!”

Hawkins nhìn về phía Sean, lúc này y mới chú ý tới bàn tay anh quần đầy những mảnh vải thấm máu, lông mày y cau lại, “Đây là chuyện gì?”

Sean cầm lấy di động từ tay Hawkins, “Romon, anh cho rằng cái hòm sắt kia có thể nhốt được tôi? Nếu lần sau anh muốn người bị nhốt vào không ra được, tôi khuyên anh sử dụng đinh không có đường rãnh xoáy, và cũng đừng cho người đó quá nhiều không gian để hoạt động.”

Ngón tay của Romon trở nên run rẩy, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ vụn vẹo, “Còn bom? Cậu đã dỡ bỏ quả bom kia?”

“Đúng vậy, tôi tự tay dỡ bỏ nó.” Sean bình tĩnh nói, giống như hơn hai ngày bị giam nhốt với anh mà nói chẳng có gì lớn lao.

“Sao cậu có thể.....? Bộ phận chi viện của quân đặc chủng không thể nào dạy cậu kỹ thuật tháo dỡ bom điện tử..... Hawkins dạy cậu?”

“Không, phải nói tôi vốn sẽ biết.” Sean hơi cong khóe miệng, cảm tạ Thượng đế đã để lại cho anh trí nhớ của Vincent Mann, “Có lẽ Thượng đế khiến tôi sống lại, chính là để cho anh gặp được sự thất bại này——Montero James. Anh cho là lúc này đây trò chơi sẽ chấm dứt, anh cho anh là kẻ chiến thắng cuối cùng, thực xin lỗi Anh vẫn chỉ là một kẻ hèn nhát trốn tránh trong bóng tối, mà Hawkins và tôi sẽ cùng nhau đi qua những nơi mà anh không bao giờ dám đi, sống cuộc sống mà anh ghen tị nhưng không thể có. Hiện tại thân phận của anh đã bại lộ, bộ an ninh nội địa cũng tốt, hình cảnh quốc tế cũng được, hoặc là tôi và Hawkins..... cho dù anh trốn ở nơi nào, chúng tôi đều sẽ lôi được anh ra, cho anh phơi dưới ánh nắng mặt trời, để cho tất cả mọi người nhìn xem bộ dáng của “Bom nghệ thuật gia”!

“Dừng lại! Không được nói nữa! Tôi bảo cậu dừng lại!” Romon hét to với chiếc điện thoại, đứng phía sau, Eric kinh ngạc ôm lấy hắn.

“Romon! Romon!”

“Cho tôi chuyển lời đến Eric, ở cùng một kẻ như anh thật sự là so với ở địa ngục còn bi thảm!” (Đây là trả thù, Sean rõ ràng đang trả thù! =.=)

Romon giống như một người bệnh tâm thần điên cuồng hét lên, vung tay ném điện thoại ra xa, chiếc điện thoại nện trên mặt đất.

Hắn nắm cứng lấy tay Eric, càng trở nên điên cuồng mà hỏi: “Eric! Ở cùng anh là thực bi thảm sao? Em cảm thấy thực bi thảm sao?”

Eric khẽ nhích môi cười, rút tay về, “Sao có thể, Romon..... Em chỉ muốn cùng anh mà thôi. Chỉ cần có thể được ở bên anh, đó là hạnh phúc của em, em chỉ muốn..... Nếu anh có thể đem sự chú ý của anh dành cho Hawkins chia sẻ một chút cho em thì tốt rồi.....”

“Chúng ta đi, chúng ta lập tức đi! Chúng ta đi đến nơi người khác không thể tìm thấy chúng ta!” Romon cầm lấy tay Eric, ngón tay bầu chặt đến nổi cào xước da, nhưng Eric dường như không có cảm giác đau đớn, anh ta tựa đầu lên vai Romon.

Ngay giờ phút ấy, trên đường phía ngoài biệt thự có mấy chiếc xe màu đen dừng lại, các đặc vụ FBI xuống xe, dùng súng chỉ về phía họ.

“Romon Kul —— Từ giờ trở đi anh không thể đi đâu được nữa, chúng tôi bắt giữ anh với tội danh nguy hại đến an ninh quốc gia!” Ngón tay của Johnny dè lên cò súng, nếu không theo lời Hawkins tiến hành điều tra kỹ lưỡng, ai có thể nghĩ đến con trai cả của một đại gia tộc, từng đóng góp xương máu cho quốc gia thế nhưng lại là tên cuồng bom?

Romon ngồi yên ở nơi nào, nhẹ giọng nỉ non nói: “Eric..... Làm sao bây giờ? Bọn họ không cho chúng ta đi.....”

“Nơi đến có ý nghĩa gì đâu? Chỉ cần chúng ta vẫn ở cùng nhau.” Trên môi Eric vẫn là nụ cười mỉm tao nhã lịch sự, anh ta đưa tay ấn một cái nút trên xe lăn.

Chỉ nghe thấy oanh một tiếng, dòng khí bốn phía va chạm, các đặc vụ giơ tay che mặt, đầu bị tiếng nổ làm cho kêu ong ong.

Hai đặc vụ đứng gần nhất bị thương.

Johnny ngây ngẩn nhìn chiếc xe lăn lật nghiêng còn đang bốc cháy, một chiếc bánh xe lăn lăn ra xa, hai con người mới đây còn đứng cùng nhau ở nơi đó đã bị nổ thành mảnh nhỏ.

Hawkins và Sean nhận được tin này khi họ đang trên đường rời khỏi kho hàng.

Hawkins mặt không chút thay đổi tiếp tục lái xe, mà Sean thì cẩn thận nhìn về mặt y.

Vài phút sau, Hawkins dừng xe lại ven đường, đầu ngả ra sau tựa vào trên ghế.

“Howard.....” Sean biết Hawkins đuổi bắt Montero thật lâu, thậm chí còn từng đối mặt trò chuyện với hắn ở biệt thự nhà Kul, có lẽ Hawkins rất muốn hỏi Montero về chuyện có liên quan đến White, hoặc là hỏi y vì sao phải chế tác những quả bom này, nhưng hiện tại Hawkins không thể biết được bất cứ một đáp án nào nữa.

“Sean..... Tôi cảm thấy thật khó tin..... Tên kia thật sự đã tự nổ chết chính hắn sao?” Hawkins nhẹ giọng hỏi.

Cầm tay y, Sean nói: “Hắn còn có thể sử dụng trò gì để lừa gạt từng ấy đặc vụ?”

Vài giây sau, Hawkins lộ ra vẻ mặt mà Sean không tưởng được.

Đó là một loại thoải mái khó có thể nói bằng lời, y cười, nghiêng mặt hôn Sean, “Rất cực không có gì để chúng ta phải lo lắng ! Chúng ta có thể lên máy bay đi du lịch! Sẽ không lại có người đến nói cho chúng ta biết máy bay có bom!”

“Howard.....” Sean cũng thực kinh ngạc, anh thật không ngờ Hawkins có thể có thái độ cởi mở như vậy đối với cái chết của Montero.

“Cậu biết không..... Tôi vẫn luôn lo lắng..... Lo lắng có một ngày trên xe của chúng ta, trong ngôi nhà mà chúng ta chung sống, thậm chí phía dưới chỗ chúng ta ngồi uống cà phê, đột nhiên xuất hiện lễ vật của Montero. Trước kia tôi hi vọng thấy được lễ vật của hắn, vì nó cho thấy tôi có được manh mối về hắn. Nhưng mà..... Hiện tại tôi chỉ muốn tất cả mọi chuyện, mọi thứ có liên quan đến hắn đều biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Tôi không muốn tưởng tượng đến có bất cứ kẻ nào hoặc vật gì khiến tôi mất cậu.....”

Mắt Sean cay cay, trái tim anh đang rung lên nhẹ nhẹ, theo mỗi một nhịp hể động của đôi môi Hawkins, nó lại run lên, “Hiện tại anh đã muốn nói cảm ơn Thượng đế?”

“Đến khi tôi chết, nếu cậu vẫn còn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ tự mình đi cảm ơn ông ta!” Hawkins đập chân ga, miệng khẽ hát lên ca khúc mà Sean yêu nhất.

Thanh âm của y trầm và vang, nhẹ nhàng quanh quẩn khắp trong xe, khiến cho những ý nghĩ trong đầu Sean cũng muốn tung bay.....

Xe họ dừng lại trước cửa bệnh viện, Hawkins đưa Sean đi băng bó vết thương trên tay anh.

Cô y tá lột mảnh vải quần vội ra liền ngay đại, cứ mãi hỏi Sean xem vết thương trên tay anh làm thế nào mà có, bởi vì miệng vết thương khoét sâu vào đến tận xương ngón tay.

Khi Hawkins đưa Sean rời khỏi bệnh viện, sắc mặt của y thật tối tăm.

“Làm sao vậy? Howard?” Sean tựa đầu lên cửa kính xe, nhìn về phía sườn mặt Hawkins, “Vì vết thương trên tay tôi?”

“Đây là lần thứ hai cậu bị thương. Sau lần cậu bị thương vì bom nổ kia, tôi liền tự thề với mình sẽ không để cậu bị thương nữa.”

“Nhưng lần này anh thật sự đã cứu tôi, khi tôi cần anh nhất. Điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì. Vết thương nhỏ này sẽ có ngày lành hẳn, hơn nữa chúng ta đều từng là quân nhân, loại bị thương như thế này quả thực không đáng nhắc tới.” Sean buồn cười vỗ vỗ vai Hawkins.

Khi họ đi đến trước cửa nhà Sean, họ phát hiện trong ga ra có một chiếc Limousine.

Sean có chút tò mò, “A, chiếc xe này thoát nhìn.....” Nhà Elvis dường như không có bạn bè nào lái chiếc xe đắt tiền như vậy.

“Là Bội Lệ.” Hawkins xuống xe, nắm chặt lấy tay Sean.

“Bội Lệ? Ai?”

“Mẹ tôi.” Hawkins mở cửa, một người phụ nữ quý phái đang ngồi trên xô pha, hai người đàn ông mặc tây trang đứng phía sau lưng bà.

“Mẹ, dường như mẹ đã vào mà chưa hỏi ý kiến chủ nhà.” Giọng y trầm thấp, nhưng cũng không có vẻ gì giận dữ.

Bội Lệ tao nhã quay mặt lại, ánh mắt nhìn về phía Sean: “Cậu ta chính là Sean?”

Đây là lần đầu tiên Sean nhìn thấy mẹ của Hawkins, nụ cười của bà nhu hòa thanh lịch, phần tao nhã ở con người Hawkins có lẽ được di truyền từ bà.

“Đúng vậy, phu nhân.”

Bội Lệ đứng dậy, nắm lấy tay Sean kéo kéo, muốn anh ngồi xuống cạnh bà, lúc này mới phát hiện tay anh quần đầy băng gạc: “Trời ơi, sao cậu lại bị thương?”

“Phu nhân, tôi không sao, cảm ơn bà đã quan tâm.” Sean ngồi xuống, lúc này một người đàn ông từ trong bếp đi ra, đặt trước mặt Sean một bát súp hải sản, hương vị thơm ngào ngạt khiến Sean nuốt nước miếng.

“Howard, con thực sự là một đứa trẻ không hiểu chuyện, dường như Sean đã bị đói thật lâu, thế nhưng con lại không đưa cậu ta đi ăn chút gì.” Bội Lệ buồn cười nhìn Hawkins, sau đó lại chuyển hướng sang phía Sean, “Hi vọng nó hợp khẩu vị của cậu.”

“Mẹ.” Hawkins gọi.

“Howard, con có thể đi ra ngoài mua cho mẹ một lọ sơn móng tay không? Mẹ muốn một mình trò chuyện với Sean.”

Hawkins nhú mày, nhìn về phía Sean, “Mẹ, con nghĩ Sean đã mệt mỏi.”

“Không sao, Howard. Tôi được ăn một bát súp ngon tuyệt hảo, lại có một mỹ nhân ngồi bên, thật tuyệt, nếu không có ánh mắt lạnh lẽo của anh ở bên, tôi nghĩ tôi có thể tiêu hóa tốt hơn.” Sean cười phất phất tay. Anh tin rằng Bội Lệ phu nhân đường xa tìm đến đây sẽ không có ác ý với anh.

Hawkins nhìn Sean hai giây, sau cùng vẫn lựa chọn xoay người rời đi: “Tôi sẽ không đi mua cái gì sơn móng tay, tôi sẽ ở ngay ngoài cửa chờ hai người nói xong.”

Bội Lệ nhìn theo bóng lưng Hawkins, nở nụ cười: “Sean, thoát nhìn thẳng bé quần cậu thật chặt.”

“Đúng vậy.”

“Sean, Howard là con trai ta, cho dù nó không nói, ta vẫn biết nó nghĩ gì.”

“Đây là khả năng siêu nhiên của người mẹ.”

“Đúng vậy, khi nó còn ở Baghdad, nó từng gọi điện thoại cho ta. Nó nói, dường như nó đã yêu một người..... Cậu cũng biết, điều gì mà đứa nhỏ kia nói là “dường như”, vậy đó chính là “chắc chắn”. Khi cậu trở nên lạnh nhạt với nó, nó hỏi ta ‘Mẹ ơi, có phải con đã làm sai điều gì?’. Ta thật sự không nghĩ có một ngày Howard sẽ đi hoài nghi nó có làm gì đó là sai hay đúng, cậu cũng biết nó vẫn luôn cố chấp kiêu ngạo đến khiến người ta muốn nổi điên!”

Sean cúi đầu, anh nghĩ đến Hawkins thuộc mẫu người vẫn luôn cố chấp, không biết nghĩ lại bao giờ, những cảm xúc tinh tế ấy y cũng sẽ không bao giờ có, nhưng rõ ràng là Sean đã xem nhẹ sức ảnh hưởng của mình đối với Hawkins.

“Khi cậu bị bom nổ gây thương tích, nó nói tất cả đều là lỗi của nó. Nếu cậu không tỉnh lại, nó sẽ chết.” Bội Lệ đưa tay ôm nhẹ lấy khuôn mặt Sean. “Sau đó mỗi ngày ta đều đi cầu nguyện, hi vọng cậu có thể sống sót, như vậy con ta mới có thể đủ sức tiếp tục sống.....”

Giờ phút này, Sean nhìn vào ánh mắt của Bội Lệ phu nhân, đôi tròng mắt xanh lam như nước biển khiến người ta xúc động như khi nhìn vào đôi mắt Hawkins.

“Cho dù là khi nó về tới Miami, ở bên cạnh ta, ta biết rất rõ tâm tư của nó không hề ở nơi này. Mỗi ngày nó đều nắm thật chặt điện thoại trên tay, luôn luôn chú ý xem có ai gọi cho mình không. Nó sẽ vô ý thức đi đi lại lại bên cạnh bể bơi, giống như một tên nhóc con mới lớn lần đầu nếm thử mùi vị tình yêu. Nó sẽ nôn nóng mua vé máy bay rời khỏi Miami khi không gọi được cho cậu, thậm chí không kịp chào ta một câu.” Bội lệ phu nhân tạm dừng một chút, “Ý ta là, Sean, ta hiểu con ta, thứ gì nó đã muốn, nó sẽ liều lĩnh đi tìm, có lẽ cậu chỉ là không thể thoát được sự truy đuổi của nó, hoặc là cảm thấy mũi lòng, nhưng nếu nó không thể có được từ cậu thứ nó muốn, nó sẽ nổi điên.....”

“Tôi yêu anh ấy, phu nhân.” Sean cầm lấy tay Bội Lệ phu nhân, anh cảm thấy anh đã sống hai kiếp đều chưa từng có lúc nào nghiêm túc đến thế, “Tôi không biết liệu đây có phải là điều anh ấy muốn hay không, cũng không biết có thể kéo dài bao lâu, nhưng tôi yêu anh ấy.....”

Mi mắt Bội Lệ phu nhân khẽ run run, “Cảm ơn cậu..... Sean..... Cảm ơn.”

“Đương nhiên, không được nhìn thấy anh ấy hành động giống như một thằng nhóc mới lớn, tôi cảm thấy thật đáng tiếc.” Sean cười, Bội Lệ phu nhân cũng cười vui vẻ.

Đêm hôm ấy, khi Hawkins ôm Sean nằm ở trên giường, tựa hồ muốn hỏi cái gì lại không biết phải mở lời như thế nào.

“Muốn hỏi mẹ của anh nói gì với tôi?”

“Bà nói gì?”

“..... Bà nói anh là một đứa trẻ xấu tính, mong tôi bao dung anh.” Sean xoay người lại ôm lấy Hawkins, “Hai ngày nữa cùng đi New York với tôi.”

“Được.”

Cuối tuần ấy, Sean cùng Hawkins đi tới khu nghĩa trang mai táng Vincent Mann tại New York.

Thời tiết cũng không tốt lắm, mưa phùn rơi triền miên.

Hawkins đứng bên cạnh Sean, trước mặt họ là mộ của Vincent.

“Tôi có một chuyện muốn nói với anh.” Sean nhìn chăm chăm dòng tên Vincent khắc trên mặt bia, chậm rãi nói, “Vincent Mann là một nghiên cứu sinh mạch học của căn cứ không quân T25. Vì bị bạn gái bỏ rơi, hắn không gượng dậy nổi, một giáo sư thấy vậy bèn dùng lời nói kích thích hắn, vì thế hắn đã gia nhập EOD tại Baghdad, làm một gã kỹ thuật binh. Sau đó, khi hắn bảo vệ cho Sẹo gỡ bom, hắn đã bị đạn bắn trúng động mạch cổ, hắn đã chết..... Nhưng hắn lại không đi gặp Thượng đế, chờ hắn tỉnh lại, hắn phát hiện chính mình biến thành Sean Elvis .”

Chiếc ô trên đầu họ khẽ rung lên.

Sean nghiêng mặt lại nhìn Hawkins, vẻ mặt y không thay đổi, mà đôi mắt vẫn thâm thúy như trước.

“Hắn cảm thấy rất nghi hoặc, hắn rốt cuộc là Sean hay là Vincent đây? Hắn phải tiếp tục sống như thế nào? Vì thế lần thứ hai hắn về lại Baghdad, gia nhập EOD, chẳng qua lúc này đây, hắn gặp Howard Hawkins.”

Sean dừng lại, anh cũng đợi, đợi Hawkins cho anh câu trả lời.

Anh biết Hawkins sẽ không lộ ra vẻ kinh ngạc hoặc là xem anh như quái vật, anh chỉ không muốn giữa hai người có bí mật.

Cũng như Sean biết trong quá khứ của Hawkins có White, Sean cảm thấy mình hắn phải cho đối phương cũng biết về sự tồn tại của Vincent.

“Tôi đã yêu một người..... Cậu ta không uống nước cam. Thứ cậu ta thích ăn nhất là pho mát. Ca khúc cậu ta thích nghe nhất là The end of the world. Cậu ta rất tinh thông tri thức về mạch học. Cậu ta chơi bóng rổ không tồi. Trước đây, đối tượng để cậu ta tự thỏa mãn là Angelina Jolie. Điểm này khiến tôi có chút cảm tức. Tôi đã yêu một người như vậy, còn cậu ta tên là Sean hay Vincent không quá quan trọng. Ngoài ra, tôi bổ sung thêm một câu, loại thực vật cậu ta thích nhất là bạc hà.”

Hawkins lấy từ trong chiếc túi bóng cầm trên tay ra một bồn cây nhỏ, đưa đến trước mặt Sean.

Chỉ một thoáng, hương bạc hà đã tràn ngập trong không gian nhỏ nhỏ dưới chiếc ô, quanh quẩn, nhẹ nhàng lan tỏa.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sach-dan-tinh-anh>